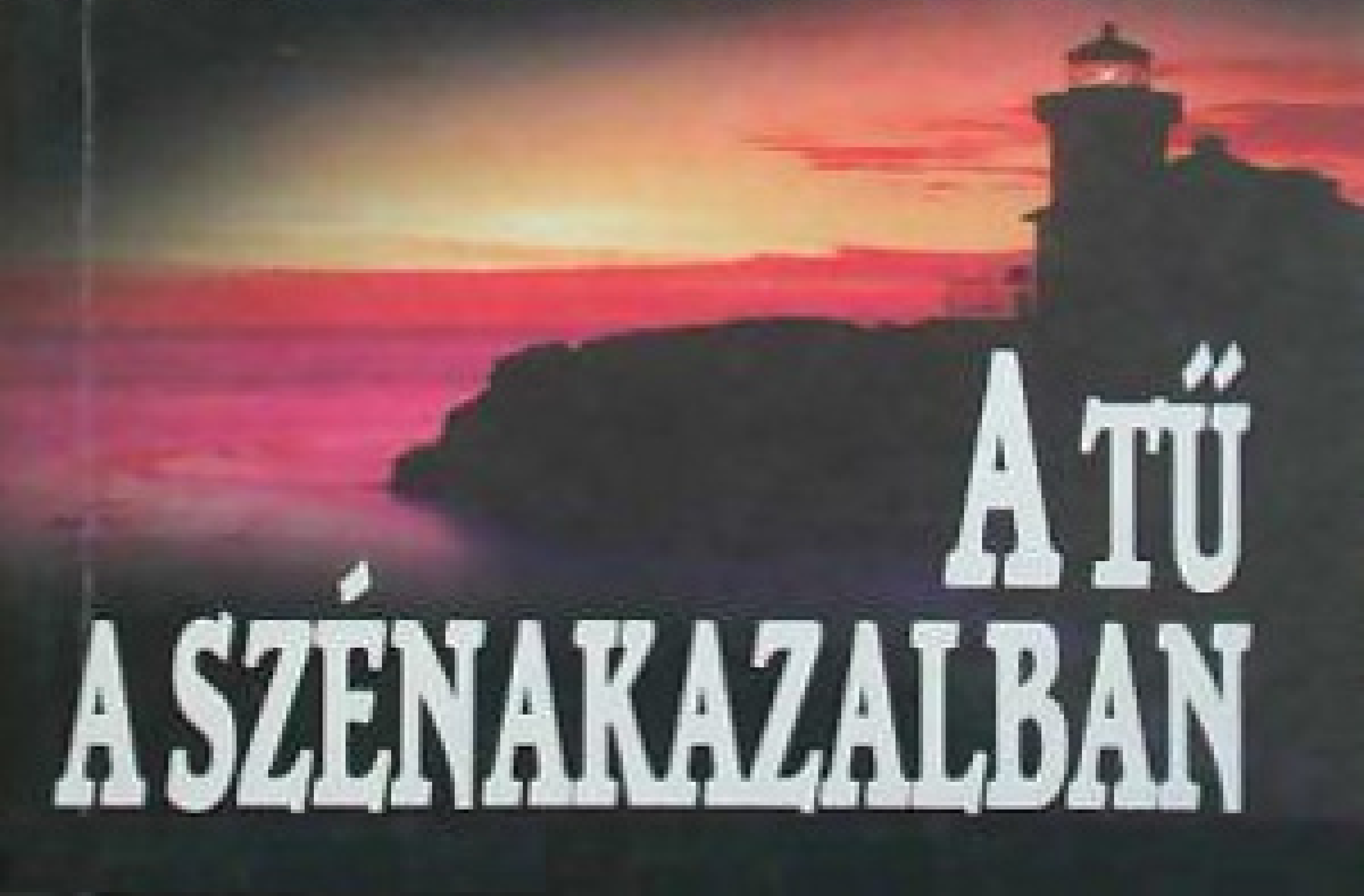
A VILÁGHÍRŰ BESTSELLER-SZERZŐ

KEN FOLLETT

A TŰ A SZÉNAKAZALBAN

Ken Follett
A TŰ A SZÉNAKAZALBAN

Fordította: Szíjgyártó László

Előszó

1994 elején a német hírszerzés az összegyűjtött információk alapján bizonyosnak tartotta, hogy Anglia délkeleti részén egy óriási hadsereg van gyülekezőben. A felderítő-repülőgépek barakktáborokat, repülőtereket és a Wash-öbölben állomásozó hajóflottákat ábrázoló fényképekkel tértek vissza Németországba; akadtak képek, amelyeken George S. Patton tábornok az ő félreismerhetetlen rózsaszínű lovaglónadrágjában sétáltatta fehér bulldogját; a térségben élénk rádiótevékenység folyt: az egyes alakulatok váltottak üzeneteket egymással; és a Nagy-Britanniában működő német kémek jelentései is utaltak bizonyos jelekre, amelyek megerősítették a hírszerzés véleményét.

Kelet-Angliában természetesen nem volt semmiféle hadsereg. A hajók gumiból és deszkából készült álhajók voltak; a barakkok csak annyira voltak valóságosak, mint egy filmdíszlet. Patton tábornok parancsnoksága alatt egyetlen katona sem állt; a rádióüzeneteknek nem volt semmiféle jelentőségük; a kémek pedig kettős ügynökök voltak.

Az angolok célja az volt, hogy bolonddá tegyék az ellenséget; higgye azt, hogy egy Calais térségében indítandó invázióra folynak az előkészületek, és a D napon a meglepetés következtében még hatásosabb legyen a támadás Normandiában.

Óriási, szinte elképzelhetetlen méretű átejtés volt. Szó szerint ezrek és ezrek vettek részt a nagy blöff kivitelezésében. Csoda lett volna, ha Hitler egyetlen kémje sem jön rá soha.

Voltak-e ilyen kémek? Egy időben az angolok azt hitték, hogy csak úgy nyüzsögnek köztük az úgynevezett Ötödik Hadoszlop tagjai. A háború után az a legenda terjedt el, hogy az M. I.-5 1939 karácsonyáig az egész bandát felgöngyölítette. Az igazság valószínűleg az, hogy az Ötödik Hadoszlop emberei csak kevesen voltak, és az M. I.-5 valóban majdnem mind elcsípte őket.

De hát csak egyetlenegy kellett...

Tudjuk, hogy a németek valóban látták mindazt, amit látni véltek Kelet-Angliában. Azt is tudjuk, hogy gyanakodtak: csak trükk az egész. És végül azt is tudjuk, hogy elszántan igyekeztek kideríteni, mi az igazság.

Ez már mind történelem, és én nem fedeztem fel semmi olyat, ami ne volna már benne a történelemkönyvekben. Ami itt következik, az írói

képzelet szüleménye.

És ugyanakkor hiszem, hogy valami ehhez hasonló história a valóságban is minden bizonnyal megtörtént...

Surrey, 1977 júniusa

K. F.

ELSŐ RÉSZ

1.

Negyvenöt éve nem volt ilyen hideg tél. Anglia egyes vidékein falvakat vágott el a világtól a hó, és befagyott a Temze is. Egy januári napon a glasgow-londoni gyors huszonnégy órás késéssel futott be az Euston-pályaudvarra. A havazás és az elsötétítés miatt életveszélyessé vált a gépkocsival való közlekedés: az országúti balesetek száma megkétszereződött, és az a vicc járta, hogy esténként kockázatosabb egy Austin Sevennel végighajtani a Piccadillyn, mint egy tankot keresztülvinni a Siegfried-vonalon.

De aztán mikor kitavaszodott, csodálatos volt az idő. Ragyogóan kék volt az égbolt, fenséges látványt nyújtottak a kék ég alatt lebegő légvédelmi záróléggömbök, és London utcáin ujjatlan ruhákban grasszáló lányokkal flörtöltek a szabadságos katonák.

A városon nem nagyon lehetett látni, hogy egy háborúban álló nemzet fővárosa. Bizonyos jelei persze voltak, és ezeket Henry Faber észre is vette, miközben a Waterloo-pályaudvarról Highgate felé biciklizett: homokzsák torlaszok védték a fontos középületeket, hordozható szükségóvóhelyek álltak a peremváros kertjeiben, a házak falain plakátok propagálták a kiürítést és a légoltalmi óvintézkedéseket. Faber megfigyelte az ilyesmit – és sokkal jobb megfigyelő volt, mint egy átlagos vasúti tisztviselő. Látta, hogy rengeteg a gyerek a parkokban, és ebből arra a következtetésre jutott, hogy a kiürítés nem sikerült. Megjegyezte magának, hogy hiába adják jegyre a benzint, az utcákon rengeteg a gépkocsi, és azt is olvasta, hogy az autógyárak új meg új modelleket hirdetnek. Azt is tudta, mit jelent, hogy a munkások csak úgy özönlenek a gyárakba az éjszakai műszakra, holott csak néhány hónappal ezelőtt még a nappali műszakban dolgozóknak is alig akadt elegendő munkájuk. De a legnagyobb figyelemmel a brit vasúthálózaton folytatott csapatszállításokat kísérte: az ezzel kapcsolatos valamennyi papír az ő hivatalán ment keresztül. Márpedig az efféle papírmunkából rengeteget lehet megtudni. Ma például egy egész halom menetlevélre ütötte rá a gumibélyegzőt, amelyekből arra a meggyőződésre jutott, hogy egy új expedíciós hadsereget gyűjtenek össze. Majdnem biztos

volt benne, hogy ez a hadsereg körülbelül százezer emberből fog állni, és hogy Finnországba fogják küldeni.

Igen, voltak bizonyos jelei, hogy háború van, és az emberek valahogy mégse vették komolyan az egészet. Rádióműsorok tették gúny tárgyává a bürokratikus háborús intézkedéseket, az óvóhelyeken mindenki énekelt, és az elegáns hölgyek divatszalonokban tervezett tokokban hordták magukkal a gázálarcot. A háborút csak „furcsa háborúként" emlegették. Nem mindennapi dolognak tartották, s ugyanakkor mégis banálisnak, akár egy mozifilmet. Eddig kivétel nélkül valamennyi légiriadó vaklármának bizonyult.

Faber véleménye más volt – de hát ő másfajta ember volt.

Befordult a biciklivel az Archway Roadra, és egy kicsit előredőlt a nyeregben, mert emelkedő következett; hosszú lábai fáradhatatlanul taposták a pedált, fel-alá jártak, akár egy gőzmozdony dugattyúi. Korához képest kitűnő kondícióban volt. Harminckilencedik esztendejében járt, de ha megkérdezték, hány éves, hazudott. De hát ő majdnem mindenben hazudott: a biztonsága érdekében.

Miközben felkarikázott a dombon a Highgate-be, egyre jobban megizzadt. Az épület, ahol lakott, London egyik legmagasabban fekvő épülete volt, ezért is választotta ki lakóhelyéül. Viktória korabeli téglaház volt, a hatodik egy házsor végén. A házak magasak, keskenyek és sötétek voltak, sötétek, mint azoknak az embereknek az agya, akik számára építették őket. Három emelete volt mindegyiknek, meg egy alagsora, cselédbejáróval: a tizenkilencedik század angol középosztályának tagjai elengedhetetlennek tartották a cselédbejárót, még ha nem volt is cselédjük. Faber cinikusan vélekedett az angolokról.

A hatos számú ház tulajdonosa egykor Mr. Harold Garden volt, akinek kis vállalata, a *Garden's Tea and Coffee* a gazdasági válság idején tönkrement. Mivel Mr. Gardennek egész életében az volt az elve, hogy a fizetésképtelenség halálos bűn, a csőd után nem maradt más választása, mint az öngyilkosság. Özvegyére nem hagyott semmi egyebet, csak a házat, és az asszony kénytelen volt albérlőket tartani. Tulajdonképpen élvezte, hogy penziója van, noha társadalmi körének etikettje megkívánta, hogy tegyen úgy, mintha egy kicsit restellne. Faber szobája a legfelső emeleten volt, manzárdablakkal. Hétfőtől péntekig lakott itt, és Mrs. Gardennek azt mondta, hogy a hétvégeket az anyjánál tölti Erithben. Valójában még egy

szállásadónője volt Blackheathben, aki Mr. Bakernek szólította, és azt hitte róla, hogy egy papírgyár utazó ügynöke, és az egész hetet úton tölti.

Végigkarikázott a kerti ösvényen az utcai szobák rosszallóan néző, magas ablakai alatt. A kerékpárt beállította a csűrbe, és hozzálakatolta a fűnyíróhoz: törvény tiltotta, hogy bármilyen járművet lelakatolatlanul hagyjanak. A csűr körüli ládákban már csírázott a vetőburgonya. Mrs. Garden konyhakertet csinált a virágágyaiból; ez is hozzátartozott a háborús erőfeszítéshez.

Faber belépett a házba, felakasztotta a kalapját az előszobai fogasra, kezet mosott, és bement uzsonnázni.

A három másik albérlő már asztalnál ült: egy pattanásos yorkshirei-i fiú, aki nagyon szeretett volna bejutni a hadseregbe, egy kopaszodó, vöröses hajú cukorkaügynök meg egy nyugállományú tengerésztiszt, aki Faber meggyőződése szerint szenilis volt. Faber fejbólintással üdvözölte őket, és ő is asztalhoz ült.

Az ügynök éppen egy viccet mesélt.

– Azt mondja a repülő őrnagy: „Hamar visszajöttél!”, mire a pilóta megfordul, és azt mondja: „Igen, mert egy kötegben dobtam le a röplapokat. Nem jól tettem?” A repülő őrnagy felkiált: „Jóságos isten! Lehet, hogy megsebesítettél valakit.”

A tengerésztiszt vihogott, Faber csak elmosolyodott. Bejött Mrs. Garden a teáskannával.

– Jó estét, Mr. Faber. Remélem, nem haragszik, hogy maga nélkül ültünk le uzsonnázni?

Faber vékonyan megkent margarinnal egy szelet korpás lisztből sütött kenyeret, s közben hirtelen mohó vágy fogta el egy jó vastag kolbász után.

– Már ki lehet ültetni a vetőburgonyáit – mondta az asszonynak.

Faber gyorsan végzett a teájával. A többiek azon vitatkoztak, vajon tényleg menesztik-e Chamberlaint, és csakugyan Churchill kerül-e a helyére. Mrs. Garden is minduntalan hangot adott a véleményének, aztán Faberre nézett, hogy az hogyan reagál rá. Dundi nő volt, kissé túlságosan is kövér. Egyidős lehetett Faberrel, de úgy öltözködött, mintha harmincéves volna, és Faber sejtette, hogy nagyon szeretne másik férjet fogni magának. Óvatos volt, és nem elegyedett bele a beszélgetésbe.

Mrs. Garden bekapcsolta a rádiót. A készülék zümmögött egy darabig, aztán megszólalt a bemondó: „Itt a BBC belföldi adója. *Ismét ő jelentkezik!*”

Faber nemegyszer hallotta már ezt a műsorszámot. Rendszeresen sugározták, és egy Funf nevű német kém szerepelt benne. Faber elnézést kért, és felment a szobájába.

Mrs. Garden az „Ismét ő jelentkezik” után magára maradt. A tengerésztiszt meg az ügynök elment a kocsmába, a yorkshire-i fiú meg, aki vallásos volt, valami ájtatosságra. Az asszony egy kis pohár ginnel a kezében üldögélt a társalgóban, az elsötétítő függönyöket bámulta, s közben Mr. Faberen járt az esze. Nagyon szerette volna, ha a férfi nem tölt olyan sok időt a szobájában. Mrs. Gardennek társaságra lett volna szüksége, méghozzá éppen egy olyan férfi társaságára, mint Mr. Faber.

Az efféle gondolatok bűntudatot keltettek benne. Hogy a bűntudatot enyhítse, Mr. Gardenre gondolt. Emlékei ismerősek voltak, de homályosak, akár egy régi filmszalag, amelynek már elnyűvődött a fogazata, és a hangsávja is megkopott. Vagyis annak ellenére, hogy könnyen emlékezetébe tudta idézni azt az időt, amikor a férje itt ült vele egy szobában, az arcát már nehezen tudta maga elé képzelni, mint ahogy azt is, hogy milyen ruha lenne rajta, vagy milyen megjegyzéseket tenne a nap folyamán elhangzott háborús hírekre. Mr. Garden alacsony, tipp-topp emberke volt, aki sikeresen üzletelt, ha szerencséje volt, és sikertelenül, ha nem volt szerencséje; kimért volt a nyilvánosság előtt, és telhetetlen szerető az ágyban. Mrs. Garden nagyon szerette. Nyilván nagyon sok asszony fog az övéhez hasonló helyzetbe kerülni, ha ez a háború komolyan megkezdődik. Töltött magának még egy pohár gint.

Mr. Faber csendes ember – éppen ez a baj. Láthatólag nincs semmiféle szenvedélye. Nem dohányzik, Mrs. Garden még sohasem érzett alkoholszagot a leheletén, és minden estéjét a szobájában tölti, klasszikus zenét hallgat a rádióján. Rengeteg újságot olvas, és hosszú sétákat tesz. Mrs. Garden sejtette róla, hogy nagyon okos ember, annak ellenére, hogy szerény munkakörben dolgozik: ha hozzászólt az ebédlőben folyó társalgáshoz, megjegyzései mindig jóval megfontoltabbak voltak, mint bárki másé. Bizonyára találhatna magának különb munkát is, ha akarna. De úgy látszik, nem akar, pedig jobb sorsra volna érdemes.

Ugyanez a helyzet a külsejével is. Tökéletes alakú férfi; magas, izmos a nyaka, széles a válla, egy cseppet sem kövér, hosszúak a lábai. Markáns arca van, a homloka magas, hosszú és keskeny az álla, ragyogó kék a szeme. Nem olyan szép, mint egy filmsztár, de az a fajta arc, amelyik vonzza a nőket. Kivéve a száját – a szája kicsi és keskeny, és Mrs. Garden

el tudta képzelni Mr. Faberról, hogy kegyetlen. A néhai Mr. Garden képtelen volt bármiféle kegyetlenségre.

És Mr. Faber első látásra mégsem az a fajta férfi volt, akinek egy nő utánafordul. Ócska, viseltes öltönyének a nadrágja sohasem volt kivasalva – Mrs. Garden boldogan kivasalta volna neki, de Mr. Faber sohasem kérte meg rá –, és mindig kopott esőkabátban meg olyan lapos sapkában járt, mint a dokkmunkások. Bajusza nem volt, és a haját minden második héten rövidre nyíratta. Mintha csak azt akarta volna, hogy minél jelentéktelenebb embernek nézzék.

Mr. Fabernek nőre volna szüksége, efelől semmi kétség. Mrs. Gardenben egy pillanatra felvetődött a gondolat, hogy hátha az a fajta férfi, akit elnőiesedettnek szoktak nevezni, de gyorsan el is hessegette magától a gondolatot. Mr. Fabernek feleségre volna szüksége, aki csinosan kiöltözteti, és felkelti benne az ambíciót. Neki meg egy férfira volna szüksége, hogy társa legyen, és hogy... igen, hogy szeresse.

Mr. Faber azonban soha nem tett egy kezdeményező lépést sem. Az asszony néha sikítani tudott volna csalódottságában. Bizonyos volt benne, hogy vonzó nő. Miközben töltött magának még egy pohár gint, belenézett a tükörbe. Szép arca volt, göndör, szőke haja, és volt valamije, amit egy férfi könnyen megkaphatott volna, ha... kuncogni kezdett a gondolatra. Úgy látszik, kezd becsípni.

Szürcsölgette az italát, és azon gondolkodott, vajon nem *neki* kellene-e megtennie a kezdeményező lépést. Mr. Faber nyilvánvalóan csak félénk – betegesen félénk. Mert nemileg nem közömbös, ezt Mrs. Garden meg tudta állapítani a tekintetéből, ahogy ránézett mindkét alkalommal, amikor meglátta őt a hálóingében. Talán le tudná győzni Mr. Faber félénkségét, ha *ő* lenne vakmerő. Mit veszíthet? Megpróbálta a legrosszabbat elképzelni, csak hogy kipróbálja, milyen érzés. Tegyük fel, hogy Mr. Faber visszautasítja. Hát igen, kínos lenne – sőt megalázó. Nagy csapás lenne a büszkeségének. De hát senki másnak nem kellene tudni róla, hogy mi történt. Csak Mr. Fabernek kellene elköltöznie a házból.

A gondolatra, hogy esetleg visszautasítják, Mrs. Gardennek elment a kedve az egésztől. Lassan talpra állt, s közben átvillant az agyán: „Nem vagyok én az a rámenős típus." Ideje volt lefeküdni. Ha megiszik az ágyban még egy pohár gint, bizonyára el tud majd aludni. Magával vitte az üveget az emeletre.

A hálószobája pontosan Mr. Faberé alatt volt, vetkőzés közben tisztán hallotta a férfi rádiójából áradó hegedűszót. Új hálóinget vett fel – rózsaszínű, hímzett kivágással, és senki sem látja! –, aztán kitöltötte magának az utolsó pohár italt. Azon tűnődött, milyen lehet Mr. Faber ruha nélkül. Nyilván lapos a hasa, szőrös a mellbimbója, és látni lehet a bordáit, mert sovány. És valószínűleg kicsi a feneke. Ismét kuncogni kezdett. „Szégyentelen vagyok”, gondolta.

Magával vitte a poharat az ágyba, és kezébe vette a könyvét, de túlságosan nagy erőfeszítésébe került, hogy az olvasmányára tudjon koncentrálni. Különben is unta a másokról szóló romantikus regényeket. A veszedelmes szerelmi viszonyokról szóló történetek csak akkor élvezetesek, ha az olvasónak tökéletesen biztonságos szerelmi viszonya van a férjével. Egy nőnek többre van szüksége, mint regénye hősnőjének, Barbara Cartlandnek. Szürcsölgette a ginjét, és azt kívánta, bárcsak kapcsolná ki már Mr. Faber a rádióját. Olyan volt, mintha egy táncos teadélutánon próbálna elaludni.

Persze meg is kérhetné Mr. Fabert, hogy kapcsolja ki a rádiót. Megnézte az éjjeliszekrényen az órát: elmúlt tíz. Felvehetne a pongyoláját – éppen illik a hálóingéhez –, megfésülködhetne egy kicsit, aztán belebújhatna a papucsába – nagyon kecses, rózsamintás –, felszaladhatna a lépcsőn a következő emeletre, és – igen: és bekopogtathatna az ajtaján. Mr. Faber kinyitná az ajtót, lehet, hogy csak nadrág és trikó lenne rajta, aztán ránézne, úgy nézne rá, ahogy akkor nézett, amikor a fürdőszobába menet találkozott vele, és őrajta csak hálóing volt...

– Ostoba vén bolond – mondta hangosan önmagának. – Csak ürügyet keresel, hogy felmehess hozzá.

És azon kezdett tűnődni, hogy ugyan miért van szüksége bármiféle ürügyre. Felnőtt, érett asszony, a ház az övé, és tíz év alatt egyetlen más férfival sem találkozott, aki éppen neki való lett volna, és a fenébe is, szüksége van rá, hogy magán érezzen valakit, aki erős, kemény és szőrös, aki a mellére nehezedik, a fülébe liheg, és nagy, erős kezével szétválasztja a combjait, hiszen lehet, hogy holnap átjönnek Németországból a repülők a gázbombákkal, és ők mindnyájan meghalnak, fulladozva és lélegzet után kapkodva, miközben beszívják a mérget, és ő talán az utolsó esélyét mulasztja el az életben.

Így aztán kiitta a poharát, felkelt az ágyból, felvette a pongyoláját, egy kicsit megfésülködött, belebújt a papucsába, és magához vette a

kulcscsomóját, arra az esetre, ha Mr. Faber bezárta volna az ajtaját, és a rádió hangja miatt nem hallaná meg a kopogását.

A pihenőn nem volt senki. Megkereste a sötétben a lépcsőt. Úgy tervezte, hogy azt a lépcsőfokot, amelyik recseg, átlépi, de megbotlott a meglazult szőnyegben, és teljes súlyával éppen arra a lépcsőfokra nehezedett, de úgy látszott, senki sem hallotta meg. Így aztán továbbment, és a lépcső tetejére érve bekopogott az ajtón. Aztán csendesen megpróbált benyitni. Az ajtó zárva volt.

A rádiót lehalkították, és Mr. Faber kiszólt:

– Ki az?

Kulturált volt a beszéde: nem volt a kiejtése se cockney, se idegen – tulajdonképpen nem volt az semmilyen, csak kellemesen semleges.

– Válthatnék egy szót magával? – kérdezte az asszony.

A férfi érezhetően habozott, aztán azt mondta:

– Nem vagyok felöltözve.

– Én sem – kuncogott az asszony, és a kulcs másodpéldányával kinyitotta az ajtót. A férfi a rádió előtt állt, valami csavarhúzófélével a kezében. Csak nadrág volt rajta, trikó *nem.* Az arca falfehér volt, és látszott rajta, hogy halálra rémült.

Az asszony belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Nem tudta, mit mondjon. Aztán hirtelen eszébe jutott egy mondat egy amerikai filmből, és azt mondta:

– Nem ajánlhatna fel egy magányos nőnek egy pohár italt? – Tulajdonképpen ostoba kérdés volt, hiszen tudta, hogy a férfi nem tart italt a szobájában, ő meg semmi esetre se úgy volt öltözve, mintha el akarna menni valahová; de a kérdés vamposan hangzott.

És úgy látszott, hogy el is érte vele a kívánt hatást. A férfi szó nélkül, lassan elindult feléje. *Csakugyan* szőrös volt a mellbimbója. Az asszony is lépett egyet előre, s aztán a férfi átkarolta. Az asszony behunyta a szemét, és odatartotta neki az arcát. A férfi megcsókolta, az asszony megmozdult egy kicsit a karjában, aztán valami borzasztó, iszonyatos, *elviselhetetlenül éles* fájdalom hasított a hátába, és ő kinyitotta a száját, hogy sikoltson.

A férfi hallotta, mikor az asszony megbotlott a lépcsőn. Ha Mrs. Garden csak még egy percet várt volna – hogy Faber visszatehesse a rádió adó-vevőjét a bőröndjébe és a kódkönyvet a fiókjába –, nem kellett volna

meghalnia. De így, mielőtt még elrejthette volna az áruló jeleket, Faber meghallotta, hogy az asszony kulcsa megfordul a zárban, s amikor Mrs. Garden kinyitotta az ajtót, neki már a kezében volt a stiletto.

Mivel Mrs. Garden egy kicsit megmozdult a karjában, Faber az első döféssel nem találta el a szívét, és kénytelen volt ledugni az ujjait az asszony torkán, hogy ne sikolthasson. Még egyszer döfött, de az asszony ismét megmozdult, a penge beleütközött az egyik bordájába, és csak felületesen hasította fel a testét. Aztán spriccelni kezdett a vér, és Faber tudta, hogy ez már nem lesz mocsoktalan gyilkosság. Sohasem volt az, ha az első döfés célt tévesztett.

Az asszony most már túlságosan vonaglott ahhoz, hogy egyetlen döféssel meg tudja ölni. Ezért a szájában hagyva az ujjait, a hüvelykjével megfogta az állat, és háttal nekilökte az asszonyt az ajtónak. Mrs. Garden feje hangosan koppant az ajtó fáján, és Fabernek eszébe jutott, hogy bárcsak ne halkította volna le a rádiót. De hát hogyan számíthatott volna ilyesmire?

Habozott egy pillanatig, mielőtt megölte az asszonyt, mert sokkal jobb lett volna, ha az ágyon hal meg – jobb az álcázás szempontjából, amely már kezdett alakot ölteni az agyában –, de nem lehetett biztos benne, hogy csendben eljut vele odáig. Megszorította az asszony állát, és továbbra is valósággal nekiszegezve a fejét az ajtónak, széles ívben belehasított a nyakába a stilettóval, amely cafatokban tépte fel az asszony torkán a bőrt, mert a stiletto nem vágószerszám, és Faber kedvenc célpontja nem a torok volt.

Hátraugrott, hogy kikerülje az első pillanatban sugárban kilövellő vért, aztán ismét előrelépett, hogy elkapja az asszonyt, mielőtt a padlóra zuhan. Az ágyhoz vonszolta – közben megpróbált nem nézni a nyakára – és ráfektette.

Máskor is ölt már, tehát számított a visszahatásra: mindig bekövetkezett, mihelyt biztonságban érezte magát. Odalépett a szoba sarkában levő mosdókagylóhoz, és várta a reakciót. Látta az arcát a kis borotválkozótükörben. Falfehér volt, s a tekintete merev. Nézte magát, és azt gondolta: *Gyilkos.* Aztán hányni kezdett.

Utána jobban érezte magát. Most már munkához láthatott. Tudta, mit kell tennie: a részletek már az asszony meggyilkolása közben kialakultak az agyában.

Megmosta az arcát, fogat is mosott, és megtisztította a mosdókagylót. Aztán leült az asztalhoz, a rádiója mellé. Megnézte a noteszét, megkereste,

hol tartott, és elkezdte leütögetni a billentyűt. Hosszú üzenet volt egy Finnországnak szánt hadsereg gyülekezéséről, s a felénél tartott, amikor Mrs. Garden megzavarta. Az üzenet rejtjelezve volt leírva a noteszében. Amikor befejezte, így írta alá: „Üdvözlöm Willit.”

A készüléket gondosan elhelyezte egy speciálisan erre a célra tervezett bőröndben. Többi holmiját egy másik bőröndbe rakta. Levette a nadrágját, szivaccsal lemosta róla a vérfoltokat, aztán tetőtől talpig lemosakodott.

Végül megnézte a holttestet.

Most már képes volt hideg fejjel foglalkozni vele. Háború van, és ők ellenségek voltak: ha nem ölte volna meg az asszonyt, az könnyen a halálát okozhatta volna. Fenyegetést jelentett, és Faber most már csak megkönnyebbülést érzett, hogy a fenyegetést megsemmisítette. Az asszonynak nem kellett volna megijesztenie őt.

Utolsó feladata mindazonáltal undorító volt. Szétnyitotta az asszonyon a pongyolát, és felhúzta rajta a hálóinget a derekáig. A hálóing alatt bugyi volt. Ezt letépte róla, úgy, hogy látható lett az ágyékán a szőrzet. Szegény asszony: csak el akarta őt csábítani. De hát nem távolíthatta el a szobából anélkül, hogy észre ne vegye az adókészüléket; márpedig a brit propaganda jóvoltából az ilyen emberek rendkívül éberen lesték a kémeket – nevetségesen éberen: ha az Abwehrnek valóban olyan sok ügynöke lett volna Angliában, mint az újságok állították, a britek már alighanem elvesztették volna a háborút.

Hátralépett, és félrehajtott fejjel szemügyre vette a nőt. Valami nem stimmelt. Megpróbált úgy gondolkodni, mint egy szexmániás. Ha elfogott volna az őrült kéjvágy egy olyan nő iránt, mint Una Garden, és csak azért öltem volna meg, hogy kielégíthessem vele a vágyamat, akkor mit csinálnék?

Hát persze: egy ilyen mániás nyilván látni akarná a nő mellét. Faber a holttest fölé hajolt, megmarkolta a hálóinget a kivágásnál, és feltépte a derekáig. Az asszony hatalmas mellei ernyedten lógtak le kétoldalt.

A rendőrségi orvos bizonyára hamarosan rá fog jönni, hogy az asszonyt nem erőszakolták meg, de Faber véleménye szerint ez nem számított. Heidelbergben részt vett egy kriminológiai tanfolyamon, és tudta, hogy sok szexuális merénylet nem végződik a nemi aktussal. Idáig különben sem lett volna képes elmenni a megtévesztésben, nem, még a *Vaterland*-ért sem. Ő nem volt tagja az SS-nek. Az SS-legények sorba állnának, hogy

megerőszakolhassák a holttestet... Ő még a gondolatot is elhessegette a fejéből.

Ismét kezet mosott és felöltözött. Majdnem éjfél volt. Elhatározta, hogy vár még egy órát, mielőtt eltávozik: minél később, annál biztonságosabb.

Leült, hogy végiggondolja, hol követte el a hibát.

Mert hogy valahol hibát követett el, az nem volt vitás. Ha az álcázása tökéletes lenne, teljes biztonságban lett volna. Ha teljes biztonságban lett volna, senki sem fedezhette volna fel a titkát. Mrs. Garden azonban felfedezte a titkát – jobban mondva felfedezte volna, ha néhány másodperccel tovább él –, tehát nem volt teljes biztonságban, tehát az álcázása nem volt tökéletes, tehát valahol hibát követett el.

Reteszt kellett volna szerelnie az ajtóra. Még mindig jobb, ha betegesen félénknek tartják az embert, mint lehetővé tenni, hogy a szobája kulcsának másodpéldányával rendelkező penziósnők éjnek idején hálóingben besurranhassanak hozzá.

De ez csak a felületi tévedés volt. A mélyebben fekvő hiba az volt, hogy túl könnyen nézhették agglegénynek. Erre nem öntelten gondolt, hanem ingerülten. Tudta magáról, hogy jóképű, vonzó férfi, és látszólag semmi ok rá, hogy agglegény maradt. Töprengeni kezdett, milyen álcát kellene kitalálnia magának, amely ezt a körülményt érthetővé tenné, és nem késztetné felkínálkozásra világunk Mrs. Gardenjeit.

Érezte, hogy az igazi személyiségéből kellene merítenie ötletet. Tulajdonképpen *miért* is agglegény? Kényelmetlenül összerezzent: nem szeretett tükörbe nézni. A válasz egyszerű volt. A hivatása miatt maradt agglegény. Ha mélyebben fekvő okai is voltak, nem akart tudni róluk.

A mai éjszakát nyilván a szabad ég alatt kell töltenie. A highgate-i erdőben majd csak eltelik valahogy. Reggel aztán beteszi a bőröndjeit valamelyik pályaudvar csomagmegőrzőjébe, holnap este meg elmegy a blackheathi szobájába.

Vagyis végleg át kell váltania második személyiségére. Attól egy cseppet sem félt, hogy elfogja a rendőrség. Az a kereskedelmi utazó, aki a blackheathi szobában töltötte a hétvégéket, egyáltalán nem hasonlított a vasúti tisztviselőhöz, aki megölte a szállásadónőjét. A blackheathi személyiség beszédes volt, közönséges és feltűnő. Rikító nyakkendőket viselt, bárkinek fizetett egy pohár italt, és másképp fésülte a haját. A rendőrség egy kopottasan öltözött, beteges hajlamú egyén személyleírását fogja körözni, aki a száját se meri kinyitni egy nő előtt, hacsak fel nem

lobban benne a kéjvágy, és senki sem fog gyanakodni az elegánsan öltözött, jóképű kereskedelmi ügynökre, aki nyilvánvalóan az a férfitípus, amelyikben többé-kevésbé állandóan lobog a kéjvágy, s akinek nem kell megölnie egy nőt ahhoz, hogy az megmutassa neki a mellét.

És ki kell építenie még egy másik személyiséget is – Fabernek mindig legalább két személyisége volt. Új állást kell szereznie, meg új papírokat: útlevelet, személyazonossági igazolványt, élelmiszerjegy-könyvet, születési bizonyítványt. Mindez rendkívül kockázatos. A fene ette volna meg Mrs. Gardent. Miért nem tudta leinni magát, hogy elaludjon, mint máskor?

Éjfél után egy óra volt. Faber még egyszer és utoljára körülnézett a szobában. Nem izgatta, hogy nyomokat hagy maga után – a ház nyilván tele van az ujjlenyomataival, és senkinek nem lesz kétsége afelől, hogy ki volt a gyilkos. Nem fogták el szentimentális érzések, hogy el kell hagynia a házat, amely két éven át az otthona volt: sohasem úgy gondolt rá, mint az otthonára. Soha semelyik lakására nem gondolt úgy, mint az otthonára.

Erre a házra mindig csak úgy fog gondolni, hogy itt tanulta meg: reteszt kell szerelni az ajtóra.

Eloltotta a villanyt, fogta a két bőröndöt, leosont a lépcsőn, és kilépett az éjszakába.

2.

Igen figyelemreméltó király volt II. Henrik. Egy olyan korban, amikor még nem találták ki a „villámlátogatás” fogalmát, olyan villámgyorsan cikázott ide-oda Anglia és Franciaország között, hogy kortársai azt beszélték, mágikus erővel rendelkezik. E híresztelés ellen érthető módon nem tett semmit. 1173 júniusában vagy szeptemberében – attól függ, melyik közvetett forrásnak adunk nagyobb hitelt – Angliába érkezett, de olyan gyorsan vissza is tért Franciaországba, hogy egyetlen kortárs krónikaíró sem értesült a kirándulásáról. Későbbi történészek fedezték fel a költségszámláját az Államkincstár híres pergamentekercseinek egyikén. Akkortájt támadták egy időben a királyságát saját fiai az északi és déli végeken: a skót határon meg Dél-Franciaországban. De mi volt pontosan a látogatásának a célja? Kivel találkozott? Miért tartotta titokban az utazását, mikor mágikus gyorsaságának legendája felért egy hadsereggel? Mit ért el vele?

Ez a probléma foglalkoztatta Percival Godlimant 1940 nyarán, amikor Hitler seregei úgy söpörtek végig a francia búzamezőkön, mint az aratógép, és az angolok véres fejjel, rendetlen összevisszaságban menekültek a dunkerque-i egérfogóból.

Godliman professzor többet tudott a középkorról, mint bárki más a világon. A Fekete Halálról írt könyve – a XIV. század közepén dúló pestisjárványt nevezik így – a helyére tette a középkorkutatás minden eddigi eredményét; bestseller lett belőle, és a Penguin sorozatban is megjelent. Ilyen eredményekkel a háta mögött fordult egy valamivel még korábbi, jóval több megoldhatatlannak látszó problémát kínáló korszak felé.

Londonban, egy gyönyörű júniusi napon, déli fél egykor is egy iniciálékkal díszített kézirat fölé görnyedve találta meg Godlimant a titkárnője. A professzor a középkori latinsággal írt szöveget fordítgatta szorgalmasan, s közben jegyzeteket készített a maga még nehezebben olvasható kézírásával. A titkárnő, aki azt tervezte, hogy a Gordon Square parkjában fogyasztja el az ebédjét, nem szerette a kéziratokkal teli szobát, mert halálszaga volt. Kulcs is annyi kellett hozzá, hogy bejusson ide az ember, mint egy kriptához.

Godliman egy olvasópult előtt állt, fél lábon, mint a gólya, az arcát alig világította meg a pultra irányított olvasólámpa; akár annak a szerzetesnek a

hazajáró lelke is lehetett volna, aki a pulton heverő kéziratot írta, s most éberen őrt áll értékes krónikája fölött. A titkárnő köszörült egyet a torkán, és várta, hogy Godliman tudomást vegyen róla. Egy csapott vállú, alacsony, ötvenes éveiben járó, tweedruhás férfit látott maga előtt, akinek gyönge a szeme. Tudta róla, hogy tökéletesen normális hús-vér ember, ha sikerül visszaráncigálni a középkorból. Ismét köhintett egyet, és megszólalt:

– Godliman professzor?

Godliman felnézett, s mikor meglátta a nőt, elmosolyodott. Így már korántsem úgy festett, mint egy kísértet, inkább mint egy bolondos nagypapa.

– Hello! – kiáltott fel olyan elképedt hangon, mintha legalábbis a Szahara kellős közepén találkozott volna össze véletlenül valamelyik londoni szomszédjával.

– Megkért, hogy emlékeztessem: ma a Savoyban kell ebédelnie Terry ezredessel.

– Tényleg. – Godliman elővette az óráját a mellényzsebéből, és megnézte. – Ha gyalog akarok menni, jó lesz, ha máris indulok.

A titkárnő bólintott.

– Mindjárt magammal hoztam a gázálarcát is.

– Igazán figyelmes. – Godliman ismét elmosolyodott, és a titkárnő megállapította, hogy egészen jóképű férfi. A professzor átvette a gázálarcot a nőtől, és megkérdezte:

– Felöltőt is vegyek?

– Nem is hozott magával felöltőt ma reggel. Meleg van. Bezárjam az ajtókat, ha elment?

– Köszönöm, köszönöm. – Godliman a zakója zsebébe gyömöszölte a jegyzetfüzetét, és kiment.

A titkárnő körülnézett, megborzongott és követte.

Andrew Terry ezredes pirospozsgás skót volt, sovány, mint a deszka, mert egész életében erősen dohányzott. Ritkás, sötétszőke haját erősen brillantinozta. Godliman a Savoy Grill egyik sarokasztalánál talált rá. Civilben volt. Már három cigarettacsikk hevert előtte a hamutartóban. Felállt, és kezet rázott Godlimannel.

– Jó napot, Andrew bácsi – mondta Godliman. Terry ugyanis az anyjának az öccse volt.

– Hogy vagy, Percy?

– Könyvet írok a Plantagenetekről. – Godliman leült.

– Mi az, még mindig Londonban vannak a kézirataid? Meg vagyok lepve.

– Miért?

Terry újabb cigarettára gyújtott.

– Költöztesd őket vidékre, mert bombázhatnak.

– Azt kéne tennem?

– A fél Nemzeti Képtárat elásták már valahol Walesben egy istentelenül nagy gödörben. Az ifjú Kenneth Clark is hamarabb elpucolt, mint te. Legyen eszed, és tűnj el innen te is, amíg lehet. Úgysem hinném, hogy sok hallgatód maradt.

– Az igaz. – Godliman elvett egy étlapot a pincértől, és azt mondta: – Italt nem kérek.

Terry nem a kezében tartott étlapot nézte.

– Komolyan kérdem, Percy: miért vagy még mindig Londonban?

Godliman rövidlátó szeme hirtelen kitisztult, mint a kép a filmvásznon, ha élesre állítják a vetítőgép lencséjét. Mintha csak most először lett volna kénytelen gondolkozni, amióta belépett a Savoyba.

– Az rendjén van, hogy a gyerekek meg az afféle nemzeti intézményszámba menő egyéniségek, mint Bertrand Russell, elhagyják Londont. De ha én tenném ezt, az egy kicsit olyan volna, mintha elszaladnék és hagynám, hogy harcoljanak csak helyettem mások. Tisztában vagyok vele, hogy ez nem éppen logikus érv, de hát ez
érzés dolga, nem a logikáé.

Terry elmosolyodott, mint akinek teljesültek a várakozásai. De nem folytatta tovább a témát, hanem szemügyre vette az étlapot. A következő pillanatban felkiáltott:

– Te jó isten! *Le Lord Woolton Pie.* Ilyen pástétomot már régen nem láttam az étlapon!

Godliman elvigyorodott.

– Biztos vagyok benne, hogy nincs benne egyéb, csak krumpli meg zöldség.

Miután leadták a rendelést, Terry megkérdezte:

– Mi a véleményed az új miniszterelnökünkről?

– Az, hogy vadszamár. De hát Hitler is őrült, és lám, milyen jól csinálja a dolgát. És mi a véleményed *neked?*

– Ó, mi jól kijövünk Winstonnal. Ő legalább harcias.

Godliman felhúzta a szemöldökét.

– Mi? Mi az, te reaktiváltattad magad?

– Tulajdonképpen sohasem is vonultam hivatalnoki állományba.

– De hiszen azt mondtad...

– Percy. Nem tudsz elképzelni egy olyan hivatalt, amelynek minden tagja azt állítja, hogy nem a hadseregnek dolgozik?

– Hát én egészen paff vagyok... Én egész idő alatt azt gondoltam...

Meghozták az első fogást. Egy üveg fehér bordeaux-it bontottak hozzá. Godliman főtt lazacot evett, és látszott az arcán, hogy tűnődik valamin.

Végül is Terry szólalt meg:

– Az előző háborúra gondolsz?

Godliman bólintott.

– Tudod, az volt a fiatalságom. Borzasztó időket éltünk. – A hangja mégis sóvárgó volt, mintha visszakívánná azokat az időket.

– Ez a háború semmilyen vonatkozásban sem ugyanolyan. Most nem mennek az embereim az ellenség vonalai mögé, hogy megszámolják a táborhelyeiket, mint annak idején te. Mennek ugyan oda is, de a dolognak ez a része ezúttal kevésbé fontos. Manapság jóformán csak a rádióüzeneteket hallgatják le.

– Hát nem sifrírozva adnak a németek?

Terry vállat vont.

– Nincs az a sifre, amit ne lehetne megfejteni. Őszintén szólva, manapság jóformán mindent tudunk róluk, amit csak tudnunk kell.

Godliman gyorsan körülnézett, de nem ült senki a közelben, aki hallhatta volna őket. Különben sem az ő feladata volt figyelmeztetni Terryt, hogy a meggondolatlan fecsegés emberéletbe kerülhet.

Terry folytatta:

– Az én dolgom tulajdonképpen az, hogy biztosítsam: *ők* ne jussanak hozzá a *rólunk szóló* információkhoz, amelyekre szükségük volna.

Második fogásnak mind a ketten csirkepástétomot ettek. Marhahús nem szerepelt az étlapon. Godliman hallgatott, de Terry tovább beszélt.

– Tudod, Canaris furcsa fickó. Mármint Wilhelm Canaris tengernagy, az Abwehr főnöke. Megismerkedtem vele, még mielőtt ez a háború elkezdődött. Tudjuk róla, hogy utasítást kapott, szervezzen minél nagyobb felderítő műveletet ellenünk, Anglia elözönlésének előkészítéséül – de eddig nem volt átütő sikere. A legjobb emberüket, aki Angliában működött,

a háború kitörését követő napon letartóztatták. Most a wandsworth-i börtönben csücsül. Canaris kémei hasznavehetetlen alakok. Penzióban lakó öreg hölgyek, őrült fasiszták, kisstílű bűnözők...

Godliman közbeszólt:

– Ide figyelj, öregfiú, ez már azért túlzás. – Egy kicsit reszketett a dühtől meg az értetlenségtől. – Az ilyesmi titok. Nem vagyok rá kíváncsi.

Terry nem jött zavarba.

– Kérsz még valamit? – kérdezte. – Én csokoládéfagylaltot eszem.

Godliman felállt.

– Azt hiszem, nem kérek. Megyek vissza dolgozni, ha nem haragszol.

Terry hűvösen nézett fel rá.

– Ráérsz a Plantagenetek újraértékelésével, Percy. Nem sürgős. Háború van, kedves fiam. Szeretném, ha *nekem* dolgoznál.

Godliman egy hosszúra nyúló pillanatig csodálkozva bámult rá.

– Mi a csudát kellene neked csinálnom?

Terry ádázul elmosolyodott.

– Kémeket fognod.

Hiába volt szép az idő, Godliman nyomott hangulatban sétált vissza az egyetemre. Afelől semmi kétsége nem volt, hogy Terry ezredes ajánlatát el fogja fogadni. A hazája háborúban áll, a háború igazságos, és ha már túl öreg ahhoz, hogy harcoljon, még mindig elég fiatal, hogy legalább segítsen.

A gondolat azonban, hogy abba kell hagynia a munkáját – és ki tudja, hány évre –, mégis nyomasztotta. Imádta a történelmet, és amióta a felesége tíz évvel ezelőtt meghalt, teljesen belemerült a középkori Angliába. Szeretett rejtélyeket megoldani, halvány nyomokat fölfedezni, ellentmondásokat tisztázni, hazugságokat, célzatos híreszteléseket és legendákat leleplezni. Tudta, hogy új könyve a legjobb lesz az utóbbi száz évben a Plantagenetekről írt könyvek közül, és legalább egy évszázad beletelik, amíg még egy hasonló értékű mű születik. Oly régóta ennek a tudata szabta meg az életét, hogy munkája abbahagyásának a gondolatát majdnem képtelenségnek érezte, amelyet éppoly nehéz megemészteni, mint azt, hogy valaki rájön, hogy elárvult, és nem köti többé semmi azokhoz, akiket mindig anyjának és apjának szólított.

Fülsértő, légiriadót jelző szirénahang szakította félbe a gondolatait. Először megfordult a fejében, hogy nem vesz róla tudomást: sokan nem

vettek róla tudomást, és ő már csak tíz perc járásra volt az egyetemtől. Csakhogy tulajdonképpen nem volt értelme visszatérnie a tanulmányaihoz – tudta, hogy ma már nem sokat fog dolgozni. Befordult hát a földalatti egyik állomásra, és csatlakozott a lépcsőn lesiető londoniak tömegéhez. A piszkos peronon megállt a fal mellett, rábámult egy Bovril-plakátra, és azt gondolta: „De hát nem csak arról van szó, amit abba kell hagynom."

Nyomasztotta a hírszerző szolgálatba való visszatérés gondolata is. Sok minden volt benne, amit szeretett: az, hogy a *kis* dolgok is fontosak; hogy az is ér valamit, ha az ember egyszerűen csak okos, hogy pedánsan aprólékosnak kell lenni, és hogy rejtvényeket kell megfejteni. Gyűlölte viszont a zsarolást, az árulást, a kalandorságot és azt, hogy az ember mindig hátulról döfi le az ellenséget.

A peron egyre zsúfoltabb lett. Godliman leült, amíg volt még hely, és azon vette észre magát, hogy nekidől egy egyenruhás férfinak. Egy buszsofőr volt. A férfi elmosolyodott és megszólalt:

– Ó, Angliában lenni, most, hogy itt a nyár. Tudja, ki mondta?

– ...itt az április – helyesbített Godliman. – Robert Browning.

– Én úgy hallottam, Adolf Hitler – mondta a sofőr. A mellette ülő nő visítva nevetett. A sofőr feléje fordult. – Hallotta, mit mond az evakuált a farmer feleségének?

Godliman nem figyelt oda. Egy régi április jutott az eszébe, amikor egy platánfa egyik legfelső ágán kuporogva ő is Angliába vágyott. A fáról egy franciaországi völgyön túl húzódó német vonalak mögé próbált a hideg ködön át belesni. Nem látott semmit, még a látcsövén keresztül sem, csak bizonytalan, sötét alakokat, és éppen le akart mászni a fáról, hogy egy mérfölddel tovább lopakodjon, amikor három német katona bukkant elő valahonnan, leült a fa tövébe, és rágyújtott. Egy idő múlva kártyát vettek elő, játszani kezdtek, és az ifjú Percival Godliman rájött, hogy megléptek valahogy az alakulatuktól, és egész nap ott akarnak maradni. Szinte mozdulatlanul kuporgott a fán, amíg borzongani nem kezdett, görcs nem állt az izmaiba, és úgy nem érezte, hogy rögtön szétpattan a hólyagja. Akkor előhúzta a revolverét, és egymás után golyót eresztett mind a három katona feje búbjába, amelyen rövidre volt nyírva a haj. És három nevetgélő, káromkodó, zsoldját eljátszó ember egyszerűen megszűnt létezni. Akkor ölt először, és mindössze ennyit tudott gondolni: Csak azért, mert majdnem bepisiltem.

Godliman fészkelődni kezdett az állomás hideg cementpadlóján, és hagyta, hogy az emlék elhalványuljon. Meleg szél csapott ki az alagútból, és befutott egy szerelvény. Akik kiszálltak, helyet kerestek maguknak, letelepedtek és vártak. Godlimannek beszédfoszlányok ütötték meg a fülét.

– Hallotta Churchillt a rádióban? Mi a *Duke of Wellington*-ban hallgattuk. Az öreg Jack Thornton sírt. Ostoba vénember...

– Úgy hallom, Kathy fiúja rendes házban van elszállásolva, és saját csicskást kapott! A tehenet Alfie feji...

– Olyan rég nem szerepelt vesepecsenye az étlapon, hogy már az ízét is elfelejtettem, a fene enné meg. Hál' istennek, előre látták, hogy háború lesz, és legalább bort bevásároltak vagy húszezer ládával...

– Igen, csak csöndes esküvő lesz, de hát mi értelme volna várni vele, amikor az ember még azt se tudja, a holnap mit hoz?

– Azt írja, mama, hogy ott lenn örökké nyár van, egész évben csak nyár...

– Ugyanis az asszony megint állapotos!.. Igen, tizenhárom éve esett utoljára teherbe... Fogalmam sincs róla, hogy most miért...

– Nem, Peter sohasem jött vissza Dunkerque alól...

A buszsofőr cigarettával kínálta Godlimant. Megköszönte, de nem kért, inkább elővette a pipáját. Valaki énekelni kezdett.

Légiós üvölt a ház előtt:
„Rolót le, hé, nyanya!
Kiláccika ... nem t'om mije..."
„Az csak az ő baja!"
Kiáltjuk vissza karban, és...

A folytatásba egyre többen bekapcsolódtak, s a végén már az egész tömeg énekelt. Énekelt Godliman is, pedig tudta: itt egy háborúban vesztésre álló nemzet énekel, hogy eltitkolja a félelmét, mint az az ember, aki fütyörészni kezd, ha éjnek idején egy temető mellett kell elhaladnia; tudta, hogy a hirtelen támadt szeretet, amelyet London és a londoniak iránt érez, a tömeghisztériával rokon, múló érzelem; és tudta, hogy nem szabad bíznia a belső hangban, amely azt súgja neki: „Látod *ilyenek* ezek az emberek! *Ezért* érdemes harcolni!" Mindezt tudta, de nem törődött vele, mert hosszú évek óta ez volt az első eset, hogy elfogta a bajtársiasság jóleső érzése; valósággal beleborzongott.

Amikor lefújták a légiriadót, az emberek énekelve vonultak fel a lépcsőn az utcára, Godliman keresett egy telefonfülkét, és felhívta Terry ezredest, hogy megkérdezze, mikor állhat munkába.

3.

A kis falusi templom régi volt, és nagyon szép. Kertjét, amely egyben temető is volt, kőkerítés vette körül, vadvirágok nőttek benne. Maga a templom – ha nem is egészen a jelenlegi formájában – már akkor is állt, amikor – majdnem ezer esztendeje – utoljára özönlöttek el Nagy-Britanniát. Erre az utolsó invázióra a templom hajójának több láb vastag északi fala emlékeztetett, amelyen csak két apró ablak volt: akkor építették, amikor a templomok nemcsak lelki, hanem fizikai értelemben is menedéket nyújtottak az embereknek: a kerek kis ablakok inkább arra szolgáltak, hogy nyilakat lődözzenek ki rajtuk, és nem arra, hogy az Úr napfényét bebocsássák. És csakugyan: a helybeli Önkéntes Védelmi Bizottság máris részletes tervet dolgozott ki, hogyan használják fel a templomot védekezésre abban az esetben, ha Európa jelenlegi gengsztereinek hordája átkel a Csatornán.

De most, 1940 augusztusában nem dübörögtek csizmák a templom kőpadlóján: *még nem.* A nap besütött az apszis festett üvegablakain, amelyek túlélték Cromwell képrombolóit és VIII. Henrik kapzsiságát, és a tető visszaverte az orgona hangját, az orgonáét, amelyet még mindig nem tett tönkre sem a szú, sem a korhadás.

Szép esküvő volt. Lucy természetesen fehér ruhát viselt – menyasszonyit –, öt húga meg – ők voltak a koszorúslányok – barackszínűt. David a Királyi Légierő repülő főhadnagyi egyenruháját viselte, természetesen az ünneplőt, amely vadonatúj volt, mert most vette fel először. A 23. zsoltárt énekelték. „Az Úr énnékem őriző pásztorom” – a *Crimond* dallamára.

Lucy apja olyan büszke volt, amilyen büszke csak lehet egy apa azon a napon, amikor legidősebb és legszebb leányát feleségül veszi egy jóképű, egyenruhás fiatalember. Az apa gazdálkodó volt, de már régen nem ült traktoron; megművelhető földjét bérbe adta, és a bérből versenylovakat nevelt, de persze tudta, hogy a következő télen fel kell szántania a legelőjüket, hogy krumplit ültessen bele. Noha inkább úriember volt, mint gazdálkodó, domború melle és nagy, bütykös kezei voltak, mint a földműveseknek, és a bőrén látszott, hogy sokat van szabad levegőn. A templomnak azon az oldalán ülő férfiak többsége őhozzá hasonlított: domború volt a mellük, vörös az arcuk, és jobban érezték magukat posztóruhában meg bakancsban, mint frakkban.

A koszorúslányok is hozzájuk hasonlítottak: falusi lányok voltak. Csak a menyasszony volt olyan, mint az anyja. Hosszú, dús haja sötétvörös volt, gyönyörűen csillogott, ovális arcában ámbraszínűek voltak a távol ülő szemek, és amikor tiszta, egyenes tekintetével a plébánosra nézve tiszta, csengő hangján kijelentette, hogy „Akarom!”, a plébános zavarba jött, és azt gondolta: „Istenemre, ez a lány aztán komolyan akarja!”, ami elég furcsa gondolat volt egy plébános részéről egy esküvő kellős közepén.

A templomhajó másik oldalán ülő család tagjai közt is volt bizonyos hasonlóság. David apja ügyvéd volt; az, hogy állandóan morcos képet vágott, csak a foglalkozásával járó modorosság volt, alapjában véve derűs természetét leplezte vele. Az első világháborúban őrnagyként teljesített szolgálatot a hadseregben, és az volt a véleménye, hogy a nagy hűhó a RAF meg az egész légi háború körül csak hóbort, amely hamarosan el fog múlni. De senki sem őrá hasonlított, még a fia sem, aki most ott állt az oltár előtt, hogy hűséget esküdjön a feleségének, méghozzá a haláláig, ami, isten őrizz, talán nincs is nagyon messze. Nem, az ő családtagjai mind David anyjára hasonlítottak, aki ott ült a férje mellett. Majdnem koromfekete volt a haja, sötét a bőre és hosszú a lába.

David volt az egész társaságban a legmagasabb. Tavaly valamennyi magasugrási rekordot megdöntötte a cambridge-i egyetemen. Férfi létére kissé túlságosan is jóképű volt – az arcát akár lányarcnak is lehetett volna nevezni, ha nem ült volna rajta erős szakállának sötét, kitörölhetetlen árnyéka. Naponta kétszer borotválkozott. Hosszú szempillái voltak, intelligensnek látszott – aminthogy az is volt –, és szentimentálisnak, pedig nem volt az.

Idillikus jelenet volt: két boldog, csinos fiatal – mind a kettő becsületes, jómódú, tősgyökeres angol család gyermeke – örök hűséget esküszik egymásnak egy falusi templomban a leggyönyörűbb nyári napon, amilyet Angliában csak el lehet képzelni.

Amikor férjnek és feleségnek nyilvánították őket, mindkét anya szeme száraz volt, és mindkét apa sírt.

A menyasszony csókolgatása barbár szokás, gondolta Lucy, mikor ki tudja, hányadik középkorú házaspár nyomta rá pezsgőtől nedves ajkát az arcára. Valószínűleg a sötét középkor még barbárabb szokásainak a maradványa, amikor a törzs minden egyes férfitagjának joga volt...

Mindenesetre ideje volna már civilizáltabban viselkedni és leszokni az ilyesmiről.

Előre tudta, hogy az esküvőnek ez a része nem fog tetszeni neki. A pezsgőt szerette, de a csirkecomboktól meg a hideg pirítósszeleteken tornyosuló kaviárhalmoktól nem volt elragadtatva; ami meg a szónoklatokat, a fényképezést meg a mézeshetekkel kapcsolatban elsütött vicceket illeti, hát... No de rosszabb is lehetett volna. Békeidőben Apa nyilván az Albert Hallt bérelte volna ki.

Eddig kilencen mondták: „Soha ne legyen ennél nagyobb bajotok!”, és valaki, aki még szellemesebb akart lenni, azt mondta: „Kívánom, hogy ne csak a kerítés fusson a házatok körül.” Lucy számtalan kezet volt kénytelen megrázni és közben úgy tenni, mintha nem hallaná a „Be szívesen lennék ma éjszaka David pizsamájában”-féle megjegyzéseket. David előzőleg még szónoklatot is tartott: megköszönte Lucy szüleinek, hogy neki adják a lányukat, mintha Lucy csak egy élettelen tárgy lett volna, amelyet fehér selyembe csomagolva ajándékként nyújtanak át az arra legérdemesebb pályázónak. Lucy apja meg volt olyan ostoba, hogy erre azt mondja: nem ő vesztett egy lányt, hanem ő kapott ajándékba egy fiút. Kétségbeejtő hülyeség volt az egész, de hát elviselte az ember a szülei kedvéért.

Egy távoli nagybácsi lépett hozzájuk, kicsit tántorogva, a bárpult felől. Lucy elnyomott egy borzongást, és bemutatta a férjének.

– David, ismerkedj meg Norman bácsikámmal.

Norman bácsi megszorongatta David csontos kezét.

– Na, fiam, mikor kezded meg a tényleges szolgálatot?

– Holnap, uram.

– Hogyhogy? Nem lesznek mézeshetek?

– Csak huszonnégy óra.

– De hát úgy tudom, csak most fejeződött be a kiképzésed.

– Igen, de én már előzőleg is tudtam repülni. Megtanultam Cambridge-ben. És ahogy a dolgok jelenleg állnak, nem nélkülözhetnek egyetlen pilótát sem. Remélem, holnap már fel is szállhatok.

Lucy csendesen megszólalt:

– Ne mondj ilyeneket, David – de mintha nem is hallották volna.

– Milyen géppel fogsz repülni? – kérdezte Norman bácsi kisfiús lelkesedéssel.

– Spitfire-ral. Tegnap már láttam is. Gyönyörű madár. – David tudatosan használta a RAF-nál divatos szlenget: a „madarat”, a „kasztnit”, a „piát”

meg az „éjszakai banditákat”. – Nyolc géppuska van rajta, háromszázötven csomót tesz meg óránként, és egy cipőskatulyában is meg tud fordulni.

– Csodálatos, csodálatos! Ti aztán jól elnadrágoljátok a Luftwaffét, mi?

– Tegnap hatvan gépüket szedtük le, és mi csak tizenegyet vesztettünk – mondta David olyan büszkén, mintha mind a hatvanat ő lőtte volna le. – Tegnapelőtt meg, amikor Yorkshire ellen akartak támadást intézni, elkergettük az egész nyomorult csűrhét. Behúzott farokkal iszkoltak vissza Norvégiába, és mi egyetlen gépet sem vesztettünk!

A spicces Norman bácsi hevesen megmarkolta David vállát.

– Még soha nem fordult elő – idézte dagályosan –, hogy olyan sokan tartoztak volna annyival olyan kevés embernek, mint most. Ezt Churchill mondta a minap.

David megpróbálkozott egy szerény vigyorral.

– Bizonyára a tiszti kaszinó számláira gondolt.

Lucy ki nem állhatta, ha úgy beszéltek a vérontásról meg a pusztításról, mint valami bagatell dologról. Közbeszólt:

– David! Ideje indulnunk, hogy átöltözzünk.

Külön-külön kocsiban hajtattak haza Lucyékhoz. Lucynak az anyja segített kibújni a menyasszonyi ruhából, aztán azt mondta:

– Nos, drágám, fogalmam sincs róla, mit vársz a mai éjszakától, de tudnod kell...

– Jaj, anya, ne hozz zavarba! – vágott a szavába Lucy. – Tíz évvel ezelőtt kellett volna felvilágosítanod. Ha nem tudnád, már *ezerkilencszáznegyvenet* írunk!

Anya kicsit elpirult.

– Igazad van drágám – mondta gyengéden. – Ha mégis volna valami, amiről szeretnél beszélni velem, bármikor...

Lucynak eszébe jutott, mekkora erőfeszítésébe kerülhet az anyjának, hogy ilyesmiről beszéljen, és megbánta, hogy az előbb olyan élesen válaszolt.

– Köszönöm – mondta, és megérintette anyja kezét. – Majd szólok.

– Akkor én magadra is hagylak. Hívj fel, ha volna valami. – Megcsókolta Lucy arcát, és kiment.

Lucy egy szál bugyiban leült a toalettasztalkához, és fésülni kezdte a haját. Pontosan tudta már, mit várhat a mai éjszakától. Még az emlékére is felizzott benne a gyönyör.

Ügyesen kitervelt csábítás volt, bár annak idején eszébe sem jutott Lucynak, hogy David esetleg minden egyes lépését előre kiszámította.

Júniusban történt, egy évvel azután, hogy megismerkedtek a rongyosbálon, ahol persze mindenki estélyi ruhában volt. Utána minden második héten találkoztak, és David a húsvéti vakáció egy részét Lucyéknál töltötte. Anya és apa helyeselték leányuk választását: David jóképű volt, okos, jó modorú, és pontosan ugyanabból a társadalmi rétegből származott, mint ők. Apa ugyan túlságosan beképzeltnek találta Davidet, de anya kijelentette, hogy a földbirtokos főnemesek hatszáz évvel ezelőtt beszéltek így az egyetemi hallgatókról, és az ő véleménye szerint David gyengéden fog bánni a feleségével, s hosszú távon ez a legfontosabb, így aztán júniusban Lucy töltött egy víkendet David szüleinek a házában.

A ház egy tizennyolcadik századbeli udvarház Viktória korabeli másolata volt, nagy, négyszögletes épület, kilenc hálószobával és hatalmas terasszal, amelyről kilátás nyílt egy tóra. Lucynak leginkább az imponált az egészben, amikor rájött: azok az emberek, akik a kert fáit ültették, nyilván tudták, hogy ők már rég halottak lesznek, mire a fák megnőnek. A légkör fesztelen volt, és ők kettesben söröztek a teraszon a délutáni napsütésben. David akkor árulta el Lucynak, hogy négy évfolyamtársával együtt, akik szintén tagjai voltak az egyetem repülőklubjának, felvették a RAF tisztképző-tanfolyamára. Vadászrepülő szeretett volna lenni.

– Máris egészen jól tudok repülni – mondta –, és ha egyszer ez a háború komolyan megkezdődik, szükség lesz pilótákra. Azt mondják, hogy ezúttal a levegőben fogják megnyerni, illetve elveszíteni a háborút.

– Nem félsz? – kérdezte csendesen Lucy.

– Egy cseppet sem – mondta David. Aztán eltakarta a tenyerével a szemét, és azt mondta: – De igen, félek.

Lucy azt gondolta, hogy a fiú nagyon bátor, és megfogta a kezét.

Valamivel később fürdőruhába bújtak, és lementek a tóra. A víz tiszta volt és hideg, de a nap még erősen sütött, a levegő meleg volt. Jókedvűen lubickoltak a vízben, mintha tudták volna, hogy most ér véget a gyermekkoruk.

– Jó úszó vagy? – kérdezte David a lánytól.

– Jobb, mint te!

– Helyes. Akkor ússzunk versenyt a szigetig.

Lucy elárnyékolta a tenyerével a szemét, hogy ne süssön bele a nap. Egy pillanatig ebben a pózban maradt, úgy tett, mintha nem tudná, milyen

kívánatos a testére tapadó nedves fürdőruhában, felemelt kézzel, hátrahúzott vállal. A körülbelül háromszáz yardnyira levő sziget csak egy kis bokros-fás foltnak látszott a tó közepén.

Leengedte a kezét, elkiáltotta magát: – Rajta! – és gyorsan krallozni kezdett.

Persze David győzött, mert hosszabb volt a karja meg a lába. Lucy körülbelül ötvenyardnyira lehetett a szigettől, amikor úgy érezte, nem bírja tovább. Átváltott mellúszásra, de mivel már ahhoz is nagyon fáradt volt, kénytelen volt a hátára fordulni és úgy lebegni a vízen. David, aki már a parton ült és fújtatott, mint egy rozmár, újból beleereszkedett a vízbe, és a lány elé úszott. Mögéje került, alulról átkarolta, az előírásos életmentő testtartásban, és lassan a part felé úszott vele. A keze pontosan a lány melle alatt volt.

– Nekem így nagyon kellemes – mondta, a lány meg kuncogott, pedig alig jutott lélegzethez.

Néhány pillanat múlva David újból megszólalt:

– De azt hiszem, meg kellett volna mondanom.

– Mit? – kérdezte zihálva a lány.

– Hogy a tó csak négy láb mély.

– Te szélhámos! – A lány prüszkölve és nevetve kiszabadította magát a fiú karjából, és talpra állt.

David megfogta a kezét, és kivezette a vízből a fák közé. Egy öreg evezős csónakra mutatott, amely a fenekével felfelé fordítva korhadozott egy galagonyabokor alatt.

– Gyermekkoromban ebben eveztem ki a tóra, papa egyik pipájával, egy skatulya gyufával meg egy darab papírba csomagolt csipetnyi dohánnyal. A tavon szoktam elszívni.

Egy tisztáson álltak, amelyet minden oldalról bokrok vettek körül. A gyep tiszta és ruganyos volt a lábuk alatt. Lucy fáradtan lerogyott rá.

– Vissza majd lassan úszunk – mondta David.

– Arról most ne beszéljünk – válaszolta a lány.

A fiú leült melléje, és megcsókolta, aztán gyengéden hátranyomta, amíg a lány végig nem feküdt a földön. Megsimogatta a csípőjét, megcsókolta a nyakát, és Lucy már nem borzongott többé. Amikor a fiú idegesen, de gyengéden a lába közti puha domborulatra tette a kezét, a lány ívben megfeszült, azt akarta, hogy nyomja erősebben. Az arcához húzta a fiú

arcát, és nyitott szájjal, nedvesen megcsókolta. A fiú keze a lány fürdőruhájának vállpántjára siklott, és lehúzta a vállán.

– Ne – mondta a lány.

A fiú a leány keblébe temette az arcát.

– Nagyon kérlek, Lucy.

– Nem.

A fiú ránézett.

– Lehet, hogy soha többé nem lesz alkalmam rá.

A lány arrébb gurult és felállt. Aztán – mivel háború volt, mivel az a kipirult fiatal arc olyan könyörögve nézett rá, s mivel a bensejében az az izzás csak nem akart elmúlni –egyetlen gyors mozdulattal lehúzta magáról a fürdőruhát, lekapta a fejéről a fürdősapkát, hogy sötétvörös haja a vállára omoljon, letérdelt a fiú elé, a tenyere közé fogta az arcát, és a keblére vonta az ajkát.

Fájdalom nélkül, lelkesen, csak egy kicsit túlságosan gyorsan veszítette el a szüzességét.

A csipetnyi bűntudat nem árnyékolta be, hanem csak még kellemesebbé tette az emléket. Még ha ügyesen kitervelt csábítás volt is a dolog. Lucy készséges, hogy ne mondjuk: buzgó áldozatnak bizonyult, különösen a végén.

Elkezdett öltözni, felvette az útiszerelését. Azon a délutánon kétszer hökkentette meg a fiatalembert a szigeten: egyszer, amikor azt kívánta tőle, hogy csókolja meg a keblét, másodszor meg amikor a saját kezével segített neki behatolni a testébe. Azokban a regényekben, amelyeket David olvasott, nyilván nem fordult elő ilyesmi. Lucy azonban – a legtöbb barátnőjéhez hasonlóan – D. H. Lawrence *Lady Chatterley szeretője* című regényéből tájékozódott a szexről. Szentül hitt Lawrence koreográfiájában, de nem hitt a zenekíséretben: nem várt trombitaharsogást, mennydörgő üstdobpergést és cintányércsattogást szexuális ébredéskor. Mindez szépen hangzott, mikor Lawrence hősei szeretkeztek egymással, de annyira szép azért nem lehetett. Nem is volt.

David valamivel tudatosabbnak bizonyult, mint Lucy, de gyengéd volt, és gyönyörűségét lelte a lány gyönyörűségében, és Lucy biztos volt benne, hogy ez a lényeg.

A dolog csak egyetlenegyszer ismétlődött meg. Pontosan egy héttel az esküvőjük előtt szeretkeztek ismét, és akkor vesztek össze először.

Ezúttal Lucy szüleinek a házában történt, egy reggel, amikor már mindenki elment hazulról. David hálóköntösben ment be Lucy szobájába, és bebújt melléje az ágyba. Lucy majdnem megváltoztatta a véleményét, amelyet a Lawrence-ben olvasott trombitaharsogásról és cintányércsattogásról alkotott. David utána rögtön kikelt az ágyból.

– Ne menj még – mondta Lucy.

– Bejöhet valaki.

– Vállalom a kockázatot. Bújj vissza az ágyba. – Lucynak melege volt, elálmosodott, kellemesen érezte magát, és azt akarta, hogy David mellette legyen.

David felvette a hálóköntösét.

– Engem idegesít.

– Öt perccel ezelőtt még nem idegesített. – Lucy kinyújtotta a kezét David után. – Feküdj vissza mellém. Meg akarom ismerni a tested.

– Úristen, be szemérmetlen vagy.

Lucy ránézett, hogy lássa, nem tréfál-e, és amikor rájött, hogy nem, dühös lett.

– Hát ezzel meg mi a fenét akarsz mondani?

– Nem viselkedsz... úrinőhöz illően.

– Micsoda ostobaság ilyeneket mondani...

– Úgy viselkedsz, mint egy... mint egy... szajha.

Lucy úgy, ahogy volt, meztelenül kiugrott az ágyból. Mérges volt, gyönyörű keble csak úgy remegett a dühtől.

– Ugyan mit tudsz te a szajhákról?

– Semmit!

– Mit tudsz te egyáltalán a nőkről?

– Azt mindenesetre tudom, hogyan illik viselkednie egy szűzlánynak!

– Az vagyok... az voltam... amíg nem találkoztam veled. – Lucy leült az ágy szélére, és sírva fakadt.

Ezzel persze vége is lett a veszekedésnek. David átölelte, és mentegetőzni kezdett:

– Bocsáss meg, nagyon sajnálom, amit mondtam. Nekem is te vagy az első, nem tudtam, milyen lesz, és zavarban vagyok... Ugye neked se beszélt senki soha a dologról?

Lucy szipogott, és csak a fejét rázta, hogy nem. Aztán eszébe jutott, hogy Davidet valójában nyilván az a tudat idegesíti, hogy nyolc nap múlva fel kell szállnia egy törékeny repülőgéppel, hogy a felhők fölött harcoljon az

életéért, így aztán megbocsátott neki, David meg letörölte a lány könnyeit, visszabújtak az ágyba, és szorosan átölelték egymást, hogy bátorságot merítsenek egymásból.

Lucy elmesélte a barátnőjének, Joannának, hogy veszekedtek. Azt mondta, hogy egy ruhán vesztek össze, amelyet David túlságosan merésznek talált. Joanna azt mondta, hogy a jegyespárok az esküvő előtt mindig össze szoktak veszni, rendszerint az előtte való este, hogy még egyszer és utoljára kipróbálják, milyen erős a szerelmük.

Lucy már majdnem elkészült. Megnézte magát egy földig érő tükörben. A kosztümje kicsit katonás volt – nemcsak hogy szögletes volt a válla, hanem még váll-lap is volt rajta –, a blúz alatta viszont annál nőiesebb. A haja göndör fürtökben hullott a vállára a csinos, ellenző nélküli sapka alól. Nem lett volna helyénvaló túlságosan elegánsan öltözve indulnia a „nászútra”, az idén semmi esetre sem; de aztán úgy érezte, sikerült nemcsak eléggé praktikusan öltöznie, hanem még csinos is. Ez a divat gyorsan elterjedt.

David a hallban várta. Megcsókolta Lucyt, és azt mondta:

– Csodálatosan néz ki, Mrs. Rose.

Visszahajtottak a fogadásra, hogy mindenkitől elbúcsúzzanak, mielőtt útra kelnének, hogy a londoni *Claridge*-ben töltsék az éjszakát, ahonnan aztán David Biggin Hillbe hajt, Lucy meg ismét hazatér. Lucy továbbra is a szüleinél szándékozott lakni, David szabadságainak idejére rendelkezésükre állt egy különálló kis ház.

Újabb fél óra hosszat voltak kénytelenek kezeket rázni meg csókolózni, aztán végre beülhettek David nyitott MG-jébe. Közben David unokatestvérei feldíszítették a kis sportkocsit: konzervdobozokat meg egy ócska bakancsot kötöttek spárgával az ütközőihez, a hágcsóit teleszórták konfettivel, és ahová csak lehetett, vörös ajakrúzzsal ráfirkálták a dukkózásra, hogy „Új házasok”.

Mosolyogva és integetve hajtottak el, a kicsődült vendégek megtöltötték mögöttük az utcát.

Miután megtettek egy mérföldet az országúton, megálltak, és letisztították a kocsit.

Besötétedett, mire újra elindultak. David kocsijának reflektoraira fel voltak szerelve az elsötétítő ernyők, mégis nagyon gyorsan hajtott. Lucy

nagyon boldognak érezte magát.

David megszólalt:

– Van egy üveg pezsgő a kesztyűtartóban.

Lucy kinyitotta a kesztyűtartót, és kivette belőle a pezsgőt meg a gondosan selyempapírba csomagolt két poharat. A pezsgő hideg volt. A dugó hangos pukkanással jött ki az üvegből, és el is tűnt az éjszakában. David cigarettára gyújtott, Lucy meg kitöltötte a pezsgőt.

– Elkésünk a vacsoráról – mondta David.

– Kit érdekel? – adta Lucy David kezébe az egyik poharat.

Lucy igazában még ahhoz is fáradt volt, hogy inni legyen kedve. Elálmosodott. Úgy érezte, a kocsi borzasztóan gyorsan robog. Hagyta, hogy majdnem az egész üveg pezsgőt David igya meg. David elkezdte fütyülni a *St. Louis Blues*-t.

Kísérteties élmény volt kocsival hajtani keresztül az elsötétített Anglián. Hiányoztak a fények, amelyeket a háború előtt az ember észre sem vett: a verandák lámpái, a tanyaházak világos ablakai, a templomtornyok kivilágított órái meg a kocsmacégérek, na és – leginkább – az az izzás, az a világosság a távolban az égbolt alján, ami azt jelentette, hogy ott egy város sok ezer lámpája ég. De még ha nem lett volna is vaksötét, vagyis ha látott volna is az ember, akkor sem pillantott volna meg egyetlen útjelző táblát sem: valamennyit eltávolították, hogy megzavarják a német ejtőernyősöket, akiket mindennap várhattak. (Csak néhány napja, hogy Közép-Angliában ejtőernyőket, rádiókat és térképeket találtak a földművesek, mivel azonban a földön heverő tárgyaktól nem vezettek semerre lábnyomok, arra a következtetésre jutottak, hogy ember nem szállt le az ejtőernyőkkel, s az egész csak egy gyengén sikerült náci kísérlet, hogy pánikot keltsenek a lakosság körében.) David mindenesetre jól ismerte a Londonba vezető utat.

Felkapaszkodtak egy hosszú dombra. A kis sportkocsi fürgén vette az emelkedőt. Lucy félig hunyt szemmel bámult maga elé a sötétségbe. A domb másik oldala meredek volt, a szerpentin kanyargós. Lucy hallotta, hogy a távolban egy teherautó közeledik.

Az MG abroncsai sivítottak, olyan iramban vette David a kanyarokat.

– Azt hiszem, túlságosan gyorsan hajtasz – jegyezte meg szelíden Lucy.

A kocsi hátsó kerekei egyszer csak bal felé megfaroltak. David csökkentette a sebességet; fékezni nem mert, nehogy a kocsi még egyszer megfaroljon. Az út egyik oldalán az elernyőzött reflektorok fényében csak homályosan lehetett kivenni a sövényszegélyt. Egy éles jobb kanyarban

voltak, és David ismét elvesztette az uralmat a kocsi hátsó kerekei fölött. A kanyar mintha sohasem akart volna véget érni. A kis sportkocsi oldalt csúszott, száznyolcvan fokos fordulatot tett, és így ment tovább egy darabig hátrafelé.

Lucy felsikoltott:

– David!

Hirtelen kibukkant a hold, és meglátták a teherautót. Csigalassúsággal kapaszkodott fel a dombra, motorházából vastag füstcsík áradt, amely ezüstösen csillogott a holdfényben. Lucy egy pillanatra a sofőr arcát is látta, még azt is, hogy vászonsapka van a fején, és bajuszos; a száját kitátotta rémületében, miközben a fékbe taposott.

A sportkocsi már ismét orral előrehaladt. Éppen csak elfértek volna a teherautó mellett, ha Davidnek sikerül teljesen visszanyernie uralmát a kocsi fölött. Rádőlt a kormánykerékre, és megint csak nem fékezett, hanem csak a sebességet akarta csökkenteni. Hiba volt.

A sportkocsi meg a teherautó egymásba rohant.

4.

A külföldnek persze mindig kémei vannak. Nagy-Britanniának viszont katonai hírszerző szervezete: a Military Intelligence. Mintha ez az elnevezés nem volna magában is eléggé szépítő, még rövidítik is: M. I.-nek. 1940-ben az M. I. a hadügyminisztériumhoz tartozott. Úgy terjeszkedett akkoriban, mint a tarack a föld alatt – ami egyáltalán nem volt meglepő –, és egyes osztályait számokkal jelölték. Az M. I.-9 szervezte a menekítő utakat a hadifogolytáborokból a megszállt Európán keresztül a semleges országokba; az M. I.-8 hallgatta le az ellenséges rádióadásokat – többet ért hat regimentnél –; az M. I.-6 küldött ügynököket Franciaországba.

Percival Godliman professzort 1940 őszén az M. I.-5-höz osztották be. Egy hideg szeptemberi délelőttön állított be a Whitehallon a hadügyminisztériumba, miután egész éjszaka tüzeket oltott az East End legkülönbözőbb részein. Akkor érte el tetőpontját a Blitz, és Godliman önkéntes tűzoltó volt.

Békeidőben, amikor pedig – legalábbis Godliman véleménye szerint – kisebb jelentősége van a kémkedésnek, a Military Intelligence munkatársai katonák voltak. Most viszont rájött, hogy rengeteg köztük az amatőr, és örömmel állapította meg, hogy az M. I.-5 munkatársainak a felét ismeri. Már a legelső napon találkozott egy bírósági ügyvéddel, aki ugyanannak a klubnak a tagja volt, mint ő, egy művészettörténésszel, akivel együtt járt középiskolába, egy levéltárossal, aki ugyanazon az egyetemen dolgozott, amelyiken ő, meg a kedvenc detektívregény-írójával.

Délelőtt tízkor vezették be Terry ezredes szobájába. Terry már órák óta ott ülhetett: két üres cigarettásdoboz hevert a papírkosárban.

Godliman megkérdezte:

– Ezentúl úgy illik, hogy uramnak szólítsalak?

– Itt nem csinálunk nagy dolgot az ilyesmiből, Percy. Szólíts csak nyugodtan Andrew bácsinak. Ülj le.

Ugyanakkor volt valami idegesség Terryben, amit nem lehetett észrevenni rajta akkor, amikor együtt ebédeltek a Savoyban. Godliman megfigyelte, hogy egyszer sem mosolyodik el, és a tekintete minduntalan az íróasztalán heverő nagy halom jelentésre esik, amelyeket még nyilván nem olvasott el.

Terry megnézte az óráját.

– Röviden ismertetem veled, mi az ábra. Vagyis befejezem az előadást, amelyet akkor kezdtem el, amikor együtt ebédeltünk.

Godliman elmosolyodott.

– Ígérem, ezúttal nem ülök fel a magas lóra.

Terry újabb cigarettára gyújtott.

– Canaris Angliában működő kémei hasznavehetetlen alakok. (Terry csakugyan úgy folytatta a beszélgetést, mintha nem három hónappal, hanem öt perccel ezelőtt szakadt volna félbe.) Jellemző példa rá Dorothy O'Grady: rajtakaptuk, amikor éppen katonai telefonvezetékeket vágott el Wight szigetén. Olyan láthatatlan tintával irkált leveleket Portugáliába, amilyen minden bűvészboltban kapható.

Szeptemberben a kémek új hulláma csapott át Németországból. A feladatuk az volt, hogy az invázió előkészítéseként végezzenek felderítést Nagy-Britanniában: készítsenek térképet a kikötésre alkalmas partszakaszokról, a csapatszállító repülőgépek leszállására alkalmas mezőkről, valamint a tankcsapdák, torlaszok és drótsövényakadályok felállítására alkalmas országutakról.

Csakhogy a jelek szerint rosszul válogatták ki, sietősen szervezték be, elégtelenül képezték ki és rosszul szerelték fel őket. Jellemző példa erre az a négy kém, aki a szeptember 3-áról 4-ére virradó éjszakán kelt át a Csatornán: Maier, Kieboom, Pons és Waldberg. Kieboom és Pons hajnalban szállt partra Hythe közelében, és a Somerseti Könnyű Gyalogság Tollervey nevű közlegénye mind a kettőjüket szinte azonnal letartóztatta. A dűnék közt botlott beléjük, éppen egy piszok nagy *wurst*-ot tömtek magukba.

Waldbergnek még sikerült üzenetet küldenie Hamburgba:

> *BIZTONSÁGBAN MEGÉRKEZTEM. DOKUMENTUMOKAT MEGSEMMISÍTETTEM. PARTTÓL 200 MÉTERRE ANGOL ŐRJÁRAT. FÖVÉNYBEN BARNA HÁLÓK ÉS 50 MÉTERENKÉNT VASÚTI TALPFÁK. AKNA NINCS. KATONA KEVÉS. BEFEJEZETLEN KISERŐD. ÚJ ORSZÁGÚT. WALDBERG.*

Nyilvánvalóan fogalma sem volt róla, hol van, és még fedőneve sem volt. Kiképzése minőségére jellemző az a tény, hogy fogalma sem volt az Angliában érvényben levő italmérési törvényekről: reggel kilenckor beállított egy kocsmába, és kért egy liter almabort.

(Godliman ezen nagyot nevetett, mire Terry azt mondta: – Várj csak, a mulatságosabb része még csak ezután következik.)

A kocsmáros azt mondta Waldbergnek, hogy jöjjön vissza tízkor. Javasolta, hogy addig nézze meg a falu templomát, eltölthet vele egy órát. Elképesztő, de Waldberg pontban tízkor visszatért, mire két kerékpáros rendőr letartóztatta.

(– Az „Ismét ő jelentkezik” forgatókönyve is lehetne – mondta Godliman.)

Néhány óra múlva Meiert is megtalálták. A rá következő néhány hét folyamán még tizenegy ügynököt csíptek el, a legtöbbjüket órákon belül azután, hogy földet értek Angliában. Majdnem mindnyájan akasztófára kerültek.

(– Csak majdnem mindnyájan? – kérdezte Godliman. – Igen – válaszolta Terry. – Kettőt közülük átadtak a B-l/a szekciónak. Erre mindjárt visszatérek.)

Néhányan az Ír Köztársaságban ereszkedtek földre. Például Ernst Weber-Drohl, egy jól ismert akrobata, akinek két törvénytelen gyermeke is volt Írországban, még abból az időből, amikor az ottani varietékben turnézott, mint „A világ legerősebb embere”. A Garda Siochana letartóztatta, három font pénzbírságra ítélték, és átadták a B-1/a-nak.

Egy másik kém, Hermann Goetz, az Ír Köztársaság helyett tévedésből Észak-Írországban szállt le ejtőernyőjével, ahol – miután az IRA kirabolta – szőrme alsóneműben átúszta a Boyne-t, és végül is öngyilkos lett: lenyelte a nála levő méregpirulát. A zseblámpáján rajta volt a „Made in Dresden” jelzés.

(– Ha ilyen könnyű elkapni ezeket a kontárokat – mondta Terry –, miért veszünk igénybe olyan intelligens fickókat, mint te, hogy elcsípjük őket? Két okból is. Az egyik: nem tudhatjuk, hogy hányat nem kaptunk el. A másik ok az, amit azokkal csinálunk, akiket nem akasztottunk fel, és ez a lényeg. És itt következik a B-l/a szerepe. De hogy ezt megértsd, vissza kell mennem 1936-ig.)

Alfred George Owens elektromérnök volt az egyik vállalatunknál, amelynek néhány szerződése volt a kormánnyal. A harmincas években többször is járt Németországban, és önként a tudomására hozott néhány ott felszedett műszaki adatot az Admiralitásnak. A haditengerészeti Hírszerzés végül is továbbadta Owenst az M. I.-6-nak, ahol azonnal hozzáláttak kiképzéséhez. Körülbelül ugyanebben az időben szervezte be az Abwehr is,

miként az M. I.-6 kiderítette, miután elcsípték egy levelét, amelyet egy ismert német fedőcímre adott fel. Világos, hogy nem volt lojális egyik országhoz sem: egyszerűen csak kém akart lenni. Mi Snow-nak neveztük, a németek meg Johnnynak.

Snow 1939 januárjában kapott egy levelet, amely két dolgot is tartalmazott: használati utasítást egy rádió-adóvevőhöz meg egy cédulát, amely a Victoria pályaudvar csomagmegőrzőjébe szólt.

A háború kitörését követő napon letartóztatták, és a rádió-adóvevőjével együtt (amelyet egy bőröndben kapott meg, amikor a csomagmegőrzőben felmutatta a cédulát) a Wandsworth börtönbe zárták. Továbbra is tartja a kapcsolatot Hamburggal, de most már valamennyi üzenetét az M. I.-6 B-l/a ügyosztálya fogalmazza.

Az Abwehr összehozta Owenst még két Angliában dolgozó német ügynökkel, akiket természetesen azonnal lefüleltünk. Ők is adtak Owensnek kódot meg részletes rádiókezelési utasítást, de nem értünk velük semmit.

Snow után lefüleltük Charlie-t, Rainbow-t, Summert, Biscuitet, és végül egész sereg ellenséges kém került a kezünkbe, akik mind rendszeres kapcsolatban állnak Canarisszal – aki a jelek szerint bízik bennük –, és akiknek a tevékenységét teljes egészében a brit kémelhárító irányítja.

Amikor idáig jutottunk, az M. I.-5 előtt kezdett halványan derengeni a lenyűgöző, de annál kívánatosabb kilátás: ha egy kis szerencséje van, *az Angliában működő egész német kémhálózatot az ellenőrzése alá vonhatja és manipulálhatja.*

Annak, hogy az ügynökökből kettős ügynököket csináltunk, ahelyett hogy felkötöttük volna őket, két döntő fontosságú előnye van – fejezte be Terry. – Mivel az ellenség azt hiszi, hogy a kémei még mindig aktívak, nem próbál másokat küldeni helyettük, akiket esetleg nem tudunk elfogni. És mivel a kémeket mi látjuk el azokkal az információkkal, amelyeket gazdáikkal közölnek, be tudjuk csapni az ellenséget, és félre tudjuk vezetni a stratégiáit.

– Azért ennyire egyszerű nem lehet a dolog – jegyezte meg Godliman.

– Kétségtelen, hogy nem az. – Terry ablakot nyitott, hogy kieressze a cigaretta- és pipafüst áporodott bűzét. – Ahhoz, hogy a rendszer hatásosan működjék, úgyszólván teljesnek kell lennie. Mert ha lényeges számú igazi ellenséges ügynök dolgozik nálunk, az általuk leadott információk ellent fognak mondani a kettős ügynökök információinak, és az Abwehr gyanút fog.

– Borzasztóan izgalmasan hangzik – mondta Godliman. Még a pipája is kialudt.

Terry most mosolyodott el először a délelőtt folyamán.

– Az itteniek majd elmesélik neked, hogy nehéz munka – hosszú a munkaidő, nagy a feszültség, sok a csalódás –, de azért persze csakugyan izgalmas. – Megnézte az óráját. – Most szeretném, ha megismerkednél csoportom egyik kitűnő fiatal tagjával. Hadd kísérjelek át az irodájába.

Elhagyták Terry szobáját, felmentek egy lépcsőn, és végighaladtak néhány folyosón.

– A neve Frederick Bloggs – folytatta Terry. – A Scotland Yardtól csakliztuk el, a Különleges Ügyosztályon volt felügyelő. Ha erős kézre vagy lábmunkára van szükséged, vedd őt igénybe. Rangban fölötte fogsz állni, de én nem csinálnék nagy dolgot belőle – itt nálunk senki sem csinál nagy dolgot az ilyesmiből. Azt hiszem, ezt már mondanom se kell neked.

Beléptek egy kopár kis szobába, amelynek az ablaka egy tűzfalra nézett. Szőnyeg nem volt a padlón, csak a falon függött egy szép nő fényképe, meg a fogason lógott egy pár bilincs.

Terry bemutatta őket egymásnak.

– Frederick Bloggs, Percival Godliman. A többit rátok bízom.

Az íróasztal mögött ülő férfi szőke volt, zömök és alacsony. Éppen csak hogy megüthette a rendőrségnél megkívánt magasságot, gondolta Godliman. A nyakkendőjét rossz volt nézni, de az arca nyílt volt és barátságos, a mosolya vonzó. A kézfogása erős.

Azt mondta:

– Ajánlanék valamit, Percy. Éppen most készültem hazaugrani ebédelni. Nem tartana velem? A feleségem csodálatos kolbászt és sült krumplit tud készíteni. – Erős cockney akcentussal beszélt.

A kolbász és sült krumpli nem tartozott éppenséggel Godliman kedvenc ételei közé, de azért elfogadta a meghívást. Kisétáltak a Trafalgar Square-re, és felszálltak egy hoxtoni buszra. Bloggs megjegyezte:

– Csodálatos asszony a feleségem, csak éppen főzni nem tud. Mindennap kolbászt és sült krumplit kell ennem.

London keleti része még mindig füstölt az előző éjszakai légitámadás után. Több csoport tűzoltó meg önkéntes mentő mellett haladtak el, akik a romok közt csákányoztak, gumitömlőkből locsolták a még ki nem aludt tüzeket, és eltisztították az utcákról a törmeléket. Láttak egy öregembert is, aki egy drága rádiót cipelt ki egy félig romba dőlt házból.

Godliman beszélgetést kezdeményezett.

– Szóval együtt fogunk kémeket fogni.

– Megpróbáljuk, Percy.

Bloggs egy ikerház egyik felében lakott, egy háromszobás lakásban. Az utcában minden ház pontosan egyforma volt. A parányi előkertekben mindenütt zöldséget termeltek. Kiderült, hogy Mrs. Bloggs az a szép nő, akinek a fényképe az iroda falán függ. Fáradtnak látszott. Bloggs megmagyarázta az okát:

– Ha légitámadás van, ő mindig mentőautót vezet. Igaz, drágám? – Büszke volt az asszonyra, akinek Christine volt a neve.

– Valahányszor reggelenként hazaindulok – mondta az asszony –, mindig elfog az aggodalom, vajon megvan-e még a házunk.

– Figyeli? A házat félti, nem engem – mondta Bloggs.

Godliman levett a kandallópárkányról egy kitüntetést. Díszdobozban volt.

–Ezt meg miért kapta?

Christine válaszolt:

– Kicsavarta a fegyvert egy gengszter kezéből, aki éppen ki akart rabolni egy postahivatalt.

– Maguk aztán tényleg összeillő házaspár – mondta Godliman.

– Maga nős, Percy? – kérdezte Bloggs.

– Özvegy vagyok.

– Őszinte részvétem.

– A feleségem még ezerkilencszázharmincban halt meg, tüdővészben. Gyerekünk nem volt.

– Nekünk meg még nincs – mondta Bloggs. – Nem is lesz, amíg ilyen zűrös a világ.

Christine megszólalt:

– Ugyan, Fred, ez nem érdekli az urat! – azzal kiment a konyhába.

A szoba közepén álló négyszögletű asztalhoz ültek le ebédelni. Godlimant meghatotta a házaspár meg a családias jelenet, és azon vette észre magát, hogy az ő Eleanore-jára gondol. Ez eléggé szokatlan dolog volt: hosszú évek óta nem volt semmiféle szentimentális rohama. Lehet, hogy végül az efféle érzelmei is újraélednek? Furcsa dolgokat tud művelni a háború.

Christine csakugyan szörnyű rossz szakácsnő volt. A kolbász odaégett. Bloggs ketchupba fojtotta a kellemetlen ízt, Godliman jókedvűen követte a

példáját.

Amikor visszatértek a Whitehallra, Bloggs megmutatta Godlimannek azoknak a még nem azonosított ellenséges ügynököknek a nyilvántartását, akik véleménye szerint még mindig Nagy-Britannia területén működtek.

Az ilyen emberekről három forrásból származtak az adatok. Az első a Belügyminisztériumnak a bevándorlókról készült nyilvántartása volt. Az útlevél-ellenőrzés már régóta a Military Intelligence hatáskörébe tartozott, és az első világháborúig visszamenőleg megőrizték azoknak az idegeneknek a névsorát, akik az ország területére tették a lábukat, de elhagyni nem hagyták el, és másképpen sem lehetett elszámolni velük, például úgy, hogy meghaltak, vagy brit állampolgárságot szereztek. A háború kitörésekor valamennyiüket bíróság elé állították, amely három kategóriába sorolta őket. Először csak az A kategóriába sorolt idegeneket internálták, de 1940 júliusában – miután a Fleet Street újságjai keltettek egy kis pánikot – a B és C kategóriába soroltakat is kivonták a forgalomból. Kevés olyan bevándorolt személy volt, akinek a tartózkodási helyét nem lehetett megállapítani, és jogos volt a feltételezés, hogy némelyikük kém.

A papírjaik ott voltak Bloggs nyilvántartásában.

Második forrásként a drótnélküli távíró- és rádióadások szolgáltak. Az M. I.-8 C szekciója figyelte éjszakánként az éter hullámait; minden olyan adást szó szerint feljegyeztek, amelyről nem tudták biztosan, hogy saját adás, és továbbították az Állami Morsetávíró Iskolának. Ez az alakulat, amely nemrég költözött a londoni Berkeley Streetről egy vidéki házba Bletchley Parkban, egyáltalán nem iskola volt, hanem sakkbajnokok, muzsikusok, matematikusok és keresztrejtvény-rajongók gyülekezete, olyanoké, akik szentül hitték, hogy ha valaki ki tud találni egy kódot, olyan valaki is akad, aki meg tudja azt fejteni. Azokról az Egyesült Királyság területéről leadott üzenetekről, amelyeket nem lehetett egyik hivatalos brit szervnek sem tulajdonítani, feltételezték, hogy kémektől származnak. A megfejtett üzenetek is ott voltak Bloggs nyilvántartásában. Aztán ott voltak végül a kettős ügynökök. Az ő értékük azonban sokkal inkább csak remélt volt, mint tényleges. Az Abwehr részéről nekik küldött üzenetek több ügynök érkezését jelezték ugyan, és egy rezidens kém hollétét el is árulták – a Bornemouth-ban lakó Mrs. Mathilda Krafft volt az, aki postán pénzt küldött Snow-nak, és ennek az lett a következménye, hogy a Holloway

börtönbe került –, de a kettős ügynökök révén sem sikerült megállapítani azoknak a csendesen, de eredményesen tevékenykedő hivatásos kémeknek a kilétét és tartózkodási helyét, akik a legértékesebbek lehettek egy titkos hírszerző szervezet számára. Mert abban senki sem kételkedett, hogy vannak ilyen kémek. Ugyanis akadtak árulkodó jelek: például valakinek csak át kellett hoznia Németországból a Snow-nak szánt adót, és el kellett helyeznie a Victoria pályaudvar ruhatárában, hogy Snow átvehesse. De vagy az Abwehr volt nagyon elővigyázatos, vagy maguk a kémek voltak azok, mert a kettős ügynökök felhasználásával sem tudták elkapni őket.

Mindenesetre az említettekhez hasonló árulkodó jelek is ott voltak Bloggs nyilvántartásában.

További források létesítésére is folytak az előkészületek: a technikusok a trianguláció – adott esetben nem a földháromszögelést, hanem a rádióadók helyének pontos bemérését jelenti – módszereinek tökéletesítésén dolgoztak, és az M. I.-6 megpróbálta újból kiépíteni az Európában működő ügynökök hálózatát, mert a régi elmerült Hitler seregeinek mindent elözönlő áradatában.

Ami kevés adat volt, az mind szerepelt Bloggs nyilvántartásában.

– Néha dühítő tud lenni a dolog – magyarázta Bloggs Godlimannek. – Nézze csak meg például ezt.

Kivett a nyilvántartásból egy hosszú rádióüzenetet, amely egy Finnországba küldendő brit expedíciós hadsereg felállítására vonatkozó tervekről szólt.

– Ezt az idén tavasszal hallgattuk le. Az információ kifogástalan. Megpróbálták bemérni az adás helyét, de a pasas az üzenet közepén – nem tudni, miért – hirtelen abbahagyta. Lehet, hogy megzavarták. Néhány perc múlva folytatta az adást, de mielőtt még sikerült volna behatárolniuk a fiúknak, ismét elhallgatott. Befejezte az üzenetet.

Godliman megkérdezte:

– Mit jelent a végén ez az... „Üdvözlöm Willit?”

– Ó, ez nagyon fontos – válaszolta Bloggs. Egészen lázba jött. – Nézze csak, itt egy másik üzenet vége. Nemrég hallgattuk le. Ez is úgy fejeződik be, hogy „Üdvözlöm Willit”. De erre válasz is jött. A címzettje „Die Nadel” volt.

– A Tű!

– Ez a pasas profi. Nézze csak meg az üzeneteit: tömörek, velősek, de ugyanakkor részletesek és teljességgel egyértelműek.

Godliman tanulmányozta egy darabig a második üzenettöredéket.
– Úgy látom, ez a bombázás eredményéről szól.
– Nyilván bejárta a fickó az egész East Endet. Profi, én mondom, hogy profi!
– Mit tudunk még ezenkívül Die Nadelről?
Bloggs fiatalosan lelkes arca szinte komikusan elkomorodott.
– Sajnos, ez minden.
– A fedőneve Die Nadel, úgy fejezi be az üzeneteit, hogy „Üdvözlöm Willit”, és jól értesült. Tényleg ez volna minden?
– Sajnos.
Godliman leült az íróasztal sarkára, és kibámult az ablakon. A szemközti épület falán, egy díszes ablakpárkány alatt felfedezett egy fecskefészket.
– Ezen az alapon mennyi az esélyünk, hogy el tudjuk csípni?
Bloggs vállat vont.
– Ezen az alapon semennyi.

5.

Az ilyen helyek jellemzésére találták ki azt a szót, hogy „kietlen”.

A sziget az Északi-tengerből komoran kiemelkedő, J alakú sziklatömb. A térképre mintha csak egy kettétört kampósbot felső darabját rajzolták volna be. Párhuzamos az egyenlítővel, de messze-messze északra fekszik tőle. A kampója Aberdeen felé esik, szálkás, csonka vége pedig a távoli Dánia felé mutat fenyegetően. Tíz mérföld hosszú.

A szélén majdnem körös-körül ridegen, part nélkül emelkednek ki a sziklák a hideg tengerből. A hullámok ezen az udvariatlanságon feldühödve, ingerülten, de tehetetlenül ostromolják a sziklákat: tízezer éve tart ez a dühroham, s a sziget büntetlenül fittyet hány rá.

A J görbületében a tenger nyugodtabb, mert itt barátságosabb fogadtatást biztosított magának. A dagály annyi homokot, moszatot, uszadékfát, kavicsot és tengeri kagylót sodort a görbületbe, hogy a sziklaszirt lábánál kialakult egy szárazföldhöz hasonló, félhold alakú valami, akár úgy is nevezhetnénk, hogy part.

A sziklaszirt tetejéről a növényzet minden nyáron lehullat egy maréknyi magot erre a partfélére, úgy, ahogy a gazdag ember odapottyant egy kis aprópénzt a koldusnak. Ha a tél enyhe, és korán kitavaszodik, néhány mag még gyökeret is ereszt, de a magokból kihajtott növények sohasem olyan életerősek, hogy kivirágozzanak és szétszórják saját magvaikat, így aztán a part úgyszólván csak alamizsnából él egyik évről a másikra.

Magán a szigeten, a tulajdonképpeni szárazföldön azonban, ahonnan a szirtek távol tartják a tengert, zöldül és szaporodik a növényzet. Ez a növényzet többnyire csak durva szálú fű, éppen csak arra jó, hogy megéljen rajta a néhány sovány juh, de ahhoz elég szívós, hogy megkösse a talajt a sziklán. Akad a szigeten néhány bokor is – mind tüskés –, ahol megbújhatnak a nyulak, és a sziget keleti végén levő domb széltől védett lejtőjén áll néhány tűlevelű fa.

A magasabb részeken hanga nő. Az ember – igen, ember is van a szigeten – két-három évenként felgyújtja a hangát, aztán ott is kinő a fű, a juhok ott is legelhetnek; de egy-két év múlva, isten tudja, honnan, ismét visszatér a hanga, és elűzi onnan a juhokat, amíg az ember ismét fel nem égeti a hangát.

A nyulak azért élnek a szigeten, mert itt születtek, a juhok azért, mert idehozták őket, az ember meg azért, hogy a juhokat őrizze. A madarak viszont azért élnek a szigeten, mert szeretik. Van belőlük sok száz vagy sok ezer: hosszú lábú szirti pipiskék, amelyek *pip-pip-pip*-et füttyögetnek, amikor felröppennek, és *pi-pi-pi*-t*,* amikor alábuknak, akár egy Spitfire, mikor hirtelen előbukkan a napból, és egy Messerschmidtre támad; harisok, amelyeket az ember csak ritkán lát, de tudja, hogy ott vannak, mert éjszakánként nem tud aludni a rikácsolásuktól; hollók, varjak, csüllők és csakugyan számtalan sirály; meg néhány aranysas, amelyekre mindig rálő az ember, amikor meglátja őket, mert tudja – akármit mondanak is az edinburghi természettudósok és egyéb szakértők –, hogy igenis elragadják az eleven bárányokat is, nemcsak a már döglöttek tetemeit.

A szigetnek szinte állandó látogatója a szél. Többnyire északkeletről érkezik, onnan, ahol aztán igazán hideg van: a fjordok, gleccserek és jéghegyek világából. Gyakran hoz magával kéretlen ajándékokat: havat, felhőszakadást és nagyon-nagyon hideg ködöket. Néha üres kézzel érkezik, csak hogy üvöltsön, huhogjon és tomboljon, bokrokat tépjen ki, meghajlítsa a fákat, és az amúgy is féktelen óceánt addig korbácsolja, amíg újabb, tajtékzó dührohamot nem kap. Ez a szél fáradhatatlan, mindig jön, és ezzel követi el a hibát. Ha csak időnként jönne, meglepetésszerűen üthetne rajta a szigeten, és komoly károkat okozhatna; de mivel szinte mindig itt van, a sziget megtanulta, hogyan kell együtt élni vele. A növények mélyre eresztik a gyökereiket, a nyulak jól bebújnak a bokrokba, a fák úgy nőnek, hogy görbe hátukat fordítják szinte készségesen a szél ostorcsapásainak, a madarak a védett párkányokon fészkelnek, és az ember háza zömök és robusztus, olyan mesterek építették, akik régóta ismerik az ilyen szeleket.

A ház nagy, szürke kövekből és szürke palából épült, olyan a színe, mint a tengeré. Apró ablakai és jól záró ajtajai vannak, és a fenyőfák felé eső végén egy kéménye. A domb tetején áll, dacolva a széllel és az esővel, nem virtuskodásból, hanem azért, hogy az ember láthassa belőle a juhokat.

Tíz mérföldre tőle, a sziget másik végén, az úgynevezett part közelében áll egy ugyanilyen ház, abban azonban nem lakik senki. Valamikor annak is volt lakója. Azt hitte, hogy boldogul a szigeten, azt hitte, sikerül rajta zabot meg krumplit termelnie és néhány tehenet tartania. Három évig harcolt a széllel, a hideggel és a talajjal, csak akkor látta be, hogy tévedett: amikor elköltözött a szigetről, senkinek se kellett a háza.

Kegyetlen hely ez a sziget. Csak az marad meg rajta, ami szívós: a kemény szikla, a durva szálú fű, az igénytelen birka, a vadmadár, az erősen megépített házak és az erős emberek. Csak ami maga is kemény és rideg, kegyetlen, elkeseredett, hegyes, darabos, lassú mozgású és elszánt; csak ami kemény és rideg, mint maga a sziget.

Az ilyen helyek jellemzésére találták ki azt a szót, hogy „kietlen”.

– A neve Vihar-sziget – mondta Alfred Rose. – Azt hiszem, meg fogjátok szeretni.

David és Lucy Rose a motoros halászhajó orrában ült, és a szigetet nézte a fodrozódó vízen. Szép novemberi nap volt, hideg és szeles, de tiszta és száraz. Erőtlen napfény verődött szikrázva vissza az erőtlen hullámokról.

– Még 1926-ban vásároltam – folytatta Rose papa –, amikor azt hittük, hogy forradalom lesz, és el kell rejtőznünk valahol. Éppen megfelelő hely egy lábadozónak.

Lucy úgy érezte, hogy apósa gyanúsan szívélyes, de el kellett ismernie, hogy a sziget szeretnivalónak látszik: szélfútta, de üde és természetes. És helyesnek tartotta, hogy ide költöznek. El kellett hagyniuk a szüleiket, hogy új életet kezdhessenek, ha már összeházasodtak, és nem lett volna semmi értelme, hogy egy városba költözzenek, amelyet esetleg bombázni fognak, mikor egyikük sincs olyan egészségi állapotban, hogy bármiben is segíthessen. Amikor David apja elárulta, hogy van egy szigete Skócia partja mellett, Lucy úgy érezte, a dolog olyan szép, hogy nem is lehet igaz.

– A juhok is az enyémek – mondta Rose papa. – Minden tavasszal átjön néhány napszámos a szárazföldről, és megnyírja őket. A gyapjúért éppen csak annyi pénzt kapok, amennyiből kifizethetem Tom McAvity bérét. Az öreg Tom a juhászom.

– Milyen öreg? – kérdezte Lucy.

– Úristen, hány éves is lehet? Talán hetven?

– Bizonyára különc ember. – A hajó befordult az öbölbe, és Lucy két kis alakot pillantott meg a stégen: egy embert meg egy kutyát.

– Különc? Semmivel se különcebb, mint te lennél, ha húsz évig egyedül éltél volna. A kutyájával beszélget.

Lucy a kis halászhajó kormányosához fordult.

– Milyen gyakran jár ide?

– Kéthetenként egyszer, naccsám. Elhozom Tomnak azt a keveset, amit be kell vásárolnom neki, meg a postáját, ami rendszerint még kevesebb. Maga is írja csak össze minden második hétfőn, hogy mi kell, és ha meg tudom vásárolni Aberdeenben, elhozom.

Leállította a motort, és kidobott egy kötelet Tomnak. A kutya ugatni kezdett, és az izgalomtól szinte magánkívül rohangált körbe. Lucy fellépett a hajó peremére, és kiugrott a stégre.

Tom kezet fogott vele. Cserzett volt az arcbőre, és egy óriási hangafa pipa volt a szájában. A pipának még kupakja is volt. Tom alacsonyabb volt, mint Lucy, de széles vállú, és hihetetlenül egészségesnek látszott. Tweedzakója olyan bolyhos volt, amilyet Lucy még sohase látott, a szvetterét nyilván egy ki tudja, hol élő, ugyancsak idős húga vagy nővére kötötte. Kockás sapka volt a fején, a lábán katonabakancs. Hatalmas orra piros volt és véreres.

– Örvendek a szerencsének – mondta udvariasan, mintha Lucy legalábbis a kilencedik látogatója lett volna aznap, és nem két hét óta az ő arca az első arc, amely a szeme elé kerül.

– Ez a tiéd, Tom – mondta a kormányos, és kiadott két kartondobozt a hajóból. – Tojás ezúttal nincs, viszont van egy leveled Devonból.

– Biztosan az unokahúgom írt.

Innen hát a szvetter, gondolta Lucy.

David még mindig a hajón ült. A kormányos a háta mögé állt, és megkérdezte:

– Felkészült?

Tom és Rose papa behajolt a hajóba, hogy segítsen, és hármasban kiemelték a kerekes tolószékben ülő Davidet a stégre.

– Ha nem megyek ezzel vissza, két hétig kell várnom a következő buszra – mondta mosolyogva Rose papa. – A házat takarosan rendbe hozattam, majd meglátjátok. Minden szükséges holmitok benne van. Tom majd megmutatja nektek, mit és hol találtok. – Megcsókolta Lucyt, megszorította David vállát, és kezet rázott Tommal. – Pihenjetek kettesben néhány hónapig, aztán ha már tökéletesen jó kondícióban lesztek, visszajöttök. Fontos háborús feladatok várnak mind a kettőtökre.

Lucy tudta, hogy nem fognak visszamenni, a háború vége előtt semmi esetre sem, de erről még nem beszélt senkinek.

Papa visszaült a hajóba, amely kis kört írva le, kifordult az öbölből. Lucy addig integetett utána, amíg el nem tűnt a szikla mögött.

Tom gurította maga előtt a tolószéket. Lucy meg Tom kartondobozait cipelte. A stégnek a sziget felé eső vége és a szikla teteje közt hosszú, meredek, keskeny rámpa húzódott magasan a part fölött, mint valami híd. Lucy nehezen tudta volna felgurítani rajta a tolószéket a szikla tetejére, de Tomnak láthatólag minden erőfeszítés nélkül sikerült.

A ház csakugyan tökéletes volt.

Kicsi volt és szürke, s egy kis emelkedés védte a széltől. Minden fa alkatrész frissen volt mázolva rajta, és vadrózsabokor nőtt az ajtaja mellett. Füstkarikák szálltak fel a kéményből, de rögtön el is sodorta őket a szél. Az apró ablakok az öbölre néztek.

– Imádom! – mondta Lucy.

A ház belseje is frissen volt festve és takarítva, ki volt szellőztetve, és mindenütt vastag szőnyegek borították a padlót. A házban négy helyiség volt: a földszinten egy korszerűen felszerelt konyha meg egy nappali, benne kőkandalló, az emeleten meg két hálószoba. A ház egyik végét gondosan átalakították: vízvezetéket szereltek a fönt levő fürdőszobába meg lent a megnagyobbított konyhába.

A ruhák valóban a szekrényekben voltak. A fürdőszobában törülközők lógtak a fogason, a konyhában bőségesen volt ennivaló.

Tom megszólalt:

– A csűrben is van valami, amit meg kell mutatnom maguknak.

Nem csűr volt az, inkább kocsiszín. A ház mögött volt elrejtve, és egy vadonatúj, fényesen csillogó dzsip állt benne.

– Mr. Rose azt mondja, hogy a fiatal Mr. Rose számára különlegesen átalakították, hogy ő is vezetni tudja – mondta Tom. – Automata sebességváltót szereltek bele, és a gázpedál meg a fék kézzel működtethető. Mr. Rose így mondta. – Látszott rajta, hogy csak papagáj módjára ismétli a szavakat, mint akinek fogalma sincs róla, mi lehet az a sebességváltó, gázpedál meg fék.

– Hát nem nagyszerű, David? – kérdezte Lucy.

– Príma. De hová menjek vele?

– Én mindig szívesen veszem, ha meglátogat – mondta Tom –, és elszívunk egy pipát, meg megiszunk egy kis whiskyt. Nagyon örültem, mikor megtudtam, hogy ismét lesznek szomszédaim.

– Köszönjük – mondta Lucy.

– Ez itt a generátor – fordult meg Tom, és rámutatott. – Nálam is ugyanilyen van. Itt kell megtölteni üzemanyaggal. Váltóáramot fejleszt.

– Szokatlan – mondta David. – Az ilyen kis generátorok rendszerint egyenáramot fejlesztenek.
– Egen. Én ugyan tulajdonképpen nem tudom, mi a különbség, de azt mondják, ez biztonságosabb.
– Csakugyan. Ha váltóáram üti meg, legfeljebb keresztülrepül a helyiségen, de az egyenáram megöli.
Visszatértek a házhoz.
– No, én búcsúzom is – mondta Tom. – Maguk nyilván be akarnak rendezkedni, nekem meg utána kell néznem a juhoknak. Ó! Majdnem elfelejtettem mondani: szükség esetén rádión érintkezésbe léphetek a szárazfölddel.
David meglepődött.
– Magának rádió adó-vevője van?
– De van ám – mondta büszkén Tom. – Ugyanis a Királyi Légoltalmi Figyelő Szolgálat tagja vagyok. Kiszúrom, ha ellenséges repülőgép jön.
– És kiszúrt már legalább egyet? – kérdezte David.
Lucy szeme helytelenítően villant meg a David hangjában érezhető csípős gúny hallatára, de Tom, úgy látszik, nem vett semmit észre.
– Még nem – válaszolta.
– Szép kis cirkusz – mondta David.
Amikor Tom elment, Lucy megjegyezte:
– Csak arról van szó, hogy ő is szeretné megtenni a magáét.
– Sokan vagyunk, akik szeretnénk megtenni a magunkét – mondta keserűen David.
Ez hát a baj, gondolta Lucy. Nem is folytatta a témát, és begurította nyomorék férjét új otthonukba.

Amikor Lucyt megkérték, hogy keresse fel a kórház pszichológusát, azonnal arra gondolt, hogy Davidnek valószínűleg az agya is megsérült. De nem sérült meg.
– A fejével semmi baj – mondta a pszichológusnő –, csak a bal halántékát horzsolta fel csúnyán. De az – folytatta –, hogy mindkét lábát elvesztette, nagy megrázkódtatást jelent a számára, és nem tudjuk megmondani, hogy fog ez kihatni a lelkiállapotára. Nagyon szeretett volna pilóta lenni?
Lucy elgondolkozott a dolgon.
– Félt ugyan, de azt hiszem, azért nagyon szeretett volna az lenni.

– Nos, akkor szüksége lesz minden megnyugtatásra és bátorításra, amit csak nyújtani tud neki. Meg türelemre is. Azt az egyet megjósolhatjuk, hogy egy darabig rosszkedvű és ingerlékeny lesz. Szeretetre és pihenésre van szüksége.

Csakhogy a szigeten töltött első néhány hónapban úgy látszott, hogy David egyikre sem tart igényt. Nem szeretkezett Lucyval, talán mert arra várt, hogy teljesen begyógyuljanak a sebei. De pihenni sem pihent. Belevetette magát a juhtenyésztésbe, összevissza rohangált a szigeten a dzsippel, amelyben hátul ott volt a tolókocsi. Kerítést épített a veszedelmesebb sziklák köré, lövöldözött a sasokra, segített Tomnak egy új kutyát beidomítani, amikor Betsy kezdett megvakulni, felégette a hangát, és amikor kellett, minden éjszakát a szabadban töltött, az ellő juhok mellett. Egyszer Tom háza közelében kidöntött egy hatalmas öreg fenyőfát, két hétig vagdosta róla a gallyakat, aztán felaprította megfelelő nagyságú tuskókra, s a tuskókat beszállította a házba tüzelőnek. Őszintén élvezte a nehéz fizikai munkát. Megtanulta, hogyan szíjazza be magát szorosan a tolószékbe, hogy ki ne billenjen belőle, amikor lesújt a fejszével vagy a kalapáccsal. Faragott két buzogányt is, és ha Tom nem tudott egyéb foglalatosságot találni a számára, órák hosszat azokkal gyakorlatozott. A karjain és a hátán szinte komikusan megerősödtek és kidagadtak az izmok, mint body-building versenyek győztesein.

Mosogatni, főzni vagy takarítani nem volt hajlandó. Ezt kereken meg is mondta.

Lucy nem volt boldogtalan. Eredetileg attól félt, hogy a férje esetleg naphosszat a kandalló előtt fog gubbasztani, és a szerencsétlenségén fog rágódni. Az a mód, ahogyan dolgozott, kicsit aggasztotta ugyan, mert úgy csinálta, mint egy megszállott, de legalább nem ült egész nap tétlenül. Nem vegetált.

A gyerekről karácsonykor szólt neki.

Reggel megajándékozta a férjét egy motoros fűrésszel, David meg egy vég selyemmel lepte meg az asszonyt. Ebédre átjött Tom is, és megették a vadlibát, amelyet David lőtt. Uzsonna után David hazavitte a dzsippel a juhászt, s mire visszajött, Lucy felbontott egy üveg konyakot.

Aztán ezt mondta:

– Még egy ajándékom van a számodra, de azt csak májusban bonthatod ki.

David nevetett.

– Mi a csudáról beszélsz? Mennyit ittál meg abból a konyakból, amíg nem voltam itthon?

– Gyermekem lesz.

David rámeredt; már nem nevetett, még a mosoly is eltűnt az arcáról.

– Jóságos isten! Még csak ez kellett nekünk, a szentségit!

– David!

– De hát az isten szerelmére... A fenébe is, mikor estél teherbe?

– Azt nem túl nehéz kitalálni – mondta keserűen Lucy. – Vagy az? Csakis egy héttel az esküvőnk előtt történhetett. Csoda, hogy a gyerek túlélte a karambolt.

– Voltál orvosnál?

– Ugyan... Mikor lettem volna?

– Akkor honnan tudod olyan biztosan, hogy gyereked lesz?

– Jaj, David, ne légy már ilyen lehetetlen. Onnan tudom, hogy nem menstruálok, fáj a mellbimbóm, reggelenként hányok, és a derekam négy hüvelykkel vastagabb, mint volt. Ha csak egyszer is rám néznél, te is biztosan tudnád.

– Jól van, na.

– Mi van veled? Azt hittem örülni fogsz!

– Naná, hogy örülök! Lehet, hogy fiam lesz, aztán elvihetem kirándulni, meg futballozhatok vele, mint az apja, a háborús hős, a nyavalyás láb nélküli paprikajancsi.

– Ó, David, David! – suttogta Lucy. Letérdelt a férje tolószéke elé. – Ne így gondolj a dologra. A fiad tisztelni fog. Fel fog nézni rád, hiszen újból összeraktad ronccsá lett életed, két ember helyett tudsz dolgozni a tolószékből is, és hősiesen és jókedvűen viseled el a rokkantságodat.

– Ne légy ilyen fenemód leereszkedő! – csattant fel David. – Olyan kenetesen beszélsz, mint valami pap.

Lucy felállt.

– Te meg ne viselkedj úgy, mintha csak én volnék a hibás. Tudod jól, hogy a férfiak is lehetnek elővigyázatosak.

– Hogy lehet elővigyázatos valaki, ha egyszer az elsötétített országúton nem látja a teherautókat?

Ez ostoba és gyenge kibúvó volt, amit mind a ketten tudtak, így aztán Lucy nem is szólt rá semmit. De az egész karácsonyi hangulat végképp szertefoszlott: hiába lógtak színes papírszalagok a falakon, hiába állt a karácsonyfa a sarokban, a konyhában hiába várták a libamaradékok, hogy

kidobják őket – Lucy úgy érezte, mindennek már semmi köze az életéhez. Töprengeni kezdett, mit fog csinálni ezen a kietlen szigeten egy férfival, aki úgy látszik, nem szereti őt, és egy gyerekkel, akit a férfi nem akart. Mi lenne, ha elmenne... miért ne mehetne el? Igenis, elmehet. Aztán ráeszmélt, hogy nincs hová mennie, nem tud egyebet kezdeni az életével, ő már soha többé semmi más nem lehet, csak Mrs. David Rose.

Végül is David szólalt meg.

– Na, én lefekszem. – Kigurult a hallba, kitornázta magát a tolószékből, és háttal felvonszolta magát a lépcsőn. Lucy hallotta, hogyan kúszik végig a padlón, hogyan reccsen meg alatta az ágy, amikor felhúzta magát rá, hogyan dobja a ruháit a szoba sarkába, miután levetkőzött, s végül hogyan nyögnek még egy utolsót a rugók, amikor végigfeküdt az ágyon, és pizsamájára húzta a takarókat.

És ő még mindig nem sírt.

Nézte a konyakosüveget, és azt gondolta: „Ha én ezt most mind meginnám, és utána vennék egy forró fürdőt, lehet, hogy reggelre nem lennék terhes.”

Ezen sokáig elgondolkozott, és végül is arra a következtetésre jutott, hogy David, a sziget és a gyerek nélkül még rosszabb lenne az élete: teljesen üres.

Így aztán nem sírt, nem itta meg a konyakot, és nem hagyta el a szigetet, hanem esténként továbbra is felment az emeletre, bebújt az ágyba, aztán ébren feküdt alvó férje mellett, hallgatta a szelet, és megpróbált nem gondolkozni, amíg rikoltozni nem kezdtek a sirályok, és szürkülni nem kezdett az esős égbolt az Északi-tenger fölött, hideg, vigasztalan, ezüstös fénnyel töltve meg a kis hálószobát. Olyankor aztán végre elaludt.

Tavasszal valamiféle nyugalom szállta meg, mintha úgy érezte volna, hogy a fenyegető veszélyekkel majd csak a gyerek születése után kell szembenéznie. Amikor elolvadt a februári hó, virágokat és zöldségeket ültetett a konyhaajtó és a csűr közt levő területre, de igazában nem hitte, hogy ki is fognak hajtani. Alaposan kitakarította a házat, és közölte Daviddel, hogy ha azt akarja, hogy augusztus előtt még egyszer ki legyen takarítva, neki magának kell kitakarítania, írt az anyjának, rengeteget kötött, és pelenkákat rendelt postán. A szülei azt javasolták, hogy menjen haza, és szülje meg náluk a gyereket, de Lucy tudta, hogy ha hazamegy a szüleihez, soha többé nem jön vissza a szigetre. Hosszú sétákat tett a hangás fennsíkon, hóna alatt egy madaras könyvvel, amíg annyira el nem

nehezedett, hogy már nem bírt nagyon messzire menni. A konyakosüveget egy faliszekrényben őrizte, amelyet David soha nem nyitott ki, és valahányszor elfogta a nyomott hangulat, odament és megnézte, hogy emlékeztesse magát, mi az, amit majdnem elveszített.

Három héttel a gyerek születésének várható időpontja előtt beszállt a hajóba, és elindult Aberdeenbe. David és Tom a stégről integetett utána. A tenger úgy háborgott, hogy útközben Lucy is meg a kormányos is állandóan rettegett, hogy a gyerek esetleg világra jön, mielőtt még elérik a szárazföldet. Aberdeenben Lucy befeküdt a kórházba, és négy hét múlva ugyanazon a hajón hazahozta a csecsemőt.

Davidnek fogalma sem volt róla, min ment keresztül Lucy. Ő valószínűleg azt hitte, hogy a nők ugyanolyan könnyen szülnek, ahogy a juhok ellenek. Mit sem tudott a fájdalmas görcsökről, arról az iszonyú, hihetetlen erőlködésről és utána a sebekről meg az ellentmondást nem tűrő, mindentudó ápolónőkről, akik azt sem engedték, hogy Lucy hozzáérjen a gyermekéhez, mert nem volt olyan fürge, ügyes, gyakorlott és *steril,* mint ők. David csak azt látta, hogy Lucy elmegy terhesen, és visszajön egy gyönyörű, fehérbe csomagolt, egészséges fiúgyermekkel, és azt mondja: – Jonathannak fogjuk nevezni.

A gyerek még három keresztnevet kapott: Alfred lett David apja, Malcolm Lucy apja és Thomas az öreg Tom kedvéért, de Jónak nevezték, mert Jonathannak túlságosan kicsi volt, hát még Jonathan Alfred Malcolm Thomas Rose-nak. David megtanulta, hogyan kell megböfögtetni és pelenkát cserélni alatta, sőt néha még az ölében is ringatta, de igazában nem érdekelte, mintha semmi köze se lett volna hozzá. Olyan tárgyilagosan viselkedett, mint az ápolónők; nem a gyerek, hanem Lucy miatt. Tom sokkal közelebb került a csecsemőhöz, mint David. Lucy nem engedte, hogy füstöljön a szobában, ahol a gyerek van, és az öreg képes volt órákig a zsebében tartani a nagy, kupakos hangafa pipát, csak hogy gügyöghessen a kis Jónak, elnézze, hogyan rugdalózik, vagy segítsen Lucynak megfürösztení a gyereket. Amikor Lucy tapintatosan célozgatott rá, hogy talán egy kicsit elhanyagolja a juhokat, Tom azt mondta, hogy a juhoknak semmi szükségük rá, hogy nézze őket, hogyan legelnek, inkább nézi, hogyan táplálkozik Jo. Uszadékfából faragott egy csörgőt, megtöltötte gömbölyű kis kavicsokkal, és azt se tudta, hová legyen örömében, amikor Jo megmarkolta, és először megrázta, anélkül hogy megmutatták volna neki, hogyan kell csinálni.

És David meg Lucy még mindig nem élt házaséletet.

Először persze David sebei miatt, aztán meg Lucy volt állapotos, utána meg fel kellett épülnie a gyermekágyból. De most már minden ok elfogyott.

Egyik este Lucy megszólalt:

– Már rendbe jöttem.

– Hogy érted?

– A szülés után. Rendbe jött a testem. Meggyógyultam.

– Ja, értem. Az a jó. – És elfordult.

Az asszony úgy intézte, hogy mindig akkor feküdjön le, amikor David, hogy a férfi láthassa, mikor levetkőzik, de David mindig hátat fordított neki.

Amikor már feküdtek, és kezdtek elszenderedni, Lucy úgy mozgolódott, hogy a keze vagy a combja vagy a melle a férfiéhez dörzsölődjön, látszólag véletlenül, de félreérthetetlenül csábítóan. David nem reagált rá.

Lucy szilárdan meg volt győződve róla, hogy vele nincs semmi baj. Nem volt nimfomániás: nem egyszerűen csak nemi életet akart élni, hanem *Daviddel* akart nemi életet élni. Biztos volt benne, hogy még ha volna is a szigeten még egy hetven éven aluli férfi, nem érezne ilyen kísértést. Nem szexre éhes nőcske volt, hanem szerelemre éhes feleség.

Az összecsapás azoknak az éjszakáknak az egyikén következett be, amikor hanyatt feküdtek egymás mellett az ágyban, mind a ketten ébren, és hallgatták az odakint süvöltő szelet meg a szomszédos hálószobából Jo neszezését. Lucy úgy érezte, itt az ideje, hogy David szeretkezzen vele, vagy ha nem, mondja meg kereken, hogy miért nem akar. Tudta, hogy a férje mindaddig kerülni fogja, hogy szembenézzen a kérdéssel, amíg ő rá nem kényszeríti, és hogy lehetőleg most kell rákényszerítenie, hogy ne kelljen továbbra is nyomorúságosan értetlenül élnie mellette.

Ezért aztán végigsimított a férje combján, és éppen szólni akart – de majdnem felsikoltott döbbenetében: felfedezte, hogy a férjének erekciója van. Tehát nem impotens! És kívánja őt, különben mi másért... Lucy keze diadalmasan fonódott férje vágyának a bizonyítéka köré, közelebb fészkelte magát hozzá, és felsóhajtott:

– David...

David felkiáltott.

– Ó, az isten szerelmére! – Megmarkolta felesége csuklóját, ellökte magától a kezét, és az oldalára fordult.

Lucy azonban ezúttal nem volt hajlandó szemérmesen hallgatva tudomásul venni a goromba elutasítást. Megkérdezte:

– Miért nem, David?

– A Krisztusát neki! – A férfi félrelökte a takarót, kilendítette magát a padlóra, egyik kezével megragadta a paplant, és az ajtóhoz vonszolta magát.

Lucy felült az ágyban, és utánakiáltott:

– Miért nem?

Jo sírni kezdett.

David felhúzta a levágott pizsamanadrág üres szárait, és rámutatott lába csonkjain a ráncos, fehér bőrre.

– Ezért nem! *Ezért!*

Lecsúszott a lépcsőn a földszintre, és lefeküdt a nappaliban a díványra, Lucy meg átment a másik hálószobába, hogy megvigasztalja Jót.

Sokáig tartott, amíg sikerült újból álomba ringatnia a gyereket, valószínűleg azért, mert neki magának lett volna nagyon nagy szüksége vigasztalásra. A gyerek megízlelte anyja arcán a könnyeket, és Lucy nagyon szerette volna tudni, van-e sejtelme arról, hogy mit jelentenek. Vajon a könny is egyike azoknak a dolgoknak, amelyeket egy csecsemő az elsők közt ért meg? Arra nem tudta rávenni magát, hogy énekeljen neki, és őszintén még azt se tudta a fülébe súgni, hogy nincs semmi baj, csak szorosan magához ölelte és ringatta. Végül is a gyerek csillapította le őt, hozzátapadt testének a melegével, aztán elaludt anyja karjában.

Visszafektette a gyerekágyba, aztán ott állt mellette, és nézte egy darabig. Nem volt értelme újból lefeküdni. Csak David horkolását hallgathatta volna, aki mélyen aludt a nappaliban: a férfi kénytelen volt erős altatókat bevenni, különben a fájdalom nem hagyta volna aludni. Lucy úgy érezte, hogy el kell menekülnie a közeléből, valahová, ahonnan se nem látja, se nem hallja Davidet, s ahol David néhány óra hosszat még akkor se találná meg, ha keresné. Nadrágba és szvetterbe bújt, nagykabátot vett fel, és bakancsot húzott a lábára, aztán leosont a lépcsőn, ki az éjszakába.

Odakint kavargott a köd, nyirkos volt a levegő, és olyan kegyetlenül hideg, amilyen csak ezen a szigeten tudott lenni. Lucy felhajtotta a kabátja gallérját, egy pillanatig arra gondolt, hogy visszamegy a házba egy sálért, de aztán letett a gondolatról. Végigcuppogott a sáros ösvényen, örült a torkát maró ködnek; a kis kényelmetlenség, amelyet az időjárás okozott, elterelte a gondolatait a nagyobb sérelemről, amely benne égett.

Elért a szikla tetejére, és óvatosan elindult lefelé a meredek, keskeny rámpán, vigyázott, hogy hová lép a csúszós deszkán. A végére érve leugrott a homokra, és a tengerhez sétált.

A szél és a víz most is civakodott, mint mindig. A szél lecsapott, hogy ingerelje a hullámokat, s a tenger sziszegve és köpködve tört meg a parton. Mind a ketten arra voltak kárhoztatva, hogy örökké perlekedjenek, mert egyikük se tudott megnyugodni, amíg ott volt a másik, és ugyanakkor egyikük sem mehetett máshová.

Lucy elindult a kemény fövényen, hagyta, hogy a szél és a víz zúgása megtöltse a fejét, elment a part éles szögben végződő részéig, amelyen túl a víz már a sziklának csapódott, ott megfordult és visszasétált. Egész éjszaka így járkált fel-alá a parton. Hajnal felé hirtelen egy gondolat ötlött az agyába: David így akarja bebizonyítani, hogy erős.

A gondolat az első pillanatban nem sokat segített. Igazi jelentése még rejtve volt, mint egy összeszorított ökölben rejtegetett valami. De Lucy addig kínlódott vele, míg az ököl végül is kinyílt, és a nyitott tenyéren ott hevert az, ami olyan volt, mint a bölcsesség igazgyöngye: hátha David iránta tanúsított hidegségének ugyanaz az oka, mint annak, hogy fákat dönt ki, segítség nélkül vetkőzik, dzsipet vezet, buzogányokat hajigál, és idejött lakni erre a kegyetlenül hideg szigetre az Északi-tengeren?

Mit is mondott David? „... mint az apja, a háborús hős, a nyavalyás, láb nélküli paprikajancsi...” Be kell bizonyítania valamit, ami szavakba foglalva banálisán hangzana, valamit, amit bebizonyíthatott volna, mint vadászrepülő, de most favágással, kerítések emelésével, buzogánygyakorlatokkal, egy tolószékben ülve kell bebizonyítania. Nem adatott meg neki, hogy letegye a vizsgát, és most azt akarja, hogy nyugodtan mondhassa: „Semmi esetre sem buktam volna meg. Nézzetek csak ide, mi mindent el tudok viselni!”

Kegyetlen, kétségbeejtő, égbekiáltó igazságtalanság, ami történt: David nem volt híján a bátorságnak, meg is sebesült, de nem lehet büszke a sebeire. Ha egy Messerschmidt miatt vesztette volna el a lábát, a tolószék olyan volna, mint egy kitüntetés, amelyet a bátorságáért kapott. De így egész életében azt kell mondania: „A háború alatt történt – de nem valamilyen akció során. Karamboloztam. Éppen befejeződött a kiképzésem, és másnap indultam volna harcba. Már láttam is a sárkányomat, gyönyörű volt, és tudom, hogy bátran viselkedtem volna...”

Igen, David így akarja bebizonyítani, hogy erős. És talán ő, Lucy is tud erős lenni. Talán ő is meg tudja találni a módját, hogy élete roncsait összetákolja, és ismét tengerre szállhasson. David valamikor jó volt, gyengéd és szerető, és neki, Lucynek most talán meg kell tanulnia türelmesen kivárni, amíg David kiharcolja, hogy ismét az a teljes ember legyen, aki volt. Ő addig kereshet magának új dolgokat, amikben reménykedni lehet, s amikért élni érdemes. Más asszonyoknak ahhoz kell erőt találniuk, hogy megbékéljenek az özvegységgel meg azzal, hogy kibombázták őket a házukból, vagy fogolytáborban van a férjük.

Felvett egy kavicsot, hátralendítette a karját, és teljes erejéből kihajította a kavicsot a tengerre. Nem látta és nem is hallotta, hogy vizet ért volna: lehet, hogy sohasem ér vizet, és örökké a föld körül fog keringeni, mint egy műbolygó egy fantasztikus regényben.

Felkiáltott:

– Én is tudok erős lenni!

Aztán megfordult, és elindult föl a rámpán a ház felé. Már majdnem itt volt az ideje, hogy Jo megkapja a reggelijét.

6.

Az épület olyan volt, mint egy kastély, és bizonyos értelemben az is volt: hatalmas ház a hozzá tartozó óriási telekkel a Wohldorf nevű kertvárosban, mindjárt Hamburgtól északra. Lehetett volna egy bányatulajdonos, egy sikeres importőr vagy akár egy gazdag gyáros otthona is. Valójában az Abwehr tulajdonában volt.

Azt, hogy az Abwehré volt, az időjárásnak köszönhette. Nem is annyira az itteninek, mint inkább az innen délkeleti irányban kétszáz mérföldnyire fekvő berlininek. Berlinben ugyanis a légköri viszonyok alkalmatlanok voltak arra, hogy Angliával drót nélküli kapcsolatot létesítsenek.

A kastély csak földszintes volt. Alatta azonban két óriási óvóhelyet képeztek ki betonból, és több millió birodalmi márkát érő rádió adó-vevő berendezést helyeztek el bennük. A berendezést bizonyos Werner Trautmann nevű őrnagy állította össze, és meg kell adni, hogy jó munkát végzett. Mind a két óvóhelyen húsz takaros kis hangszigetelt fülke volt, s a benne ülő rádió- és távírókezelők már a billentyűk leütéséről is ugyanolyan könnyen fel tudtak ismerni egy-egy kémet, ahogy az ember az anyja kézírását is azonnal felismeri egy levélborítékon.

A vevőberendezés építésénél elsősorban a minőségre fektettek nagy súlyt, mivel az adókészülékek, amelyekkel az üzeneteket küldték, inkább kicsire voltak szerkesztve, mint erősre. A legtöbb abból a Klamotte nevű kis készülékből volt, amely egy bőröndben is elfért, s amelyet a Telefunken gyár kísérletezett ki és állított elő Wilhelm Canaris tengernagy, az Abwehr főnöke külön kívánságára.

Ezen az éjszakán az éter hullámai viszonylag csendesek voltak, így aztán mindenki értesült róla, mikor a Die Nadel jelentkezett. Az üzenetet az egyik idősebb rádiókezelő vette. Igazolta a vételt, gyorsan áttette a sifrírozott szöveget, letépte a lapot a jegyzetblokkjáról, és a telefonhoz sietett. Közvetlen vonalon olvasta be az üzenetet az Abwehr hamburgi főhadiszállásának a Sophie Terrassén, aztán visszatért a fülkéjébe, hogy elszívjon egy cigarettát.

Megkínálta a szomszéd fülkében dolgozó ifjoncot is, és a két férfi néhány percig egymás mellett támasztotta a falat, és füstölt.

A fiatalabbik megkérdezte:

– Van valami?

Az idősebbik vállat vont.

– Ha ő jelentkezik, *valami* mindig van. De ezúttal nem nagy dolog. A Luftwaffe megint nem találta el a Szent Pál-székesegyházat.

– Válasz nem megy neki?

– Nem hinném, hogy választ vár. Fütyül rá, hogy mi a véleménye másoknak a munkájáról. Mindig ilyen volt. Tudom, mert én tanítottam be, hogyan kell kezelni az adó-vevőt, és amikor befejeztem a kiképzést, meg volt győződve róla, hogy jobban ért hozzá, mint én.

A fiatalabbik odavolt az ámulattól.

– Te *ismered* Die Nadelt?

– Hát persze - mondta a veterán, és lepöckölte a hamut.

– Milyen ember?

– Ivócimborának körülbelül olyan szórakoztató, mint egy döglött hal. Azt hiszem, titokban nagy nőbolond, de ha arról van szó, hogy férfitársaságban fel kell hajtani néhány korsó sört... inkább ne is beszéljünk róla. Ugyanakkor ő a legjobb ügynökünk.

– Komolyan?

– A legkomolyabban. Egyesek szerint minden idők legjobb kémje. Azt is beszélik róla, hogy öt évig Oroszországban dolgozott. Igazi profi. És ezt a Führer is tudja.

– Hitler ismeri?

Az idősebb férfi bólintott.

– Volt egy idő, amikor Die Nadel valamennyi jelentését látni akarta. Nem tudom, hogy még ma is így van-e. Nem mintha ez számítana valamit Die Nadelnek. Annak az embernek senki és semmi nem imponál. Mondjak valamit? Mindenkire úgy néz, mintha azon gondolkozna, hogyan ölje meg az illetőt, ha az egy gyanús mozdulatot tesz.

– Örülök, hogy nem nekem kellett kiképeznem.

– Gyorsan ment, azt meg kell adni.

– Jó tanítvány volt?

– A lehető legjobb. Napi huszonnégy órát tanult, aztán mikor már ismerte a szakma minden csínját-bínját, még arra se méltatott, hogy köszönjön. És sohase mulasztja el üdvözletét küldeni Canarisnak.

– *Ach du meine Scheisse!*

– Bizony. Nem is tudtad? Mindig úgy fejezi be az üzeneteit, hogy „Üdvözlöm Willit”. Hát ennyit ad a rangokra.

– Nahát, „Üdvözlöm Willit”? *Ach du meine Scheisse!*

Végigszívták a cigarettájukat, ledobták a padlóra, és rájuk tapostak. Aztán az idősebbik fölszedte és zsebre vágta a csikket, mert az óvóhelyen tulajdonképpen tilos volt dohányozni. A rádiók még mindig hallgattak.

– Meg aztán – folytatta az idősebbik férfi – sohase használja a fedőnevét. Von Braun adta neki, de ő sohase szerette. Egyébként Von Braunt se szerette soha. Emlékszel arra az esetre... nem, te akkor még nem dolgoztál nálunk. Von Braun azt az utasítást adta Die Nadelnek, hogy menjen el a kenti Farnborough-ban levő repülőtérre. Villámgyorsan megjött rá a válasz. „A kenti Farnborough-ban nincs repülőtér. Repülőtér a hampshire-i Farnborough-ban van. Még szerencse, hogy a Luftwaffe jobban ismeri a földrajzot, mint ti, faszok." Így, ahogy mondom.

– Szerintem ez érthető. Az életüket kockáztatjuk, ha tévedünk.

Az idősebb bosszús képet vágott. Véleménye szerint kettejük közül ő volt az, akinek jogában állt efféle véleményeket nyilvánítani, és nem szerette, ha hallgatósága önálló ítéleteket alkot.

– Lehetséges – dörmögte kelletlenül.

A fiatalabbik visszatért eredeti szerepéhez: tágra nyílt szemmel csodálkozott.

– És miért nem szereti Die Nadel a fedőnevét?

– Azt mondja, hogy jelentése van, és ha egy fedőnévnek jelentése van, elárulhatja azt, aki viseli. Von Braun persze nem hallgat rá.

– Jelentése van? Annak, hogy Tű? Mi a jelentése?

De ebben a pillanatban csipogni kezdett a veterán rádiója, mire az gyorsan visszatért a posztjára, így aztán az ifjonc sohasem kapott választ a kérdésére.

MÁSODIK RÉSZ

7.

Az üzenet bosszantotta Fabert, mert olyan lépésre kényszerítette, amilyet eddig mindig került.

Hamburg átkozottul biztos volt abban, hogy *hozzá* jutott el az üzenet. Ő éppen csak leadta a hívójelét, és a szokásos „Vettük, folytassa” helyett máris utasították, hogy: „Hozza létre az egyes számú találkozót.”

Igazolta, hogy vette az utasítást, leadta a jelentését, aztán visszatette az adó-vevőt a bőröndjébe, felült a biciklire, kikarikázott az Erith-mocsarakból – ahol állítólag madárlesen volt –, és rátért a Blackheathbe vezető országútra. Miközben szűkös, két helyiségből álló garzonlakása felé hajtott, azon tűnődött, hogy engedelmeskedjék-e az utasításnak.

Két oka is volt arra, hogy ne engedelmeskedjék: az egyik a hivatásával függött össze, a másik személyes ok volt.

A hivatásával összefüggő ok az volt, hogy az „egyes számú találkozó” régi fedőnév volt: még 1937-ben agyalta ki Canaris. Azt jelentette, hogy el kell mennie egy bizonyos üzlet ajtajához a Leicester Square és a Piccadilly Circus között, és ott találkoznia kell egy másik ügynökkel. Az ügynökök arról ismerték fel egymást, hogy mind a kettőjüknél Biblia volt. Aztán következett egy rövid párbeszéd:

– Mi a mai napra rendelt szent evangélium?

– Királyok könyve egy, tizenhárom.

Aztán, ha biztosak voltak benne, hogy egyiküket sem követték, meg kellett egyezniük abban, hogy a Biblia említett fejezete „rendkívül gondolatébresztő”. Ellenkező esetben vagy az egyiknek, vagy a másiknak ezt kellett mondania: – Sajnos, még nem olvastam.

Lehetséges volt, hogy az az üzletajtó már nincs is meg, de Fabert nem ez nyugtalanította. Ő arra gondolt, hogy Canaris valószínűleg megadta ezt a fedőnevet azon öntelt, de ostoba amatőrök többségének is, akik 1940-ben keltek át a Csatornán, és egyenesen az M. I.-5 karjaiba futottak. Faber tudta, hogy elkapták őket, mivel az akasztásokat közhírré tették, kétségtelenül a közvélemény megnyugtatására, hogy igenis tesznek valamit az Ötödik Hadoszlop ellen. És mielőtt meghaltak, nyilván elárultak bizonyos titkokat, vagyis az angolok most valószínűleg tudják, mit jelent az „egyes számú

találkozó”. És ha fogták a Hamburgból küldött üzenetet, akkor most az előtt az üzletajtó előtt nyilván csak úgy hemzsegnek a választékos beszédű angol fiatalemberek, Bibliával a hónuk alatt, és szorgalmasan gyakorolgatják, hogy minél németesebb akcentussal tudják kiejteni a „rendkívül gondolatébresztő”-t.

Az Abwehr még azokban a mámorító napokban mondott le arról, hogy csakis hivatásos ügynökökkel dolgozzon, amikor látszólag nagyon közel volt Anglia elözönlése. Faber azóta nem bízott Hamburgban. Egy világért el nem árulta volna a gazdáinak, hol lakik, nem volt hajlandó egyetlen más Angliában dolgozó ügynökkel sem felvenni a kapcsolatot, és gyakran változtatta adásai hullámhosszát, fütyülve rá, hogy esetleg megzavarja másvalakinek az adását.

Ha mindig engedelmeskedett volna a gazdáinak, már rég nem volna életben.

Woolwichban egész sereg kerékpáros csatlakozott Faberhez, köztük sok nő, mivel a nappali műszak végeztével most özönlöttek ki a lőszergyárból a munkások. Jókedvű fáradtságuk eszébe juttatta Fabernek, mi a személyes oka arra, hogy ne engedelmeskedjék az utasításnak: úgy érezte, hogy a vesztes oldalán áll.

Mert az biztos, hogy a németek már nem győznek. Az oroszok oldalán az amerikaiak is beszálltak a háborúba, Afrika elveszett, az olasz front összeomlott, és a szövetséges hatalmak az idén, 1944-ben nyilván elözönlik Franciaországot.

Faber nem akarta értelmetlenül kockára tenni az életét.

Hazaért, és biztonságba helyezte a biciklijét. Miközben megmosta az arcát, rádöbbent, hogy noha a logika az ellenkezőjét parancsolná, igenis *szeretné* létrehozni a találkozót.

Őrült kockázat volt vesztett ügyért esetleg az életét áldozni, de égett a vágytól, hogy vállalja. És ennek egyszerűen csak az volt az oka, hogy kimondhatatlanul unatkozott. Négy éven át csak a rutinszerű rádióadások, a madarak lesése, a bicikli meg a teák a penzióban: négy éve nem vett részt semmiben, ami csak távolról is hasonlított volna egy akcióhoz. Látszólag semmiféle veszély nem fenyegette, de éppen ez idegesítette, mert láthatatlan veszedelmeket gyanított. És ő mindig olyankor volt a legboldogabb, amikor felismert egy fenyegetést, és lépéseket tehetett a semlegesítésére.

Csak azért is létre fogja hozni a találkozót. De nem úgy, ahogy várják tőle.

Annak ellenére, hogy háború volt, London nyugati lakónegyedében, a West Enden még mindig rengeteg ember nyüzsgött az utcákon. Faber kíváncsi volt rá, vajon Berlinben is ugyanez-e a helyzet. Vásárolt egy Bibliát a Piccadillyn, a Hatchard-könyvesboltban, és bedugta a kabátja belső zsebébe, hogy ne lehessen látni. Enyhe, de nyirkos idő volt, néha még az eső is szemerkélt. Faber esernyőt is vitt magával.

Ezen a találkozón vagy délelőtt kilenc és tíz óra, vagy délután öt és hat óra között kellett megjelenni, éspedig úgy, hogy az egyik fél mindennap elment rá, amíg a másik fél is meg nem jelent. Ha a kapcsolat öt egymást követő napon át sem jött létre, a rákövetkező két héten az egyik fél csak minden második napon ment el a találkozóra. Aztán lemondott róla.

Faber kilenc óra tíz perckor ért a Leicester Square-re. A kapcsolat ott állt a trafik ajtajában, fekete kötésű Bibliával a hóna alatt, és úgy tett, mintha az eső elől húzódott volna oda. Faber azonnal kiszúrta a szeme sarkából, és lehajtott fejjel elsietett előtte. A férfi fiatal volt, szőke bajszú, és jól tápláltnak látszott. Kétsoros fekete esőkabát volt rajta, a *Daily Expresst* olvasta, és rágógumit rágott. Nem volt ismerős.

Amikor Faber másodszor sétált végig az utca szemközti oldalán, felfedezte az ügynökre ráállított kullancsot. Egy alacsony, zömök férfi állt az egyik irodaépület előcsarnokában, az angol civil ruhás rendőrök kedvenc öltözékében, viharkabátban és puhakalapban, és az üvegajtón keresztül figyelte az utca másik oldalán a trafik ajtajában álló kémet.

Két eset volt lehetséges. Ha az ügynök nem tudta, hogy figyelik, Fabernek egyszerűen csak el kellett távolítania őt a találkozó helyéről, és le kellett ráznia a kullancsot. Csakhogy fennállt az a lehetőség is, hogy az eredeti ügynököt elfogták, és a trafik ajtajában álló férfi a rendőrség embere. Ebben az esetben sem neki, sem a kullancsnak nem volt szabad látnia Faber arcát.

Faber a rosszabbik esetet tételezte fel, aztán gondolkozni kezdett, hogyan járjon el.

A Square-en volt egy nyilvános telefonfülke. Faber belépett a fülkébe, és emlékezetébe véste a telefon hívószámát. Aztán megkereste a Bibliában a

Királyok könyve egy, tizenhármat, kitépte a lapot, és ráfirkantotta a margójára: „Menjen a Square-en levő telefonfülkébe.”

Addig járkált a Nemzeti Képtár mögötti mellékutcákban, amíg rá nem bukkant egy tíz-tizenegy év körüli kisfiúra, aki az egyik kapu előtt ült a lépcsőn, és kavicsot dobált a pocsolyákba. Faber megszólította:

– Tudod, hol van a trafik a Leicester Square-en?

– Persze – mondta a fiú.

– Szereted a rágógumit?

– Persze.

Faber odaadta neki a Bibliából kitépett lapot.

– A trafik ajtajában áll egy bácsi. Ha odaadod neki ezt, kapsz tőle rágógumit.

– Az jó lesz – mondta a fiú. Felállt. – Jenki az a bácsi?

– Persze – mondta Faber.

A fiú elszaladt. Faber követte. Amikor a fiú az ügynökhöz lépett, Faber beállt a szemközti irodaépület kapuja alá. A kullancs még mindig ott leselkedett az üvegajtó mögött. Faber úgy állt az ajtó elé, hogy a kullancs ne láthassa tőle az utca másik oldalán lejátszódó jelenetet, és kinyitotta az esernyőjét. Megjátszotta, mintha csak nehezen akarna kinyílni. Látta, hogy az ügynök ad valamit a fiúnak, és elindul. Befejezte az ernyővel folytatott játékot, és az ellenkező irányba indult el, mint az ügynök. Amikor visszanézett a válla fölött, látta, hogy a kullancs kirohan az utcára, és kétségbeesetten keresi, hová lett az ügynök.

Faber megállt a legközelebbi telefonfülkénél, és feltárcsázta a Square-en levő fülke számát. Eltartott néhány percig, amíg a csengetés kiment. Végre megszólalt egy mély hang:

– Hello!

Faber megkérdezte:

– Mi a mai napra rendelt szent evangélium?

– Királyok könyve egy, tizenhárom.

– Rendkívül gondolatébresztő.

– De még mennyire.

A hülyének tehát sejtelme sincs róla, hogy bajban van, gondolta Faber. Hangosan ezt mondta:

– Mi van?

– Feltétlenül találkoznom kell magával.

– Az lehetetlen.

– De muszáj! – Volt a hangsúlyában valami, amiből Faber úgy érezte, hogy az ügynök közel van a kétségbeeséshez. – Az üzenet a legmagasabb helyről jön. Érti?

Faber úgy tett, mintha habozna.

– Hát jó. Mához egy hétre reggel kilenckor a Euston pályaudvar árkádja alatt megtalál.

– Hamarabb nem lehetne?

Faber válasz nélkül felakasztotta a kagylót, és kilépett a fülkéből. Gyorsan befordult két sarkon, amíg ismét a szeme elé nem került a Leicester Square-en levő telefonfülke. Látta, hogy az ügynök a Piccadilly felé sétál. A kullancs nem volt sehol. Faber a nyomába szegődött az ügynöknek.

Az ügynök lement a földalatti Piccadilly Circuson levő állomásra, és jegyet váltott Stockwellbe. Faber azonnal rájött, hogy ő egyenesebb úton is odaérhet. Feljött az állomásról, a Leicester Square-re sietett, és ott felszállt az Északi Vonal egyik szerelvényére. Az ügynöknek a Waterloonál át kellett szállnia, míg Faber szerelvénye egyenesen Stockwellbe ment, vagyis Faber tudta, hogy ő ér oda elsőnek, vagy a legrosszabb esetben ugyanazzal a szerelvénnyel érnek oda.

Fabernek végül is huszonöt percet kellett várnia a stockwelli állomáson, amíg az ügynök végre megjelent. Faber ismét a nyomába szegődött. Az ügynök betért egy kávéházba.

A közelben egyáltalán nem volt semmi, ahol az ember feltűnés nélkül hosszabb ideig elálldogálhatott volna. Se kirakat, amelyet el lehetett volna nézegetni, se pad, amelyre le lehetett volna ülni, se park, ahol el lehetett volna sétálgatni. Még egy buszmegálló, taxiállomás vagy középület se volt sehol. Stockwell álmos, sivár előváros volt. Faber kénytelen volt oda-vissza sétálgatni az utcán, mindig azt a látszatot keltve, mintha céltudatosan menne valahová, és mindig csak addig, ahonnan még láthatta a kávéházat. Akkor megfordult, és az utca másik oldalán visszasétált. Az ügynök meg közben bent ült a meleg, párás ablakú kávéházban, teázott, és forró pirítóst evett.

Félóra múlva jött ki. Faber a nyomába szegődött, és egy sor kertes házakkal szegélyezett utcán keresztül követte. Az ügynökön látszott, hogy ő valóban céltudatosan megy valahová, de nem sietett. Úgy ballagott, mint az olyan ember, aki hazamegy, mert aznap már nincs semmi dolga. Egyszer sem nézett hátra. Megint egy amatőr, gondolta Faber.

Az ügynök végre bement egy házba: azoknak a szegényes, jellegtelen, jelentéktelen penzióknak az egyikébe, amilyenekben a kémek mindenütt lakni szoktak. Az épületnek manzárdablaka is volt: nyilván ott volt az ügynök szobája, fönn a magasban, hogy minél jobban vehesse a rádióadásokat.

Faber elsétált a ház előtt, titokban az utca szemközti oldalát fürkészve. Igen, ott! Valaki megmozdult az egyik emeleti ablak mögött, egy pillanatra látni lehetett egy zakót meg egy nyakkendőt és egy visszahúzódó arcot. Tehát itt van az ellenfél is. Az ügynök nyilván már az előző nap is elment a találkozóra, és hagyta, hogy hazáig kövesse az M. I.-5 – hacsak nem éppen ő az M. I.-5.

Faber befordult a sarkon, aztán végigsétált a legközelebbi párhuzamos utcán, menet közben a házakat számlálva. Majdnem pontosan a mögött a ház mögött, amelyikbe az ügynök bement, talált egy kiégett épületet. Ikerház lehetett, mielőtt lebombázták. Nagyszerű!

Miközben visszasétált a földalatti-állomáshoz, érezte, hogy jóleső izgalom tölti el. Rugalmasabbak voltak léptei, egy árnyalattal gyorsabban dobogott a szíve, és csillogó szemmel, érdeklődve nézegetett maga körül. Remek. A játszma megkezdődött.

Aznap éjjel tetőtől talpig feketébe öltözött. Fekete gyapjúsapkát húzott a fejébe, garbó nyakú fekete szvettert vett fel a rövid bőr pilótazubbony alá, fekete nadrágja szárát begyűrte fekete zoknijába, még a gumitalpú cipő is fekete volt rajta. Biztos volt benne, hogy majdnem láthatatlan lesz, hiszen London is fekete volt az elsötétítés miatt.

Végigbiciklizett a tompított világítású, csendes utcákon, messze elkerülve a főútvonalakat. Már elmúlt éjfél, egy árva lélekkel sem találkozott. A kerékpárt úti céljától körülbelül negyedmérföldnyire egy kocsma udvarának kerítéséhez lakatolta, és ott hagyta.

Nem ahhoz a házhoz ment, ahol az ügynök lakott, hanem a párhuzamos utcában levő kiégett épületet kereste meg. Óvatosan végigbotorkált a törmelékkel teli előkerten, belépett az üresen tátongó kapun, és keresztülment a házon a hátsó kijárathoz. Nagyon sötét volt. Alacsonyan lógó vastag felhőréteg takarta el a holdat meg a csillagokat. Faber kénytelen volt maga elé tartott kézzel, lassan, óvatosan haladni.

Elért a hátsó kert végébe, átugrott a kerítésen, és keresztülvágott még két kerten. Az egyik házban egy pillanatra felugatott egy kutya.

A penzió kertje gondozatlan volt. Faber megbotlott, és belesétált egy szederbokorba. A tüskék megkarcolták az arcát. A ruhaszárító kötélre kiakasztott mosott ruha alatt átbújt – ahhoz elég világos volt, hogy azt észrevegye. Megkereste a konyhaablakot, és elővett a zsebéből egy kanál formájú kis szerszámot. Az ablaküveg körül régi és töredezett volt a gitt, egyes helyeken már le is mállott. Húsz percig nesztelenül dolgozott, aztán kivette az üvegtáblát az ablakkeretből, és óvatosan lefektette a fűre. Aztán bevilágított a lyukon a zseblámpával, hogy nincs-e valami az útjában, ami zajt üthet, s mikor látta, hogy nincs, bemászott.

A sötét házban főtthal- és fertőtlenítőszag terjengett. Faber előbb kinyitotta a hátsó ajtót – elővigyázatosságból, ha esetleg gyorsan kellene menekülnie –, aztán belépett a hallba. Gyorsan s csak egyetlenegyszer felkattintotta a ceruzalámpáját, de azonnal el is oltotta. A pillanatnyi világosságban is ki tudott venni egy csempézett belépőt, egy vese alakú asztalt, amelyet ki kell kerülnie, a fogasokon egy sor felöltőt és jobb kéz felől egy szőnyeggel borított lépcsőt.

Nesztelenül elindult felfelé a lépcsőn.

Félúton volt a második lépcsősor előtti pihenőn, amikor meglátta, hogy világosság szűrődik ki az egyik ajtó alatt. A következő pillanatban asztmás köhögés hangzott fel, és zubogni kezdett egy vécé vízöblítője. Faber két nagy lépéssel az ajtó mellett termett, és a falhoz lapult.

Amikor a vécéajtó kinyílt, világosság árasztotta el a pihenőt. Faber előhúzta a zubbony ujjából a stilettót. Az öregember kijött a vécéből, és keresztülment a pihenőn, égve hagyva maga után a villanyt. A hálószobája ajtajához érve dünnyögött valamit, megfordult és visszajött.

Biztos, hogy meglát, gondolta Faber. Önkéntelenül összeszorult az ökle a stiletto markolatán. De az öregember szeme csak félig volt nyitva, és a padlót nézte. Amikor a világosságba ért, felemelte a fejét, és ekkor Faber majdnem megölte – de az öreg csak a kapcsolót tapogatta ki, és Faber rájött, hogy a férfi olyan álmos, hogy valósággal alva jár.

A világosság kialudt, az öregember visszacsoszogott a szobájába, és lefeküdt. Faber ismét szabadon lélegezhetett.

A második lépcsősor tetején csak egyetlen ajtó volt. Faber óvatosan megpróbálta kinyitni. Zárva volt.

Egy újabb szerszámot vett elő a zubbonya zsebéből – álkulcs volt –, kitapogatta a zárt, és beledugta. A megtelő vécé zubogása elnyomta az ezzel járó zörejt. Kinyitotta az ajtót, és hallgatózni kezdett.

Mély, szabályos lélegzetvételt hallott. Belépett. A hang a szoba szemközti sarkából jött. Látni nem látott semmit. Nagyon lassan, minden egyes lépése előtt a levegőbe tapogatva haladt keresztül a szobán, amíg az ágyhoz nem ért.

A zseblámpa a bal kezében volt, a stiletto lazán a zubbonya ujjában, a jobb kezében nem volt semmi. Felkattintotta a zseblámpát, s a jobb kezével megmarkolta az alvó férfi nyakát, mintha meg akarná fojtani.

Az ügynök szeme azonnal kinyílt. Rémült volt a tekintete, de hangot nem tudott kiadni. Faber keresztülvetette az egyik lábát az ágyon, és lovagló ülésben ráült a férfira. Aztán azt suttogta:

– Királyok könyve egy, tizenhárom – és elengedte a férfi nyakát.

– Maga az?! – kiáltott fel az ügynök.

A zseblámpa fényében hunyorogva próbálta kivenni Faber arcát. Megdörzsölte a nyakát, ahol Faber keze megszorította.

– Csend legyen! – sziszegte Faber. Az ügynök szemébe világított a zseblámpával, s a jobb kezével előhúzta a stilettót.

– Megengedi, hogy felkeljek?

– Jobban szeretem, ha ágyban van. Így nem okozhat még több bajt.

– Még több bajt? Minél többet?

– Engedte, hogy kifigyeljék a Leicester Square-en, engedte, hogy én is idáig kövessem, és most megfigyelés alatt tartják ezt a házat. Bízhatok ezek után magában?

– Úristen! Borzasztóan sajnálom.

– Miért küldték ide?

– Személyesen kellett átadni az üzenetet. Az utasítás magától a Führertől jön. – Az ügynök elhallgatott.

– Halljam mi az utasítás?

– Én... előbb meg kell győződnöm róla, hogy valóban maga az, akinek át kell adnom.

– Hogyan tud meggyőződni róla?

– Látnom kell az arcát.

Faber habozott egy pillanatig, aztán rövid időre önmagára világított a zseblámpával. – Ennyi elég?

– Die Nadel! – suttogta a férfi.

– És maga kicsoda?
– Friedrich Kalder őrnagy, szolgálatára uram.
– Akkor nekem kell uramnak szólítanom magát.
– Ó, dehogy uram. Kétszer is előléptették, amióta eljött hazulról. Ön már alezredes.
– Okosabb dolguk nincs Hamburgban?
– Nem is örül neki?
– Annak örülnék, ha visszamehetnék, és latrinapucolásra oszthatnám be Von Braun őrnagyot.
– Most már felkelhetek uram?
– Szó sincs róla. Mi van akkor, ha az igazi Kalder őrnagy Wandsworthben senyved a dutyiban, maga meg csak kiadja magát annak, és csak az alkalmat lesi, hogy valahogyan jelt adjon a barátainak, akik a szemközti házból figyelnek?
– Értem.
– Tehát: miféle utasítást hozott magától Hitlertől?
– Arról van szó, uram, hogy a Birodalom vezetőinek véleménye szerint a szövetségesek az idén partra szállni készülnek Franciaországban.
– Zseniális, egyszerűen zseniális! Tovább.
– Úgy tudják, hogy Patton tábornok hadseregeket von össze Anglia egyik részén, egész pontosan Kelet-Angliában. Vagyis alakulóban van a First United States Army Group, az Első USA Hadseregcsoport. Amennyiben a hadseregcsoport az inváziós haderő, akkor ebből az következik, hogy a szövetségesek Calais térségében fognak támadni.
– A következtetés logikus. Csakhogy én eddig semmi jelét nem láttam, hogy Patton tábornok hadseregeket vonna össze.
– A berlini legmagasabb körökben is van némi kétség. A Führer asztrológusa szerint...
– Micsoda?
– Igen, uram, a Führernek asztrológusa van, aki azt tanácsolja, hogy Normandiát védelmezze.
– Úristen! Hát ilyen rosszul állnak otthon a dolgok?
– A Führer bőven kap tanácsot a földről is, nemcsak a csillagokból. Nekem személy szerint az a meggyőződésem, hogy az asztrológus csak arra kell neki, hogy őrá hivatkozhasson, ha úgy véli, hogy a tábornokai tévednek, de nem tudja megcáfolni az érveiket.
Faber sóhajtott egyet. Az efféle hírektől tartott mindig.

– Tovább!

– Az ön feladata az, hogy megállapítsa a FUSAG ütőerejét. A csapatok létszámát, a tüzérséget és a légi támogatás...

– Köszönöm! Tudom, hogyan kell felmérni egy hadsereg ütőerejét.

– Persze. – Kaldor egy kis szünetet tartott. – Azt az utasítást kaptam, uram, hogy nyomatékosan hangsúlyozzam megbízatása fontosságát.

– Ezt meg is tette. De mondja csak: tényleg ilyen rosszul állnak a dolgok Berlinben?

Az ügynök egy kis habozás után azt mondta:

– Nem állnak rosszul, uram. A hadsereg morálja töretlen, a hadianyaggyártás üteme hónapról hónapra növekszik, a lakosság köp a RAF bombázóira...

– Ne fáradjon – vágott ismét a szavába Faber. – A propagandaadásokat én is tudom fogni a rádiómon.

A fiatalabb férfi elnémult. Faber szólalt meg ismét:

– Van még valami mondanivalója számomra? Úgy értem, hogy hivatalosan.

– Van. A megbízás tartamára különleges kijutási lehetőséget biztosítottak az ön számára Angliából.

– Ez csakugyan fontos – mondta Faber.

– Egy tengeralattjáró fogja várni önt az Északi-tengeren, keleti irányban tíz mérföldre egy Aberdeen nevű várostól. Csak jelentkeznie kell az ön által használt rádiófrekvencián, és a tengeralattjáró minden hétfőn és pénteken este hat órakor ott lesz, és másnap reggel hat óráig várni fog.

– Aberdeen nagy város. Tudja a pontos hosszúsági és szélességi fokot?

– Igen. – Az ügynök elmondta a számokat, és Faber az agyába véste őket.

– Ez minden, őrnagy?

– Igenis, uram.

– Mit tervez azokkal az urakkal kapcsolatban az M. I.-5-tól, akik a szemközti házból figyelik?

Az ügynök vállat vont.

– Egyszerűen faképnél hagyom őket.

Ez kevés, gondolta Faber.

– Milyen utasítást kapott, mit csináljon, miután találkozott velem? Magának is biztosítottak különleges kijutási lehetőséget?

– Nem. Elmegyek egy Weymouth nevű városba, lopok egy hajót, és azzal térek vissza Franciaországba.

Ez minden, csak nem terv. Vagyis, gondolta Faber, Canarís tudta, mi fog történni. Rendben van.

– És ha elkapják és megkínozzák az angolok? – kérdezte.

– Van nálam méregpirula, hogy öngyilkos legyek.

– És fel is fogja használni?

– Feltétlenül.

Faber ránézett.

– Azt hiszem, kénytelen is lesz felhasználni. – Bal kezét az ügynők mellére tette, és teljes súlyával ránehezedett, mintha le akarna szállni az ágyról. Ily módon sikerült pontosan kitapintania, hol végződnek a mellkas bordái, és hol kezdődik a lágy hasi rész. Bedöfte a stiletto hegyét pontosan a legalsó borda alá, aztán felfelé a szívbe.

Az ügynök szeme egy pillanatra tágra nyílt a rémülettől. Sikoltani akart, de a sikoly a torkában rekedt. Megvonaglott a teste. Faber még egy hüvelykkel beljebb lökte a stilettót. Az ügynök szeme lecsukódott, a teste elernyedt.

– Láttad az arcom – mondta Faber.

8.

– Azt hiszem, kicsúszott a kezünkből a dolog – mondta Percival Godliman.

Frederick Bloggs egyetértőén bólintott, és hozzátette:

– Az én hibámból.

Fáradtnak látszik a fiú, gondolta Godliman. Fáradtnak látszik már majdnem egy éve, az óta az éjszaka óta, amikor a felesége összezúzott testét kihúzták lebombázott hoxtoni házuk romjai alól.

– Nem érdekel, ki és milyen mértékben hibás a dologban – mondta türelmetlenül Godliman. – Tény az, hogy a Leicester Square-en történt valami az alatt a néhány másodperc alatt, amikor maga szem elől tévesztette Blondie-t.

– Gondolja, hogy létrejött a kapcsolat?

– Nincs kizárva.

– Amikor rájöttünk, hogy újból Stockwellben van, én azt hittem, egyszerűen csak aznapra adta fel a reményt, hogy a találkozó létrejön.

– Ebben az esetben tegnap és ma újból elment volna a találkozóra. – Godliman szokásává vált, hogy gyufaszálakból figurákat rakott ki az íróasztalán, mintha az segített volna neki a gondolkozásban. – A penzió körül még mindig semmi fejlemény?

– Semmi. Blondie negyvennyolc órája ki sem tette a lábát a házból – mondta Bloggs, és megismételte: – Az én hibámból történt.

– Kezd unalmas lenni, cimbora – mondta Godliman. – Én döntöttem úgy, hogy hagyjuk őt futni, hátha elvezet bennünket valaki máshoz. És még mindig az a véleményem, hogy így volt helyes.

Bloggs mozdulatlanul ült, mindkét kezével az esőkabátja zsebében. Kifejezéstelen volt az arca.

– Ha létrejött a kapcsolat, késlekedés nélkül el kellene kapnunk Blondie-t, hogy kiszedjük belőle, mi volt a megbízatása.

– Ezzel végleg elveszítenénk annak a lehetőségét, hogy az ő nyomában eljuthatunk valakihez, aki igazán veszélyes.

– Maga dönt.

Godliman éppen egy templomot rakott ki a gyufaszálakból. Elgondolkozva nézte egy pillanatig, aztán elővett a zsebéből egy félpennyst, és földobta.

– Írás – állapította meg. – Adjunk a pasasnak még huszonnégy órát.

A penziós középkorú ír republikánus volt a Clare megyei Lisdoonvarnából; titokban abban reménykedett, hogy a háborút a németek nyerik meg, és ezzel örökre megszabadítják a Smaragd-szigetet az angol elnyomástól. Köszvényes lábával végigsántikált az öreg házban, hogy beszedje lakóitól a heti lakbért, és közben arra gondolt, mennyivel jobban járna, ha a béreket az igazi piaci áraknak megfelelően felemelhetné. Nem volt gazdag ember – csak két háza volt: ez meg az a kisebb, amelyikben lakott. Állandóan rosszkedvű volt.

Az első emeleten bekopogott az öregember ajtaján. Ez a bérlője mindig örült, ha meglátogatta. Valószínűleg akárkinek örült volna. Most is szívélyesen fogadta.

– Hello, Mr. Riley! Megkínálhatom egy csésze teával?

– Ma nem érek rá.

– Kár. – Az öregember átadta a pénzt. – Gondolom, már látta, mi történt a konyhaablakkal.

– Nem. A konyhában még nem jártam.

– Ja. Nos, az egyik üvegtábla hiányzik. Behúztam ugyan az elsötétítő függönyt, de persze még így is huzat van.

– Ki törte be? – kérdezte a penziós.

– Az a furcsa, hogy nem tört be. Ott hever az ablak alatt, a füvön, egy darabban. Alighanem csak a kiszáradt gitt engedett. Magam is vissza tudnám tenni, ha tudna keríteni egy kis gittet.

Vén hülye, gondolta a penziós. Hangosan azt mondta:

– Az persze eszébe se jutott, hogy esetleg betörő járt a házban, ugye?

Az öregember szemmel láthatóan elképedt.

– Erre tényleg nem gondoltam.

– Senkinek sem tűnt el semmilyen értéktárgya?

– Nekem senki sem mondott ilyesmit.

A penziós az ajtóhoz lépett.

– Na jó, majd megnézem azt az ablakot, ha lemegyek.

Az öregember kikísérte a lépcsőházba.

– Azt hiszem, az az új lakó fölöttem nincs itthon – mondta. – Két napja egy hangot se hallottam a szobájából.

A penziós szimatolni kezdett:

– Szokott az új lakó főzni a szobájában?

– Honnan tudnám, Mr. Riley?

Mind a ketten fölmentek a lépcsőn. Az öregember megjegyezte:

– Ugyancsak csendben van, hacsak nem ment el hazulról.

– Nem tudom, mit főzhet, de akármit főz is, abba kell hagynia. Átkozottul büdös.

A penziós bekopogott az ajtón. Nem kapott választ. Erre benyitott és bement. Az öregember követte.

– Az anyja! – kiáltott fel lelkesen az öreg őrmester. – Azt hiszem, a pasas halott.

Megállt az ajtóban, és szemügyre vette a szobát.

– Hozzányúlt valamihez, Paddy?

– Nem én – felelte a penziós. – És a nevem Mr. Riley.

A rendőr ezt elengedte a füle mellett.

– De nem rég lehet halott. Büdösebb hullát is láttam már. – Szemügyre vette az ócska komódot, az alacsony asztalkán heverő bőröndöt, a kifakult szőnyeget, a manzárdablakon lógó mocskos függönyt meg a sarokban álló ágyat, amelyen össze volt gyűrve az ágynemű. Küzdelemnek nem látta semmi nyomát.

Odament az ágyhoz. A fiatalembernek békés volt az arca, a keze össze volt kulcsolva a mellén.

– Ha nem volna ilyen fiatal, azt mondanám, hogy szívroham végzett vele. – Öngyilkosságra utaló üres fiolát nem látott sehol. Elvette a komódról a bőr irattárcát, és átnézte a tartalmát. Volt benne egy személyazonossági igazolvány, egy élelmiszerjegy-könyvecske meg egy elég vastag köteg bankjegy. – A papírjai rendben vannak, és nem rabolták ki.

– Csak körülbelül egy hete költözött ide – bátorkodott megjegyezni a penziós. – Nem sokat tudok róla. Észak-Walesből jött, és valamilyen gyárban dolgozott.

Az őrmester megjegyezte:

– Ha olyan egészséges volt, amilyennek látszik, a hadseregben lett volna a helye. – Kinyitotta az asztalon heverő bőröndöt. – Az áldóját neki, ez meg mi a fene?

Közben már a penziós meg az öregember is besompolygott a szobába. Egyszerre szólaltak meg.

– Egy rádió! – kiáltott fel a penziós, az öregember meg:

– Vérzik!

– Hozzá ne nyúljon a holttesthez! – figyelmeztette az őrmester.

– De hát kést döftek a hasába! – makacskodott az öregember.

Az őrmester óvatosan felemelte a halott egyik kezét, mire láthatóvá lett a melle alatt egy kis alvadt vérfolt.

– Csak *vérzett* – jegyezte meg. – Hol találok legközelebb telefont?

– Öt házzal lejjebb – mondta a penziós.

– Zárja be ezt a szobát, és maradjon előtte, amíg vissza nem jövök.

Az őrmester elhagyta a penziót, és bekopogott abba a bizonyos házba, ahol a telefon volt. Egy nő nyitott ajtót.

– Jó reggelt, asszonyom. Használhatnám a telefonját?

– Jöjjön be. – Az asszony bevezette a hallba, és a telefonra mutatott. – Mi történt? Csak nem valami izgalmas?

– Meghalt az egyik lakó itt a feljebb levő penzióban – világosította fel tárcsázás közben az őrmester.

– Meggyilkolták? – kérdezte tágra nyílt szemmel az asszony.

– Annak megállapítása a szakértők dolga. Halló? Jones rendőrfőnököt kérem. Itt Canter őrmester beszél. – Az asszonyra nézett. – Megkérhetném, hogy kukkantson be a konyhába, amíg a főnökömmel beszélek?

Az asszony csalódottan kiment.

– Halló, főnök! A hullán késsel szúrt seb van, és rádiót találtam a bőröndjében.

– Ismételje csak meg még egyszer a címet, őrmester.

Canter őrmester megismételte.

– Igen, ez az a pasas, akit figyeltek. A dolog az M. I.-5-re tartozik, őrmester. Menjen át a negyvenkettőbe, és mondja el a megfigyelőknek, hogy mit talált. Én meg kapcsolatba lépek a főnökükkel. Máris induljon.

Canter megköszönte az asszonynak, hogy használhatta a telefonját, és átment az utca másik oldalára. Örömteljes izgalom töltötte el: a harmincegy év alatt, amióta rendőr volt, csak másodszor akadt dolga gyilkossággal, és kiderült, hogy kémkedés van a dologban. Még felügyelővé is előléptethetik!

Bekopogott a negyvenkettes számú ház ajtaján. Az ajtó kinyílt, két férfi állt a küszöbön.

– Maguk az M. I.-5 titkos ügynökei? – kérdezte Canter őrmester.

Bloggs a Scotland Yard Különleges Ügyosztályának a tagjával, Harris detektívfelügyelővel egyidőben érkezett a helyszínre. Még abból az időből ismerték egymást, amikor Bloggs is a Yardon dolgozott. Canter megmutatta nekik a holttestet.

Egy pillanatig szótlanul álltak, és nézték a szőke, bajuszos, békés fiatal arcot.

– Ki ez? – kérdezte aztán Harris.

– A fedőneve Blondie – magyarázta Bloggs. – Valószínűleg két héttel ezelőtt dobták le ejtőernyővel. Elcsíptünk egy másik ügynöknek szóló rádióüzenetet, amelyben találkozóra rendelték Blondie-val. Tudtuk, mit jelent a fedőnév, megfigyelhettük a találkozót. Reméltük, hogy Blondie elvezet bennünket a rezidens ügynökhöz, aki alighanem sokkal veszedelmesebb alak.

– Akkor hát mi történt itt?

– Kutya legyek, ha tudom.

Harris megnézte az ügynök mellén a sebet.

– Stiletto?

– Olyasvalami. Tiszta munka. Be a kést, a bordák alá, aztán egyenesen fel a szívbe! Egy pillanat alatt meghalt a pasas.

– Rosszabb módjai is vannak a halálnak.

Canter őrmester megkérdezte:

– Akarják látni, milyen módszerrel hatolt be a gyilkos?

Levezette a két detektívet a földszintre, a konyhába. Megnézték az ablakkeretet és a pázsiton heverő sértetlen üvegtáblát.

– Meg aztán a hálószoba ajtaján álkulccsal nyitotta ki a zárat – mondta Canter.

Leültek a konyhaasztal mellé. Canter teát főzött. Bloggs megszólalt:

– Az azt követő éjszaka gyilkolták meg, amikor szem elől vesztettem a Leicester Square-en. Csúnyán eltoltam a dolgot.

– Senki sem tökéletes – jegyezte meg Harris.

Egy darabig némán szürcsölgették a teájukat. Harris törte meg a csendet:

– Egyébként hogy megy a sorod? Sose nézel be a Yardra.

– Sok a dolgom.

– Hogy van Christine?

– Meghalt a bombázáskor.

Harris nagyot nézett.

– Ó, te szerencsétlen.

– Ti jól vagytok?
– Nekem a bátyám esett el Észak-Afrikában. Ismerted?
– Nem.
– Csuda egy fickó volt. El sem tudod képzelni, mennyit ivott. Annyit költött italra, hogy még azt sem engedhette meg magának, hogy megnősüljön. És mint kiderült, jól is tette, hogy nem nősült meg.
– Majdnem mindenkinek meghalt valakije.
– Ha egyedül élsz, gyere el hozzánk vasárnap ebédre.
– Köszönöm, de mostanában vasárnaponként is dolgozom.
Harris bólintott.
– Hát akkor gyere, amikor kedved tartja.
Egy detektív dugta be a fejét az ajtón, és odaszólt Harrisnek:
– Elkezdhetjük tasakokba rakni a bizonyítékokat, felügyelő?
Harris Bloggsra nézett.
– Én végeztem – mondta Bloggs.
– Akkor kezdhetitek, fiúk – mondta a detektívnek Harris.
Bloggs spekulálni kezdett:
– Valószínűleg létrejött a kapcsolat Blondie meg a másik közt, miután szem elől vesztettem Blondie-t, és abban állapodtak meg, hogy a rezidens idejön. A rezidens azonban alighanem csapdára gyanakodott, csakis ez lehet a magyarázata, hogy az ablakon jött be, és álkulccsal nyitotta ki az ajtót.
– Ami azt jelenti, hogy átkozottul gyanakvó pasas – jegyezte meg Harris.
– Lehet, hogy ezért nem sikerült még elkapnunk. Szóval: a rezidens bejutott Blondie szobájába, és felébresztette. De akkor már tudhatta, hogy szó sincs csapdáról, igaz?
– Igaz.
– Akkor miért ölte meg Blondie-t?
– Talán összevesztek.
– Küzdelemnek semmi nyoma.
Harris a homlokát ráncolva bámult az előtte levő üres csészébe.
– Talán rájött, hogy Blondie-t figyelik, és félt, hogy ha elkapjuk a fiút, rábírjuk, hogy köpjön.
– Ami azt jelenti, hogy irgalmat nem ismerő gazember a pasas – mondta Bloggs.
– Lehet, hogy ezért nem sikerült még elkapnunk.

– Jöjjön be. Üljön le. Éppen most telefonáltak az M. I.-6-ról. Canarist menesztették.

Bloggs bement, leült és megkérdezte:

– Ez jó hír vagy rossz?

– Nagyon rossz – mondta Godliman. – Számunkra a lehető legrosszabb időpontban történt.

– Megtudhatnám, miért?

Godliman összeszűkült szemmel nézte egy darabig, aztán ezt mondta:

– Azt hiszem, meg is kell tudnia. Jelenleg negyven kettős ügynökünk ad le rádión félrevezető információkat Hamburgnak a szövetségesek Franciaországban tervezett partraszállásáról.

Bloggs füttyentett egyet.

– Nem is tudtam, hogy ilyen nagyban megy a dolog. A kettős ügynökök nyilván azt jelentik, hogy Cherbourg-nál fogunk partra szállni, holott valójában Calais térségében próbálkozunk meg vele. Vagy megfordítva.

– Valami efféléről van szó. Úgy látszik, a részleteket még nekem se szükséges tudnom. Mindenesetre nem közölték velem. Csakhogy az egész akció veszélybe került. Canarist ismertük. Tudtuk, hogy sikerült félrevezetnünk, és hogy a továbbiakban is félre tudnánk vezetni. Csakhogy új seprű jól seper, és félő, hogy az Abwehr új főnöke nem fog bízni elődje ügynökeiben. Továbbá: néhányan önként pártoltak át a másik oldalról, és ezek elárulhatják az Abwehr nekünk dolgozó embereit, ha ugyan máris el nem árulták. Újabb ok a németek számára, hogy gyanakodni kezdjenek kettős ügynökeinkben.

Aztán annak a veszélye is fennáll, hogy kiszivárog valami. Sok ezren, úgy, ahogy mondom: sok ezren tudnak már az átverő akcióról. Dolgoznak kettős ügynökök Izlandban, Kanadában és Ceylonban. Működtetünk átverő szervezetet a Közép-Keleten is.

És tavaly egy óriási baklövést követtünk el, amikor belementünk egy Erich Karl nevű német repatriálásába. Később tudtuk meg, hogy Abwehr ügynök volt – igazi –, és hogy amíg internálva volt Man szigetén, értesülhetett két kettős ügynök, Muff és Jeff félrevezető tevékenységéről és talán még egy Tate nevű harmadikéról is.

Vagyis nagyon kényes helyzetben vagyunk. Ha csak egyetlen Angliában működő *igazi* Abwehr-ügynöknek sikerült tudomást szereznie a Fortitude-ról – ez a megtévesztő akció fedőneve –, egész stratégiánk veszélybe került.

A professzor folytatta:

– A Húszas Bizottság világosan az értésemre adta, mit várnak tőlem. Biztosítanom kell, hogy Nagy-Britannia területén egyetlen igazi Abwehr-ügynök se legyen.

– A múlt héten még bízvást gondolhattuk, hogy nincs is – mondta Bloggs.

– De most már tudjuk, hogy legalább *egy* igenis van.

– És hagytuk, hogy kicsússzon a kezünk közül.

– Tehát újból meg kell találnunk.

– Igen, de hogyan? – mondta komoran Bloggs. – Nem tudjuk, hogy az ország melyik részében ügyködik, és a leghalványabb sejtelmünk sincs róla, hogy néz ki. Ráadásul olyan ügyes is, hogy adás közben egyszer sem sikerült a tartózkodási helyét bemérni. Ha sikerült volna, már rég a markunkban lenne. Még a fedőnevét sem tudjuk. Tehát hol kezdjük a kutatást?

– A felderítetlen bűncselekményeknél – mondta Godliman. – Nézze: egy kém kénytelen megszegni a törvényeket. Papírokat hamisít, benzint és lőszert lop, kerüli azokat a helyeket, ahol igazoltatnak, tiltott területekre teszi a lábát, fényképez, és azt, aki az ilyesmin rajtakapja, megöli. A rendőrségnek feltétlenül tudnia kell róla, ha efféle bűncselekmény történt, ha egyszer a kém már hosszabb ideje működik. Ha átnézzük a háború kezdete óta elkövetett felderítetlen bűncselekményeket, egészen biztosan nyomra bukkanunk.

– Mi az, maga nem tudja, hogy sok bűncselekmény felderítetlen marad? – kérdezte hitetlenkedve Bloggs. – Az egész Albert Hallt meg lehetne tölteni az aktáikkal.

Godliman vállat vont.

– Akkor leszűkítjük a kutatást Londonra, és a gyilkosságokkal kezdjük.

Már kutatásuk legelső napján megtalálták, amit kerestek. A véletlen úgy hozta, hogy Godliman bukkant rá, és az első pillanatban nem is tudta, milyen nagy jelentőségű a felfedezése.

Az akta bizonyos Mrs. Una Garden meggyilkolásának az adatait tartalmazta: az asszonyt 1940-ben ölték meg Highgate-ben. Elvágták a torkát, és szexuálisan is sérelmet követtek el ellene, de nem erőszakolták meg. A penziója egyik lakójának a hálószobájában találták meg a holttestet, jelentős mennyiségű alkohol volt a vérében. Az ábra eléggé világos volt: az

asszony kikezdett a bérlőjével, a férfi tovább akart menni, mint ameddig az asszony eredetileg engedni akarta, mire összevesztek, a férfi megölte a nőt, és ezzel kielégítette a kéjvágyát. A bérlőt azonban a rendőrség sohasem találta meg.

Godliman majdnem átsiklott az akta fölött: kémek nem szoktak szexuális bűncselekményeket elkövetni. De mivel igen pedáns ember volt, ha jegyzőkönyv került a kezébe, minden egyes szót gondosan elolvasott, és így jött rá, hogy a szerencsétlen Mrs. Gardent stilettóval döfték hátba, és azzal vágták a halált okozó sebet is a torkán.

Godliman és Bloggs egymással szemközt ült egy faasztalnál a régi Scotland Yard irattárában. Godliman odalökte az aktát Bloggs elé, az asztal másik oldalára.

– Azt hiszem, ez az.

Bloggs átfutotta az aktát, s csak ennyit mondott:

– A stiletto!

Az aláírásuk ellenében kivették az aktát, és gyalog tették meg a rövid utat a hadügyminisztériumig. Amikor visszatértek Godliman szobájába, egy megfejtett üzenet hevert a professzor íróasztalán. Godliman automatikusan elolvasta, aztán izgatottan az asztalra csapott:

– Ő az!

Bloggs is elolvasta az üzenetet:

– Utasítást megkaptam. Üdvözlöm Willit.

– Emlékszik rá? – kérdezte Godliman. – Die Nadel!

– Igen – felelte habozva Bloggs. – A Tű. Csak nem látom az összefüggést.

– Gondolkozzon! Gondolkozzon csak! A stiletto olyan, mint a tű. Egy és ugyanaz az ember ölte meg Mrs. Gardent, és adta le 1940-ben azokat az üzeneteket, amelyeket nem sikerült bemérnünk. És ő találkozott Blondie-val is.

– Lehetséges. – Bloggs arcán látszott, hogy kicsit kételkedik.

– Bizonyítani tudom – mondta Godliman. – Emlékszik arra a Finnországról szóló adásra, amelyet aznap mutatott nekem, amikor először tettem be ide a lábam? Arra az üzenetre, amelyet megszakítva, két részletben adtak le?

– Emlékszem. – Bloggs máris az iratszekrényhez lépett, hogy megkeresse.

– Ha nem csal az emlékezetem, annak az adásnak a napja ugyanaz, mint ezé a gyilkosságé... És fogadni mernék, hogy az asszony halálának időpontja egybeesik az adás megszakításának az időpontjával.

Bloggs megnézte az iratszekrényből kihalászott üzenetet.

– A dátum is, az időpont is stimmel.

– Na látja!

– A Tű tehát legalább öt éve Londonban működik, és nekünk csak most sikerült a nyomára bukkannunk – morfondírozott Bloggs. – Nem lesz könnyű elkapni.

Godliman hirtelen ádáz képet vágott.

– Lehet, hogy ügyes a fickó, de nem olyan ügyes, mint én – jelentette ki határozottan. – El fogom kapni a szarházit!

Bloggs hangosan elnevette magát.

– Istenemre mondom, professzor, maga aztán ugyancsak megváltozott.

– És maga tudja, hogy egy év óta most nevetett először? – kérdezte Godliman.

9.

Kék volt az ég. A motoros halászhajó megkerülte a J kampóját, és bepöfögött a Vihar-sziget öblébe. Két nő ült benne: az egyik a hajó kormányosának a felesége volt – a kormányost behívták katonának, és most az asszony vezette az üzletet –, a másik Lucy anyja.

Anya kiszállt a hajóból. Típuskosztüm volt rajta: férfias szabású kabát és térden felül érő szoknya. Lucy hevesen megölelte.

– Anya! Ezt a meglepetést!

– De hiszen megírtam, hogy jövök.

A levél ott volt a hajón a többi postával. Anya megfeledkezett róla, hogy a Vihar-szigeten csak kéthetenként kézbesítik ki a leveleket.

– Ő az unokám? Már ilyen nagy fiú?

A majdnem hároméves kis Jo szégyenlősen elfordult, és elbújt Lucy szoknyája mögé. A korához képest magas, szép fiúcska volt, a haja fekete.

– Szakasztott az apja! – mondta anya.

– Igen – hagyta rá Lucy, egy árnyalatnyi nemtetszéssel a hangjában. – De te bizonyára össze vagy fagyva. Menjünk gyorsan a házba. Hogy jutott eszedbe ilyen szoknyát venni fel?

Fölkapták az élelmiszeres dobozokat, és lassan elindultak a rámpán a sziklateteje felé. Útközben anya egyfolytában beszélt.

– Most a rövid a divat, drágám. Anyagot takarítunk meg vele. Meg aztán a szárazföldön nincs is olyan hideg, mint itt. Ezt a szelet! Remélem, nem baj, hogy a bőröndöm a stégen hagytam, nem lopja el senki! Jane-t eljegyezte amerikai katona, hál' istennek, fehér. Egy Milwaukee nevű városból való, és nem rág folyton rágógumit. Hát nem nagyszerű? Már csak négy lányt kell férjhez adnom. Apád százados a Nemzetőrségben, vagy ezt már írtam? Fél éjszakákat járőrözik, mindenki a német ejtőernyősöket várja. Stephen bácsi áruházát lebombázták, igazán nem tudom, mihez fog kezdeni. Van ugyan valami háborús törvény vagy micsoda, hogy...

– Ne siess, anya! Tizennégy napod van rá, hogy minden újságot elmeséljl – nevetett Lucy.

Elértek a házhoz.

– Hát ez gyönyörű! – kiáltott fel anya. Bementek a házba. – Igazán gyönyörű!

Lucy a konyhában ültette asztalhoz anyát, és teát főzött neki.

– A bőröndöket majd felhozza Tom. Ma nálunk ebédel. Hamarosan itt lesz.

– Ő a juhászotok?

– Igen.

– Ő talál foglalatosságot Davidnek, igaz?

Lucy nevetett.

– Éppen fordítva! Biztos vagyok benne, hogy David majd mindent elmesél neked. De te még nem árultad el, hogy miért jöttél.

– Igazán ideje volt, hogy meglátogassalak, drágám. Tudom, hogy manapság nem való fölöslegesen utazgatni, de hát négy évben egyszer csak megengedheti magának az ember, nem?

Hallották, hogy a ház előtt megáll a dzsip, s pár pillanat múlva már be is gurult David. Megcsókolta az anyósát, és bemutatta Tomot.

– Tom – mondta Lucy –, megszolgálhatja a mai ebédet, ha felhozza anyám bőröndjét a stégről. Ő felhozta a maga élelmiszerét.

David a kezét melengette a tűzhelynél.

– Zord idő van ma.

– Tehát te valóban komolyan veszed a juhtenyésztést? – kérdezte anya.

– A nyáj kétszer akkora, mint három évvel ezelőtt volt – magyarázta David. – Apám sohasem gazdálkodott komolyan ezen a szigeten. Hét mérföldnyi kerítést emeltem a sziklák köré, megjavítottam a legelőt, és korszerű tenyésztési módszereket vezettem be. Nemcsak a juhunk több, hanem a hús meg a gyapjú is, amit egy-egy állat ad.

Anya puhatolózni próbált.

– Nyilván Tom végzi a fizikai munkát, te meg irányítod.

David nevetett.

– Egyformán kivesszük a részünket, anya.

Belsőséget ebédeltek, mind a két férfi óriási halom krumplit evett meg. Anya elismerően nyilatkozott arról, hogy milyen szépen kezeli Jo a kést meg a villát. Ebéd után David cigarettára gyújtott, Tom meg megtömte a pipáját.

Anya megszólalt:

– Már csak arra lennék kíváncsi, mikor ajándékoztok meg még egy unokával. – Elragadóan mosolygott hozzá.

Néma csend volt rá a válasz.

– Szerintem David igazán csodálatosan megállja a helyét – mondta anya.

– Azt meg – mondta Lucy, és a hangjában megint ott volt az az árnyalatnyi nemtetszés.

A szikla tetején sétálgattak. Anya látogatásának harmadik napján elült a szél, és elég enyhe volt az idő, hogy levegőzzenek egy kicsit. Velük volt Jo is, a halászszvetter fölött még prémbunda is volt rajta. Egy emelkedő tetején megálltak, és elnézték Davidet, Tomot meg a juhokat terelgető kutyát. Lucy látta anyja arcán, hogy viaskodik a belsejében a kíváncsiság meg a tapintat. Elhatározta, hogy megkíméli anyját az erőfeszítéstől, és nem várja meg, hogy még egyszer föltegye az egyszer már elhangzott kérdést.

– Csak az a baj, hogy engem nem szeret – mondta.

Anya gyorsan Jó felé pillantott, hogy nem hallja-e, amit beszélnek.

– Biztos vagyok benne, hogy ennyire azért nem rossz a helyzet, drágám. A férfiak nem egyformák. Mindegyik másképpen mutatja ki a szeretetét.

– Anya! Mi nem voltunk együtt mint férj feleség, tudod, hogy értem, amióta összeházasodtunk.

– De hát?... – intett Anya a fejével Jo felé.

– Az még egy héttel az esküvőnk előtt történt.

– Ó, drágám! – Anya meg volt döbbenve. – Ugye, a... baleset miatt?

– Igen, de nem azért, amiért gondolod. Nem testi oka van. Egyszerűen... nem kellek neki. – Lucy hang nélkül sírt, a könnyek végigfolytak széltől lebarnult arcán.

– Beszéltetek egymással a dologról?

– Csak én próbáltam. Mit csináljak, anya?

– Talán majd idővel...

– De hiszen már majdnem négy éve házasok vagyunk!

Egy darabig csend volt. Sétálni kezdtek a hangás fennsíkon az erőtlen délutáni napsütésben. Jo sirályokat kergetett. Végül is anya szólalt meg:

– Én egyszer majdnem elhagytam apádat.

Most Lucy döbbent meg.

– Mikor?

– Nem sokkal azután, hogy Jane megszületett. Tudod, akkoriban nem voltunk olyan jómódúak, mint ma, apád még az apjánál dolgozott, és akkor volt a gazdasági válság. Három év alatt harmadszor lettem várandós, és úgy láttam, hogy egy életen át folyton csak gyereket szülhetek meg takarékoskodhatok, és soha semmi nem töri meg ezt az egyhangúságot. Aztán arra is rájöttem, hogy apád rendszeresen találkozik egyik régi

szerelmével – Brenda Simmondsszal, te nem ismerted, még a születésed előtt Basingstoke-ba költözött. És egyszerre csak azt kérdeztem magamtól, hogy minek csinálom? És nem tudtam rá értelmes feleletet találni.

Lucynak csak homályos, elmosódott emlékei voltak azokból az időkből: a nagyapjáról, akinek fehér bajusza volt, az apjáról, aki ugyanolyan volt, mint a nagyapja, csak karcsúbb kiadásban, a véget nem érő családi ebédekről a tanyaház hatalmas konyhájában meg arról, hogy rengeteget nevettek, mindig sütött a nap, és sok volt a jószág. Úgy érezte, hogy ő éppen akkor látta a szülei házasságát a legboldogabbnak, és azt hitte róla, hogy örökké az fog maradni. Megkérdezte:

– És miért nem tetted meg? Miért nem hagytad el apát?

– Ó, akkoriban nemigen csinált ilyesmit az ember. A válás nem volt olyan mindennapi dolog, mint manapság, és egy nő nehezen kaphatott munkát.

– Manapság majdnem minden munkakörben dolgoznak nők.

– Az első világháború alatt is dolgoztak, de a háború után minden megváltozott. Jött a munkanélküliség. Azt hiszem, ez után a háború után is így lesz. Általában csak a férfiak boldogulnak egyedül.

– És te örülsz, hogy apa mellett maradtál. – Nem kérdés volt.

– Az én koromban az ember már nem tesz kinyilatkoztatásokat az Életről. Az én életem azonban kényszermegoldás volt, és a legtöbb nőé az, akit ismerek. A kitartás mindig áldozatnak látszik, pedig rendszerint nem az. Különben is eszem ágában sincs tanácsot adni neked. Úgysem fogadnád meg, és ha megfogadnád, valószínűleg engem okolnál, ha később gondjaid lennének.

– Ugyan, anya – mosolygott Lucy.

– Ne forduljunk vissza? – kérdezte anya. – Azt hiszem, mára eleget sétáltunk.

Egy este Lucy azt mondta Davidnek a konyhában:

– Szeretném, ha anya még két hétig itt maradna, ha kedve van.

Anya az emeleten volt. Ő fektette le Jót, és most mesélt neki.

– Két hét nem volt elég nektek hozzá, hogy a személyiségemet boncolgassátok?

– Ne beszélj butaságokat, David.

David Lucy székéhez gördítette a tolószékét.

– Csak nem akarod elhitetni velem, hogy nem beszéltek rólam?
– Persze hogy beszélünk... Hiszen a férjem vagy.
– Akkor te miket mondasz neki?
– Miért vagy ilyen izgatott? – nem minden malícia nélkül. – Csak nincs valami szégyellnivalód?
– A fenét van szégyellnivalóm! Mi volna? Csak senki sem szereti, ha két pletykás nőszemély a magánéletéről tárgyal.
– Nem vagyunk pletykásak, és nem rólad beszélünk.
– Akkor meg miről sustorogtok folyton.
– De ingerült vagy!
– A kérdésemre válaszolj!
– Elmondtam anyának, hogy el akarlak hagyni, és ő megpróbál lebeszélni róla.
David megperdült, és elgurult a székkel.
– Mondd meg neki, hogy miattam sose aggódjon.
Lucy utána szólt:
– Ezt komolyan gondolod?
David megállította a székét.
– Hát nem érted, hogy nincs szükségem senkire? Elboldogulok én egyedül is. El tudom látni magam.
– És velem mi lesz? – kérdezte csendesen Lucy. – Hátha *nekem* van szükségem valakire?
– Minek?
– Hogy szeressen.
Anya bejött, és megérezte a légkörön a feszültséget.
– Jo már alszik, mint a bunda – mondta. – Elálmosodott, mielőtt még Hamupipőke elért volna a bálba. Azt hiszem, jó lesz, ha becsomagolok egyet-mást, hogy ne maradjon minden holnapra. – Azzal ki is ment.
– Mit gondolsz, David, lesz még valaha másképp is? – kérdezte Lucy.
– Nem tudom, micsoda.
– Leszünk még úgy... úgy, ahogy az esküvőnk előtt voltunk?
– A lábam nem nő ki újból, ha arra gondolsz.
– Jaj istenem, hát nem tudod, hogy nem az izgat? Csak azt szeretném, ha szeretnének.
David vállat vont.
– Az a te bajod. – És kiment, mielőtt még Lucy sírva fakadhatott volna.

Anyának nem volt kedve még két hétig maradni. Lucy másnap lekísérte a stégre. Zuhogott az eső, mind a ketten esőköpenyben voltak. Csendben álltak, várták a hajót, és nézték a parányi tölcséreket, amelyeket az esőcseppek vájtak a tengerbe. Jót anya tartotta a karján.

– Hidd el, idővel minden megváltozik – mondta anya. – És négy év nem idő egy házasságban.

– Nem hiszem, hogy David valaha is meg fog változni – mondta Lucy –, de hát mi egyebet tehetnék, mint hogy reménykedem? Itt van Jo, háború van, és David rokkant. Hogy hagyhatnám el?

A hajó megérkezett, Lucy belesegítette az anyját, és átvett három doboz élelmiszert meg öt levelet. A víz fodros volt. Anya beült a hajó aprócska kabinjába. Addig integettek utána, amíg a hajó el nem tűnt a J kampója mögött. Lucy nagyon árvának érezte magát. Jo sírni kezdett.

– Nem akartam, hogy nagyi elmenjen!

– Én sem – mondta Lucy.

10.

Godliman és Bloggs egymás mellett baktatott a járdán. London egyik súlyos bombakárokat szenvedett üzletutcáján. Nem voltak éppenséggel összeillő pár: a görnyedt, madárcsontú professzor, akin hiába volt vastag üvegű pápaszem, alig látta, hova lép, de azért – pipájával a szájában – fürgén szedte a lábát, meg a fiatal, szőke, céltudatos hekus az ő hekushoz illő viharkabátjában és hatásvadászó kalapjában úgy festett egymás mellett, mint egy karikatúra, amely alól csak a szöveg hiányzik.

Godliman éppen azt mondta:

– Szerintem Die Nadelnek igen befolyásos összeköttetései vannak.

– Miért?

– Különben nem követhetne el büntetlenül ekkora fegyelemsértést. Arra az „Üdvözlöm Willit" aláírásra gondolok. Az csakis Canarisra vonatkozhat.

– Vagyis úgy gondolja, hogy jó barátságban volt Canarisszal.

– Valakivel kétségtelenül még most is jó barátságban van. Lehet, hogy olyan valakivel, aki még hatalmasabb, mint Canaris volt.

– Akkor az az érzésem, hogy ezen a nyomon eljuthatunk valahova.

– Akik befolyásos összeköttetésekkel rendelkeznek, rendszerint a középiskolában, az egyetemen vagy a vezérkari iskolán tesznek szert az ilyen összeköttetésekre. Oda nézzen!

Egy üzlet előtt álltak, amelynek a kirakatüvege helyén hatalmas üresség tátongott, de a kirakat keretére primitív, kézzel írt tábla volt szegezve: „Most még inkább nyitva tartunk."

Bloggs elnevette magát.

– Egy kibombázott rendőrszoba előtt is láttam egy hasonló táblát: „Viselkedj rendesen. Még itt vagyunk."

– Lassan ez így egy külön műfaj lesz.

Továbbmentek. Bloggs visszatért az előbbi témára.

– Na és mi van akkor, ha Die Nadel tényleg a Wehrmacht valamelyik fejesével járt együtt iskolába?

– Az emberek az iskolában le szokták fényképeztetni magukat. Midwinter a kensingtoni pincéjében – abban a házban, ahol a háború előtt az M. I.-6 központja volt –sok ezer német tisztről készült fényképből álló gyűjteményt tárol. Iskolai csoportképeket, kanmurikon meg végzősök

díszszemlém készült felvételeket, amint éppen kezet fognak Adolffal, újságokból kivágott képeket, egyszóval mindenfélét.

– Értem – mondta Bloggs. – Vagyis ha igaza van, azaz Die Nadel csakugyan valamelyik Etonnak vagy Sandhurstnek megfelelő német iskolában végzett, akkor valószínűleg fényképünk is van róla.

– Majdnem biztos. A kémek általában óvakodnak kamera elé kerülni, de hát kém már csak felnőttkorukban lesz belőlük. Midwinter gyűjteményében nyilván egy fiatalkori képet fogunk találni Die Nadelről.

Megkerültek egy hatalmas bombatölcsért egy borbélyüzlet előtt. Az üzlet sértetlen volt, de a hagyományos piros-fehér csíkos cégér darabokban hevert a járdán. A kirakatba tett táblán ez állt: „Bennünket leborotváltak. Jöjjön be, és borotválkozzon meg ön is.”

Bloggs megkérdezte:

– De hogyan ismerünk rá? Hiszen soha senki nem látta.

– Dehogynem. Mrs. Garden highgate-i penziójában nagyon jól ismerték.

A Viktória korabeli ház egy Londonra néző dombon állt. Vörös téglából épült, és Bloggs úgy érezte, mintha mérgesen nézné, milyen károkat okozott Hitler a városának. Magas épület volt: kitűnő rádióvételt, meg -adást biztosított. Die Nadel nyilván a legfelső emeleten lakott. Bloggs kíváncsi volt, vajon miféle titkokat továbbíthatott ebből a házból Hamburgba a kém 1940 ama sötét napjaiban. Bizonyára a repülőgépgyárak meg acélművek helyét, a partvédelem részleteit, politikai pletykákat, meg jelentette a gázálarcosokat, az ideiglenes óvóhelyeket, a homokzsáktorlaszokat, és persze a bombázások eredményeit. „Jól csináltátok fiúk! Végre sikerült Christine Bloggsot kinyírnotok...” Elég!

Egy fekete zakós, csíkos nadrágos, idős férfi nyitott ajtót.

– Jó reggelt. Bloggs felügyelő vagyok a Scotland Yardtól. A penzió tulajdonosával szeretnék beszélni.

Bloggs észrevette, hogy rémület ül ki a férfi szemébe, de már megjelent az ajtóban egy fiatal nő is, aki azt mondta:

– Tessék, fáradjon be.

Az előszoba mozaikpadlójának beeresztőszaga volt. Bloggs felakasztotta a kalapját meg a kabátját a fogasra. Az öregember eltűnt valahol a ház mélyében, a nő meg bevezette Bloggsot a társalgóba. Ódivatú, de drága bútorokkal volt gazdagon berendezve. Egy zsúrasztalkán üvegek álltak:

whisky, gin meg sherry, de egyik üveg sem volt felbontva. A nő leült egy virágmintás karosszékbe, és keresztbe vetette a lábát.

– Miért fél az öregúr a rendőrségtől? – kérdezte Bloggs.

– Az apósom német zsidó. Ezerkilencszázharmincötben menekült ide Hitler elől, és maguk ezerkilencszáznegyvenben koncentrációs táborba dugták. A felesége öngyilkos lett, mert félt, hogy ő is odakerül. Az apósomat nemrég engedték haza Mán szigetéről. A király levélben kért tőle elnézést a kellemetlenségekért, amelyeknek
ki volt téve.

– Nekünk nincsenek koncentrációs táboraink – mondta Bloggs.

– Mi találtuk ki őket Dél-Afrikában. Nem tudta? Büszkék vagyunk a történelmünkre, de bizonyos dolgokat szívesen elfelejtünk. Túlságosan is értünk hozzá, hogyan kell szemet hunyni a kellemetlen tények fölött.

– Talán így is van rendjén.

– Micsoda?

– Ezerkilencszázharminckilencben is szemet hunytunk a kellemetlen tény fölött, hogy Németország ellen nem nyerhetünk meg egy háborút. És lám, mi történt.

– Ezt mondja az apósom is. Ő nem olyan cinikus, mint én. Miben lehetünk segítségére a Scotland Yardnak?

Bloggs élvezte az eszmecserét, és most egy kicsit kelletlenül tért rá jövetele céljára, de hát ez volt a munkája.

– Egy gyilkosság ügyében nyomozunk, amely négy évvel ezelőtt történt ebben a penzióban.

– Ennyi idő után?

– Napfényre kerülhettek újabb bizonyítékok.

– Természetesen tudok a dologról. Az előző tulajdonost gyilkolta meg az egyik lakó. A férjem az áldozat végrendeletének végrehajtójától vette meg a penziót. Az asszonynak nem voltak örökösei.

– Azoknak az embereknek a hollétét szeretném kinyomozni, akik a gyilkosság idején a penzióban laktak.

– Értem. – Az asszonyban már nyoma sem volt ellenségességnek, s értelmes arcán látszott, hogy erősen gondolkozik. – Amikor megvettük a penziót, hárman voltak itt, akik már a gyilkosság előtt is itt laktak. Egy nyugállományú tengerésztiszt, egy ügynök meg egy yorkshire-i fiú. A fiú önként bevonult katonának, de még mindig szokott írni nekünk. Az ügynököt behívták, és hősi halált halt a tengeren. Ezt azért tudom, mert öt

felesége közül kettő is megkeresett bennünket! De a fregattkapitány még mindig itt lakik.

– Még mindig! – Ez aztán igazán szerencse volt. – Szeretnék beszélni vele, ha megengedi.

– Természetesen. – Az asszony felállt. – De nagyon öreg már. Felviszem a szobájába.

Mikor felértek a szőnyeggel borított lépcsőn az első emeletre, az asszony azt mondta: – Amíg maga elbeszélget vele, én addig megkeresem a fiúnak a katonaságtól írt utolsó levelét. – Bekopogott az ajtón. Bezzeg az ő háziasszonya nem kopogna, gondolta fanyarul Bloggs.

– Szabad! – szólt ki egy hang, és Bloggs belépett.

A fregattkapitány az ablak mellett ült egy széken, pokróccal a térdén. Blézer, keménygallér és nyakkendő volt rajta, az orrán szemüveg. A haja ritka volt, a bajusza ősz, a bőre petyhüdt és ráncos, de valamikor markáns lehetett az arca. A szobán látni lehetett, hogy egy olyan ember otthona, aki már csak az emlékeinek él: vitorlás hajókat ábrázoló festmények függtek a falakon, egy szextáns meg egy távcső mellett álló fényképen a kapitány volt látható fiatalkorában, a *Winchester* hadihajó fedélzetén.

– Ezt nézze meg – mondta a kapitány, anélkül hogy megfordult volna –, és mondja meg nekem, miért nem szolgál egy ilyen életerős fickó a haditengerészetnél.

Bloggs keresztülment a szobán, és kinézett az ablakon. Egy lóvontatta kenyérszállító kocsi állt a ház előtt, a kivénhedt gebe az abrakostarisznyába mélyedt, miközben a kenyeret rakodták. Az a bizonyos „fickó” egy nadrágba öltözött, dús keblű, rövidre vágott hajú szőke nő volt. Bloggs elnevette magát.

– Az egy nő, nadrágban.

– No nézd csak, tényleg! – A fregattkapitány megfordult. – Hogy mik vannak manapság! Nők nadrágban!

Bloggs bemutatkozott.

– Újra kezdtük a nyomozást egy gyilkosság ügyében, amelyet ebben a penzióban követtek el ezerkilencszáznegyvenben. Tudomásom szerint ön is itt lakott akkor, amikor az első számú gyanúsított, bizonyos Henry Faber.

– Valóban itt laktam. Miben segíthetek?

– Mennyire emlékszik Faberre?

– Tökéletesen. Magas, fekete hajú, választékos beszédű, csöndes fickó volt. Eléggé kopottas ruhákban járt, a külseje után ítélve könnyen

félreismerhette volna az ember. Nekem nem volt ellenszenves, szívesen barátkoztam volna is vele, de ő nem akart. Legalább olyan idős lehetett, mint maga.

Bloggs elnyomott egy mosolyt. Megszokta, hogy az emberek idősebbnek tartsák, mint amennyi, egyszerűen csak azért, mert detektív. A fregattkapitány hozzátette:

– Biztos vagyok benne, hogy a gyilkosságot nem ő követte el. Eléggé kiismerem magam az emberek jellemében – e nélkül nem lehettem volna egy hadihajó parancsnoka –, és ha az a pasas szexmániás volt, akkor én Hermann Göring vagyok.

Bloggsnak hirtelen eszébe jutott a nadrágos szőke nő meg az, hogy a fregattkapitány idősebbnek nézte, mint amennyi, és a kettőből levont következtetés lehangolta.

– Ha egy rendőr akar önnel beszélni, nem árt, ha megkéri, hogy mutassa meg az igazolványát.

A fregattkapitány kicsit meghökkent. – Az igaz. Hát akkor mutassa.

Bloggs elővette az irattárcáját, és kinyitotta Christine fényképénél.

– Tessék.

A fregattkapitány tanulmányozta egy pillanatig a képet, aztán kijelentette:

– Nagyon jól sikerült kép.

Bloggs sóhajtott egyet. Az öregember majdnem teljesen vak volt.

Felállt.

– Egyelőre nincs több kérdésem. Köszönöm a segítségét.

– Bármikor rendelkezésükre állok. Segítek, amiben csak tudok. Úgyse sok hasznomat veszi mostanság Anglia. Nagyon hasznavehetetlen lehet az ember, ha már a Nemzetőrségből is kiszuperálják.

– Isten önnel. – Bloggs elhagyta a szobát.

Az asszony a földszinten várta a hallban. Egy levelet adott át Bloggsnak.

– A feladó címe csak egy tábori postaszám ugyan – mondta –, de maguk így is egészen biztosan meg tudják állapítani, hol van a fiú.

– Maga tudta, hogy a fregattkapitánnyal nem sokra megyek, ugye? – kérdezte Bloggs.

– Sejtettem. De hát egy látogató ünneppé teszi a napját. – Kinyitotta az ajtót.

Bloggs ösztönösen megkérdezte:

– Nem vacsorázna velem?

Árnyék suhant át az asszony arcán.
– A férjem még mindig Man szigetén van.
– Bocsánat... Azt hittem...
– Nem történt semmi. Igazán hízelgő a meghívása.
– Csak szerettem volna meggyőzni, hogy azért nem vagyunk a Gestapo.
– Tudom, hogy nem azok. De hát egy egyedülálló asszony csak megkeseredik.
– Én a feleségemet vesztettem el a bombázások során – mondta Bloggs.
– Akkor maga is tudja, hogy az ember megtanulja, mi a gyűlölet.
– Igen – mondta Bloggs. – Az ember megtanulja, mi a gyűlölet. – Lement a lépcsőn. Az ajtó becsukódott mögötte. Amíg bent volt, esni kezdett az eső.

Akkor is esett. Bloggs későn indult haza. Valami új anyagot kellett átnézniük Godlimannel. Sietett, hogy legalább félórát együtt tölthessen Christine-nel, mielőtt az asszony szolgálatba indul: Christine mentőautót vezetett. Sötét volt, és a légitámadás már megkezdődött. Christine olyan szörnyűségeket látott éjszakánként, hogy egy ideje már nem is beszélt róluk.

Bloggs büszke volt a feleségére, nagyon büszke. A munkatársai azt mondták róla, hogy két férfinál is többet ér: úgy száguldozik a kocsival az elsötétített Londonban, olyan vakmerően vezet, mint egy veterán: két keréken veszi a sarkokat, és fütyörészik meg viccelődik, miközben lángban áll körülötte a város. El is nevezték Rettenthetetlennek. Bloggs jobban ismerte a feleségét: tudta, hogy retteg, csak nem mutatja. Tudta, mert látta a szemét reggelenként, amikor ő fölkelt. Christine meg lefeküdt, mert lejárt a szolgálata, és a légiveszély néhány órára elmúlt. Bloggs tudta, hogy a felesége nem rettenthetetlen, de bátor, és büszke volt rá.

Amikor leszállt a buszról, még jobban zuhogott az eső. Szemébe húzta a kalapot, és felhajtotta a kabátja gallérját. Egy pavilonnál megállt, és cigarettát vett Christine-nek. Az asszony újabban rászokott a dohányzásra, mint majdnem minden nő. A trafikos csak öt szálat adhatott, mert a cigarettát is adagolták. Bloggs betette őket egy Woolworth-féle bakelit cigarettatárcába.

Egy rendőr megállította, és a személyazonossági igazolványát kérte: újabb két percet veszített. Elrobogott mellette egy mentőautó, ugyanolyan,

amilyet Christine is vezetett: egy szürkésre festett, hatósági célra igénybe vett gyümölcsszállító teherautó.

Ahogy hazafelé közeledett, egyre idegesebb lett. A robbanások mind közelebbről hallatszottak, és tisztán hallotta a repülőgépeket is. Ma éjjel ismét az East Endet fogják törni: a szükségóvóhelyen kell aludnia. Egy nagy bomba borzasztóan közel esett le. Bloggs meggyorsította a lépteit. A vacsoráját is nyilván az óvóhelyen kell elköltenie.

Befordult az utcájukba, s mikor meglátta a mentőautókat meg a tűzoltókocsikat, elkezdett szaladni.

A bomba az utcájuk közepe táján esett le, azon az oldalon, amelyike ők is laktak. Elég közel lehetett a házukhoz. Isten az egekben, csak ne minket, ne...

A bomba telibe találta a tetőt, és a ház a szó szoros értelmében palacsintává lett. Odarohant a szomszédokból, tűzoltókból és önkéntes mentőkből álló csődülethez.

– Nem történt baja a feleségemnek? Sikerült kijutnia a házból? VAGY BENN REKEDT?

Egy tűzoltó részvétteljes pillantást vetett rá.

– Onnan ugyan senki sem jutott ki, pajtás.

Csákánnyal felszerelt önkéntes mentők dolgoztak a romok között. Az egyik hirtelen felkiáltott:

– Hé, ide! – Aztán hozzátette: – Kutya legyek, ha ez nem Bloggs, a Rettenthetetlen.

Frederick odarohant, ahol a férfi állt. Christine egy hatalmas tégladarab alatt feküdt. Csak az arcát lehetett látni: csukva volt a szeme. A csákányos férfi felkiáltott:

– Emelőt, fiúk, de gyorsan!

Christine nyöszörgött és meg is moccant.

– Él! – kiáltott fel Bloggs. Letérdelt az asszony mellé, és mind a két kezével megmarkolta a téglafal szélét.

A csákányos férfi azt mondta:

– Nem mozdítja meg azt maga soha, fiam.

A téglafal kezdett emelkedni.

A másik felkiáltott:

– Úristen, még megszakad! – és lehajolt, hogy segítsen. Amikor a fal kétlábnyira volt már a földtől, mind a ketten alája dugták a vállukat. A súly már nem nyomta Christine-t. Csatlakozott hozzájuk egy harmadik, aztán

egy negyedik ember is. Együttes erővel próbáltak a fallal együtt felegyenesedni.

– Kiemelem alóla! – mondta Bloggs.

Bemászott a ferde téglafal alá, és a karjaiba vette a feleségét. Valaki elordította magát:

– Vigyázat, csúszik!

Bloggs a melléhez szorította Christine-t, és gyorsan kibújt a téglafal alól. Mihelyt kiért, az önkéntes mentők elengedték a faldarabot, és félreugrottak. A faldarab iszonyú puffanással zuhant vissza a földre, s mikor Bloggs ráeszmélt, hogy *ez* esett rá Christine-re, már tudta, hogy az asszony meg fog halni.

A mentőkocsihoz cipelte, s a kocsi rögtön el is indult velük. Mielőtt meghalt, az asszony még egyszer kinyitotta a szemét, és azt mondta:

– A háborút nélkülem kell megnyernetek, öcskös.

Most, mikor több mint egy év múltán lefelé sétált Highgate-ből London medencéjébe, és az arcán ismét könnyekkel keveredett az eső, azt gondolta, hogy amit a nő mondott, abban a házban, ahol annak idején a kém lakott, kegyetlen igazság: az ember megtanulja, mi a gyűlölet.

Háború idején a fiúkból férfiak lesznek, a férfiakból katonák, és a katonákat előléptetik, így történt, hogy a tizennyolc éves Billy Parkinnak, akinek az apja scarborough-i cserzőműhelyében kellett volna inaskodnia, a katonaságnál elhitték, hogy huszonegy éves, őrmesterré léptették elő, és megbízták, hogy felderítő osztaga élén nyomuljon keresztül egy forró, száraz erdőn, egy fehérre meszelt házakból álló, poros olasz faluba.

Az olaszok letették a fegyvert, de a németek nem, és most a németek próbálták megvédeni Olaszországot az egyesült angol és amerikai erők inváziója ellen. A szövetségesek Róma felé nyomultak, Parkul őrmester osztagának is jó hosszú utat kellett megtennie.

Egy domb tetején jutottak ki az erdőből, és azonnal hasra is vetették magukat, hogy így nézzenek le a falura. Parkin elővette a látcsövét, és azt mondta:

– Baszd meg, mit nem adnék egy kibaszott csésze teáért! – Rászokott az italra, a cigarettára és a nőkre, és úgy beszélt, ahogy a katonák mindenütt a világon beszélni szoktak. Már nem járt ájtatosságokra.

Némelyik falut védték a németek, némelyiket meg nem. Parkin rájött, hogy ez okos taktika a részükről: mivel nem lehetett tudni, melyiket nem védik, valamennyit csak óvatosan lehetett megközelíteni, és az óvatosság időbe kerül.

A domboldal nem sok fedezéket kínált – néhány bokor volt csak rajta –, és a falu mindjárt a domb lábánál kezdődött, néhány fehérre meszelt házzal. A házak mögött egy folyó volt, rajta fahíd, s a folyó után következett a tulajdonképpeni falu: sok-sok ház csoportosult a kis *piazza* körül, ahol a községháza állt, óratoronnyal. A toronyból rá lehetett látni a hídra: ha az ellenség még a faluban volt, nyilván a községházán rejtőzött el. A környező mezőkön néhány alak dolgozott, csak az isten tudta, kicsodák. Lehettek igazi parasztok, de lehettek valamelyik szervezet tagjai is: fasiszták, maffiatagok, korzikaiak, partizánok... vagy éppenséggel németek. Addig nem lehetett tudni, kinek az oldalán állnak, amíg meg nem kezdődött a lövöldözés.

Parkin megszólalt:

– Rajta, tizedes!

Watkins tizedes visszament az erdőbe, és öt perc múlva a faluba vezető földúton bukkant fel, civil kalappal a fején s az egyenruhájára vetett ócska, mocskos pokrócban. Inkább botorkált, mint sétált, batyuval a vállán, amely lehetett akár egy zsák hagyma, akár egy döglött nyúl egy tarisznyában. Elért a falu széléhez, és eltűnt az egyik alacsony házikó sötétjében.

Egy pillanat múlva ki is jött. A falhoz lapult, hogy ne láthassák a faluból, a domb tetején lapuló katonák felé nézett, és integetni kezdett: egy, kettő, három.

Az osztag lerohant a domboldalon a faluba.

– Valamennyi ház üres, őrmester – jelentette Watkins.

Parkin bólintott. Ez még nem jelentett semmit. Elmentek a házak közt a folyóig, ott Parkin megszólalt:

– Rajtad a sor, Vigyori, úszd át a Mississipit!

Vigyori, azaz Hudson közlegény gondosan halomba rakta a felszerelését, rátette a sisakját, levetette a bakancsát meg a zubbonyát, és beleereszkedett a keskeny folyóba. Amikor átért, kimászott a partra, és eltűnt a házak közt. Ezúttal hosszabb ideig kellett várakozni: nagyobb volt az átvizsgálandó terület. Hudson végül is a fahídon sétált vissza.

– Ha itt vannak is, elbújtak – jelentette.

Felöltözött, felkapta a szerelését, és az osztag a hídon keresztül bevonult a faluba. A házak falához lapulva, az utca két oldalán haladtak a piazza felé. Az egyik háztetőről hirtelen felröppent egy madár, meg is ijesztette Parkint. Némelyik katona menet közben berúgott néhány ajtót. Tényleg nem volt sehol senki.

A piazza szélén megálltak. Parkin a községháza felé intett a fejével.

– Ott is jártál, Vigyori?

– Igenis, uram.

– Akkor úgy látszik, miénk a falu.

– Igenis, uram.

Parkin előrelépett, hogy átmenjen a piazzán, és akkor egyszerre csak kitört a vihar. Puskaropogás hangzott fel, s csak úgy záporoztak körülöttük a golyók. Valaki felsikoltott. Parkin cikcakkban, előregörnyedve futott. Előtte Watkins ordított fájdalmában, s a lábát szorongatta. Parkin a hátára kapta. Egy golyó pattant le az acélsisakjáról. A legközelebbi házhoz rohant, egyenest neki az ajtónak, és szinte beesett rajta.

A lövöldözés abbamaradt, Parkin megkockáztatta és kilesett. Egyetlen sebesült hevert a piazzán: Hudson. Nem igazság! Hudson megmozdult. Elcsattant egy lövés, és Hudson nem mozdult többet.

– Rohadt gazemberek! – mondta Parkin.

Watkins szitkozódva babrált valamit a lábán. Parkin megkérdezte:

– Benne van a golyó?

Watkins felordított:

– Auu! – aztán elvigyorodott, és felmutatott valamit: – Már nincs.

Parkin ismét kinézett.

– Az óratoronyban vannak – mondta. – A fene se gondolta, hogy oda is bújhattak. Nem is lehetnek sokan.

– De lőni tudnak.

– Azt igen. Majdnem kinyírtak minket. – Összeráncolta a homlokát. – Van robbantószered?

– Aha.

– Hadd nézzem. – Parkin kibontotta Watkins hátizsákját, és kivette belőle a dinamitot. – Nesze. Szerelj rá egy tíz másodperces gyújtózsinórt.

A többiek az utca másik oldalán bújtak meg az egyik házban. Parkin átkiáltott:

– Hé!

Egy arc jelent meg a ház ajtajában.

– Itt vagyunk, őrmester.
– Rájuk fogok hajítani egy paradicsomot. Ha kiáltok, fedezzetek!
– Igenis.
Parkin cigarettára gyújtott. Watkins a kezébe nyomta a köteg dinamitot. Parkin elordította magát: – Tűz! –, meggyújtotta a cigarettájával a gyújtózsinórt, hátralendítette a karját, és az óratoronyra hajította a bombát. Visszaugrott a házba, a fülében még csengett saját embereinek a tüzelése. Egy golyó belecsapódott az ajtókeretbe, egy faszilánk az állába fúródott. Hallotta, hogy a dinamit felrobban.
Mielőtt még kinézhetett volna, az utca másik oldalán elordította magát valaki:
– Telitalálat!
Parkin kilépett az utcára. Az ódon óratorony összeomlott. Egy harang a helyzethez nem illően megkondult, miközben a por leülepedett a romokra. Watkins megszólalt:
– Mi az, te kriketteztél? Marha jól céloztál.
Parkin a piazza közepére sétált. A szétszóródott emberi testrészek alapján úgy látta, három német lehetett a toronyban. Azt felelte:
– A torony amúgy is elég gyenge lábon állt. Valószínűleg akkor is összeomlott volna, ha egyszerre rátüsszentünk. – Elfordult. – Minden napra egy tojás. – Ez a jenkik kedvenc szólása volt.
– Őrmester! Telefon! – kiáltotta a rádiótelefon-kezelő.
Parkin visszament, és átvette tőle a készüléket.
– Itt Parkin őrmester.
– Roberts őrnagy vagyok. Ezennel felmentem a frontszolgálat alól, őrmester.
– Miért? – Parkin első gondolata az volt, hogy rájöttek, hány éves valójában.
– A fejesek akarnak beszélni magával Londonban. Ne kérdezze, hogy miért, mert nem tudom. Azonnal adja át az osztag vezetését a tizedesnek, és induljon vissza a támaszpontra. Útközben találkozni fog egy autóval. Magáért küldtük.
– Igenis, uram.
– A parancsban az is benne van, hogy semmilyen körülmények között ne kockáztassa az életét. Értette?
Parkin elvigyorodott. Eszébe jutott az óratorony meg a dinamit.
– Értettem.

– Helyes. Induljon, maga mázlista.

Mindenki csak úgy emlegette, hogy a „fiú”, de hát ők persze akkor ismerték Parkint, amikor még nem volt katona, gondolta Bloggs. Nem volt vitás, hogy most már férfi. Kecsesen, de magabiztosan mozgott, és tiszteletteljesen, de minden feszélyezettség nélkül viselkedett a magas rangú tisztek társaságában. Bloggs tudta, hogy az életkorát illetően hazudik. Nem a külsejéből vagy a viselkedéséből jött rá, hanem azokból az apró jelekből, amelyeket olyankor lehetett észrevenni rajta, ha szóba került valakinek az életkora. Bloggs – tapasztalt vallató lévén – már csak megszokásból is észrevette az efféle jeleket.

Amikor az első napon közölték vele, hogy csak fényképeket kell nézegetnie, Parkin mulatságosnak találta a dolgot. Most, hogy már harmadik napja ült Mr. Midwinter kensingtoni pincéjében, már korántsem mulatott, hanem unatkozott. A legjobban az idegesítette, hogy a pincében nem volt szabad dohányozni.

De még nála is jobban unatkozott Bloggs, aki kénytelen volt mindvégig ott ülni és Parkint figyelni.

Egy idő után Parkin megszólalt:

– Maguk nyilván nem azért rendeltek haza Olaszországból, hogy egy négy évvel ezelőtt történt gyilkosságot segítsek felderíteni, hiszen azzal ráértek volna a háború utánig. Meg aztán ezeken a fényképeken többnyire német tisztek láthatók. Ha olyasvalamiről van
szó, amiről mélyen hallgatnom kell, okosabb, ha megmondja.

– Olyasvalamiről van szó – válaszolta Bloggs.

Parkin tovább nézegette a fényképeket.

Majdnem mind régi, megsárgult, kifakult felvétel volt. Sokat közülük könyvekből, képes hetilapokból és újságokból vágtak ki. Parkin néha kezébe vette a nagyítóüveget, amelyről az előrelátó Mr. Midwinter volt szíves gondoskodni, hogy közelebbről is megnézzen egy parányi arcot egy csoportképen, s Bloggsnak ilyenkor mindig meggyorsult a szívverése, de csak azért, hogy ismét lelassuljon, mikor Parkin letette a nagyítóüveget, és a következő fénykép után nyúlt.

Ebédelni egy közeli kocsmába mentek. A gyömbérsör gyenge volt, mint e háború alatt majdnem minden sör, Bloggs mégis okosabbnak tartotta, ha a

fiatal Parkinnak csak két pintet engedélyez. Ő maga akár egy gallont is megivott volna.

– Mr. Faber nagyon csendes ember volt – mondta Parkin. – A fene se gondolta volna, hogy ilyesmire képes. Igaz, a penziósnő nem volt csúnya. És maga kereste magának a bajt. Ahogy most visszagondolok, azt hiszem, magam is megkaphattam volna azt a nőt, ha tudom, hogy kell az ilyesmihez hozzákezdeni. De hát én akkor még csak...
tizennyolc éves voltam.

Kenyeret és sajtot ettek, Parkin befalt hozzá még egy tucat ecetes hagymát is. Amikor visszamentek, megálltak a ház előtt, hogy Parkin még egy cigarettát elszívhasson.

– Ő meg, tudja – mondta Parkin –, elég magas, jóképű, választékos beszédű fickó volt. Nem tartottuk valami sokra, mert szegényesen öltözködött, biciklin járt, és nem volt pénze. Persze lehet, hogy ez is csak az álcájához tartozott. – Kérdőn felhúzta a szemöldökét.

– Lehet – mondta Bloggs.

Aznap délután Parkin nem is egy, hanem három fényképet talált Faberról.

Az egyik mindössze tizenegy éve készült.

És Mr. Midwinternek birtokában volt a kép negatívja is.

Henrik Rudolph Hans von Mueller-Guder (– nevezzük csak továbbra is Fabernek – mondta nevetve Godliman) 1900. május 26-án született Nyugat-Poroszországban, egy Olm nevű faluban. Az apja családjának nemzedékek óta tekintélyes földbirtoka volt a környéken. Az apja második fiú volt a családban, és az volt Henrik is. És családjukban a második fiúkból mindig katonatiszt lett. Anyját, aki a Második Birodalom egyik magas rangú tisztviselőjének volt a lánya, születésétől fogva úgy nevelték, hogy egy arisztokratának lesz a felesége, és valóban az is lett.

Henriket tizenhárom éves korában beíratták a Badenben levő karlsruhei kadétiskolába, két év múlva pedig átíratták Berlin mellé, a sokkal előkelőbb gross-lichterfeldeibe. Mind a két iskola könyörtelenül szigorú, puritán intézmény volt, ahol a növendékek elméjét pálcával és hideg fürdőkkel pallérozták, és sovány koszton tartották őket. Henrik mindenesetre tökéletesen megtanult angolul és franciául; sokat foglalkozott a történelemmel, és az érettségit olyan kitűnő eredménnyel tette le, mint a századforduló óta senki. Iskolai pályafutása során csak még három

említésre méltó esemény történt vele: egy kegyetlenül hideg télen olyannyira fellázadt az iskola szigora ellen, hogy éjnek idején megszökött, és százötven mérföldet gyalogolt a nagynénje házáig, egy birkózóedzés alkalmával eltörte az oktatója karját, és végül: egyszer megvesszőzték függelemsértésért.

1920-ban rövid ideig zászlós kadétként teljesített szolgálatot Wesel mellett, a friedrichsfeldi semleges zónában. 1921-ben a metzi Hadiakadémiára került tiszti kiképzésre, és 1922-ben alhadnaggyá léptették elő.

(– Hogy is mondta? – kérdezte Godliman Bloggstól. – Valamelyik Etonnak vagy Sandhurstnek megfelelő német iskola.)

A következő néhány évben hivatalos kiküldetésben vagy fél tucat városban megfordult rövid időre, mint akinek egyenesen a vezérkarba egyengetik az útját. Közben mint atléta is állandóan kitűnő eredményeket ért el, a hosszútávfutásra specializálta magát. Szoros barátságokat nem kötött, sohasem nősült meg, és nem volt hajlandó belépni a Nemzetiszocialista Pártba. Hadnaggyá való előléptetését némileg késleltette egy homályos incidens, amelyben szerepet játszott a Honvédelmi Minisztérium egyik alezredese leányának a terhessége is, de 1928-ban végül erre is sor került. Azt a szokását, hogy mindig úgy beszélt a feletteseivel, mintha egyenrangú volna velük, tudomásul vették, és megbocsáthatónak tekintették a fiatal tiszt részéről, aki egyre magasabbra emelkedett a ranglétrán, és porosz arisztokrata volt.

A húszas évek vége felé Wilhelm Canaris tengernagy baráti viszonyba került Henrik idősebbik apai nagybátyjával, Ottóval, és többször is az olmi családi birtokon töltötte a szabadságát. 1931-ben ott vendégeskedett Adolf Hitler is, aki akkor még nem volt Németország kancellárja.

1933-ban Henriket századossá léptették elő, és Berlinbe került, közelebbről meg nem határozott beosztásba. Ekkor készült az utolsó fénykép.

A nyilvánosságra került adatok szerint akkortájt szűnt meg úgyszólván létezni.

– A többit már kikövetkeztethetjük – mondta Percival Godliman. – Az Abwehr kiképzi rádióadásra, sifrírozásra, térképrajzolásra, és megtanítja, hogyan kell betörni, zsarolni, szabotázsakciókat elkövetni és hangtalanul gyilkolni. 1937 körül Londonba jön, és a háborúig bőségesen van ideje, hogy álnéven biztos álcázást építsen ki magának – talán nem is egyet. És a

kémkedés csak fokozza amúgy is magányosságra hajló ösztöneit. Amikor kitör a háború, feljogosítva érzi magát, hogy öljön. – Ránézett az íróasztalán heverő fényképre.

– Jóképű fickó.

A fénykép a 10. Hannoveri Vadászzászlóalj távfutócsapatát ábrázolta. Faber állt középen, egy serleggel a kezében. Magas homloka volt, rövidre nyírt haja, hosszú álla és kis szája fölött keskeny bajusz.

Godliman Billy Parkin elé tolta a fényképet.

– Sokat változott?

– Most sokkal idősebbnek látszik, de lehet, hogy csak a... viselkedése miatt. – Elgondolkozva tanulmányozta a fényképet. – A haja mindenesetre hosszabb, és nincs bajusza. – Visszatolta az asztalon a fényképet. – De egészen biztos, hogy ő az.

– Még két adat van róla a dossziéban, de mind a kettő csak feltételezésen alapul – mondta Godliman – Az egyik az, hogy 1933-ban állítólag belépett a titkosszolgálatba. Mindig ez a feltételezés, ha egy katonatiszt pályafutása látszólag minden ok nélkül véget ér. A másik adat is csak szóbeszéd, semmilyen megbízható forrás nem erősíti meg. Eszerint Faber néhány évig Oroszországban dolgozott, Vaszilij Zankov néven.

Bloggs témát változtatott.

– Idáig tehát eljutottunk. Hogyan is legyen tovább?

Godliman fontolóra vette a dolgot.

– Először is áthelyeztetjük Parkin őrmestert hozzánk. Ő az egyetlen ember, akiről tudjuk, hogy valóban látta Die Nadelt. Különben is túl sokat tud már, kockázatos lenne, ha ismét a frontvonalba kerülne: fogságba eshet, kivallathatják, és elárulhatja a dolgot. Aztán: készíttetünk ebből a fényképből egy príma nagyítást, retusőrrel megnövesztetjük Faber haját, és eltüntetjük a bajuszát. Aztán szétküldjük a fénykép másolatait.

– Csak nem lármázzuk fel a közvéleményt? – kérdezte Bloggs.

– Nem. Egyelőre csendben járunk el. Ha az újságokban is közzétennénk a képet, elkerülhetetlenül hírét venné, és eltűnne. Csak a rendőrségnek küldünk el a fényképekből egy-egy példányt.

– Ez minden?

– Szerintem igen. Hacsak magának nincs még valami ötlete.

Parkin köszörült egyet a torkán.

– Uram?

– Tessék?

– Őszintén szólva jobban szeretnék visszatérni az alakulatomhoz. Igazán nem vagyok az a kimondott hivatalnoktípus, ha ugyan érti, mire gondolok.

– Nem választási lehetőséget ajánlunk magának, őrmester. A konfliktus jelenlegi szakaszában egy olasz faluval több vagy kevesebb nem számít – e miatt a Faber nevű ember miatt viszont sokat veszíthetünk. Ahogy az amerikaiak mondanák: vicc nélkül!

11.

Faber horgászkiránduláson volt.

Lustán elnyúlt a harminc láb hosszú vitorlás halászbárka fedélzetén, élvezte a tavaszi napsütést, miközben a bárka óránként három csomó sebességgel haladt a csatornán. Egyik kezével a kormányrudat tartotta, a másikkal a horgászbotot, amelynek a zsinórja csíkot húzott a bárka mögött a vízen.

Egész nap nem fogott semmit.

Nemcsak horgászott: madarakat is lesett. Egyiket sem érdeklődésből csinálta (kezdett már túlságosan is sokat tudni a nyavalyás madarakról), de hát kellett valami ürügy, hogy látcsövet vihessen magával. Ma már egy jó jégmadárfészket is felfedezett a délelőtt folyamán.

A norwicki kikötőben örültek, hogy két hétre kibérelte a bárkát. Rosszul ment az üzlet: mostanság csak két bérbe adható bárkájuk volt, és az egyiket Dunkerque óta senki se vette igénybe. Faber pusztán csak a látszat kedvéért megpróbálta lealkudni a bérleti díjat. A vége az lett, hogy kapott még egy láda konzervet is.

Csalit az egyik közeli boltban vásárolt, a horgászfelszerelést Londonból hozta magával. A kikötőben megjegyezték, hogy igen jó időt fogott ki a horgászásra, és jó fogást kívántak neki. Senki se szólította fel, hogy mutassa meg a személyazonossági igazolványát.

Eddig rendben is lett volna a dolog.

A neheze csak ezután következett. Egy hadsereg ütőerejét megállapítani nem könnyű. Először is: meg kell találni a hadsereget.

Békeidőben a segítségére lehettek volna a katonaság saját útjelző táblái. Csakhogy ezeket most eltávolították, és nemcsak a katonaságét, hanem minden egyéb útjelző táblát is.

A legegyszerűbb az lett volna, ha kocsiba ül, nyomába szegődik az első katonai járműnek, amely az útjába kerül, és addig követi, amíg az meg nem áll valahol. Csakhogy Fabernek nem volt kocsija, és civilnek szinte lehetetlen volt kocsit bérelnie. De még ha sikerült volna is bérelnie egyet, nem tudott volna benzint szerezni hozzá. Különben is egy civilt, aki kocsival járja a vidéket, katonai teherautók nyomába szegődik, és katonai táborokat keres, könnyen letartóztattak volna.

Ezért bérelte ki a bárkát.

Néhány évvel ezelőtt, amikor még szabad volt térképeket árulni, Faber rájött, hogy Nagy-Britanniában sok ezer mérföldnyi belföldi vízi út van. A folyók eredeti hálózatát a tizenkilencedik század folyamán csatornák valóságos pókhálójával bővítették ki. Az ország egyes területein majdnem annyi volt a vízi út, mint a szárazföldi országút. Ilyen terület volt Norfolk is.

A vitorlás bárkának sok előnye volt. Egy országúton az ember mindig megy valahová, egy folyón csak vitorlázgat. Egy parkoló kocsiban aludni mindig gyanús, egy kikötött csónakban aludni természetes. A vízi út nem forgalmas. És ki hallott már valaha is olyat, hogy egy csatornán torlaszt emeltek volna?

Persze voltak a bárkának hátrányai is. A repülőtereknek és barakktáboroknak járható szárazföldi utak közelében kell lenniük, és a térképen nem volt feltüntetve, hogy vízi úton hogyan lehet megközelíteni őket. Faber kénytelen volt éjszakánként kutatni át a vidéket. Kikötött valahol a bárkával, és a hold fényénél járta be a domboldalakat. Fárasztó, sokszor negyvenmérföldes kirándulásokat tett meg, és könnyen előfordulhatott, hogy a sötétben nem veszi észre, amit keres, meg aztán egyszerűen nem volt rá ideje, hogy minden egyes négyzetmérföldnyi területet átkutasson.

Miután hajnal után két órával visszatért a bárkához, rendszerint délig aludt, aztán továbbvitorlázott, és csak néha állt meg, hogy megmásszon egy közeli dombot, és körülnézzen, ameddig ellát. A zsilipeknél, magányos tanyaházaknál és a part menti kocsmáknál mindig elbeszélgetett az emberekkel, abban a reményben, hogy esetleg utalás történik rá, hogy katonaság van a környéken. Eddig egyetlenegyszer sem volt szerencséje.

Már kezdett azon tűnődni, hogy vajon jó helyen jár-e. Megpróbálta Patton tábornok helyébe képzelni magát, és elgondolkozott: Ha én tervezném azt, hogy egy kelet-angliai támaszpontról kiindulva támadom meg a Szajna torkolatától keletre Franciaországot, hol állítanám fel azt a támaszpontot? Nyilvánvaló, hogy Norfolkban: óriási kiterjedésű, aránylag elhagyatott vidék, bőven van rajta sík terület a repülőgépek számára, és közel van a tengerhez, gyorsan hajóra lehet szállni. És a Wash-öböl természetes gyülekezőhely egy hajóflotta számára. Ez a feltételezés azonban – Faber által nem ismert okokból – téves is lehetett. Úgy érezte, hamarosan kénytelen lesz fontolóra venni, ne próbálkozzon-e valahol másutt kutatni – esetleg a felvidéken.

Egy zsilip tűnt fel előtte. Úgy állította be a vitorlákat, hogy lassabban haladjon. Óvatosan siklott a zsilipig, a bárka orra gyengén nekiütődött a zsilipkapunak. A zsilipőr háza ott állt a parton. Faber tölcsért formált a tenyeréből a szája köré, és hallózott egy darabig. Aztán leült és várt. Már megtanulta, hogy a zsilipőröket nem lehet siettetni. Ráadásul még uzsonnaidő is volt, és uzsonnaidőben szinte egyáltalán nem lehet mozgásra bírni őket.

A ház ajtajában megjelent egy asszony, és intett, hogy menjen oda. Faber visszaintett, aztán kiugrott a partra, kikötötte a bárkát, és bement a házba. A zsilipőr ingujjban ült a konyhaasztalnál.

– Ugye nem nagyon siet?

Faber elmosolyodott.

– Egyáltalán nem.

– Tölts egy csésze teát az úrnak, Mavis.

– Igazán ne fáradjon – mondta udvariasan Faber.

– Nem kerül fáradságba, egész fazékkal főztünk.

– Akkor köszönöm. – Faber leült. A kis konyha levegős volt és tiszta, a teát szép porceláncsészében tették elébe.

– Horgászkiránduláson van? – kérdezte a zsilipőr.

– Azon, meg madárlesen is – felelte Faber. – Éppen azt terveztem, hogy hamarosan kikötök valahol, és egy-két napot a szárazföldön töltök.

– Aha, értem. Akkor okosabb, ha a csatorna túlsó partján köt ki. Ez az oldal ugyanis tilos terület.

– Tényleg? Nem is tudtam, hogy katonai terület van errefelé.

– Van valami, körülbelül fél mérföldre innen. Hogy katonai terület-e, azt nem tudom. Velem nem közlik az ilyesmit.

– A magunkfajta embernek nyilván nem szükséges tudnia – mondta Faber.

– Aha. Na, igya ki a csészéjét, aztán átengedem a zsilipen. Köszönöm, hogy kivárta, amíg megiszom a teám.

Elhagyták a házat, Faber beugrott a bárkába, és eloldotta a parttól. Mögötte lassan becsukódott a zsilipkapu, a zsilipőr megnyitotta a leeresztő táblákat, a bárka a víz szintjével együtt lassan süllyedt, aztán a zsilipőr kinyitotta a felső kaput.

Faber vitorlát bontott, és kisiklott a zsilipkamrából. A zsilipőr sokáig integetett utána.

Körülbelül négy mérfölddel arrébb Faber újból megállt, és kikötötte a bárkát egy vastag parti fához. Miközben várta, hogy leszálljon az éjszaka, megvacsorázott: kolbásztöltelék-konzervet evett kétszersülttel, és üvegben magával hozott vizet ivott rá. Tetőtől talpig feketébe öltözött, vállra vehető táskájába betette a látcsövét, a fényképezőgépét meg a *Kelet-Anglia ritka madarai* című könyvet, zsebre dugta az iránytűjét, és magához vette a zseblámpáját. Ezzel készen is volt.

Eloltotta a viharlámpát, bezárta a kabin ajtaját, és kiugrott a partra. Zseblámpája fényénél megnézte az iránytűjét, aztán bevette magát a csatorna mellett húzódó erdőségbe.

Déli irányban haladt, és körülbelül fél mérföldre juthatott a bárkától, amikor beleütközött egy kerítésbe. Hat láb magas, fonott drótkerítés volt, csavart szögesdróttal a tetején. Visszalépett az erdőbe, és felmászott egy jó magas fára.

Felhőrongyok úsztak az égen, rendszertelen időközökben bukkant elő mögülük a hold. A kerítés mögött enyhén emelkedő nyílt terep húzódott. Faber máskor is vett már így szemügyre egy-egy terepet. Biggin Hillben, Aldershotban meg Dél-Anglia más városainak a környékén, ahol katonai terület volt. Az ilyen területeket kétféleképpen biztosították: egyrészt a kerítéseik mentén mozgó járőrökkel, másrészt a berendezéseiknél felállított őrséggel.

Türelemmel és elővigyázatossággal mind a kettőt ki lehetett kerülni. Faber lemászott a fáról, és visszatért a kerítéshez. Elbújt egy bokor mögé, leült és várt.

Azt kellett megtudnia, mikor halad el e mellett a pont mellett a mozgó járőr. Ha nem jön hajnalig, neki másnap kora este újból vissza kell jönnie ide. De ha szerencséje van, a járőr hamarosan jönni fog. És az őrizet alatt álló terület akkorának látszott, hogy valószínűnek tartotta, a járőr minden éjjel csak egyetlenegyszer tud végigmenni az egész kerítés mellett.

Szerencséje volt. Néhány perccel tíz után felhangzott a lábdobogás, és három katona masírozott el a kerítés mellett, a belső oldalán. Öt perc múlva Faber átmászott a kerítésen.

Továbbra is déli irányban haladt: ha nem tudjuk, melyik irány a helyes, a legokosabb a megkezdett irányban haladni tovább. A zseblámpáját nem használta. Ahol csak lehetett, igyekezett a sövények és a fák közelében maradni, és kerülte a magaslatokat, ahol könnyen kirajzolódhatott a világos háttér előtt az alakja, ha hirtelen kibújik a hold. A táj olyan volt, mint egy

absztrakt festmény: fekete, szürke és ezüst. Érezte, hogy kicsit vizenyős a talaj a lába alatt, mintha mocsarak volnának a közelben. Egy róka szaladt keresztül előtte egy réten, gyorsan, mint az agár, és kecsesen, mint a macska.

11 óra 30 perckor bukkant az első jeleire annak, hogy katonai tevékenység folyik a környéken. Nagyon furcsa jelek voltak.

Kibújt a hold, és Faber körülbelül negyedmérföldnyire maga előtt több sor földszintes építményt pillantott meg, olyan félreismerhetetlen precizitással elrendezve, mint egy katonai barakktábor. Azonnal hasra vetette magát, de máris kételkedett annak valódiságában, amit látni vélt. Tudniillik, nem volt sehol világosság, és hangokat sem hallott.

Tíz percig feküdt mozdulatlanul a földön, hátha véletlenül adódik valami magyarázat a dologra, de nem történt semmi, csak egy borz tévedt a látókörébe, észrevette őt és elillant.

Faber óvatosan elkezdett előrekúszni.

Amikor közelebb ért a barakkokhoz, rájött, hogy azok nemcsak lakatlanok, hanem még be sincsenek fejezve. A legtöbb csak négy sarokoszlopra fektetett tetőből állt. Némelyiknek fala is volt, de csak egy.

Hirtelen megtorpant, mert hang ütötte meg a fülét; egy férfi nevetett. Mozdulatlanul feküdt és figyelt. Gyufa lobbant, de rögtön ki is aludt, két vörösen izzó fénypontot hagyva maga után az egyik befejezetlen barakkban: ott voltak az őrök.

Faber megtapogatta a stilettót a zubbonya ujjában, aztán ismét kúszni kezdett a tábornak az őröktől messzebb eső oldala felé.

A félig megépített barakkoknak nem volt se padlójuk, se alapzatuk. Nem álltak körülöttük az építkezéseknél használt járművek, se talicskák, se betonkeverők, és nem volt sehol egyetlen ásó, egyetlen téglarakás sem. A tábortól sáros ösvény vezetett a mezőn keresztül, de a kerékpárnyomokat már kezdte benőni a tavaszi fű: az ösvényt mostanában nem nagyon használták.

Olyan volt az egész, mintha valaki tízezer katonát akart volna itt elszállásolni, aztán néhány héttel az építkezés megkezdése után meggondolta volna magát.

Ugyanakkor volt valami a dologban, ami sehogy sem vágott össze ezzel a magyarázattal.

Faber nesztelenül bejárta az egész tábort, éberen figyelve, hogy nem jut-e eszükbe az őröknek őrjáratot tartani. A tábor közepén egy csomó katonai

jármű állt. Ócska és rozsdás volt valamennyi, és mind ki volt belezve – egyikben sem volt se motor, se egyéb belső alkatrész. De ha valaki elavult járműveket akart kibelezni, miért nem dobta vázukat a szemétbe?

Azok az építmények, amelyeknek legalább egyetlen faluk volt, mind a legszélső sorokban álltak, mégpedig azzal az egyetlen falukkal kifelé. Olyan volt az egész, mint egy filmgyári díszlet, nem olyan, mint egy építkezés.

Faber úgy érezte, hogy mindent megtudott erről a helyről, amit csak megtudhatott. A tábor keleti szélére sétált, ott négykézlábra ereszkedett, és addig kúszott, amíg egy sövény mögé nem jutott, ahol már nem vehették észre. Fél mérfölddel odébb érve, egy emelkedésnek majdnem a tetejéről visszanézett. Amit látott, megint pontosan olyan volt, mint egy barakktábor.

Egy gondolat villant az agyába, és kezdett egyre inkább alakot ölteni. Hagyta.

A terep viszonylag még mindig sík volt, csak itt-ott volt rajta egy-két enyhe gyűrődés meg erdőfoltok és mocsaras cserjék, amelyeket Faber persze kihasznált. Egyszer meg kellett kerülnie egy tavat, amelynek tükre ezüstösen csillogott a holdfényben. Bagolyhuhogást hallott, és amikor abba az irányba nézett, meglátott a távolban egy roskadozó csűrt.

Öt mérfölddel távolabb pedig megpillantotta a repülőteret.

Rengeteg repülőgép állt ott. Volt köztük bőven világítóbombák ledobására való Pathfinder, a terep megpuhítására való Lancaster és amerikai B-17, felderítésre és géppuskázásra való Hurricane, Spitfire és Mosquito, egyszóval volt ott egész Franciaország elözönlésére elegendő repülőgép.

A repülőgépek futóműve belesüppedt a puha talajba. Kivétel nélkül mindegyiké. Hasig álltak a sárban.

És itt sem látott világosságot. És hangokat sem hallott.

Faber megint úgy járt el, mint az előbb: hason kúszott a repülőgépek felé, amíg fel nem fedezte az őröket. A repülőtér közepén állt egy kis sátor, annak a ponyváján szűrődött át halványan egy lámpa fénye. Két, legfeljebb három katona lehetett benne.

Minél közelebb ért Faber a repülőgépekhez, annál laposabbnak látszottak. Mintha rájuk tapostak volna.

Elért a legelső repülőgéphez, megtapogatta, és elképedt. Fél hüvelyk vastag furnérlemezből volt kivágva, olyan alakúra, mint egy Spitfire, be

volt festve, ahogy a repülőgépeket álcázni szokták, és kötelekkel volt a földhöz erősítve.

Kivétel nélkül ugyanilyen volt a többi repülőgép is.

Volt belőlük több mint ezer.

Faber felállt, szeme sarkából a sátrat figyelve, hogy ha mozgásnak csak a legkisebb jelét is látná, azonnal hasra vethesse magát. Körbejárta az egész színleges repülőteret, megnézte a színleges vadászgépeket és bombázókat, összefüggésbe hozta a látottakat a barakkdíszletekkel, és levonta belőle a következtetéseket.

Már tudta, hogy ha folytatja a kutatást, nyilván talál még több ilyen repülőteret és félig megépített barakktábort is. És ha elmegy a Wash-öbölbe, ott bizonyára talál egy flottára való, furnérlemezből készült rombolót és csapatszállító hajót is.

Óriási, gondosan kitervelt, költséges és dühítő blöff az egész.

Persze azt, aki közelről nézte, nem lehetett volna bolonddá tenni vele. De hát nem is földi megfigyelők megtévesztésére szánták.

Hanem arra, hogy azokat tévesszék meg, akik a levegőből látják.

Még egy legújabb típusú felvevőgépekkel és igen érzékeny filmekkel felszerelt, alacsonyan szálló felderítő-repülőgép is nyilván csak olyan felvételekkel térhet innen haza, amelyek vitán felül mérhetetlen mennyiségű ember és gép összevonására mutatnak.

Nem csoda, hogy a vezérkar a Szajnától keletre várja az inváziót.

Sejtette, hogy a megtévesztő manővernek egyéb elemei is vannak. Az angolok titkos rádióadásaikban nyilván utalnak a FUSAG-ra, olyan kódot használva, amelyről tudják, hogy könnyen megfejthető. És nyilván hamis kémjelentéseket is küldenek a spanyol diplomáciai futárpostával Hamburgba. A lehetőségek száma végtelen. Az angoloknak négy évük volt, hogy felfegyverkezzenek Franciaország elözönlésére. A német hadsereg zöme Oroszország ellen harcol. Ha a szövetségeseknek sikerül megvetniük a lábukat francia földön, nem lehet többé megállítani őket. A németeknek csak *egyetlen* esélyük van: ha már a partraszálláskor rajtaütnek a szövetséges katonákon, és megsemmisítik őket, amikor elhagyják a csapatszállító hajókat.

Ha nem a megfelelő helyen várják őket, ezt az egyetlen esélyt vesztik el.

Faber előtt hirtelen megvilágosodott a szövetségesek haditerve. Egyszerű volt – és kétségbeejtő.

Figyelmeztetnie kell Hamburgot!

Tűnődni kezdett, vajon hisznek-e majd neki.

Egy háború stratégiáját ritkán módosítják egyetlen ember szava alapján. Az ő rangja rendkívül magas, de vajon magas-e *ennyire?* Bizonyítékot kell szereznie, és el kell juttatnia Berlinbe.

Fényképekre van szüksége.

Felvételeket kell készítenie erről a gigantikus fantomhadseregről, aztán el kell mennie Skóciába, fel kell szállnia a tengeralattjáróra, és személyesen kell átadnia a fényképeket a Führernek. Ennél többet nem tehet.

A fényképezéshez világosságra van szüksége. Várnia kell hajnalig.

Errefelé jövet, nem messze innen, látott egy roskadozó csűrt. Ott eltöltheti az éjszaka hátralévő részét.

Megnézte az iránytűjét, és elindult. A csűr messzebb volt, mint gondolta, egy óra hosszat kellett gyalogolnia, míg elérte. Lyukas tetejű, ócska faépítmény volt. A patkányok már rég elhagyták, mert nem találtak benne több ennivalót, csak a szénapadláson voltak denevérek.

Faber lefeküdt néhány deszkára, de nem hagyta aludni a tudat, hogy most már személy szerint ő az, aki képes megváltoztatni egy rendkívül fontos hadművelet menetét.

A nap 5 óra 21 perckor kelt. Faber 4 óra 20 perckor hagyta el a csűrt.

Noha nem aludt, a kétórai mozdulatlan fekvéstől kipihentnek érezte magát, izgalma is lecsillapodott, egyszóval kitűnő hangulatban volt. A felhőket elfújta a nyugati szél, s noha a hold már lement, a csillagok még ragyogtak.

Jól számította ki az időt. Az égbolt észrevehetően kivilágosodott, mire újból megpillantotta a „repülőteret”.

Az őrök még a sátrukban voltak. Ha szerencséje van, még alszanak is. Faber tapasztalatból tudta, hogy éjszakai őrségben az utolsó néhány órában a legnehezebb ébren maradni.

Ha mégis kijönnének, kénytelen lesz megölni őket.

Gondosan kiszemelte a helyet, ahonnan fényképezni fog, és megtöltötte a Leicát egy tekercs 35 milliméteres, igen fényérzékeny Agfa-filmmel, amelyre 36 felvételt lehetett készíteni. Remélte, hogy a film semmit sem veszített érzékenységéből, noha még a háború előtt vette, és azóta a bőröndjében tárolta. Angliában manapság nem lehetett filmet vásárolni.

Nem történhetett semmi baja, hiszen jól lezárt tasakban volt, és hőség sem érte.

Mikor a nap vörös pereme a horizont fölé emelkedett, elkezdett fényképezni. Egy sor felvételt készített, a legkülönbözőbb szögekből és távolságokból, utolsónak egy közelképet az egyik fantomrepülőgépről. A képek meg fogják mutatni a látszatot is meg a valóságot is.

Éppen az utolsó felvételt készítette, amikor mozgást vett észre a szeme sarkából. Hasra vetette magát, és bekúszott az egyik furnérlemezből készült Mosquito alá. Az egyik katona jött ki a sátorból, néhány lépést tett előre, és a földre vizelt. Nyújtózott, ásított egyet, aztán cigarettára gyújtott. Körülnézett a repülőtéren, dideregve megborzongott, és visszatért a sátorba.

Faber felállt és szaladni kezdett. Negyed mérföld után visszanézett. Már nem látta a repülőteret. Nyugati irányba tartott, a barakkok felé.

Ezt nyilván nem mindennapi kémbravúrként fogják elkönyvelni. Hitler egész életében arra vágyott, hogy mindig ő legyen az egyetlen, aki mindent tud. Az az ember, aki kézzelfoghatóan bizonyítani tudja, hogy ismét a Führernek van igaza, és a szakértők mind tévednek, kétségtelenül többre számíthat egy vállveregetésnél. Faber tudta, hogy Hitler már eddig is őt tartotta az Abwehr legjobb ügynökének: ez után a diadal után nyilván megkapja Canaris munkakörét.

Ha sikerül végrehajtania a bravúrt.

Nagyobbakat kezdett lépni, húsz yardot ügetett, húszat lassan ment, a következő húszat ismét ügetve tette meg és így tovább, úgyhogy 6 óra 30 perckor vissza is tért a barakkokhoz. Már fényes napvilág volt, tehát nem mehetett közel hozzájuk, mert az itteni őrök nem sátorban ültek, hanem az egyik falak nélküli kalyibában, ahonnan minden irányba szabad kilátásuk nyílt. Faber hasra feküdt a sövény mellett, és fényképezni kezdett így, a távolból. A közönséges másolatokon csak egy barakktábort fognak látni, de ha kellő mértékben felnagyítják a képeket, az átejtés minden részlete lelepleződik rajtuk.

Mire visszaindult a bárka felé, harminc felvétel volt a filmen. Megint nagyon sietett, mert most már csakugyan borzasztóan gyanús volt: egy tetőtől talpig feketébe öltözött férfi, vállra akasztós táskájával, amint éppen egy tiltott terület térségein üget keresztül.

Egy óra múlva ért a kerítéshez, közben nem látott semmit, csak vadlibákat. Mikor már a drótsövény másik oldalán volt, mérhetetlenül megkönnyebbült. A kerítésen belül az öltözéke ellene szólt, a kerítésen

kívül mellette: visszatérhetett a madarakat leső, horgászó, békés vitorlázó szerepéhez. A legkockázatosabb szakaszon túl volt.

Keresztülballagott az erdősávon, közben vissza-visszafogta a lélegzetét, és úgy eresztette ki a levegőt, hogy az éjszakai munka feszültségét is lecsapolja magából. Elhatározta, hogy néhány mérfölddel továbbvitorlázik, s csak akkor köt ki ismét, hogy aludjon néhány órát.

Elért a csatornához. Túl volt a veszélyen. Gyönyörűségesnek találta a reggeli napsütésben ringatózó bárkát. Mihelyt elindult, rögtön főz egy kis teát, aztán...

Egy férfi lépett ki a bárka kabinjából. Egyenruha volt rajta.

– Nocsak! – szólalt meg. – Hát maga kicsoda?

Faber mozdulatlanná dermedt, és jeges nyugalommal várta, hogy működésbe lépjenek ősi ösztönei. A hívatlan látogatón a nemzetőrség századosi egyenruhája volt, s a begombolt pisztolytáskában valamilyen kézifegyvert viselt a derekán. Magas, karcsú férfi volt, de látszott rajta, hogy már a hatvan felé jár. Ősz hajszálak lógtak ki a sapkája alól. Nem tett olyan mozdulatot, mintha elő akarná húzni a fegyverét. Faber mindezt felmérte, azután megszólalt:

– Mivel maga van az én hajómon, ezt talán én kérdezhetném.

– Stephen Langham nemzetőr százados vagyok.

– Én meg James Baker. – Faber a parton maradt. Egy százados nem indul járőrbe egyedül.

– És mit keres itt?

– A szabadságomat töltöm.

– Hol volt?

– Madárlesen.

– Hajnal előtt? Szegezzen rá fegyvert, Watson!

Egyenruhás fiatalember jelent meg Faber bal oldalán, vadászpuskával a kezében. Faber körülnézett. A jobbján is állt egy ember, meg a háta mögött is egy. Vagyis négyen voltak.

A százados elkiáltotta magát:

– Melyik irányból jött ez az ember, tizedes?

A válasz egy tölgyfa tetejéről érkezett:

– A tilos terület felől, uram.

Faber az esélyeket latolgatta. Négyen vannak egy ellen – amíg a tizedes le nem mászik a fáról. De csak két lőfegyverük van: a vadászpuska meg a

százados pisztolya. És mind a négyen amatőrök. A bárka is segítséget jelent.

Megszólalt:

– Tilos terület? Én csak egy kerítésdarabkát láttam. Hé, nem tarthatná másfelé azt a mordályt? Még elsülhet.

A százados válaszolt:

– Sötétben senki sem jár madárlesre.

– Ha az ember a sötétség leple alatt üti fel a búvóhelyét, a madarak nem veszik észre, mikor felébrednek. Ezt így szokás csinálni. Nézze, én tudom, hogy a nemzetőrség csak a hazafias kötelességét teljesíti, amikor ilyen éber meg minden, de azért nem kell túlzásba vinni a dolgot. Mi lenne, ha ellenőrizné a papírjaimat, aztán békén hagyna?

A százados szemmel láthatólag elbizonytalanodott.

– Mi van abban a táskában, amelyik a vállán lóg?

– Látcső, fényképezőgép meg egy madaras könyv. – Faber a táskához nyúlt.

– Nem, ne maga! – szólt rá a százados. – Nézzen csak bele abba a táskába, Watson.

Tessék: a baklövés, amelyet csak egy amatőr követhet el.

– Kezeket fel! – szólalt meg Watson.

Faber a feje fölé emelte mindkét kezét, úgy, hogy a jobb közel legyen a zubbonya balujjához, s közben eltervezte a következő néhány másodpercet: lövésnek nem szabad eldördülnie.

Watson közelebb lépett Faberhez, és a vadászpuskát rászegezve kikapcsolta a táska ráhajtott leffentyűjét. Faber kihúzta a stilettót a zubbonya ujjából, hirtelen balra fordult, lecsapott, és a tőrt markolatig beledöfte Watson nyakába. A másik kezével kicsavarta a vadászpuskát a fiatalember kezéből.

A parton lévő másik két nemzetőr Faber felé indult, a tizedes meg gyorsan elkezdett lefelé mászni a tölgyfa ágai közt.

Faber kirántotta a stilettót Watson nyakából, mikor a szerencsétlen a földre rogyott. A százados a pisztolytáskájával babrált. Faber beugrott a bárka tatjába, a hajó megbillent, s a százados megtántorodott. Faber feléje döfött a tőrrel, de a férfi túlságosan messze volt tőle, nem ott találta el, ahol szerette volna. A stiletto hegye az egyenruha zubbonyának a hajtókájába akadt, aztán felcsúszott, és a százados állába hasított. A százados elengedte a pisztolytáskát, és a sebéhez kapta a kezét.

Faber villámgyorsan a part felé fordult. Az egyik katona éppen ugrásra lendült, Faber előrelépett egyet, és mereven kinyújtotta a jobb karját. Az ugró katona szabályszerűen felnyársalta magát a nyolc hüvelyk hosszú stilettón.

A lökés Fabert is ledöntötte a lábáról, és a stiletto markolata kicsúszott a kezéből. A nemzetőr ráesett a fegyverre. Faber feltérdelt, de nem volt ideje újra megkaparintani a stilettót, mert a százados közben kikapcsolta a pisztolytáskáját. Faber rávetette magát, és mindkét kezével megmarkolta a százados arcát. Faber belenyomta a hüvelykujjait a százados szemébe, mire az felordított fájdalmában, és megpróbálta félrelökni Faber kezét.

Dobbanás hallatszott: a negyedik nemzetőr ugrott be a bárka tatjába. Faber elfordult a századostól, aki még akkor se tudott volna célozni a pisztolyával, ha ki tudta volna biztosítani, mivel nem látott. A negyedik nemzetőrnél rendőrségi gumibot volt. Teljes erejével lesújtott vele. Faber gyorsan jobbra ugrott, a kemény gumibot nem a fejét, hanem a bal vállát találta el. Bal karja átmenetileg megbénult, jobb tenyere élével viszont pontos, erős ütést mért a nemzetőr nyakára. A férfi csodálatosképpen kibírta, és másodszor is ütésre emelte a gumibotot. Faber rávetette magát. Ismét érezte a bal karját: kegyetlenül fájt. Két kézzel megmarkolta a nemzetőr fejét, megszorította, megcsavarta, aztán lökött egyet rajta. Éles kattanás hallatszott, mikor a férfi nyakcsigolyája eltört. Ugyanabban a pillanatban sújtott le ismét a gumibot, ezúttal Faber fejére. Kábultan megingott.

A százados, aki még mindig tántorgott, belebotlott. Faber lökött egyet rajta. A százados fejéről lerepült a sapka, ő meg háttal nekiesett a bárka peremének, átbillent rajta, és hatalmas csobbanással beleesett a csatornába.

A tizedes már a földön volt, s már csak az utolsó hat lépést kellett megtennie a tölgyfától a partig. Faber kihúzta a stilettót a felnyársalt nemzetőrből, és kiugrott a partra. Watson még élt, de látszott, hogy már nem sokáig: a nyakán lévő sebből ömlött a vér.

Faber és a tizedes szembekerült egymással. A tizedesnél puska volt.

Iszonyúan meg volt rémülve. Az alatt a néhány perc alatt, amíg ő lemászott a fáról, ez az idegen három bajtársát megölte, a negyediket meg belökte a csatornába. Az iszonyat úgy sütött a szeméből, mint a lámpafény.

Faber a puskára nézett. *Ócska* flinta volt – valóságos múzeumi darab. Ha a tizedes csak egy kicsit is bízott volna benne, már nyilván rég elsütötte volna.

A tizedes lépett egyet előre, és Faber észrevette, hogy fájlalja a jobb lábát – talán megsértette, mikor lemászott a fáról. Faber oldalt lépett, arra kényszerítve ezzel a tizedest, hogy a fájó lábára nehezedjen, miközben célzásra emelte a flintáját. Faber egy kő alá dugta a cipője orrát, és felrúgta a követ. A tizedes szeme önkéntelenül a kőre tévedt, és Faber elmozdult.

A tizedes meghúzta a ravaszt, és – nem történt semmi. Az ócska flinta csütörtököt mondott. De még ha elsült volna is, Fabert akkor se találta volna el: a tizedes szeme a kövön volt, a fájó lába megbicsaklott, és Faber elmozdult.

Faber nyakon döfte és megölte a tizedest.

Már csak a százados maradt hátra.

Faber a csatorna felé nézett, és látta, hogy a százados éppen akkor mászik ki a vízből a túlsó parton. Keresett egy követ, és a százados felé hajította. A kő a fején találta a századost, de azért kikapaszkodott a szárazföldre, és futni kezdett.

Faber beugrott a vízbe, és néhány karcsapással átúszott a túlsó a túlsó partra.

A századosnak száz yard előnye volt, és futott, csakhogy már nem volt fiatal. Faber űzőbe vette. Egyre jobban beérte, a végén már annyira, hogy tisztán hallotta maga előtt a férfi kínos zihálását. A százados lassított, aztán arccal beledőlt egy bokorba. Faber utolérte, és a hátára fordította.

A százados megszólalt:

– Maga... maga sátán!

– Láttad az arcom – mondta Faber, és megölte.

12.

A horogkeresztekkel díszített szárnyú, hárommotoros JU-52 nagyot zökkenve megállt a kelet-poroszországi erdőségben fekvő Rastenburg esőáztatta leszállópályáján. Markáns vonású, nagy orrú, széles szájú, elálló fülű, alacsony férfi szállt ki belőle, és gyorsan keresztülvágott a makadámon az ott várakozó Mercedeshez.

Miközben a kocsi keresztülrobogott a sötét, ázott erdőn, Erwin Rommel tábornagy levette a sapkáját, és idegesen megdörzsölte tenyerével a haja tövében a homlokát. Tudta, hogy néhány hét múlva egy másik férfi fogja megtenni ugyanezt az utat egy bombával az aktatáskájában – egy bombával, amelyet magának a Führernek szántak. A harcot azonban addig is folytatni kell, hogy Németország új vezetője – aki talán éppen Erwin Rommel lesz – az erő pozíciójából tárgyalhasson a szövetségesekkel.

Miután a kocsi megtett vagy tíz mérföldet, megérkeztek a *Wolfschanzé*-hoz, a Farkastanyához, amely jelenleg Hitler és az őt körülvevő neurotikus tábornokok egyre kisebb csoportjának főhadiszállásául szolgált.

Az eső állhatatosan szitált, esőcseppek hullottak a kerítéssel körülvett tábor magas, tűlevelű fáiról is. Hitler szállásának a kapujánál Rommel feltette a sapkáját, és kiszállt a kocsiból. Rattenhuber Oberführer, az SS-testőrség parancsnoka szó nélkül kinyújtotta a kezét, hogy átvegye Rommel pisztolyát.

Az értekezletet a föld alatti bunkerban, egy hideg, nyirkos, levegőtlen, betonnal bélelt óvóhelyen tartották. Rommel lement a lépcsőn, és belépett a bunkerba. Már voltak ott vagy tucatnyian, mind a déli értekezletre vártak, köztük Himmler, Göring, von Ribbentrop és Keitel. Rommel köszönésként biccentett, leült egy kemény hátú székre, és várt.

Amikor Hitler belépett, valamennyien felálltak. Hitleren szürke zubbony és fekete nadrág volt, és Rommel megállapította, hogy egyre görnyedtebb lesz a háta. Hitler egyenesen a bunker túlsó végébe ment, ahol egy falitérkép volt a betonra erősítve, Európa északnyugati részét ábrázolta. Hitler fáradtnak és ingerültnek látszott. Minden bevezetés nélkül a tárgyra tért.

– A szövetségesek Európa inváziójára készülnek. Az inváziót az idén kísérlik meg. Nagy-Britannia területéről fognak támadni, angol és amerikai

csapatokkal. Franciaországban akarnak partra szállni. Már a partraszálláskor meg kell semmisítenünk őket. Efelől nincs helye vitának.

Körülnézett, mintha a vezérkara mert volna ellentmondani. Csend volt. Rommel megborzongott: a bunker hideg volt, mint egy kripta.

– A kérdés az: hol fognak partra szállni? Von Roenne, a jelentést!

Alexis von Roenne ezredes, aki tulajdonképpen Canaris munkakörét vette át, felállt. A háború kitörésekor még csak százados volt, és azzal tüntette ki magát, hogy nagyszerű jelentést adott a francia hadsereg gyenge pontjairól – a jelentés állítólag döntő tényezője lett a német hadsereg győzelmének. 1942-ben a hadsereg egyik hírszerző irodájának a főnöke lett, és ezt az irodát is magába olvasztotta az Abwehr Canaris bukásakor. Rommel úgy hallotta, hogy gőgös, szókimondó, de tehetséges ember.

Von Roenne beszélni kezdett:

– Információink bőségesek, de semmi esetre sem teljesek. A szövetségesek az inváziónak az Overlord fedőnevet adták. Nagy-Britannia területén a következő helyeken vontak össze csapatokat. – Kezébe vett egy mutatópálcát, és ő is a bunker végébe ment, a falitérképhez. – Először is: a déli parton. Másodszor itt, a Kelet-Anglia néven ismert térségben. Harmadszor: Skóciában. A kelet-angliai csapatösszevonás a három közül kimagaslóan a legnagyobb arányú. A következtetésünk az, hogy az inváziónak három lépcsője lesz. Egy: elterelő célzattal megtámadják Normandiát. Kettő: a főtámadás a
csatornán keresztül Calais térségében következik be. Végül három: Skóciából az Északi-tengeren át inváziót indítanak Norvégia ellen, hogy oldalról is megtámadjanak bennünket. A felderítőforrásokból származó valamennyi jelentés ezt a következtetést támasztja alá.

Hitler megszólalt:

– Észrevétel?

Rommel szólalt meg, aki a Franciaország északi partvidékén állomásozó B-hadseregcsoport parancsnoka volt:

– Egyvalamit jelenthetek, ami ezt a következtetést látszik megerősíteni: Calais térségében dobták le az összehasonlíthatatlanul legtöbb tonna bombát.

Göring megkérdezte:

– Milyen felderítőforrásokból származó jelentések támasztják alá az ön következtetéseit, von Roenne?

Von Roenne ismét felállt.

– Három ilyen forrás van: a légi felderítés, az ellenséges rádióadások lehallgatása és az ügynökök jelentése. – Leült.

Hitler összekulcsolta a kezét a nemi szerve előtt, mintha meg akarná védeni. Ez az ideges szokása annak a jele volt, hogy szónoklatot készül tartani.

– Elmondom önöknek – kezdte –, hogyan gondolkoznék én, ha én volnék Winston Churchill helyében. Két lehetőség között választhatok: támadhatok a Szajna torkolatától keletre, vagy a Szajna torkolatától nyugatra. Keletnek egyetlen előnye van: közelebb van. Csakhogy a modern hadviselés *csak két* távolságot ismer. Az egyik: a vadászrepülőgépek hatósugarán *belül,* a másik: a vadászrepülőgépek hatósugarán *kívül.* Mind a két lehetőség a vadászrepülőgépek hatósugarán belül van. A távolság tehát nem számít.

A Szajna torkolatától nyugatra van egy nagy kikötő – Cherbourg –, keletre ilyen nincs. És ami a legfontosabb: a keletre eső rész sokkal jobban meg van erősítve, mint a nyugatra eső. Légi felderítése az ellenségnek is van.

Én tehát a nyugatra eső rész mellett döntenék. És akkor mit csinálnék? Megpróbálnám elhitetni a németekkel az ellenkezőjét. Kétszer annyi bombázót küldenék Calais térségébe, mint Normandiába. Megpróbálnám a Szajna valamennyi hídját elpusztítani. Félrevezető rádiójelentéseket adnék le, hamis felderítőjelentéseket küldenék Németországba, megtévesztő módon helyezném el a csapataimat. Átejteném az olyan hülyéket, mint Rommel és von Roenne. És remélném, hogy magát a Führert is át tudom ejteni.

Hosszú csend következett, aztán Göring szólalt meg elsőnek.

– Führerem, azt hiszem, ön hízeleg Churchillnek, amikor az önével egyenlő zsenialitást tulajdonít neki.

A kényelmetlen bunkerban észrevehetően enyhült a feszültség. Göring pontosan azt mondta, amit kellett, és sikerült bóknak tüntetnie fel annak a kifejezését, hogy nem ért egyet Hitlerrel. A többiek követték a példáját, de mindegyik határozottabban fejezte ki véleményét az előtte szólónál: a szövetségesek a rövidebb tengeri úton fognak átkelni, hogy minél hamarább átérhessenek; a közelebb eső part lehetővé teszi, hogy a fedezetet biztosító vadászrepülőgépek rövidebb idő alatt térhessenek haza üzemanyagért Angliába és onnan vissza; Anglia délkeleti része alkalmasabb terep a csapatok útnak indítására: több folyótorkolata és kikötője van; és végül: teljesen valószínűtlen hogy *valamennyi* felderítőjelentés egyformán téves.

Hitler hallgatta vagy félóráig, aztán felemelte a kezét, és csendet kért. Felvett az asztalról egy köteg sárga papírlapot, és odatartotta hallgatósága elé.

– Még 1941-ben kibocsátottam a partvédelem megszervezésére vonatkozó irányelveimet – mondta –, és megjósoltam, hogy a szövetségesek döntő fontosságú partraszállására a tengerbe nyúló Normandiában és Bretagne-ban fog sor kerülni, mert ott a kitűnő kikötők ideális hídfők lehetnek. Ezt súgta akkor az ösztönöm, és most is ezt súgja! – Egy kis fehér hab jelent meg a Führer szája sarkában.

Von Roenne kért szót. (Bátrabb, mint én, gondolta Rommel.)

– Führerem, az információk gyűjtését természetesen tovább folytatjuk, és van az információszerzésnek egy rendkívül fontos vonala, amelyről önnek feltétlenül tudnia kell. A legutóbbi hetekben átküldtem egy titkos ügynököt Angliába, hogy vegye fel a kapcsolatot a Die Nadel fedőnéven ismert ügynökünkkel.

Hitler szeme megcsillant.

– *Ach!* Azt az embert ismerem. Folytassa!

– Die Nadel azt az utasítást kapta, hogy állapítsa meg a Patton tábornok vezetése alatt Kelet-Angliában gyülekező Első USA-Hadseregcsoport, a FUSAG erejét. Ha ő úgy látja, hogy ezzel kapcsolatos információink felfújtak, illetve túlzottak, feltétlenül revízió alá kell vennünk következtetéseinket. De ha azt jelenti, hogy a FUSAG valóban olyan erős, amilyennek jelenleg hisszük, aligha lehet kétséges, hogy a célpont Calais térsége lesz.

Göring ránézett von Roennére.

– Ki az a Die Nadel?

A kérdésre Hitler válaszolt:

– Az egyetlen tisztességes ügynök, akit Canaris valaha is beszervezett, mert az én utasításomra szervezte be – mondta. – Ismerem a családját: a Birodalom egyik oszlopa. A család minden tagja rendíthetetlen, hűséges, becsületes német. És Die Nadel – rendkívüli, egyszerűen rendkívüli ember! Elém kerül valamennyi jelentése. Már jóval a háború kezdete előtt Londonban volt. Korábban meg Oroszországban...

Von Roenne közbeszólt:

– Führerem...

Hitler dühösen rámeredt, de látszott rajta, hogy rájött: a kémfőnöknek igaza volt, amikor megállította.

– Mi van?
Von Roenne puhatolózva megkérdezte:
–Tehát ön hitelt ad majd Die Nadel jelentésének?
Hitler bólintott:
– Igen. Az az ember ki fogja deríteni, mi az igazság.

HARMADIK RÉSZ

13.

Faber egész testében borzongva nekitámaszkodott egy fának, és hányt.

Aztán fontolóra vette, hogy eltemesse-e az öt halottat.

Becslése szerint minimum harminc, maximum hatvan percre volt szüksége hozzá. Attól függött, milyen alaposan akarja elrejteni a holttesteket. És ez alatt az idő alatt munka közben, könnyen tetten érhetik.

Ezt a kockázatot kellett szembeállítania azokkal az értékes órákkal, amelyeket azáltal nyerhet, hogy a halottak felfedezését minél jobban késlelteti. Az öt ember eltűnését nyilván hamarosan észreveszik, és kilenc óra körül már keresni fogják őket. Ha szabályszerű járőrben voltak, az útvonalukat kétségtelenül ismerik. A keresők első lépése nyilván az lesz, hogy kiküldenek egy futárt, járja végig az útvonalat. Ha a holttesteket ott hagyja, ahol vannak, a futár azonnal észreveszi őket és alarmíroz. Ellenkező esetben visszatér, jelenti, hogy nem találta meg a járőrt, és nagyarányú kutatást indítanak, vérebekkel és rendőrökkel, akik minden bokorba benéznek. Egy álló napig eltarthat, amíg felfedezik a hullákat. Addigra ő már Londonban lehet. Fontos volt, hogy kikerüljön a térségből, még mielőtt rájönnek, hogy egy gyilkost kell keresniük. Úgy döntött, hogy megkockáztatja az egy óra többletet.

Vállára vette az idős századost és visszaúszott vele a csatorna másik partjára. Ott minden teketória nélkül ledobta egy bokor mögé. Kiemelte a két holttestet a bárkából is, azokat is rádobta a századosra. Aztán rájuk rakta Watsont meg a tizedest is.

Ásója nem volt, márpedig ugyancsak jókora gödröt kellett kiásnia. Néhány yarddal beljebb talált az erdőben egy lazábbnak látszó földterületet, ahol a talaj még egy kicsit süppedtebb is volt, ami ugyancsak jól jött neki. Keresett a bárka parányi konyhájában egy serpenyőt, és ásni kezdett.

Két láb mélységig csak száraz avar volt, könnyen ment a munka. Aztán agyaghoz ért, és ott már rendkívül nehéz volt ásni. Fél óra alatt csak nyolc hüvelykkel lett mélyebb a gödör. Kénytelen volt megelégedni ennyivel.

A holttesteket egyenként cipelte a gödörhöz, és beledobta őket. Aztán levetette sáros, vérfoltos ruhadarabjait, és azokat is rájuk dobta. A sírt csak lazán fedte be földdel, aztán egy réteg lombot rakott rá. A lombokat a közeli

bokrokról és fákról tördelte le. Álcázásnak ennyi is elég volt, hogy a felületes szemlélő első pillantásra ne vehesse észre a sírt.

Arra a part menti földdarabra, ahová Watson vére kiömlött, a lábával rugdalt földet. Volt vér a bárkában is, ahol a felnyársalt nemzetőr feküdt. Faber keresett egy rongyot, és felmosta a fedélzetet.

Aztán tiszta ruhát vett fel, vitorlát bontott és elindult.

Nem horgászott, és madarakra sem lesett: most nem volt idő, hogy efféle látványos külsőségekkel tegye hitelesebbé az álcáját. Inkább igyekezett úgy beállítani a vitorlát, hogy lehetőleg minél messzebb kerüljön a sírgödörtől. Tudta, hogy amilyen hamar csak lehet, el kell hagynia a bárkát, és valamilyen gyorsabb járművel kell folytatnia az útját. Vitorlázás közben fontolóra vette, hogy aránylag melyik előnyösebb: vonatra szállni vagy kocsit lopni. A kocsi gyorsabb, ha sikerül lopni egyet, csakhogy a kocsit valószínűleg nagyon hamar elkezdik keresni, függetlenül attól, hogy a kocsilopást összefüggésbe hozzák-e a Nemzetőrség eltűnt járőreivel. Vasútállomást találni alighanem hosszabb időbe kerül, de a vasút biztonságosabbnak látszik: ha eléggé óvatos, a nap legnagyobb részében elkerülhet minden gyanút.

Töprengeni kezdett, hogy mit csináljon a bárkával. Az ideális az volna, ha megfúrná, és elsüllyesztené, csakhogy megláthatják, mit művel. Ha egy kikötőben hagyja valahol, vagy egyszerűen kiköti a csatorna partján, a rendőrség azonnal összefüggésbe hozza a gyilkosságokkal, és azt is meg tudja állapítani belőle, melyik irányba menekült. Elhatározta, hogy későbbre halasztja a döntést.

Sajnos, nem tudta biztosan, hogy hol van. A nála lévő térkép pontosan feltüntette Anglia vízi útjait, feltüntetett minden egyes hidat, kikötőt és zsilipet, de a vasútvonalakat nem. Számítása szerint egykét órányi járásnyira lehetett legalább fél tucat falutól, csakhogy egy falu nem jelentette feltétlenül azt, hogy ott vasútállomás is van.

Végül is a szerencse oldotta meg mindkét problémáját: a csatorna egy vasúti híd alatt haladt át.

Magához vette az iránytűt, a fényképezőgépből a filmet, az irattárcáját és a stilettót. Valamennyi többi holmija a bárkával együtt a víz alá került.

A vontatóösvényt a csatorna mindkét oldalán fák szegélyezték, országút nem volt a közelben. Becsavarta a vitorlát, leszerelte az árbocot, és a rudat végigfektette a fedélzeten. Aztán kihúzta a bárka gerincéből a tőkesúly leeresztő nyílásának a dugóját, és a kötéllel a kezében kiugrott a partra.

A bárka lassan megtelt vízzel, és a híd alá sodródott. Faber úgy tartotta a kötéllel, hogy pontosan a híd téglaíve alatt süllyedjen el. Először a hátsó fedélzet merült el, aztán a bárka orra, s végül a kabin tetejét is elborította a csatorna vize. Felszállt néhány buborék, aztán semmi. A bárka körvonalait a felületes szemlélő elől elrejtette a híd árnyéka. Faber a kötelet is bedobta a vízbe.

A vasútvonal északkelet-délnyugat irányában húzódott. Faber felmászott a töltésre, és délnyugat felé indult, mert abban az irányban feküdt London. Egyvágányú vasútvonal volt, valószínűleg egy falusi szárnyvonal. Nyilván nem sok vonat közlekedett rajta, viszont valószínűleg minden állomáson megállt.

A nap egyre erősebben sütött, és Faber egyre jobban kimelegedett, ahogy továbbhaladt. Miután vérfoltos fekete ruhadarabjait eltemette, kétsoros blézert és vastag flanellnadrágot vett fel. Most levetette a blézert, és csak úgy a vállára vette.

Negyven perc múlva pöfögést hallott a távolból. Gyorsan elbújt a sínek mellett egy bokorban. Egy ócska gőzmozdony haladt el lassan mellette északkelet felé, hatalmas füstfelhőket eregetve, egy szeneskocsiból álló szerelvényt húzott maga után. Ha az ellenkező irányba ment volna, alighanem felugrott volna rá. Vagy mégsem? Hosszú gyaloglástól kímélte volna meg magát, de ugyanakkor gyanúsan be is piszkolódott volna, s csak nehezen szállhatott volna le a vonatról észrevétlenül. Nem. Biztonságosabbnak látszott, ha gyalog folytatja útját.

A vasútvonal nyílegyenesen haladt keresztül a sík vidéken. Faber útközben elhaladt egy gazdálkodó mellett, aki traktorral szántotta a földjét. Nem tudta elkerülni, hogy a gazdálkodó észre ne vegye. Az még integetett is neki, de egy pillanatra sem hagyta abba a munkáját. És túlságosan messze volt ahhoz, hogy jól láthassa Faber arcát.

Faber körülbelül tíz mérföldet gyalogolt, amikor végre megpillantott maga előtt egy vasútállomást. Még vagy félmérföldnyire lehetett, s csak az emelt peront és a jelzőtáblák csomóját láthatta. Letért a töltésről, és keresztülvágott a mezőkön, mindig vigyázva, hogy közel maradjon az erdő széléhez, amíg egy országúthoz nem ért.

Néhány perc múlva beért a faluba. Nem látott sehol semmiféle feliratot, amelyből megtudhatta volna a falu nevét. Most, hogy az invázió fenyegető veszélye már csak emlék volt, az útjelző és helységnévjelző táblákat mindenütt visszaállították, ebben a faluban azonban még nem.

Volt a faluban egy postahivatal, egy gabonaüzlet, meg egy, a *Bikához* címzett kocsma. Amikor Faber elhaladt a háborús hősök emlékműve előtt, egy asszony, aki gyerekkocsit tolt maga előtt, barátságosan ráköszönt: – Jó reggelt! – A kis vasútállomás álmosan sütkérezett a tavaszi napsütésben. Faber belépett az állomás épületébe.

Egy hirdetőtáblára menetrend volt kiragasztva. Faber megállt előtte. A kis jegypénztár ablaka mögül kiszólt egy hang:

– Én a maga helyében ügyet sem vetnék rá. A Forsyte Saga óta ez a legnagyobb mese.

Faber is tudta, hogy a menetrend elavult, de meg kellett állapítania, hogy Londonba mennek-e innen a vonatok. Csak oda mentek. Megkérdezte:

– Meg tudná mondani, mikor indul el innen a legközelebbi vonat a Liverpool Streetre?

A pénztáros gúnyosan nevetett.

– Ha szerencséje van, még ma, de nem tudom, mikor.

– Mindenesetre kérek egy jegyet. Csak oda.

– Öt shilling, négy penny. Az olasz vonatok állítólag a menetrend szerint közlekednek – mondta a pénztáros.

– Már azok sem - jegyezte meg Faber. – De még mindig jobb, ha a vasúti közlekedés rossz, és nem a politikánk.

A pénztáros ideges pillantást vetett rá.

– Természetesen igaza van. Nincs kedve a *Bikában* várakozni? Onnan is meghallja a vonatot, ha meg nem, magáért küldök.

Faber nem akarta, hogy még többen lássák az arcát.

– Nem, köszönöm, csak a pénzemet költeném. – Megvette a jegyet, és kiment a peronra.

Néhány perc múlva a pénztáros is kiment utána és leült melléje a padra napozni. Megkérdezte:

– Sietős az útja?

Faber a fejét rázta.

– A mai napomnak már lőttek. Későn ébredtem, összevesztem a főnökömmel, a teherautó meg, amelyik elhozott egy darabon, lerobbant.

– Hát igen, így van ez manapság. – A pénztáros megnézte az óráját. – A vonat ma pontosan indult a végállomásról, és ami egyszer elindult, az állítólag meg is érkezik. Lehet, hogy szerencséje lesz. – Azzal visszament a fülkéjébe.

Fabernek szerencséje volt. A vonat húsz perc múlva megérkezett. Zsúfolva volt gazdálkodókkal, a családtagjaikkal, üzletemberekkel meg katonákkal. Faber az egyik ablak mellett keresett helyet magának a padlón. Amikor a vonat döcögve elindult, felvett a padlóról egy eldobott kétnapos újságot, kölcsönkért egy ceruzát, és nekilátott a keresztrejtvénynek. Büszke volt rá, hogy angol keresztrejtvényt is meg tud fejteni: ez a legfényesebb bizonyítéka, hogy az ember tökéletesen tud egy idegen nyelvet. Egy idő múlva a vonat mozgásától elálmosodott és elaludt. És álmodott.

Ismerős álom volt. Londonba való megérkezéséről álmodott. Franciaországból kelt át annak idején a Csatornán, belga útlevéllel, amely szerint Jan van Geldernek hívták, és a Philips cég képviselője volt (ez lett volna a magyarázata a bőröndjében levő rádiónak, arra az esetre, ha a vámosok kinyitják a bőröndöt). Akkor is tökéletesen tudott már angolul, csak a társalgás nem ment még könnyen. A vámosok nem izgatták: szövetséges volt. Felszállt a londoni vonatra. Akkor még bőven volt hely a kocsikban, és a vonatokon étkezni is lehetett. Faber bifszteket és Yorkshire-pudingot evett. Élvezte. Közben megtárgyalta egy történelem szakos cardiffi egyetemi hallgatóval az európai politikai helyzetet. Az álom pontosan olyan volt, mint a valóság, amíg a vonat be nem futott a Waterloo pályaudvarra. Akkor változott lidérces álommá.

A baj a kijáratnál kezdődött, a jegyellenőrzésnél. Mint minden álomnak, ennek is megvolt a maga kísérteties logikátlansága. Az okmány, amelyik miatt kérdőre vonták, nem a hamis útlevele volt, hanem a tökéletesen szabályszerű vasúti jegye. A jegyszedő kijelentette:

– Ez egy Abwehr-jegy.

– Dehogyis – tiltakozott Faber komikusan vaskos német akcentussal. Meg akarta mondani, hogy hol vette, de ez csúszott ki a száján: – I have it in Dover *gekauft.* – A szentségit, még csak ez hiányzott!

De a jegyszedő, akiből közben egyenruhás, sisakos londoni rendőr lett, mintha észre sem vette volna, hogy németül fejezte be az angol mondatot. Udvariasan mosolygott, és azt mondta:

– Szeretném megnézni, milyen a *Klamotté*-je, uram.

A pályaudvar zsúfolva volt emberekkel. Faber azt hitte, ha sikerül elvegyülnie a tömegben, megmenekülhet. Eldobta a bőröndjét a benne levő rádióval együtt, utat tört magának a tömegben, és szaladni kezdett. Futás közben hirtelen észrevette, hogy a nadrágját a vonaton hagyta, és horogkereszt van a zokniján. A legelső üzletben vennie kell egy nadrágot, gondolta, még mielőtt felfigyelnének a nadrág nélkül szaladgáló férfira, akin náci zokni van. Aztán valaki felkiáltott a tömegben: – Láttam az arcod! –, és elgáncsolta. Faber elvágódott, és a vasúti kocsi padlóján kötött ki, ahol elaludt.

Hunyorgott, ásított és körülnézett. Fájt a feje. Egy pillanatra eltöltötte a megkönnyebbülés, hogy csak álom volt az egész, aztán mulatni kezdett a komikus jelképen – horogkeresztes zokni: kész röhej. Megszólalt mellette egy overallos férfi:

– Na, maga aztán jól aludt.

Faber élesen fölnézett. Mindig félt, hogy esetleg beszél álmában, és elárulja magát. Azt mondta:

– Meglehetősen kellemetlen álmom volt. – A férfi nem tett rá megjegyzést.

Már sötétedett. Valóban jó sokáig aludt. A kocsiban hirtelen kigyúlt a villany – egyetlen kékre festett körte –, és valaki lehúzta a rolókat. Az emberek arca helyén csak egy-egy halvány, jellegtelen ovális folt látszott. A munkás ismét megszólalt:

– Elmulasztotta a nagy izgalmat – mondta Fabernek.

Faber a homlokát ráncolta.

– Mi történt? – Lehetetlennek tartotta, hogy átaludt volna valamilyen rendőrségi ellenőrzést.

– Egy jenki vonat haladt el mellettünk. Legfeljebb tízmérföldes sebességgel robogott, egy nigger vezette, ész nélkül csengetett, és a mozdony elején egy ménkű nagy bivalyhárító volt. Akárcsak a Vadnyugaton!

Faber elmosolyodott, és visszagondolt az álmára. A valóságban minden incidens nélkül érkezett annak idején Londonba. Először egy szállodában vett ki szobát, természetesen még a belga útlevelével. A rá következő héten több falusi temetőt is felkeresett, felírta magának a sírkövekről a vele egy időben született férfiak nevét, és három születésibizonyítvány-másolatot is

kiváltott. Aztán albérletbe költözött – nem is egybe –, és egy nem létező manchesteri cég hamis ajánlólevelével szerény állást szerzett magának. A háború előtt Highgate-ben még a választók névjegyzékére is felkerült. A konzervatív pártra szavazott. Amikor bevezették a jegyrendszert, az élelmiszerjegy-könyvecskéket a háztulajdonosoktól kapta meg mindenki, aki egy bizonyos éjszakán a házban aludt. Fabernak sikerült ama éjszaka egy-egy részét három különböző házban töltenie, és így mind a három személyisége részére kapott élelmiszerjegy-könyvecskét. A belga útlevelet elégette – abban a valószínűtlen esetben, ha útlevélre lett volna szüksége, három angol útlevelet is kaphatott.

A vonat megállt, és a kinti lármából az utasok kitalálták, hogy megérkeztek Londonba. Amikor Faber kiszállt, érezte, hogy nagyon éhes és szomjas. Előző nap evett utoljára, kolbásztölteléket kétszersülttel, és csak vizet ivott rá. Mikor keresztüljutott a jegyellenőrzésen, megkereste a pályaudvar büféjét. Rengetegen voltak benne, főleg katonák, az asztalokra borulva aludtak vagy próbáltak aludni. Faber sajtos szendvicset és egy csésze teát kért.

– Ennivalót csak katonák kaphatnak – mondta a pult mögött álló nő.

– Akkor csak teát kérek.

– Van bögréje?

Faber meglepődött.

– Nem, az nincs.

– Nekünk sincs, pajtás.

Faber méltatlankodva hagyta el a büfét. Már azon gondolkozott, hogy bemegy a Great Eastern Hotelbe, és megvacsorázik, csakhogy ez időbe került volna. Keresett egy kocsmát, megivott két pint gyenge sört, aztán egy üzletben, ahol zsírban sült halat és rósejbnit árultak, vett egy zacskó rósejbnit, és a járdán állva megette az újságpapír zacskóból. Meglepően jóllakott vele.

Most már csak egy drogériát kellett keresnie, ahová betörhet.

Elő akarta hívni a filmjét, hogy lássa, sikerültek-e a felvételek. Nem akarta megkockáztatni, hogy egy tekercs elrontott, hasznavehetetlen filmmel térjen haza Németországba. Ha a felvételek nem sikerültek, kénytelen lesz lopni egy tekercs filmet, és visszamenni Norfolkba. Még a gondolata is elviselhetetlen volt.

A drogériának önálló kis üzletnek kellett lennie, nem valami fióküzletnek, ahonnan valamilyen központba küldik előhívni a filmeket. És

olyan környéken kellett lennie, ahol az emberek megengedhetik – illetve a háború előtt megengedhették – maguknak, hogy fényképezőgépük legyen. Kelet-Londonnak az a része, ahol a Liverpool Street pályaudvar állt, nem ilyen környék volt. Elhatározta, hogy Bloomsbury felé veszi az útját.

A holdfényes utcák csendesek voltak. Ma este eddig még nem szólaltak meg a szirénák. A Chancery Lane-en megállította két katonai rendőr, és a személyazonossági igazolványát kérte. Faber egy kicsit ittasnak tettette magát, és a két M. P. nem kérdezte meg, mit keres az utcán.

A keresett drogériát a Southhampton Row északi végén találta meg. Egy Kodak-reklám volt a kirakatában. És csodák csodája: még nyitva volt. Faber belépett.

Egy görnyedt hátú, ritkuló hajú, szemüveges férfi állt a pult mögött fehér köpenyben. Amikor Fabert meglátta, ingerülten rászólt:

– Nem vagyunk nyitva! Csak orvosi recepteket váltunk be.

– Jó, jó. Csak azt szeretném megkérdezni, hogy fényképek előhívását is vállalják-e.

– Igen. De jöjjön vissza holnap...

– És itt helyben végzik az előhívást? – kérdezte Faber. – Ugyanis sürgős szükségem volna a képekre.

– Itt helyben. De jöjjön vissza holnap...

– És megkaphatnám még holnap a képeket? Ugyanis az öcsém szabadságon van, és szeretné magával vinni őket, ha visszamegy a...

– Huszonnégy óránál hamarabb nem tudunk elkészülni velük. Jöjjön vissza holnap.

– Köszönöm. Visszajövök – hazudta Faber. Kifelé menet észrevette a feliratot, hogy az üzlet tíz perc múlva zár. Átment az utca másik oldalára, beállt egy kapu alá, és várt.

A drogista pontban kilenckor kijött az üzletből, bezárta maga után az ajtót, és elindult lefelé az utcán. Faber is elindult, de az ellenkező irányban, és befordult két sarkon.

Úgy látszott, hogy az üzletet hátulról nem lehet megközelíteni. Ez elég nagy baj volt. Faber nem akart elölről betörni az üzletbe, mert attól félt, hogy egy arra járó rendőr esetleg felfigyel rá, hogy nincs bezárva az ajtó, és ő meg bent van. Elindult a párhuzamos utcán, valami átjárót keresett. Úgy látszott, nincs. De a ház mögött kellett lennie valami világítóudvar-félének, mert a két utca túlságosan messze volt egymástól, az épületek hátsó része nem érhetett össze.

Végül is talált egy nagy, régi házat, amelyen tábla hirdette, hogy az egyik, közelben levő egyetem diákszállása. A bejárati ajtó nem volt zárva. Faber belépett rajta, és keresztülsietett a közös ebédlőn. Csak az egyik asztalnál ült egyedül egy lány, kávézott, és közben olvasott.

– Az elsötétítést ellenőrzöm – dünnyögte menet közben Faber. A lány felnézett, bólintott, aztán tovább olvasott. Faber kiment a hátsó kijáraton.

Keresztülvágott egy udvaron, útközben belebotlott egy csomó szemeteskannába, és talált egy sikátorra nyíló ajtót. Néhány másodperc múlva a drogéria mögött volt. Hátsó bejáratát nyilván sohasem használták. Faber átmászott néhány abroncson meg egy kidobott matracon, és nekivetette vállát az ajtónak. A korhadt fa könnyen engedett, és Faber már benn is volt az üzletben.

Megkereste a sötétkamrát, és bezárkózott. Mikor felkattintotta a villanykapcsolót, homályos fényű vörös körte gyulladt ki a mennyezeten. A helyiség nagyon jól fel volt szerelve, a polcokon címkével gondosan ellátott üvegekben sorakoztak az előhívók, és volt benne nagyító- meg szárítógép is.

Faber gyorsan, de gondosan dolgozott. Pontosan a megfelelőre állította az előhívótartály hőmérsékletét, és úgy kevergette benne a folyadékot, hogy egyenletesen hívja elő a filmet. A műveletet a hatalmas elektromos falióra mutatóinak a segítségével időzítette.

A negatívok tökéletesek voltak.

Megszárította őket, aztán a nagyítógép segítségével egy teljes sorozat nyolcszor tízes pozitívot készített róluk. Mámorító érzés töltötte el, amikor látta, hogy a képek lassan, fokozatosan megjelennek a papíron az előhívófürdőben. Biz’ isten jó munkát végzett!

Már csak egyetlen lényeges dologban kellett döntésre jutnia.

A probléma egész nap ott motoszkált az agyában, és most, hogy a képek elkészültek, kénytelen volt szembenézni vele.

Mi lesz, ha nem sikerül hazajutnia?

Az előtte álló út – a legenyhébben szólva – kockázatos volt. Arról meg volt ugyan győződve, hogy az utazási korlátozások és a partvédelem ellenére is el tud jutni a találkozó helyére, de ki garantálja, hogy a tengeralattjáró csakugyan ott lesz, és ha igen, sikerül hazajutnia az Északi-tengeren? Hiszen még az is megtörténhet, hogy kisétál ebből az üzletből, és elgázolja egy busz.

Annak a lehetősége, hogy miután felfedezte a háború egyik legnagyobb titkát, esetleg meghal, és vele együtt sírba száll a titok is, túlságosan szörnyű volt ahhoz, hogy foglalkozzék vele.

Tartalék stratégiát is ki kell dolgoznia: ki kell találnia még egy másik módját is annak, hogy a szövetségesek félrevezető manőverének a bizonyítéka feltétlenül eljusson az Abwehrhez. Vagyis – írnia kell Hamburgnak.

Postaszolgálat természetesen nem volt Anglia és Németország között. A levélnek egy semleges országon keresztül kell mennie. De hát az ilyen leveleket egészen biztosan cenzúrázzák. Írhatna persze rejtjelesen is, de hát ennek semmi értelme: neki a fényképeket kell elküldenie, mert csak a bizonyíték számít.

Volt még egy lehetőség a küldemény Hamburgba juttatására, nem is újkeletű. A londoni portugál követség egyik tisztviselője, aki politikai okokból a németekkel rokonszenvezett, no meg alaposan meg is volt vesztegetve, hajlandó volt a diplomáciai futárpostával üzeneteket juttatni el a lisszaboni német követségre. Ezt az utat 1939 elején nyitották meg, de Faber sohasem vette igénybe, egyetlen eset kivételével, amikor rutinkísérletként ezen az úton lépett érintkezésbe Canarisszal, az admiralitás kívánságára.

Most igénybe vehetné.

Fabert észokokkal meg nem magyarázható ingerültség fogta el. Gyűlölte még a *gondolatát* is annak, hogy másokban bízzon. Lehet, hogy az út már rég nincs nyitva, vagy már nem biztonságos. Az utóbbi esetben az angolok rájöhetnek, hogy felfedezte a titkukat.

A kémkedésben alapvető szabály, hogy az ellenfélnek nem szabad megtudnia, melyik titkát fedezték fel. Mert ha megtudja, a felfedezés értéke a nullával lesz egyenlő. Csakhogy adott esetben nem ez a helyzet. Mert mit érnek vele az angolok, még ha tudják is, hogy felfedezte a titkukat? Franciaország elözönlésének a problémája akkor is probléma marad a számukra!

Faber világosan gondolkozott. Az érvek és ellenérvek összevetésének az eredménye vitathatatlanul amellett szólt, hogy bízza csak a titkát a portugál követségen dolgozó kapcsolatra.

Így hát mégsem hallgatott az ösztöneire; leült, és elkezdte írni a levelet.

14.

Frederick Bloggs kénytelen volt vidéken tölteni a kellemetlen délutánt.

Amikor már az ötödik aggódó feleség jelentette a helybeli rendőrségen, hogy a férje nem tért haza, az egyik falusi rendőr megpróbálta gyakorolni eléggé korlátozott következtetőképességét, és arra az eredményre jutott, hogy egy egész nemzetőrjárőr egyszerűen eltűnt. Majdnem biztos volt benne, hogy vagy eltévedtek – hiszen mind süketek, együgyűek vagy szenilisek voltak, különben nyilván katonák lettek volna –, de azért felhívta az illetékes rendőrkapitányságot, csak hogy minden eshetőségre fedezze magát. Az őrmester, aki a kapitányságon felvette a telefont, azonnal rájött, hogy az eltűnt emberek egy különösen kényes katonai területen járőröztek, és jelentést tett a felügyelőjének, aki jelentést tett a Scotland Yardnak, ahonnan azonnal útnak indították a Különleges Ügyosztály egyik tagját, és értesítették az M. I.-5-öt, ahonnan útnak indították Bloggsot.

A Különleges Ügyosztály embere az a Harris volt, aki annak idején a Stockwellben történt gyilkosságon is dolgozott. Harris meg Bloggs már a vonaton találkozott, amelynek a mozdonya azoknak a vadnyugati lokomotívoknak az egyike volt, amelyeket az amerikaiak kölcsönöztek az angoloknak, mert nem volt elég a mozdonyuk. Harris megismételte a vasárnapi ebédre szóló meghívást, és Bloggs megint azt felelte, hogy majdnem minden vasárnap dolgozik.

Miután leszálltak a vonatról, biciklit kölcsönöztek, hogy azzal karikázzanak végig a csatorna mellett húzódó vontatóösvényen, amíg össze nem találkoznak a kutatócsoporttal. Harris, aki tíz évvel idősebb és huszonöt kilóval nehezebb volt, mint Bloggs, megerőltetőnek találta a biciklizést.

A kutatócsoport egyik részét egy vasúti híd alatt találták meg. Harris kapott az alkalmon, és gyorsan leszállt a bicikliről.

– Mit találtak? – kérdezte. – Holttesteket?

– Nem – felelte egy rendőr. – Egy bárkát. Maguk kicsodák?

Bemutatkoztak. Egy alsónadrágra vetkőzött rendőr a víz alá bukott, hogy megvizsgálja a bárkát. Egy hatalmas dugóval a kezében mászott ki a vízből.

Bloggs Harrisre nézett.

– Szándékosan süllyesztették volna el?

– Úgy látszik. – Harris a búvárra nézett. – Egyebet nem vett észre?

– A bárka nem rég lehet a víz alatt, mert teljesen jó állapotban van, és az árboc nem tört el, hanem leszerelték.

– Elég sok mindent megfigyelt az alatt az egy perc alatt, amíg a vízben volt – jegyezte meg Harris.

– A hétvégeken búvárkodni szoktam – válaszolta a rendőr.

Harris és Bloggs ismét felültek a kerékpárjukra, és továbbkarikáztak.

Mire elértek a kutatócsoport nagyobbik részéhez, azok már megtalálták a holttesteket.

– Mind az ölüket meggyilkolták – mondta az egyenruhás felügyelő, aki a csoportot vezette. – Langham századost, Lee tizedest meg Watson, Dayton és Forbes közlegényeket. Daytonnak a nyakcsigolyáját törték el, a másik négyet valami késfélével ölték meg. Langham teste a csatornába eshetett. Együtt találtuk meg valamennyiüket egy nem túl mély sírgödörben. Valóságos tömegmészárlás. – Meg volt rendülve.

Harris közelről is megnézte a sorba fektetett öt holttestet.

– Ilyen sebeket, amilyen ezeken van, már láttam, Fred – mondta.

Bloggs is megnézte a holttesteket.

– A Krisztusát, ez *ő!*

Harris bólintott.

– Stiletto.

A felügyelő csodálkozva megkérdezte:

– Maguk tudják, ki tette?

– Sejtjük – mondta Harris. – Véleményünk szerint az illető már kétszer gyilkolt. Ha ez ugyanaz az ember, akkor tudjuk, hogy kicsoda, csak azt nem tudjuk, hol van.

A felügyelő szeme összeszűkült.

– Mivel ilyen közel van a tiltott terület, és a Különleges Ügyosztály meg az M. I.-5 ilyen gyorsan a helyszínre érkezett, van még valami, amit tudnom kell az ügyről?

Harris válaszolt.

– Csak annyi, hogy hallgasson róla, amíg a főnöke nem beszélt a mi főnökeinkkel.

– Hallgatok, mint a sír.

Bloggs megkérdezte:

– Másvalamit nem találtak, felügyelő?

– Most fésüljük át a terepet, egyre nagyobb körökben, de eddig még semmi eredmény. Csak a gödörben volt néhány ruhadarab. – Odamutatott.

Bloggs óvatosan megérintette őket: fekete nadrág, fekete szvetter, rövid bőrzubbony, mint a RAF pilótáié. Harris megjegyezte:

– Éjszakai munkához való öltözék.

– És nagydarab emberre való – tette hozzá Bloggs.

– Milyen magas az emberünk?

– Hat lábnál is magasabb.

A felügyelő megkérdezte:

Találkoztak az embereimmel, akik megtalálták az elsüllyedt bárkát?

– Igen. – Bloggs a homlokát ráncolta. – Hol van a legközelebbi zsilip?

– Négy mérfölddel feljebb.

– Ha az emberünk abban a bárkában ült, akkor a zsilipőrnek látnia kellett őt, igaz?

– Feltétlenül látnia kellett – válaszolt a felügyelő.

– Akkor jó lesz, ha beszélünk vele – mondta Bloggs, és már ment is vissza a biciklijéhez.

– Nem bírok ki még négy mérföldet – siránkozott Harris.

– Legalább leadsz valamit abból, amit a vasárnapi ebédeken felszedtél – mondta Bloggs.

A négymérföldes út megtételéhez majdnem egy órára volt szükségük, mert a vontatóösvény nem kerekeknek készült, hanem lovaknak, hepehupás volt és sáros, tele kődarabokkal meg gyökerekkel. Harris izzadt, és egyfolytában káromkodott, amíg a zsiliphez nem értek.

A zsilipőr kint ült a kis ház előtt, pipázott, és élvezte az enyhe délutáni levegőt.

Bloggs beszélt, mert Harris nem jutott lélegzethez.

– Rendőrök vagyunk – mondta.

– Igazán? – kérdezte a zsilipőr. – Miért ez a nagy izgalom? – Ő körülbelül olyan izgatottnak látszott, mint egy macska a meleg kandalló előtt.

Bloggs elővette a levéltárcájából Die Nadel fényképét, és odaadta a zsilipőrnek.

– Látta valaha ezt az embert?

A zsilipőr az ölébe tette a képet, amíg újból meggyújtotta a pipáját, aztán a kezébe vette, tanulmányozta egy darabig, és visszaadta.

– Nos? – kérdezte Harris.

– Egen – bólintott a zsilipőr. – Láttam. Tegnap járt itt, körülbelül ilyentájt. Még be is tért egy csésze teára. Elég jóképű fickó. Mit követett el?

Lámpát gyújtott sötétedés után?

Bloggs fáradtan leült.

– Az időpont stimmel – állapította meg.

Harris hangosan gondolkozott.

– Leereszkedik a folyón, valamivel arrább kiköt, s miután besötétedett, behatol a tiltott területre. – Halkan beszélt, hogy a zsilipőr ne hallja. – Mire visszatér, a nemzetőrök kiszúrták a bárkáját. Elintézi őket, továbbvitorlázik a vasúti hídig, ott elsüllyeszti a bárkát, és... felugrik egy vonatra.

Bloggs odaszólt a zsilipőrnek:

– Hová vezet az a vasútvonal, amelyik néhány mérfölddel lejjebb keresztezi a csatornát?

– Londonba.

– Ó, a hétszentségit! – mondta Bloggs.

Bloggs éjfélkor ért vissza a Whitehallra, a Hadügyminisztériumba. Godliman és Parkin bent volt, őt várták. Bloggs közölte:

– Egészen biztos, hogy ő az – és elmesélte nekik, mi történt. Parkin egészen izgalomba jött, Godliman csak feszülten figyelt. Amikor Bloggs befejezte, Godliman megállapította:

– Tehát visszajött Londonba, és mi ismét kereshetjük a tűt a szénakazalban. – Most is a gyufaszálakkal játszadozott, valamilyen figurát rakott ki belőlük az íróasztalán. – Furcsa, de valahányszor ránézek a fényképre, mindig az az érzésem, hogy én *találkoztam* már a nyavalyással.

– Gondolkozzon! – mondta Bloggs. – Hol találkozhatott vele?

Godliman reménytelenül rázta a fejét.

– Csak egyetlenegyszer találkozhattam vele, és valahol furcsa körülmények között. Mintha egy olyan arc volna, amelyet valamelyik előadásom hallgatóságának a soraiban láttam, vagy egy koktélpartin, valahol a háttérben. Csak futó pillantást vethettem rá, egy alkalmi találkozás során. Még ha eszembe jutna is, hogy hol, valószínűleg akkor se mennénk vele semmire.

Parkin megkérdezte:

– Mi van azon a területen?

– Nem tudom, ami azt jelenti, hogy valószínűleg valami rendkívül fontos dolog – válaszolta Godliman.

Egy darabig csend volt. Parkin cigarettára gyújtott Godliman egyik gyufaszálával. Bloggs felnézett.

– Nyomtassuk ki millió példányban a fényképét, és juttassuk el valamennyi rendőrnek, légiósnak, nemzetőrnek, katonának, vasúti hordárnak. Ragasszuk ki a hirdetőtáblákra, és tegyük közzé az újságokban...

Godliman a fejét rázta.

– Túlságosan kockázatos. Mi van, ha már közölte Hamburggal, mit látott, akármi is az? Ha nagy felhajtást csinálunk körülötte, Hamburgban tudni fogják, hogy a hozzájuk eljuttatott információ igaz. Csak a hitelét növeljük vele.

– De hát valamit csak tennünk kell!

– Teszünk is. Elküldjük a fényképét a rendőröknek, és megadjuk a sajtónak a személyleírását azzal, hogy csak egy közönséges gyilkos. Megadjuk a Highgate-ben és Stockwellben történt gyilkosságok részleteit, de egy szót se szólunk róla, hogy az állambiztonsági szervek keresik.

Parkin megszólalt:

– Amit ön mond, azt jelenti, úgy kell harcolnunk, hogy az egyik karunk hátra van kötve.

– Egyelőre kétségtelenül azt.

– Én le is adom a drótot a Yardnak – mondta Bloggs, és már vette is fel a telefonkagylót.

Godliman megnézte az óráját.

– Ma éjszaka ennél többet már nem nagyon tehetünk, mégsincs kedvem hazamenni. Úgyse tudnék aludni.

Parkin felállt.

– Akkor megyek, keresek egy kannát, és főzök egy kis teát. – Azzal már ment is.

Godliman éppen egy lovas kocsit rakott ki a gyufaszálakból az íróasztalán. Most elvette a ló egyik lábát, és meggyújtotta vele a pipáját.

– Van barátnője, Fred? – kérdezte, mintha csak társalogni akarna.

– Nincs.

– Azóta se?...

– Azóta se.

Godliman pöfékelve pipált.

– Pedig egyszer a legnagyobb fájdalomnak is el kell múlnia.

Bloggs nem válaszolt.

Godliman folytatta:

– Talán nem kellene úgy beszélnem magával, mintha valami erkölcsprédikátor lennék. De hát pontosan tudom, mit érez – egyszer magam is ugyanígy éreztem. Azzal a különbséggel, hogy én senkit se okolhattam érte.

– Maga se nősült meg újból – mondta Bloggs, de nem nézett Godlimanre.

– Nem. És nem szeretném, ha maga is elkövetné ugyanezt a hibát. Ha az ember megéri a negyvenes-ötvenes éveit, nagyon nyomasztó tud lenni, ha egyedül él.

– Nem mondtam, hogy Christine-t úgy nevezték, hogy Bloggs, a Rettenthetetlen?

– De mondta.

Bloggs végre Godlimanre nézett.

– Árulja el nekem: hol találok én még egy olyan nőt, mint ő volt?

– Feltétlenül hősnek kell lennie?

– Christine után – annak.

– Anglia tele van hősökkel, Fred.

Ebben a pillanatban lépett be Terry ezredes.

– Jé, Andrew bácsi... – kezdte Godliman.

Terry a szavába vágott:

– Maradjatok ülve. Fontos dologról van szó. Nagyon figyelj, mert gyorsan el kell mondanom. Bloggs, a dologról magának is tudnia kell. Akárki is az, aki megölte azt az öt nemzetőrt, a legfontosabb, mondhatnám, *életbevágóan fontos* titkunkról értesült.

Először is: inváziós haderőnk Normandiában fog partra szállni Európában. Másodszor: a németek azt hiszik, hogy Calais térségében tervezzük a partraszállást. Harmadszor: a megtévesztő akció egyik legfontosabb eleme az Első USA Hadseregcsoportnak nevezett fantomhadsereg, amelyet azon a tiltott területen helyeztünk el, ahol a nemzetőrök járőröztek. A területen álbarakkok, papundekli repülőgépek, felfújt gumitankok vannak – egy óriási játékhadsereg, amelyet valódinak néztek azoknak a felderítő-repülőgépeknek a megfigyelői, amelyeket átengedtünk.

Bloggs megkérdezte:

– Honnan tudjuk olyan biztosan, hogy a kém rájött a blöffre?

Terry az ajtóhoz lépett.

– Jöjjön be, Rodriguez.

Magas, jóképű, koromfekete hajú, hosszú orrú férfi lépett a szobába, s udvariasan biccentett Godlimannek és Bloggsnak. Terry bemutatta:

– Senor Rodriguez, a mi emberünk, s a portugál követségen dolgozik. Legyen szíves, mesélje el az uraknak, mi történt, Rodriguez.

A férfi, a kalapját a kezében tartva, állva maradt az ajtó előtt.

– Tizenegy óra körül egy taxi érkezett a követség elé. Az utasa nem szállt ki, de a sofőr leadott a portán egy Franciscónak címzett borítékot. A portás – az utasítása értelmében – azonnal felszólt nekem, úgyhogy én vettem át a borítékot. Közben még volt időm ki is nézni, és megjegyeztem a taxi számát.

– Már kerestetem is a taxit – mondta Terry. – Rendben van, Rodriguez, hazamehet. És nagyon köszönöm.

A magas portugál eltávozott. Tény meg átnyújtott Godlimannek egy Manuel Franciscónak címzett nagy, sárga borítékot. Godliman kinyitotta – már fel volt bontva –, és kivett belőle egy második borítékot. Azon egy sor betű állt, amelynek nem volt semmi értelme: feltételezhetően rejtjelezett cím volt.

A második borítékban több, kézzel teleírt papírlap volt, meg egy csomó nyolcszor tízes fénykép. Godliman szemügyre vette a levelet.

– Nagyon egyszerű sifre-nek látszik – állapította meg.

– Nem kell elolvasnod – mondta türelmetlenül Terry. – Nézd csak meg a fényképeket.

Godliman megnézte őket. Körülbelül harminc fénykép volt, és Godliman mindegyiket alaposan megnézte, csak aztán szólalt meg. Átadta a fényképeket Bloggsnak, és azt mondta:

– Ez katasztrófa.

Bloggs gyorsan végignézte, aztán letette a képeket.

Godliman újból megszólalt:

– És ez csak a biztosítási kísérlete volt. A negatívok még mindig nála vannak, és *megy valahová velük.*

A három férfi – Godliman, Bloggs és Parkin – mozdulatlanná dermedve ült a kis irodában. Egyetlen lámpa égett a szobában: Godliman íróasztalán az olvasólámpa. A szoba – krémszínű falaival, az elsötétített ablakkal, a szerény berendezéssel és a kopott hivatali szőnyeggel – a világon bárhol lehetett volna.

Terry szólalt meg:

– Megyek, mert tájékoztatnom kell Churchillt.

Megszólalt a telefon, az ezredes kapta fel a kagylót.

– Igen. Helyes. Azonnal hozza ide – de várjon, előbb kérdezze meg tőle, hol tette le az utasát. Micsoda? Tényleg? Köszönöm, gyors munkát végeztek. – Letette a kagylót. – A taxis a University College Hospital előtt tette le az utasát.

– Talán megsebesült a nemzetőrökkel folytatott küzdelem során – mondta Bloggs.

– Hol van az a kórház? – kérdezte Terry.

– Körülbelül öt perc járásnyira a Euston-pályaudvartól – mondta Godliman. – Onnan indulnak a vonatok Holyheadbe, Liverpoolba, Glasgow-ba... meg egy sor olyan városba, ahol kompra lehet ülni, és át lehet kelni Észak-Írországba.

– Liverpoolból Belfastba lehet menni – mondta Bloggs –, onnan autóval a határra, azon át az Ír-Köztársaságba, aztán az Atlanti-óceán partján fel lehet ülni egy német tengeralattjáróra. A Holyheadból Dublinba való átkelést nyilván nem kockáztatja meg az útlevél-ellenőrzés miatt, Liverpoolon túl meg nincs értelme Glasgow-ba mennie.

– Fred – mondta Godliman –, a legokosabb, ha elmegy a pályaudvarra, és akinek csak lehet, megmutatja Faber fényképét, hátha valaki látta, mikor vonatra szállt. Én meg felhívom a pályaudvart, közlöm velük, hogy maga odamegy, és ugyanakkor megkérdezem, milyen vonatok indultak ki körülbelül fél tizenegy óta.

Bloggs fogta a kabátját meg a kalapját.

– Máris indulok.

Godliman felemelte a telefonkagylót.

– Igen, indul a hajsza.

A Euston pályaudvaron még mindig rengeteg volt az ember. Normális időkben a pályaudvar éjfél körül bezárt, de a háború alatt akkorák voltak a késések, hogy az utolsó vonat gyakran csak azután indult ki, miután a reggeli legelső kofavonat beérkezett. A pályaudvar csarnoka zsúfolva volt csomagokkal meg alvó emberekkel.

Bloggs megmutatta a fényképet három vasúti rendőrnek. Egyikük sem emlékezett az arcra. Megpróbálkozott tíz hordárnővel: semmi. Végigjárta valamennyi kijáratot, ahol elszedik a használt jegyeket. Az egyik jegyszedő azt mondta: – Mi a jegyeket nézzük, nem az arcokat. – Eredménytelenül

próbálkozott meg vagy fél tucat utassal is. Végül bement a jegypénztárba, és megmutatta a fényképet valamennyi ott ülő pénztárosnak.

Egy nagyon kövér, kopasz pénztáros, akinek rosszul volt betéve a protézise, ismerősnek találta az arcot.

– Ugyanis azzal szoktam szórakozni – magyarázta Bloggsnak –, hogy megpróbálok felfedezni valamit az utasokon, ami elárulja, miért szállnak vonatra. Ha például fekete nyakkendő van valakin, valószínűleg temetésre megy, ha meg sáros a bakancsa, hazatérő gazdálkodó lehet. Vagy valakin valamelyik egyetem kravátlija van, vagy egy nő ujján fehér csík árulkodik róla, hogy lehúzta a jegygyűrűjét... tudja, mire gondolok. Eléggé unalmas a munkám, nem mintha panaszkodni akarnék...

– Ezen a pasason mit vett észre? – vágott a szavába Bloggs.

– Semmit. Vagyis... egyáltalán nem tudtam rajta eligazodni. Mintha igyekezett volna minél kevésbé feltűnő lenni, talán tudja, mire gondolok.

– Tudom. – Bloggs egy kis szünetet tartott. – Nos, próbáljon meg nagyon erősen gondolkozni. Nem emlékszik véletlenül, hová váltott jegyet ez az ember?

– De igen – mondta a kövér pénztáros. – Invernessbe.

– Ez nem azt jelenti, hogy tényleg oda készül – mondta Godliman. – A pasas profi: tudja, hogy érdeklődünk a pályaudvarokon meg a vasútállomásokon. Szerintem automatikusan nem oda vált jegyet, ahová menni akar. – Megnézte az óráját. – Mindenesetre a tizenegy negyvenötösre szállhatott fel. Az a vonat most fut be Staffordba. Megkérdeztem a vasutat, azok meg megkérdezték a szemaforkezelőket – tette hozzá mintegy magyarázatul. – Crewe előtt meg fogják állítani. És már készen is áll egy repülőgép, hogy Stoke-on-Trentbe vigye magukat.

Parkin, maga felszáll a vonatra, amikor az megáll Crewe előtt. Jegyellenőrnek öltözik, és megnéz azon a vonaton minden egyes jegyet és – minden egyes arcot. Ha kiszúrta Fabert, csak maradjon a közelében.

Bloggs, maga meg Crewe-ben fog várakozni a kijárati jegyellenőrzésnél, arra az esetre, ha Faber úgy döntene, hogy ott száll le. De nem fog leszállni. Maga száll fel a vonatra, és Liverpoolban elsőnek száll le róla, és ugyancsak a kijárati jegyellenőrzésnél fog várakozni, amíg Parkin és Faber is meg nem jelenik. A helybeli rendőrség állományának a fele ott lesz, hogy segítsen magának.

– Ez mind nagyon szép, ha nem ismer rám – mondta Parkin. – De mi lesz, ha emlékszik az arcomra Highgate-ból?

Godliman kihúzta az íróasztal egyik fiókját, kivett belőle egy pisztolyt, és odaadta Parkinnak.

– Ha magára ismer, lője le a csirkefogót.

Parkin szó nélkül zsebre vágta a fegyvert.

Godliman folytatta:

– Szeretném, ha mind a ketten tisztában lennének vele, hogy mennyire fontos a feladatuk. Ha nem kapjuk el ezt a pasast, az európai partraszállást el fogják halasztani, lehet, hogy egy évvel. Lehet, hogy ilyen alkalmas időpont soha többé nem következik be.

Bloggs megkérdezte:

– Közölték velünk, mikor lesz a D nap?

– Csak annyit tudok, hogy hetek kérdése.

Parkin elgondolkozott.

– Akkor júniusban lesz.

– A hétszentségit! – kiáltott fel Bloggs.

– Tartózkodjanak a megjegyzésektől – mondta Godliman. Megszólalt a telefon, Godliman felvette a kagylót. Egy pillanat múlva felnézett.

– Megérkezett a kocsijuk.

Bloggs és Parkin felállt.

– Várjanak még egy pillanatig – mondta Godliman.

Megálltak az ajtóban, és a professzorra néztek. A telefonba beszélt:

– Igenis, uram. Feltétlenül átadom. Isten önnel, uram.

Bloggs el nem tudta képzelni, kit szólít Godliman uramnak. Megkérdezte:

– Ki volt az?

– Churchill – felelte Godliman.

Parkin meg volt illetődve.

– Mit akart mondani? – kérdezte.

– Mindkettőjüknek minden jót és szerencsés utat kíván – felelte Godliman.

15.

A vasúti kocsiban koromsötét volt. Fabernek eszébe jutottak a közszájon forgó viccek. „Vegye le a kezét a térdemről! Nem, nem maga. Maga!” Az angolok mindenből viccet csinálnak. A vasúti közlekedés még soha nem volt olyan rossz, mint manapság, de már senki nem panaszkodik miatta. Faber szerette a sötétséget: névtelenséget biztosított.

Korábban énekeltek is az utasok. Három matróz kezdte a folyosón, és az egész kocsi csatlakozott hozzájuk. Elénekelték a *Duruzsolj, mint a teáskannát,* azt, hogy *Anglia örökké élni fog* (az etnikai egyensúly kedvéért a *Glasgow a városomat* meg az *Őseim földjét* is), no meg alkalomhoz illőén azt is, hogy: *Ne add tovább!*

Légiriadó is volt, a vonat lelassított, és egy darabig harminc mérfölddel vánszorgott. Az előírás szerint az utasoknak le kellett volna feküdniük a padlóra, de persze nem volt hely. Egy női hang, amelyről nem lehetett tudni, kicsodáé, megszólalt a sötétben: – Jaj, istenem, be félek! – mire egy ugyancsak névtelen férfi – akiről csak azt lehetett tudni, hogy cockney kiejtéssel beszél – azt mondta: – Biztonságosabb helyen nem is lehetne, hölgyem. Mozgó célpontot nem tudnak eltalálni. – Erre mindenki nevetett, és senki sem félt többé. Valaki kinyitott egy bőröndöt, és megkínálta a körülötte ülőket tojásporból készült rántottás szendviccsel.

Az egyik matróz kártyázni akart.

– Hogy kártyázhatnánk ebben a sötétben?

– Kitapogatjuk a lapok szélét. Harry kártyái mind meg vannak jelölve.

Hajnali négy körül a vonat érthetetlen okból megállt. Egy iskolázott férfihang – a szendvicsosztogató, gondolta Faber – azt mondta:

– Szerintem Crewe előtt vagyunk.

– Ahogy én a vasutakat ismerem, Bolton és Bournemouth közt bárhol lehetünk – mondta a cockney.

A vonat rándult egyet, és újra elindult. Mindenki éljenzett. Hol vannak a karikatúrák fagyosan tartózkodó angoljai, akiknek arcizmuk se rezdül? – gondolta Faber. Ebben a kocsiban semmi esetre sincsenek.

Néhány perc múlva egy hangot hallott a folyosóról:

– Kérem a jegyeket ellenőrzésre. – Faber felfigyelt a yorkshire-i akcentusra: már északon jártak. Megkereste a jegyét a zsebében.

Az ajtó melletti sarokban ült, ki tudott nézni a folyosóra. Az ellenőr zseblámpával világított rá a jegyekre. Faber a visszaverődött fényben ki tudta venni az alakját. Valahogy ismerősnek tűnt.

Visszaült a helyére, és várt. Eszébe jutott a lidérces álom: Ez egy Abwehr-jegy – és elmosolyodott a sötétben.

Aztán összeráncolta a homlokát. A vonat érthetetlen okból megáll; röviddel utána megkezdődik a jegyellenőrzés; az ellenőr arca homályosan ismerős... Lehet, hogy nem jelent semmit, de hát Faber azért volt még életben, mert mindig tartott az olyan dolgoktól, amelyek *lehet,* hogy nem jelentettek semmit. Ismét kinézett a folyosóra, de az ellenőr éppen belépett az egyik fülkébe.

A vonat csak rövid időre állt meg – Faber fülkéjében elhangzott vélemény alapján az állomás Crewe volt –, aztán ismét elindult.

Fabernek sikerült végre egy pillantást vetnie az ellenőr arcára, és – már emlékezett! A highgate-i penzió! A yorkshire-i fiú, aki mindenáron katona szeretett volna lenni.

Faber éberen figyelte. A zseblámpa minden egyes utas arcába belevilágított egy pillanatra. Az ellenőr nem csak a jegyeket nézte.

Ne, figyelmeztette magát Faber, ne siessük el a következtetést. Hogyan juthattak volna a nyomára? Ilyen rövid idő alatt nem jöhettek rá, melyik vonatra szállt, nem keríthették elő az egyiket ama nagyon kevés ember közül, aki tudja, milyen az arca, nem öltöztethették be ellenőrnek, és nem juttathatták fel a vonatra. Ez egyszerűen képtelenség.

Parkin. Igen, ez a neve. Billy Parkin. Csak most valahogy sokkal idősebbnek látszik. Az ellenőr egyre közelebb került.

Csakis hasonlóság lehet – talán Parkin bátyja. Csakis véletlen lehet.

Parkin belépett a szomszéd fülkébe. Faber nem késlekedhetett tovább.

A legrosszabb esetet tételezte fel, és felkészült, hogy aszerint járjon el.

Felállt, elhagyta a fülkét, és a folyosón heverő bőröndök, katonai oldalzsákok és emberi testek közt utat tört magának a mosdóig. Üres volt. Bement, és magára zárta az ajtót.

Csak időt nyert vele: a jegyellenőrök soha nem mulasztják el, hogy a mosdókba is be ne nézzenek. Leült a vécécsésze fedelére, és gondolkozni kezdett, hogyan másszon ki ebből a csávából. A vonat már erősen felgyorsított, és olyan sebesen robogott, hogy nem ugorhatott le róla. Különben is észrevehetné valaki, és ha valóban őt keresik, nyilván megállítanák a vonatot.

– A jegyeket kérem ellenőrzésre!

Parkin tehát ismét a közelébe került.

Fabernek támadt egy ötlete. Az egyes kocsik közt, ahol összekapcsolták őket, volt egy légkamraszerű, redőzött harmonikafújtatóhoz hasonló kis térség, mindkét végén ajtóval, amely persze zárva volt a lárma meg a huzat miatt. Faber elhagyta a mosdót, utat tört magának a kocsi végébe, kinyitotta az ajtót, és belépett az összekötő térségbe. Becsukta maga mögött az ajtót.

Dermesztően hideg volt, a lárma iszonyú. Faber leült a padlóra, összehúzódzkodott, és úgy tett, mintha aludna. Ilyen helyen csak egy halott tud aludni, de hát manapság furcsa dolgokat művelnek az emberek a vonatokon. Nagyon fázott, de vigyázott, hogy ne reszkessen.

Kinyílt mögötte az ajtó.

– A jegyeket kérem.

Faber úgy tett, mintha mélyen aludna. Hallotta, hogy az ajtó becsukódik.

– Ébredés, Csipkerózsika! – A hang félreismerhetetlen volt. Faber úgy tett, mintha összerezzenne, aztán felállt, vigyázva, hogy háttal legyen Parkinnak. Amikor megfordult, már a kezében volt a stiletto. Nekilökte Parkint az ajtónak, a torkának szegezte a stiletto hegyét, és megszólalt:

– Egy hangot se, vagy megöllek!

A bal kezével megfogta Parkin zseblámpáját, és a fiatalember arcába világított vele. Parkin nem látszott olyan rémültnek, mint várta.

– Nicsak, nicsak – mondta Faber. – Billy Parkin, aki úgy szeretett volna katona lenni, a vasútnál kötött ki. Persze végeredményben ez is egyenruha.

– Maga az? – mondta Parkin.

– Tudod te jól, hogy én vagyok, kis Billy Parkin. Hiszen engem kerestél. Miért? – Igyekezett, hogy minél gyűlöletesebb legyen a hangja.

– Nem tudom, miért kerestem volna. Nem vagyok én rendőr.

Faber a hatás kedvéért mozdított egyet a késen.

– Elég a hazudozásból!

– Becsületszavamra, Mr. Faber. Engedjen futni – ígérem, senkinek se árulom el, hogy láttam magát.

Fabernek kezdtek kétségei támadni. Lehet, hogy Parkin igazat mond, mert ha nem, éppúgy túljátssza a szerepét, mint maga Faber.

Parkin teste megrándult, jobb karja megmozdult a sötétben. Faber vasmarokkal elkapta a csuklóját. Parkin küzdött egy pillanatig, de Faber egy milliméternyire a torkába nyomta a stiletto tűszerű hegyét, mire a

fiatalember mozdulatlanná dermedt. Faber megkereste a zsebet, ahová Parkin nyúlni akart, és megtalálta a pisztolyt.

– A jegyellenőrök nem szoktak fegyvert hordani maguknál – mondta Faber. – Kinek dolgozol, Parkin?

– Manapság mindnyájunknál van fegyver. Rengeteg a bűncselekmény a vonatokon a sötétség miatt.

Parkin bátran és makacsul hazudott. Faber rájött: a puszta fenyegetés nem elég ahhoz, hogy megoldja a nyelvét.

Mozdulata váratlan volt, gyors és pontos. A stiletto pengéje felemelkedett Faber öklében, s a hegye pontosan fél hüvelykre behatolt Parkin bal szemébe. Rögtön ki is húzta belőle.

Parkin száját befogta a tenyerével. A fojtott, fájdalmas sikolyt elnyomta a vonat csattogása. Parkin mind a két kezével tönkretett szeméhez kapott.

Faber kihasználta az alkalmat.

– Legalább a másik szemedet mentsd meg, Parkin. Kinek dolgozol?

– A katonai kémelhárításnak. Jaj, istenem, könyörgök, ne bántsa a másik szememet.

– Kinek? Menziesnek? Mastermannek?

– Jaj, istenem! Godlimannek. Percy Godlimannek.

– Godlimannek! – Fabernek ismerős volt a név, de most nem ért rá a vele kapcsolatos részletek után kutatni emlékezetében. – Honnan tudják, ki vagyok?

– Egy fényképről. Én kerestem ki a nyilvántartásból.

– Egy fényképről? *Miféle fényképről?*

– Egy távfutócsapatot ábrázol... a katonaságnál... Egy serleggel...

Faber emlékezett a képre. A Krisztusát, honnan kerítették elő? Ez volt az egyik lidérces álma: *fényképük van róla.* Ismerik az arcát. *Az arcát!*

Közelebb tartotta a kést Parkin jobb szeméhez.

– Honnan tudtad, hol vagyok?

– Jaj, ne, könyörgök... a portugál követségen dolgozó ügynök vette át a levelét... megjegyezte a taxi számát... kérdezősködtek a Eustonon... Könyörgök, a másik szememet ne... – Mindkét kezével eltakarta a szemét.

– Mi a tervük? Hol a csapda?

– Glasgow-ban. Glasgow-ban várják. Ott az egész vonatot kiürítik.

Faber leengedte a kezét, és Parkin hasához tartotta a kést. Hogy elterelje a figyelmét, megkérdezte:

– Hányan várnak? – Aztán döfött, alulról fel, a szív felé. Parkin megmaradt szeme rémülten kitágult, de a fiatalember nem halt meg rögtön. Ez volt a hátulütője Faber kedvenc ölési módszerének. Rendszerint a kés egyetlen döfése is elég volt, hogy megálljon a szívműködés. De ha a szív erős volt, nem mindig állt meg – végeredményben a sebészek is döfnek néha injekciós tűt közvetlenül a szívbe, hogy adrenalint fecskendezzenek bele. Ha a szív tovább működik, a mozgástól lyuk keletkezik a penge körül, s a lyukon át lassan szivárog a vér. Ez is halált okoz, de lassabban.

Parkin teste végre elernyedt. Faber egy pillanatig a falnak támaszkodva tartotta, és gondolkozott. Látott valamit a fiatalember arcán – egy villanásnyi bátorságot, egy árnyalatnyi mosolyt –, mielőtt meghalt. Ez jelent valamit. Az ilyesmi mindig jelent valamit.

Aztán engedte, hogy a test a padlóra zuhanjon, és olyan helyzetbe ültette, mintha aludna, hogy a sebeit ne lehessen rögtön látni. A vasutassapkát az egyik sarokba rúgta. A stilettót megtisztította Parkin nadrágján, s a kezéről is letörölte a kifolyt szemvizet. Mocskos ügy volt.

Betette a kést a blézere ujjába, és kinyitotta a kocsiba visszavezető ajtót. Visszabotorkált a sötétben a fülkéjéhez.

Amikor leült, a cockney megszólalt:

– Jó sokáig maradt. Csak nem kellett sorba állni a vécénél?

– Ennem is kellett valamit – mondta Faber.

– Valószínűleg tojásporos szendvicset evett – röhögött a cockney.

Faber Godlimanen gondolkozott. Ismerte a nevet – sőt még egy homályos arcot is tudott társítani hozzá: egy középkorú, pipázó, szemüveges férfi arcát, amelyen tanárosan szórakozott a kifejezés. Ez az! Godliman egyetemi tanár volt.

Fabernek minden az eszébe jutott. Az első két évben nem sok tennivalója akadt Londonban. A háború még nem kezdődött meg, és majdnem mindenkinek az volt a véleménye, hogy nem is fog megkezdődni. (Faber nem tartozott az optimisták közé.) Nem sok hasznos munkát tudott végezni – többnyire az Abwehr elavult térképeit ellenőrizte és helyesbítette, no meg általános jellegű jelentéseket küldött a saját megfigyelései meg az újságok olvasása alapján – de ezt sem sokat. Hogy eltöltse valamivel az idejét, tökéletesítse a nyelvtudását, és hogy valóságosabbá tegye az álcáját, városnéző kirándulásokra járt.

A canterburyi székesegyházba is így került el; teljesen ártatlanok voltak a szándékai. Igaz ugyan, hogy vásárolt egy légi felvételt a városról meg a

székesegyházról is, és haza is küldte a Luftwaffénak, de az nem sokat ért vele: 1942-ben szinte egész éven át próbálta eltalálni a székesegyházat, de nem sikerült. Faber egy teljes napig nézegette az épületet: elolvasta a falakba vésett monogramokat, tanulmányozta a különböző építészeti stílusokat, és az útikönyvet sorról sorra követve járta be lassan a templomot.

Az apszis déli részében állt, és az árkádsort nézegette, mikor ráeszmélt, hogy áll mellette valaki, aki ugyanúgy elmerült a látványban: egy idősebb férfi.

– Hát nem elbűvölő? – szólalt meg a férfi, és Faber megkérdezte, mire gondol.

– Arra az egyetlen csúcsívre a kerek ívű árkádsorban. Nincs rá semmi magyarázat – ezt a részt nyilván még sohasem építették át. Valaki valamiért csak úgy módosított azon az egyen. Kíváncsi lennék rá, hogy miért.

Faber rögtön látta, mire gondol. Az apszis román stílusban épült, a hajó gótikusban; de itt, az apszisban is volt egyetlen gótikus csúcsív.

– Talán a szerzetesek szerették volna látni – vetette fel –, milyen is az a csúcsív, és az építész csinált egyet nekik, hogy megmutassa.

Az idősebb férfi rábámult.

– Micsoda ragyogó következtetés! Persze hogy ez lehet az oka. Mondja, ön történész?

Faber elnevette magát.

– Nem. Egyszerű hivatalnok vagyok, aki néha történelmi tárgyú könyveket is olvas.

– Vannak, akik az efféle ihletett ötletekért doktori címet kaptak.

– Ön az? Mármint történész?

– Igen, de most restellem. – Kezet nyújtott. – Percy Godliman vagyok.

Lehetséges volna, tűnődött Faber, miközben a vonat kattogva-csattogva robogott keresztül Lancashire-ön, hogy az a tweedruhás, jelentéktelen figura jött rá a kilétére? A kémek általában azt állítják magukról, hogy közalkalmazottak, vagy valamilyen hasonlóan bizonytalan foglalkozásuk van; történésznek nem hazudják magukat, mert erre a hazugságra könnyen rá lehet jönni. Igaz, az a hír is járja, hogy az M. I.-nek rengeteg akadémikus is a segítségére van, csak hogy Faber ezeket legalább olyan fiatalnak, frissnek, agresszívnek és harciasnak képzelte el, mint amilyen okosnak. Godliman okosnak okos ugyan, de a többi tulajdonság nem állítható róla. Hacsak meg nem változott.

Faber még egyszer látta Godlimant, de a második alkalommal nem beszélt vele. A székesegyházban történt rövid beszélgetés után egyszer észrevett egy hirdetményt, hogy Godliman professzor nyilvános előadást tart II. Henrikről az egyetemen. Puszta kíváncsiságból elment rá. Az előadás alapos, színes és meggyőző volt, de Godliman akkor is eléggé komikus figurának látszott, ahogy a pulpituson ágált, egyre jobban belemelegedve a témába. De hogy az esze éles, mint a borotva, az nyilvánvaló volt.

Tehát ez az ember jött rá, hogy milyen Die Nadel arca.

– Úristen, egy amatőr!

Nos, a baklövései is nyilván amatőrre valló baklövések lesznek. Az, hogy Billy Parkint küldte utána, máris ilyen volt: Faber ráismert a fiatalemberre. Godlimannek olyan valakit kellett volna utána küldenie, akit Faber még sose látott. Igaz, hogy Parkinnak nagyobb esélye volt arra, hogy felismeri Fabert, viszont egyáltalán semmi esélye sem volt arra, hogy túl is éli a vele való találkozást. Egy profinak ezt tudnia kellett volna.

A vonat döccent egyet, és megállt. Odakint egy fojtott hang közölte, hogy Liverpoolban vannak. Faber káromkodott egyet magában: a következő lépésen kellett volna törnie a fejét, és nem azzal töltenie az időt, hogy felidézi a Percival Godlimannel kapcsolatos emlékeit.

Glasgow-ban várják, mondta Parkin, mielőtt meghalt. Miért Glasgow-ban? Ha érdeklődtek utána a Eustonon, bizonyára azt is megtudták, hogy Invernessbe akar menni. És ha gyanút fogtak, hogy Invernessbe csak megtévesztésül váltott jegyet, akkor nyilván azt is kispekulálták, hogy ide jön, Liverpoolba, hiszen ez a legelső állomás, ahonnan komppal át lehet jutni Írországba.

Faber gyűlölte a rögtönzött döntéseket.

A vonatról mégis le kellett szállnia.

Felállt, kinyitotta az ajtót, leszállt, és elindult a kijárati jegyellenőrzés felé.

Hirtelen eszébe jutott valami. Mi is volt az, ami felvillant Billy Parkin szemében, mielőtt meghalt? Nem gyűlölet, nem félelem, nem fájdalom – bár ez is mind benne volt abban a tekintetben –, hanem több ennél... Diadal!

Faber fölnézett, a jegyeket szedő vasutas mögé pillantott, és mindent megértett.

A jegyellenőrzés túloldalán, puhakalapban és esőkabátban ott állt a Leicester Square-en látott fiatal, szőke kullancs.

Parkin a halála előtt – gyötrődve, megalázva és leleplezve – még egyszer és utoljára becsapta Fabert. A csapda *itt* van!

Az esőkabátos férfi még nem vette észre Fabert a tömegben, Faber megfordult, és visszaszállt a vonatra. Mihelyt a fülkéjébe ért, félrehúzta a rolót, és kilesett. A kullancs az arcokat figyelte a tömegben. Nem vette észre, hogy valaki visszaszállt a vonatra.

Faber addig figyelt, amíg az utasok el nem tűntek a kijáraton, és a peron ki nem ürült. A szőke férfi sürgetően mondott valamit a jegyszedőnek, aki tagadóan rázta a fejét. De a férfi láthatóan makacs volt. Egy pillanat múlva intett valakinek, akit nem lehetett látni. Egy rendőrtiszt bukkant fel a homályból, és mondott valamit a jegyszedőnek. Csatlakozott a csoporthoz a peronőr is, nyomában egy civil ruhás férfival, aki nyilván egy magasabb rangú vasúti tisztviselő volt.

A mozdonyvezető és a fűtő leszállt a mozdonyról, és ők is odamentek a kijárathoz. Újabb legyintgetések és fejrázások következtek.

A vasutasok végül is vállat vontak, és szemüket az ég felé emelve otthagyták a csoportot, jelezve, hogy megadják magukat. A szőke meg a rendőrtiszt odahívott még néhány rendőrt, és határozott léptekkel elindult velük a peronon.

Át akarják kutatni a vonatot!

A vasutasok, köztük a mozdony személyzete is, az ellenkező irányban tűntek el, kétségtelenül azért, hogy egyenek egy szendvicset és igyanak egy teát, amíg az őrült rendőrök átkutatják a zsúfolt vonatot. Ez adott Fabernek egy ötletet.

Kinyitotta az ajtót, és leugrott a vonatról a másik oldalon, amelyik nem a peron felé esett. A vasúti kocsik elrejtették a rendőrök szeme elől. Futva elindult a sínek közt a mozdony felé. Futás közben meg-megbotlott a talpfákban, és meg-megcsúszott a zúzalékon.

Persze hogy semmi jóra nem lehetett számítani. Frederick Bloggs attól a pillanattól fogva tudta, hogy a Tű ismét kicsúszott a kezük közül, amikor rájött, hogy Billy Parkin nem szállt le a vonatról. Miközben az egyenruhás rendőrök párosával felszálltak a kocsikra, hogy valamennyit átkutassák, Bloggs több lehetséges magyarázatot is talált arra, hogy miért nem bukkant fel Parkin és mindegyik magyarázat lehangoló volt.

Felhajtotta a kabátja gallérját, és elindult ő is a huzatos peronon. Nagyon, de nagyon szerette volna elkapni Die Nadelt: nemcsak az invázió sikere érdekében – bár isten a tudója, ez is elég ok volt –, hanem Percival Godliman, az öt nemzetőr meg Christine miatt is.

Megnézte az óráját: hajnali négy volt. Hamarosan kivilágosodik. Bloggs egész éjszaka fenn volt, és előző reggel evett utoljára, de mostanáig kibírta az adrenalin segítségével. Most, hogy a csapda nem sikerült – mert biztos volt benne, hogy tényleg nem sikerült –, elszállt belőle minden energia. Érezte, hogy éhes és fáradt. Erőt kellett vennie magán, hogy ne ábrándozzon meleg ételről és puha ágyról.

– Uram! – Egy rendőr hajolt ki az egyik vasúti kocsiból, és feléje integetett. – Uram!

Bloggs elindult abba az irányba, aztán hirtelen szaladni kezdett.

– Talált valamit?

– Lehet, hogy az önök emberét, Parkint.

Bloggs felmászott a kocsiba.

– Mit akar azzal mondani, hogy *lehet?*

– Jobb, ha ön is megnézi. – A rendőr kinyitotta a kocsinak az összekötő térségbe vezető ajtaját, és bevilágított a zseblámpájával.

Parkin volt ott, Bloggs már az ellenőri egyenruháról megállapította. Összegörnyedve hevert a padlón. Bloggs elvette a rendőrtől a zseblámpát, letérdelt Parkin elé, és hátára fordította.

Amikor meglátta Parkin arcát, gyorsan elfordította a fejét.

– Te jóságos isten! – szaladt ki a száján.

– Tényleg Parkin? – kérdezte a rendőr.

Bloggs bólintott. Nagyon lassan felállt, nem nézett még egyszer a holttestre.

– Mindenkit ki kell hallgatnunk ebben meg a szomszédos kocsiban – mondta. – Aki látott vagy hallott valami szokatlant, visszatartjuk további kihallgatásra. Nem mintha azt hinném, hogy érünk vele valamit: a gyilkos nyilván még az állomás előtt leugrott a vonatról.

Bloggs kiszállt a peronra. A kutató rendőrök közben végeztek a feladatukkal, és egy csoportba gyűltek. Bloggs kiválasztott közülük hatot, hogy segítsenek az utasok kihallgatásában.

– Tehát meglépett a gazember – mondta a rendőrfelügyelő.

– Majdnem minden bizonnyal – ismételte Bloggs. – Benéztek minden mosdóba és a poggyászkocsiba is?

– Igen. És megnéztük a vonat tetején, alatta, a mozdonyon meg a szeneskocsiban is.

Egy utas leszállt a vonatról, és odalépett Bloggshoz meg a rendőrfelügyelőhöz. Beesett mellű, alacsony férfi volt, asztmásan zihált.

– Bocsánat – mondta.

– Tessék, uram – mondta a felügyelő.

– Keresnek valakit? – kérdezte az utas.

– Miért kérdi?

– Nem valami magas pasast keresnek?

– Miért kérdi? – ismételte meg a felügyelő.

Bloggs türelmetlenül közbeszólt:

– De igen, egy magas férfit keresünk. Nyögje már ki, hogy mit akar mondani.

– Csak azt, hogy egy magas pasas leszállt az ellenkező oldalon.

– Mikor?

– Egy-két perccel azután, hogy a vonat befutott az állomásra. Felszállt ezen az oldalon, aztán leszállt a másikon. Leugrott a sínekre. Poggyász nem volt nála, ez is gyanús volt, ezért gondoltam, hogy...

– Kibabrált velünk – mondta a felügyelő.

– Nyilván rájött, hogy csapdát állítottunk neki – mondta Bloggs. – De miből? Az arcomat nem ismeri, a maga embereit meg nem láthatta.

– Valami felkeltette a gyanúját.

– Vagyis átment a síneken az ellenkező oldalon levő peronra, és ott ment ki. Ott nem figyelhetett fel rá valaki?

A felügyelő vállat vont.

– Ilyen későn kevesen vannak azon a peronon. És ha felfigyelt is rá valaki, mondhatta azt, hogy nem volt türelme sorba állni az itteni jegyellenőrzésnél.

– Az ottani kijáratot nem figyeltette?

– Eszembe se jutott.

– Nekem se.

– Mindenesetre átkutatjuk a környéket, aztán benézünk bizonyos helyekre a városban is. És természetesen figyelni fogjuk a kompot is...

– Igen, legyenek szívesek – mondta Bloggs.

De szinte biztosan tudta, hogy Fabert nem fogják megtalálni.

A vonat több mint egy óra múlva indult el újból. Fabernek görcs állt a bal lábikrájába, és tele lett szénporral az orra. Hallotta, amikor a mozdony személyzete újból felkapaszkodott a mozdonyra, és néhány beszélgetésfoszlányt is elkapott. Arról beszéltek, hogy egy hullát találtak a vonaton. Fémes csörgés hallatszott, mikor a fűtő lapátolni kezdte a szenet, aztán sisteregni kezdett a gőz, csörömpölni kezdtek a dugattyúk, a vonat rándult egyet, és füstfelhőt eregetve elindult. Faber megkönnyebbülten változtatott a helyzeten, és fojtva tüsszentett is egyet. Mindjárt jobban érezte magát.

A szeneskocsi hátsó részében volt, és olyan mélyen beásta magát a szénbe, hogy egy embernek jó tíz percig kellett volna keményen lapátolnia ahhoz, hogy felfedezze. Miként remélte is, a rendőrség kutatása a szeneskocsiban csak annyiból állt, hogy jó sokáig nézték a szenet.

Tűnődni kezdett, vajon megkockáztathatja-e, hogy máris kibújjon. Nyilván kezd már világosodni: vajon nem láthatja-e meg valaki egy vasútvonal fölötti hídról? Úgy gondolta, hogy nem. A bőre már koromfekete volt, és egy mozgó vonaton nyilván csak egy elmosódott fekete foltnak fog látszani a fekete háttérben, a gyenge hajnali világosságban. Lassan, óvatosan kiásta magát a szénsírból.

A hideg levegőre érve mély lélegzetet vett. A szenet a szeneskocsiból az elején levő kis lyukon keresztül lapátolták ki. A fűtő nyilván csak később lesz kénytelen belépni a szeneskocsiba, ha a szén már alacsonyabban fog állni benne. Faber egyelőre biztonságban volt.

Amikor még jobban kivilágosodott, végignézett magán. Tetőtől talpig fekete szénpor fedte, akár a bányászt, amikor feljön az aknából. Valahol, valahogyan meg kell mosakodnia és át kell öltöznie.

Megkockáztatta, és kilesett a szeneskocsi pereme fölött. A vonat még Liverpool külvárosaiban járt valahol, gyárak, raktárak és mocskos kis házsorok mellett haladt el. Fabernek gondolkoznia kellett, mi legyen a következő lépése.

Eredetileg az volt a terve, hogy Glasgow-ban száll le a vonatról, ott felszáll egy Dundee-be induló vonatra, és a keleti parton megy fel Aberdeenig. Még mindig megtehette, hogy Glasgow-ban száll le. A pályaudvaron természetesen nem szállhat le, de leugorhat közvetlenül előtte vagy utána. Csakhogy nagy volt a kockázat: a vonat nyilván a Liverpool és Glasgow közti állomásokon is megáll, és Fabert akármelyik állomáson

kiszúrhatják. Nem, *azonnal* le kell szállnia a vonatról, és valamilyen más közlekedési eszközt kell keresnie.

Az ideális az volna, ha egy város vagy falu előtti elhagyatott útszakaszon szállna le. Azért kell elhagyatottnak lennie, nehogy valaki meglássa, hogy leugrik a szeneskocsiról. Ugyanakkor olyan útszakasznak kell lennie, amelyhez aránylag közel házak is vannak, hogy ruhát és kocsit lophasson. És egy emelkedő útszakasznak kell lennie, ahol a vonat annyira lelassít, hogy leugorhasson róla.

Most éppen óránként negyven mérföld körüli sebességgel robogtak. Faber visszafeküdt a szénre, és várt. Nem figyelhette állandóan a vidéket, amelyen keresztülhaladtak, mert félt, hogy meglátják. Elhatározta, hogy csak olyankor fog kinézni, amikor a vonat lelassít. Különben mozdulatlanul fog feküdni.

Néhány perc múlva azon kapta magát, hogy elaludt, annak ellenére, hogy ugyancsak kényelmetlen volt az ágya. Helyzetet változtatott: fél könyékre támaszkodott, hogy ha elalszik, leessen a feje, és a zökkenéstől felébredjen.

A vonat egyre gyorsabban robogott. London és Liverpool között inkább szinte állt, mint mozgott, most azonban ugyancsak jó tempóban pöfögött keresztül a vidéken. Hogy Faber még kényelmetlenebbül érezze magát, esni kezdett az eső. Hidegen és állhatatosan szitált, teljesen átázott a ruhája, és a víz szinte jéggé fagyott a bőrén. Újabb ok, hogy minél hamarább lejusson a vonatról: tüdőgyulladást kaphat, mire Glasgow-ba érnek!

Miután félóráig nagy sebességgel robogtak, már azon kezdett gondolkozni, hogy megöli a mozdony személyzetét, és megállítja a vonatot. A vasutasok életét egy jelzőbódé mentette meg. A vonat hirtelen lassítani kezdett, mintha lefékezték volna. Fokozatosan csökkent a sebessége: Faber sejtette, hogy a pálya mellett felállított jelzőtáblák miatt. Kinézett. Megint elhagyatott vidéken haladtak keresztül. Azonnal felfedezte a lassítás okát: egy vasúti kereszteződéshez közeledtek, és a szemafor tilosra volt állítva.

Amíg a vonat állt, Faber a szeneskocsiban maradt. Öt perc múlva a vonat ismét elindult. Faber felkapaszkodott a szeneskocsi oldalán, egy pillanatig a peremén kuporgott, aztán leugrott.

A töltés oldalán ért földet, és hasra feküdt a magasra nőtt gazban. Amikor a vonat hallótávolságon kívül került, felállt. A közelben a civilizáció egyetlen jele a jelzőbódé volt: kétszintes kis faépület, a felső szinten, ahol az irányítóhelyiség volt, hatalmas ablakokkal. Kívül volt a felső szintre vezető lépcső, de persze a földszinten is volt rajta ajtó.

Faber széles ívben, hátulról közelítette meg a bódét, ahol nem voltak rajta ablakok. Belépett a földszinti ajtón, és megtalálta, amire számított: egy vécét, egy mosdókagylót és egy szegen lógó köpenyt.

Levette a csuromvizes ruháit, megmosta a kezét meg az arcát, aztán egy mocskos törülközővel erélyesen ledörzsölte az egész testét. A negatívokat tartalmazó henger alakú kis kazetta a biztonság érdekében a mellére volt ragasztva. Újra felöltözött, de átázott blézerje helyett a szemaforkezelő köpenyét vette fel.

Most már csak valamilyen közlekedési eszközre volt szüksége. A szemaforkezelő nyilván nem gyalog jött ide. Faber kiment, és a kis épület másik oldalán talált is egy síndarabhoz lakatolt biciklit. A stilettója hegyével felpattintotta a kis lakatot. Egyenes vonalban távolodott el a jelzőbódé ablak nélküli hátsó falától, kézzel vezetve a biciklit, amíg ki nem jutott az épület látóköréből. Akkor keresztülvágott a réten, s mikor a salakösvényre ért, felült a biciklire, és elkarikázott.

16.

Percival Godliman magával hozott hazulról egy kis tábori ágyat. Azon feküdt az irodájában, ingben és nadrágban, de hiába próbált elaludni. Majdnem negyven éve nem szenvedett álmatlanságban: amióta letette az utolsó vizsgáit az egyetemen. De szívesen vállalta volna azoknak az időknek a szorongásait azok helyett a gondok helyett, amelyek most nem hagyták aludni.

Tudta jól, hogy akkor egészen más ember volt: nemcsak fiatalabb, hanem sokkal kevésbé... szórakozott. Akkor rámenős volt, agresszív, ambiciózus: azt tervezte, hogy politikai pályára lép. Nem volt szorgalmas – okkal félt a vizsgáktól.

Azokban az időkben két, össze nem illő dologért lelkesedett: szeretett vitatkozni és bálozni. Remek szónoklatokat tartott az oxfordi diákegyletben, és a *The Tatler* címlapon hozta a fényképét, amint első bálos lányokkal keringőzött. Nem volt különösebben szoknyabolond. Kívánta a szexet, de csak azzal, akit szeret, nem mintha ezt valami fennkölt elvnek tartotta volna, hanem mert egyszerűen így érzett.

Így aztán ártatlan is maradt mindaddig, amíg nem ismerkedett meg Eleanorral, aki nem első bálozó lány volt, hanem egy kitűnően diplomázott matematikus, bájos, melegszívű, s akinek az apja tüdővészben halt meg, miután negyven évig bányász volt. A fiatal Percival elvitte a lányt a szüleihez, hogy bemutassa nekik. Az ő apja a grófság kormányzója volt, és a házuk Eleanor szemében kastélynak tűnt, de azért természetesen és kedvesen viselkedett, és egyáltalán nem volt megilletődve. Amikor Percy anyja felháborítóan leereszkedő módon bánt vele, a lány egy bizonyos ponton megunta, és okosan, de csípősen visszavágott, amiért Percy csak még jobban szerette.

Percy letette a tanári vizsgát, aztán a világháború után egy középiskolában tanított, és három időközi választáson is indult. Eleanor meg ő is nagyon csalódottak voltak, amikor rájöttek, hogy nem lehet gyerekük; de imádták egymást, tökéletesen boldogok voltak, és az asszony halála volt a legnagyobb csapás, ami Godlimant érhette. Akkor szűnt meg az érdeklődése a külvilág iránt, és akkor húzódott vissza a középkorba.

Godlimant és Bloggsot az hozta közel egymáshoz, hogy mind a ketten gyászoltak. De Godlimant a háború szülte újra életre keltette, újra

felébresztette azokat a tulajdonságokat – a rámenősséget, az agresszivitást és a szenvedélyt –, amelyek annak idején kitűnő szónokká, jó tanárrá és a Liberális Párt egyik reménységévé tették. Szerette volna, ha Bloggs életében is bekövetkezik valami, ami megszabadítja az örökös keserűségtől és önmagába fordulástól.

Egyszóval Godliman gondolatban éppen vele foglalkozott, amikor Bloggs felhívta Liverpoolból, és közölte, hogy Die Nadel kicsúszott a hálóból, és megölte Parkint.

Godliman, aki a tábori ágy szélén ülve tartotta a fülénél a telefonkagylót, kétségbeesésében behunyta a szemét.

– Magát kellett volna felszállítanom arra a vonatra – dünnyögte.

– Köszönöm szépen! – mondta Bloggs.

– Csak mert a maga arcát nem ismeri.

– Lehet, hogy ismeri – vetette ellen Bloggs. – Az a gyanúnk, hogy megszimatolta a csapdát, márpedig az én arcom volt az egyetlen, amelyet láthatott, amikor leszállt a vonatról.

– De hát honnan ismerheti magát? Ó! Csak nem... csak nem a Leicester Square-en látta?

– Nem tudom, honnan ismer, de hát... Úgy látszik, mindig túlságosan alábecsüljük.

– Bárcsak a mi oldalunkon állna – dünnyögte Godliman. – Figyelteti a kompot?

– Igen.

– Persze nem fog kompra szállni – az túlságosan feltűnő lenne. Valószínűbb, hogy lop egy hajót. Ugyanakkor az is lehetséges, hogy mégiscsak Invernessbe igyekszik.

– Már riasztottam az ottani rendőrséget.

– Helyes. De nem bocsátkozhatunk semmilyen feltevésbe az úticélját illetően. Véglegesen pedig semmiképpen sem foglalhatunk állást.

– Ezzel én is egyetértek.

Godliman felállt, és a készülékkel a kezében fel-alá kezdett járkálni a szőnyegen.

– Az se biztos, hogy ő szállt le a vonatról az ellenkező oldalon. Kutassanak át minden helyet, ahová Liverpool előtt vagy után eljuthatott. – Godliman agya teljes sebességgel működött, sorra vett minden lehetőséget. – Szeretnék beszélni az ottani rendőrfőnökkel.

– Itt áll mellettem.

Egy kis szünet után új hang szólalt meg a kagylóban:

– Anthony rendőrfőnök beszél.

Godliman megkérdezte:

– Egyetért velem abban, hogy az emberünk valahol az önök körzetében szállt le arról a vonatról?

– Igen, nagyon valószínűnek látszik.

– Helyes. Nos, a pasasnak mindenekelőtt valami közlekedési eszközre van szüksége. Szeretném, ha tájékoztatna, hogy a Liverpooltól számított százmérföldes körzeten belül nem loptak-e vagy lopnak-e el bármilyen kocsit, hajót, biciklit vagy akár szamarat is az
előző, illetve az ezután következő huszonnégy órában. Folyamatos és részletes tájékoztatást kérek. Ugyanakkor tájékoztassa Bloggsot is, és a nyomok követésében dolgozzon vele szorosan együtt.

– Igenis, uram.

– Figyelje azért fél szemmel az egyéb bűncselekményeket is, amelyeket egy szökevény elkövethet. Ha például ruhát vagy élelmet lopnak valahol, indokolatlanul megtámadnak valakit, vagy nincs rendben valakinek a személyazonossági igazolványa satöbbi.

– Értem.

– Mondja, Mr. Anthony, tisztában van azzal, hogy ez az ember nemcsak tömeggyilkos, hanem sokkal rosszabb annál?

– Feltételezem, uram, már abból is, hogy ön foglalkozik az üggyel. De a részleteket nem ismerem.

– Nem is kell ismernie. Elégedjen meg annyival, hogy a nemzet biztonságával kapcsolatos dologról van szó, méghozzá olyan komolyról, hogy a miniszterelnök óránként lép kapcsolatba az irodámmal.

– Értettem. Izé, Mr. Bloggs szeretne még egy szót váltani önnel, uram.

Ismét Bloggs jelentkezett a vonalban.

– Nem jutott véletlenül az eszébe, honnan ismerős az arca?

– Dehogynem. Csak persze – ahogy előre megjósoltam – nem érünk vele semmit. A canterburyi székesegyházban találkoztam vele véletlenül, és az építészetről beszélgettünk. Csak annyit mondhatok róla e beszélgetés alapján, hogy okos. Néhány nagyon éles elmére valló észrevételt tett.

– Eddig is tudtuk róla, hogy okos.

– Csakhogy túlságosan is az.

Anthony rendőrfőnök pocakos, lágy mássalhangzója, liverpooli kiejtéssel beszélő, középosztálybeli férfiú volt. Nem tudta, hogy bosszankodjon-e, amiért az M. I.-5 így parancsolgat neki, vagy inkább örüljön, hogy alkalma nyílik a saját birodalma területén megmenteni Angliát.

Bloggs tudta, milyen belső küzdelmet vív magában a pocakos férfiú – gyakran találkozott efféle jelenséggel, ha más városok rendőrségével dolgozott együtt –, és azt is tudta, hogyan billentse a maga javára a mérleget. Azt mondta:

– Nagyon hálás vagyok a segítőkészségéért, rendőrfőnök úr. Az ilyesmi nem kerüli el a Whitehall figyelmét.

– Csak a kötelességünket teljesítjük – mondta Anthony. Azt sem tudta biztosan, nem kellene-e Bloggsot „uramnak” szólítania.

– Akkor is nagy a különbség a kelletlen és a készséges együttműködés között.

– Igen. Nos, valószínűleg beletelik néhány óra, amíg ismét a nyomára bukkanunk a pasasnak. Nem akar szundítani egyet?

– De igen – mondta Bloggs hálásan. – Ha akadna egy szék valamelyik sarokban...

– Maradjon itt – mutatott körbe Anthony az irodájában. – Én lemegyek abba a szobába, ahonnan a hadműveletet Irányítom. Ha jutunk valamire, azonnal felébresztem. Helyezze magát kényelembe.

Anthony kiment, Bloggs meg az egyik fotelhoz lépett, behunyta a szemét, és hátradőlt benne. Azonnal Godliman arca jelent meg előtte, mintha filmet vetítettek volna belülről a szemhéjára. Godliman éppen azt mondta: „Egyszer a legnagyobb fájdalomnak is el kell múlnia... Nem szeretném, ha maga is elkövetné ugyanezt a hibát.” Bloggs hirtelen rájött: tulajdonképpen nem akarja, hogy vége legyen a háborúnak, mert akkor olyan dolgokkal kell szembenéznie, mint ez is, amit Godliman mondott. A háború egyszerűvé tette az életét, mert tudta, miért gyűlöli az ellenséget, és azt is tudta, hogy mit várnak el tőle. De azután... Már azt is hűtlenségnek érezte, hogy más nőre gondoljon, hűtlenségnek nemcsak Christine, hanem érthetetlen módon – Anglia iránt.

Ásított egyet, és mélyebbre süppedt a fotelban. Gondolatai egyre homályosabbak lettek, ahogy lassan erőt vett rajta az álmosság. Ha Christine a háború előtt halt volna meg, nyilván egészen más véleménye lenne az újranősülésről. Persze, mindig szerette és tisztelte is a feleségét, de amióta Christine mentőautót vezetett, iránta érzett tisztelete csodálattá,

szeretete pedig imádattá változott. Azóta volt mind a kettőjükben valami különös, valami közös, amiről tudták, hogy másokban nincs, hiába szerelmesek egymásba. Most, több mint egy év múltán, Bloggs könnyen találhatott volna magának más nőt, akit tisztelni és szeretni képes, de tudta, hogy ennyi már soha többé nem lenne neki elég. Egy hétköznapi házasság, egy hétköznapi nő mindig arra emlékeztetné, hogy egyszer az övé volt az eszményi asszony.

Megmozdult a fotelban, megpróbálta elhessegetni magától az efféle gondolatokat, hogy el tudjon aludni. Anglia tele van hősökkel, mondta akkor Godliman. Ha Die Nadel kijut az országból, rabszolgákkal lesz tele. Tartsuk hát be a fontossági sorrendet...

Valaki megrázta. Mélyen aludt, azt álmodta, hogy egy szobában van Die Nadellel, mégsem tudja elfogni, mert a Tű megvakította a stilettójával. Amikor felébredt, még mindig azt hitte, hogy vak, mert nem látta, ki rázza. Végül aztán rájött, hogy egyszerűen csak csukva van a szeme. Kinyitotta, és meglátta a föléje hajló Anthony rendőrfőnök hatalmas, egyenruhás figuráját.

Bloggs felegyenesedett a fotelban, és megdörzsölte a szemét.

– Jutottak valamire? – kérdezte.

– Sok mindenre – mondta Anthony. – Csak az a kérdés, hogy melyik a fontos közülük. Tessék a reggelije. – Egy csésze teát, meg kétszersültet tett az íróasztalára, aztán megkerülte, és leült a másik oldalra.

Bloggs felállt a fotelból, és az íróasztalhoz húzott egy kemény hátú széket. Beleszürcsölt a teába. Gyönge volt, és nagyon édes.

– Kezdheti – mondta.

Anthony átadott neki öt vagy hat cédulát. Bloggs felmordult:

– Csak nem akarja elhitetni velem, hogy mindössze ennyi bűncselekmény történt akkora körzetben?

– Persze hogy nem – mondta Anthony. – Csak nem vettük figyelembe az ittassági eseteket, a családi perpatvarokat, az elsötétítés megszegését, a közlekedési kihágásokat meg az olyan bűncselekményeket, amelyeknek a tettesét már le is tartóztattuk.

– Bocsánat – mondta Bloggs. – Még nem ébredtem fel egészen. Engedje meg, hogy átnézzem ezeket.

Volt köztük három betörés. Két esetben vittek el értékeket – az egyikben ékszereket, a másikban szőrméket. Bloggs megjegyezte:

– Lehet, hogy azért lopott értékeket, hogy ne fogjunk gyanút. Jelölje be ezeket a helyeket egy térképen, jó? Hátha kikövetkeztethetünk belőle valamit. – Odaadta Anthonynak a két cédulát. A harmadik betörést csak jelentették, részletek még nem szerepeltek a cédulán. Anthony annak a helyét is bejelöltette a térképen.

Egy manchesteri élelmiszerjegy-hivatalból több száz élelmiszerjegy-könyvecskét, loptak el. Bloggs azt mondta:

– Neki élelemre van szüksége, nem élelmiszerjegyekre. – Ezt a cédulát félretette. Preston előtt egy biciklit loptak el, Birkenheadben megerőszakoltak egy nőt. – Nem hiszem, hogy nemi erőszakot követne el, de azért jelölje csak be ezt is – mondta Bloggs Anthonynak.

A biciklilopás és a harmadik betörés helye közel esett egymáshoz. Bloggs megkérdezte:

– Az a jelzőbódé, ahonnan a biciklit lopták el, a vasút fővonala mellett van?

– Azt hiszem – mondta Anthony.

– Tegyük fel, hogy Faber mégis azon a vonaton bújt el valahol, csak nem találtuk meg. Lehetséges volna, hogy az a jelzőbódé az első hely, ahol a vonat Liverpool után megáll?

– Lehetséges.

Bloggs még egyszer megnézte a cédulát.

– Elvittek egy vasutasköpenyt, és ott hagytak helyette egy csuromvizes blézert.

Anthony vállat vont.

– Ez bármit jelenthet.

– Kocsit nem loptak? – kérdezte hitetlenkedve Bloggs.

– Se hajót, se szamarat – válaszolta Anthony. – Manapság ritkán fordul elő kocsilopás. Kocsihoz elég könnyű hozzájutni – lopni benzint kell.

– Biztos vagyok benne, hogy lopott egy kocsit Liverpoolban – mondta Bloggs. Dühében a térdét csapkodta az öklével. – Egy biciklinek nem sok hasznát veszi.

– Szerintem mégis ezen a nyomon kéne elindulnia – erősködött Anthony. – A legígéretesebb.

– Rendben van. De közben ellenőrizzék még egyszer a betörés helyét. Hátha ruhát meg élelmiszert is vittek el, csak a károsultak nem vették

mindjárt észre. A megerőszakolt nőnek is mutassák meg Faber fényképét. Továbbra is figyeljenek minden bűncselekményt. Tudna keríteni nekem valamit, amivel Prestonba juthatnék?

– Azonnal kerítek egy kocsit – mondta Anthony.

– Mikor tudhatunk meg részleteket is a harmadik betörésről?

– Valószínűleg éppen most folynak a kihallgatások – mondta Anthony. – Mire maga a jelzőbódéhoz ér, én valószínűleg minden részletet tudni fogok.

– Sürgesse meg az embereit. – Bloggs a kabátja után nyúlt. – Mihelyt a jelzőbódéhoz érek, felhívom.

– Anthony? Itt Bloggs. A jelzőbódénál vagyok.

– Ne vesztegesse az idejét. A harmadik betörő a maga embere.

– Biztos?

– Hacsak nem szaladgál két olyan gazember a környéken, aki stilettóval fenyegeti meg az embereket.

– Kit fenyegetett meg?

– Két idős hölgyet, akik magukban laknak egy kis házban.

– Szentséges úristen! Meghaltak?

– Nem. Hacsak az izgalomba nem halnak bele.

– Mi?

– Siessen oda. Majd meglátja.

– Máris indulok.

Olyan ház volt, amilyenben majdnem mindig csak két idős hölgy lakik, senki más. Kicsi, négyszögletes és öreg, az ajtó előtt vadrózsabokor nőtt a sok ezer kannányi kifőtt tealevéllel trágyázott földben. A gondosan nyírt sövénykerítéssel körülvett kis előtérben zöldség nőtt takaros sorokban. Az ólomüveg ablakokon rózsaszínű mintás, fehér függöny lógott, a kerítés kapuja nyikorgott. A bejárati ajtót egy műkedvelő mázolta be akkurátusan, egy lópatkó volt rajta a kopogtató.

Bloggs kopogtatására egy nyolcvanéves nő nyitott ajtót. Vadászpuska volt a kezében.

– Jó reggelt – mondta Bloggs. – A rendőrségtől vagyok.

– Maga ugyan nem. A rendőrök már jártak itt. Takarodjon innen, mielőtt szétlövöm a fejét.

Bloggs végigmérte a nőt. Öt lábnál is alacsonyabb volt, dús ősz haját kontyba kötötte, sápadt arca csupa ránc. A karja vékony volt, mint a gyufaszál, de erősen megmarkolta a vadászpuskát. Kötényének a zsebe tele volt ruhaszárító csipesszel. Bloggs lenézett a lábára is: férfibakancs volt rajta.

– Azok a rendőrök, akik ma reggel jártak itt, helybeliek voltak – mondta. Én a Scotland Yardtól jöttem.

– Mivel tudja bizonyítani? – kérdezte a nő.

Bloggs megfordult, és kikiáltott a rendőrségi sofőrnek. A rendőr kiszállt a kocsiból, és a kapuhoz jött. Bloggs megkérdezte az öreg hölgytől:

– Az egyenruha elegendő bizonyíték?

– Igen – mondta a nő, és félreállt, hogy Bloggs beléphessen.

A szobának, amelybe Bloggs belépett, alacsony volt a mennyezete és köves a padlója. Zsúfolva volt nehéz, öreg bútorokkal, és minden tenyérnyi felületet porcelán- és üvegtárgyak díszítettek. Szén égett a kályhában. Az egész háznak levendula- és macskaszaga volt.

Egy másik öreg hölgy állt fel az egyik fotelból. Olyan volt, mint az első, de körülbelül kétszer olyan kövér. Két macska ugrott le az öléből, amikor felállt. Azt mondta:

– Jó napot. Emma Parton vagyok, ő meg a nővérem, Jessie. A miatt a vadászpuska miatt ne izgassa magát, hál' istennek nincs töltve. Jessie szereti a drámai jeleneteket. Nem ülne le? Rendőr létére nagyon fiatalnak látszik. Meglep, hogy a Scotland Yard foglalkozik a nálunk történt kis rablással. Most érkezett Londonból? Főzz egy csésze teát a fiatalembernek, Jessie.

Bloggs leült.

– Ha igazuk van a betörő kilétét illetően, akkor a pasas egy szökevény, aki az igazságszolgáltatás elől menekül – mondta.

– Nem megmondtam?! – kiáltotta Jessie. – Hidegvérrel le is mészárolhatott volna bennünket!

– Ne butáskodj – mondta Emma. Bloggs felé fordult. – Nagyon jóképű férfi volt.

– Mesélje el, mi történt – mondta Bloggs.

– Hát, éppen kint voltam a ház mögött – kezdte Emma –, a tyúkólban. Reméltem, találok néhány tojást. Jessie meg a konyhában volt.

– Meglepett – szólt közbe Jessie. – Nem volt időm a puskáért menni.

– Túl sok cowboyfilmet látsz – figyelmeztette Emma.

– Még mindig jobbak, mint a te szerelmes filmjeid – csupa könny,meg csók...

Bloggs elővette Faber fényképét az irattárcájából.

– Ez az a férfi?

Jessie szemügyre vette a képet.

– Igen, ez.

– Hát maguk ilyen ügyesek? – álmélkodott Emma.

– Ha ügyesek volnánk, már elkaptuk volna – mondta Bloggs. – Mit csinált?

Jessie válaszolt.

– A torkomnak szegezett egy kést, és azt mondta: „Ha csak egyet is mukkan, elvágom a gigáját.” És nem viccből mondta.

– Ugyan, Jessie, nekem úgy mesélted, hogy azt mondta: „Ha azt csinálja, amit mondok, nem bántom.”

– Az értelme ugyanaz, Emma!

– Mit akart? – kérdezte Bloggs.

– Ételt, meleg fürdőt, száraz ruhát meg egy kocsit. Persze, odaadtuk neki a tojásokat. Előkerestünk néhány ruhadarabot is, ami még Jessie megboldogult férjéé, Normané volt...

– Le tudná írni a ruhadarabokat?

– Igen. Kék munkáskabát, kék overallnadrág, kockás ing. És elvitte szegény Norman kocsiját is. Nem tudom, hogy fogunk moziba menni nélküle. Ugyanis ez az egyetlen szenvedélyünk: a mozi.

– Milyen kocsi volt?

– Egy Morris. Norman még 1924-ben vette. De minket jól kiszolgált az a kis kocsi.

Jessie megszólalt:

– De meleg fürdőt nem kapott!

– Nem hát – mondta Emma –, de előbb meg kellett értetnem vele, hogy két egyedül élő hölgy nem engedheti meg, hogy egy férfi fürödjön a konyhájában... – Elpirult.

Jessie közbeszólt:

– Inkább hagytad volna elvágatni a torkod, mi, te bolond, mint hogy egy férfit alsóneműben láss?

Bloggs megkérdezte:

– Mit mondott, mikor megtagadták tőle a fürdőt?

– Nevetett – mondta Emma. – De azt hiszem, megértette a helyzetünket.

Bloggs önkéntelenül elmosolyodott.
– Szerintem nagyon bátran viselkedtek.
– Én azért nem mondanám, hogy nem féltünk.
– Szóval, egy 1924-es Morrison ment el innen, kék munkásruhában és overallnadrágban. Hány órakor?
– Fél tíz körül.
Bloggs szórakozottan megsimogatta az egyik barnás színű macskát. A macska pislogott és dorombolt.
– Sok benzin volt a kocsiban?
– Két gallon. De magával vitte a benzinjegyeinket is.
Bloggsnak hirtelen az eszébe jutott valami.
– Milyen címen jogosultak maguk benzinjegyre, hölgyeim?
– Mezőgazdasági célokra kell – mondta védekezően Emma, de elpirult.
Jessie felhorkant.
– Meg aztán magányosak vagyunk, és idősek is. Természetes, hogy jogosultak vagyunk rá.
– Mindig akkor megyünk moziba, amikor úgyis be kell mennünk a gabonakereskedésbe – mondta Emma. – Nem pazaroljuk fölöslegesen a benzint.
Bloggs elmosolyodott, és feltartotta a kezét.
– Rendben van, ne aggódjanak, a benzinadagolás különben sem az én reszortom. Milyen gyors az a kocsi?
Emma válaszolt:
– Mi sohasem hajtottunk vele óránként harminc mérföldnél gyorsabban.
Bloggs megnézte az óráját.
– Még ilyen sebességgel is hetvenöt mérföldre lehet már innen. – Felállt. – Meg kell telefonálnom a részleteket Liverpoolba. Ugye,maguknak nincs telefonjuk?
– Nincs.
– Miféle Morris az a kocsi?
– Egy Morris-Cowley. Norman csak Bikaorrúnak nevezte.
– A színe?
– Szürke.
– Rendszáma?
– MLN 29.
Bloggs mindent feljegyzett. Emma megkérdezte:
– Mit gondol, visszakapjuk a kocsinkat?

– Remélem, de valószínűleg nem lesz valami jó állapotban. Ha valaki egy lopott kocsiban ül, rendszerint nem nagyon vigyáz rá. – Bloggs az ajtó felé indult.

– Remélem elkapják azt az embert – szólt utána Emma. Jessie kikísérte. Még mindig a kezében volt a vadászpuska. Az ajtóban megfogta Bloggs kabátjának az ujját, és súgva megkérdezte tőle:

– Mondja, mi az az ember? Szökött fegyenc? Gyilkos? Vagy nőket erőszakol meg?

Bloggs lenézett rá. Az asszony kis zöld szeme csillogott az izgalomtól. Akármit mond neki Bloggs, mindent elhitt volna. De Bloggs lehajtotta a fejét, és a füléhez hajolt.

– Ne árulja el senkinek – suttogta –, de német kém.

17.

Faber keresztülhajtott a Sark-hídon, és ezzel röviddel dél után már Skóciában is volt. Elhaladt a Sark-híd alacsony vámépülete előtt, amelyen felirat hirdette, hogy ez az első ház Skóciában, és az ajtaja fölött is volt egy tábla valami szöveggel, amelyet Faber nem tudott elolvasni, csak a „házasságkötés” szó ütötte meg a szemét. Negyed mérfölddel később jött rá, hogy miről szólhatott a tábla, amikor Gretnába érkezett: tudta, hogy ebben a városban köthetnek házasságot a szökött jegyesek.

Az országutak még nedvesek voltak a kora reggeli esőtől, de a nap gyorsan felszárította őket. Az útjelző és helységnévtáblákat már visszaállították, miután feloldották az invázió esetére tett óvintézkedéseket, és Faber egy egész sor alföldi kisvároson robogott keresztül: elmaradt mögötte Kirkpatrick, Kirtlebridge, Ecclefechan. A sík vidék szép volt, a zöld mocsarak szikráztak a napsütésben.

Előzőleg Carlisle-ben megállt tankolni. A benzinkút kezelője, egy olajos kötényű, középkorú nő nem tett fel egyetlen kényelmetlen kérdést sem. Faber megtöltötte a tankot, meg a hágcsóra erősített tartalék kannát is.

Nagyon meg volt elégedve a kis kétülésessel. Akármilyen öreg volt, még mindig megtett óránként ötven mérföldet. A négyhengeres, 1548 köbcentiméteres oldalszelepes motor egyenletesen, fáradhatatlanul dolgozott, miközben a kocsi felkapaszkodott és leereszkedett a skót dombokon. A bőrhuzatú ülés kényelmes volt. Faber megnyomta a dudát: egy elkóborolt juhot figyelmeztetett, hogy közeledik.

Keresztülhajtott a kis mezővároson, Lockerbie-n, aztán az Annán folyó fölött a festői Johnstone-hídon, és nekivágott a Beattock Summit emelkedőjének. Azon vette észre magát, hogy egyre többször veszi igénybe a háromfokozatú sebességváltót.

Úgy döntött, hogy nem a legegyenesebb úton megy Aberdeenbe, vagyis nem Edinburghon keresztül, aztán fel a part mentén. Skócia keleti partja majdnem végig – a Firth of Forth mindkét oldala feltétlenül – tilos terület volt. A látogatók a parttól számított tíz mérföld széles földsávon belül nem járhattak. Ilyen hosszú határterületet a hatóságok komolyan persze nem ellenőrizhettek. Mégis sokkal kevésbé volt valószínű, hogy Fabert megállítják és kérdőre vonják, ha a biztonsági övezeten *kívül* marad.

De előbb-utóbb kénytelen lesz oda is belépni – inkább utóbb, mint előbb –, és igyekezett kigondolni, milyen mesét adjon majd elő, ha kérdőre vonják. Az utóbbi két évben a magánszemélyek passzióból való autókázása az egyre szigorúbb benzinkorlátozás miatt gyakorlatilag szinte teljesen megszűnt, és azok ellen, akiknek feltétlenül szükséges utazások céljára kocsijuk volt, a hatóságok képesek voltak vádat emelni, ha személyes okokból akár csak néhány yardnyira is eltértek az előírt útvonaltól. Faber olvasta, hogy egy neves impresszáriót bebörtönöztek csak azért, mert mezőgazdasági célokra tartalékolt benzinnel néhány színészt a színházból a Savoy Szállóba vitt a kocsiján. Vég nélküli propagandaadások magyarázták a lakosságnak, hogy egy-egy Lancaster bombázónak kétezer gallon benzinre van szüksége ahhoz, hogy eljusson a Ruhr-vidék fölé. Rendes körülmények közt semmi sem okozhatott volna nagyobb örömet Fabernek, mint hogy azt a benzint pazarolja, amelyet különben a szülőhazája bombázására használnának fel, de ha most állították volna meg, hogy az energiakorlátozás megsértése miatt bebörtönözzék, most, amikor az a bizonyos információ a mellére volt ragasztva, elviselhetetlen iróniája lett volna a sorsnak.

Nehéz volt megfelelő mesét kitalálni. A forgalomban részt vevő járművek zöme katonai volt, és neki nem voltak katonai papírjai. Azt nem állíthatta, hogy fontos készleteket szállít, mert nem volt semmi a kocsijában. Összeráncolta a homlokát. Kik utaznak manapság? Szabadságon levő matrózok, tisztviselők, néhány turista, szakemberek... Ez jó lesz! Mérnöknek fogja kiadni magát, valamilyen kevesek által ismert terület, például a magas hőmérsékletű motorolajok specialistájának, és azt fogja mondani, hogy egy invernessi gyárba megy, valamilyen gyártási problémát kell megoldania. Ha megkérdezik, melyik gyárba, azt fogja mondani, hogy katonai jellegű, nem beszélhet róla. (Kitalált céljának azért kellett jó messze esnie a valóditól, nehogy Aberdeenben valaki olyan kérdezhesse meg, aki biztosan tudja, hogy Invernessben olyan gyár nincs.) Nem nagyon hitte, hogy a szaktanácsadó mérnökök olyan munkásruhát viselnének, amilyet ő lopott az idős nővérektől – de hát háborús időkben minden lehetséges.

Miután mindezt kigondolta, úgy érezte, biztonságban van még abban az esetben is, ha találomra kiszúrnák és ellenőriznék. Annak a veszélye, hogy olyan valaki állítja meg, aki kifejezetten Henry Fabert, a szökésben lévő kémet keresi, más kérdés volt. Birtokukban van a fényképe...

Ismerik az arcát. Az *arcát!*

...és nemsokára valószínűleg a birtokukban lesz a kocsi pontos leírása is, amellyel utazik. Nem arra gondolt, hogy esetleg úttorlaszokat állítanak fel, hiszen sejtelmük sem lehet róla, hová igyekszik, abban azonban biztos volt, hogy az ország valamennyi rendőre a szürke, Bikaorrú Morris-Cowleyt keresi majd, amelynek a rendszáma MLN 29.

Ha vidéken, nyílt terepen szúrják ki, nem foghatják el azonnal, mert a falusi rendőröknek nincs kocsijuk, csak biciklijük. Csakhogy a rendőr nyilván telefonál a kapitányságnak, és perceken belül kocsik veszik üldözőbe Fabert. Elhatározta, hogy ha meglát egy rendőrt, azonnal befordítja az árokba ezt a kocsit, lop egy másikat, és letér tervezett útvonaláról. A gyéren lakott skót síkságon azonban minden esélye megvolt arra, hogy sikerül eljutnia egészen Aberdeenig anélkül, hogy egyetlen falusi rendőr mellett elhaladna. A városokkal más a helyzet. Azokban igen nagy a veszély, hogy üldözőbe veszi egy rendőrautó. És nem valószínű, hogy meg tud lépni előle, mert az ő kocsija régi, és viszonylag lassú, a rendőrségi sofőrök meg rendszerint jól vezetnek. Legjobban teszi, ha kiszáll a kocsiból és megpróbál eltűnni a tömegben vagy a mellékutcában. Valahányszor kénytelen volt behajtani egy nagyobb városba, mindig megfordult a fejében a gondolat, hogy árokba fordítja a kocsit, és lop egy másikat. A probléma csak az volt, hogy akkor úgyszólván egy mérföld széles nyomot hagy maga után, és az M. I.-5 követheti. A legjobb megoldásnak a kompromisszum látszott: behajt a városba, de csak a mellékutcákat veszi igénybe. Megnézte az óráját. Alkonyat körül Glasgow-ba ér, és aztán már oltalmazza a sötétség.

Igaz, ez se kielégítő oltalom, de hát az ember csak akkor érezheti magát teljes biztonságban, ha *nem* kém.

Amikor felért az ezer láb magas Beattock Summit tetejére, szemerkélni kezdett az eső. Faber megállította a kocsit, kiszállt, és felhúzta a vászontetőt. A levegő nyomasztóan fülledt volt. Faber felnézett az égre. Gyorsan felhősödött. Mennydörgés és villámlás ígérkezett.

Amikor továbbhajtott, felfedezte, hogy bizony vannak a kis kocsinak fogyatékosságai is. Nemcsak a szél fújt be, hanem az eső is becsöpögött a lyukas vászontetőn, és a kis ablaktörlő a vízszintesen osztott szélvédő felső részén csak alagútszerű rálátást biztosított a kocsi előtt az útra. Ahogy a terep egyre dombosabb lett, a motor hangja kezdett egyre szaggatottabb lenni. Nem volt meglepő a dolog: a húszéves kocsi erősen le volt strapálva.

A zápor elállt. A fenyegető vihar nem tört ki, de az égbolt sötét maradt, s a légkör vészjósló.

Faber keresztülhajtott a zöld dombok közt fészkelő Crawfordon; aztán Abingtonon, a Clyde folyó nyugati partján egy kis templom meg egy postahivatal előtt, s végül a hangás mocsár szélén fekvő Lesmahagow-n.

Félóra múlva Glasgow külvárosához ért. Mihelyt beépített területre jutott, azonnal letért a főútról észak felé, ki akarta kerülni a belvárost. Végigrobogott egy sor mellékutcán, keresztezte a város keleti részébe vezető főbb útvonalakat, s végül kijutott a Cumbernauld Roadra, amelyen ismét keletnek fordult, és kirobogott a városból.

Könnyebben és gyorsabban ment, mint remélte. Nem hagyta el a szerencse.

Az A 80-as úton elhaladt egy sor gyár, bánya és gazdaság mellett. Több skót helységnév villant az agyába, hogy rögtön el is felejtse őket: Millerston, Stepps, Muirhead, Molluisburn, Condorrat.

A szerencse Cumbernauld és Stirling között pártolt el tőle.

Éppen egy egyenes útszakaszon gyorsított, egy kis enyhe lejtőn, az út mindkét oldalán sík mező volt. Amikor a sebességmérő mutatója elérte a 45-öt, hirtelen nagyon hangos lárma hallatszott a motorból, olyanféle csörömpölés, mint amikor egy nehéz lánc csavarodik fel egy fogaskerékre. Lelassított harmincra, de a csörömpölés nem lett csendesebb. Nyilván valami nagy és fontos alkatrész ment tönkre a gépezetben. Faber figyelmesen fülelt. Vagy egy golyóscsapágy tört el a transzmisszióban, vagy egy dugattyúfej lyukadt ki. Nyilván nem olyan semmiség a hiba, mint egy eldugult karburátor, vagy piszkos gyújtógyertya. Nem olyasmi, amit műhelyen kívül is meg lehet javítani.

Felhajtotta a motorház fedelét, és alánézett. Azt látta, hogy mindenütt rengeteg az olaj, de különben nem látott semmi gyanúsat. Visszaült a kormánykerék mögé, és elindult. A motor határozottan veszített az erejéből, de a kocsi még ment.

Három mérfölddel odébb gőz kezdett hömpölyögni a hűtőből. Faber rájött, hogy a kocsi hamarosan végleg leáll. Körülnézett, hová dugja el.

Talált is egy sáros ösvényt, amely a főútról valószínűleg egy tanyaházhoz vezetett. Az ösvény a főúttól százyardnyira egy szederbokor mögé kanyarodott. Faber leállította a kocsit a bokor közelében, és kikapcsolta a motort. A sziszegve kiszökő gáz lassan elcsendesedett. Faber kiszállt, és becsukta a kocsi ajtaját. Egy kis sajnálatot érzett Emma és Jessie iránt, akik

nyilván aligha fogják kijavítva visszakapni a kocsijukat, amíg vége nem lesz a háborúnak.

Visszagyalogolt a főútra. Onnan nem lehetett látni a kocsit. Legalább egy, de talán még két nap is beletelik, amíg az elhagyott jármű gyanút kelt. Addigra már Berlinben lehetek, gondolta Faber.

Gyalogolni kezdett. Előbb-utóbb el kell érkeznie egy városba, ahol lophat egy másik járművet. Eddig elég jól ment minden: nem egészen huszonnégy órája hagyta el Londont, és még mindig van egy egész napja holnap délután hatig, amikor a tengeralattjáró a találkozó helyére érkezik.

A nap már rég lement, és most hirtelen leszállt a sötétség. Faber alig látott. Szerencsére fehér csík volt az út közepére festve – ezt az újítást, amely a biztonságot szolgálta, az elsötétítés tette szükségessé –, és ezt nagyjából követni tudta. Olyan csendes volt az este, hogy idejében meghallhatta, ha kocsi közeledik.

Végül is csak egyetlen kocsi haladt el mellette. Még messze volt, amikor Faber meghallotta a motor mély dübörgését, és néhány yardnyira az úttól lehasalt a földre, hogy ne lássák meg a kocsiból, amikor elhaladnak mellette. Nagy kocsi volt, Faber sejtette, hogy Vauxhall, és nagyon gyorsan robogott. Faber hagyta, hogy elmenjen, aztán felállt és továbbgyalogolt. Húsz perc múlva ismét meglátta a kocsit: az út szélén állt. Ha idejében észreveszi, a mezőn keresztül kikerülhette volna, csakhogy a kocsinak nem égtek a lámpái, és a motorja se búgott. Faber majdnem belebotlott a sötétben.

Mielőtt még fontolóra vehette volna, mitévő legyen, a motorház fedele alól feléje villant egy zseblámpa fénye, és megszólalt egy hang:

– Hé, van itt valaki?

Faber belépett a fénykévébe, és megkérdezte:

– Valami baj van?

– Naná!

A zseblámpa sugara ismét lefelé irányult, és amikor Faber közelebb lépett, a visszaverődött fényben egy középkorú férfi bajuszos arcát vette ki. A férfin kétsoros nagykabát volt, s a másik kezében meglehetősen bizonytalanul egy hatalmas csavarkulcsot tartott. Látszott rajta, hogy fogalma sincs róla, mit kezdjen vele.

Faber lenézett a motorra:

– Mi történt?

– Egyszerűen bedöglött – mondta a férfi. Erős skót akcentussal beszélt. – Az egyik pillanatban még úgy ment, mint az istennyila, a másikban meg elkezdett akadozni. Sajnos, nem sokat értek a motorokhoz. – Ismét Faberre világított a zseblámpával. – Maga ért? –kérdezte reménykedve.

– Érteni éppenséggel nem értek – mondta Faber –, de ha egy drót leválik, azt látom. – Elvette a zseblámpát a férfitól, benyúlt a motorba, és visszacsavarta a levált drótot a hengerfejre. – Próbálja meg most.

A férfi beült a kocsiba, és bekapcsolta a motort.

– Tökéletes! – ordította túl a motorzajt. – Maga zseni! Szálljon be.

Fabernek egy pillanatra az agyába villant, hogy ez lehet az M. I.-5 körmönfont csapdája is, de elhessegette magától a gondolatot. Abban a valószínűtlen esetben, ha megtudták volna, miért járnának el ilyen feltűnés nélkül? Hiszen könnyen rászabadíthattak volna akár húsz rendőrt is, meg két páncélautót.

Beszállt.

A vezető indított, és gyorsan fokozta a sebességet, míg végül szédületes tempóban nem robogtak. Faber kényelmesen elhelyezkedett. A vezető megszólalt:

– Egyébként a nevem Richard Porter.

Faber gyorsan az irattárcájában lévő személyazonossági igazolványra gondolt.

– Az enyém meg James Baker.

– Örvendek. Nyilván elhaladtam maga mellett az országúton, csak nem vettem észre.

Faber rájött, hogy az ember mentegetőzik, amiért nem vette fel őt. Amióta adagolták a benzint, mindenki felvette a stopposokat.

– Elképzelhető – mondta. – Valószínűleg éppen akkor tértem le az útról, hogy elvégezzem a szükségemet. Hallottam is egy kocsit.

– Messziről jön? – Porter szivarral kínálta Fabert.

– Nagyon köszönöm, nem dohányzom – mondta Faber. – Igen. Londonból jövök.

– Az egész utat stoppal tette meg?

– Nem. De Edinburghban lerobbant a kocsim. Kiderült, hogy valami olyan alkatrész kellene hozzá, ami éppen nincs raktáron, így aztán kénytelen voltam a garázsban hagyni.

– Pech. Nos, én Aberdeenbe megyek, és útközben akárhol letehetem.

Faber gyorsan gondolkozni kezdett. Ez határozottan szerencse volt. Behunyta a szemét, és maga elé képzelte Skócia térképét.

– Remek – mondta. – Én Banffbe megyek, szóval nagy segítség volna, ha Aberdeenig elvinne. Csakhogy én úgy terveztem, hogy az egyenes útvonalon maradok, mert elfelejtettem magammal hozni a belépési engedélyemet, Aberdeen meg nyilván tilos terület.

– Csak a kikötő az – mondta Porter. – Egyébként nem kell senkitől tartania, amíg az én kocsimban ül. Békebíró vagyok, és a Közrendészeti Bizottság tagja. Nos, velem tart?

Faber elmosolyodott a sötétben. Szerencsés napja van.

– Köszönöm – mondta. Elhatározta, hogy témát változtat. – Egész napi elfoglaltságot jelent? Mármint a békebíróság.

Porter gyufát tartott a szivarjához, pöfékelni kezdett.

– Tulajdonképpen nem. Ugyanis félig-meddig nyugállományban vagyok. Ügyvéd voltam, amíg ki nem derült, hogy gyenge a szívem.

– Ó! – Faber megpróbált egy kis részvétet vinni a hangjába.

– Remélem, nem zavarja a füst – lengette meg Porter a vastag szivart.

– Egy cseppet sem.

– Miért megy Banffbe?

– Mérnök vagyok. Egy kis probléma akadt az egyik ottani gyárban... Tulajdonképpen bizalmas jellegű a munkám.

Porter feltartotta a kezét.

– Egy szót se többet. Értem.

Egy darabig csend volt. Keresztülrobogtak néhány városon. Porter nyilván nagyon jól ismerte az utat, hogy az elsötétítés ellenére is ilyen gyorsan hajtott. A hatalmas kocsi csak úgy nyelte a mérföldeket. A motor egyenletes bugása álmosító volt. Faber elnyomott egy ásítást.

– Az áldóját, maga ugyancsak fáradt lehet – mondta Porter. – Ostobaság a részemről, hogy fecsegek. Nyugodtan aludjon egyet.

– Köszönöm – mondta Faber. – Alszom is. – Behunyta a szemét.

A kocsi mozgása olyan volt, mint a vonaté, és Faber arról álmodott, hogy Londonba érkezik. Csakhogy a lidérces álom ezúttal kicsit más volt. Nem az étkezőkocsiban ült, és nem a politikai helyzetről társalgott az egyik utassal, hanem valamilyen ismeretlen okból a szeneskocsiban, a bőröndben levő rádión ülve és hátát a kocsi kemény vaslemez oldalának támasztva volt kénytelen utazni. S amikor a vonat befutott a Waterloo pályaudvarra, mindenkinek a kezében – még a leszálló utasokéban is – volt egy példány a

távfutócsapatot, vagyis Fabert ábrázoló fényképből, és mindenki összehasonlítgatta a körülötte levő arcokat a képen látható arccal. A kijárati jegyellenőrzésnél a jegyszedő megmarkolta a vállát, és megkérdezte: – Nem maga látható ezen a képen? – Faber azon vette észre magát, hogy nem jön ki hang a száján. Csak bámulta a képet, és az jutott eszébe, hogyan futott, hogy elnyerje azt a serleget. Úristen, hogy futott! Túl korán ért el bizonyos pontot, negyed mérfölddel korábban kezdett el finiselni, mint eredetileg tervezte, és az utolsó 500 méteren majdnem meghalt. És most talán meg is hal, hiszen a jegyszedőkezében ott van az a fénykép... A jegyszedő azt mondta: – Hello, ébredjen fel! – és Faber egyszerre csak megint ott volt Porter Vauxhalljában, és Porter volt az, aki rászólt, hogy ébredjen.

Jobb keze már majdnem a jobb kabátujjánál volt, amelyben a stiletto rejtőzött a tokban, amikor eszébe jutott, hogy ő Porter szemében James Baker, egy ártatlan autóstoppos. Erre leengedte a kezét, és lazított.

– Pontosan úgy ébredt, mint egy katona – mondta mulatva Porter. – Aberdeenben vagyunk.

Faber megint felfigyelt a skót akcentusra, és eszébe jutott, hogy Porter békebíró, és úgyszólván a rendőrség tagja. Megnézte a gyenge világosságban a férfit: Porternek vörös volt az arca, vikszos a bajusza, és drágának látszó teveszőr nagykabát volt rajta. Faber sejtette, hogy gazdag és tekintélyes polgára a városnak. Ha eltűnik, nyilván azonnal észreveszik, hogy eltűnt. Úgy döntött, hogy nem öli meg.

Megszólalt:

– Jó reggelt!

Kinézett az ablakon a szürke városra. Lassan haladtak végig a főutcán, amelynek mindkét oldalán üzletek sorakoztak. Néhány korán kelő munkásember is látható volt, mind ugyanabba az irányba tartottak. Nyilván halászok, gondolta Faber. Aberdeen hideg, szeles városnak látszott.

Porter megszólalt:

– Nem volna kedve megborotválkozni és harapni valamit reggelire, mielőtt folytatná az útját? Szívesen látom a házamban.

– Igazán kedves öntől...

– Szó sincs kedvességről. Ha nem akadok össze magával, még mindig ott állnék Stirling előtt az A-80-ason, és várnám, hogy kinyisson egy garázs.

–...de inkább nem. Szeretnék minél előbb továbbutazni.

Porter nem szívóskodott, és Faber sejtette, hogy meg is könnyebbült, amiért nem fogadta el a meghívását. Porter azt mondta:

– Akkor leteszem a George Street sarkán – ott kezdődik az A 96-os, és az egyenesen Banffbe visz. – A következő pillanatban meg is állt a kocsival egy sarkon. – Itt vagyunk.

Faber kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Köszönöm a fuvart.

– Nincs mit – Porter kezet rázott vele. – Sok szerencsét!

Faber kiszállt, becsapta az ajtót, és a kocsi elrobogott. Nincs mit félnie Portertől, gondolta Faber; a pasas nyilván hazamegy, egész nap aludni fog, és mire rájön, hogy egy szökevénynek volt a segítségére, már túl késő lesz ahhoz, hogy bármit is tegyen.

Addig figyelte a Vauxhallt, amíg el nem tűnt a szeme elől, aztán átvágott az úttesten, és befordult az ígéretes nevű Piac utcába. Hamarosan a kikötőben találta magát, és a szimatát követve megérkezett a halpiacra. Biztonságban érezte magát a nyüzsgő, lármás, büdös piacon, ahol mindenki munkásruhában volt, akárcsak ő. Nedves halszag terjengett, és jókedvű káromkodások röpködtek a levegőben. Faber nehezen értette meg a torokhangú beszédet, az elharapott szavakat. Az egyik bódénál vett egy fél pint forró, erős teát – repedt bögrében nyomták a kezébe – meg egy nagy cipót, vastag szelet fehér sajttal.

Leült egy hordóra, és elkezdett enni meg inni. Ma este kell majd lopnia egy hajót, gondolta. Bosszantó volt, hogy egész nap várnia kell, és az is problémát jelentett, hogy a következő tizenkét órában el kell rejtőznie valahol. De hát túl közel volt már a céljához, nem vállalhatott semmiféle kockázatot, és fényes nappal hajót lopni sokkal kockázatosabb volt, mint este, amikor már sötét van.

Befejezte a reggelijét, és felállt. Nyilván beletelik még két órába, amíg az egész város felébred. Ez alatt az idő alatt kell megfelelő rejtekhelyet keresnie.

Megkerülte a dokkokat és a dagálykor használt kikötőmedencét. A partbiztosítás eléggé felületes volt, több helyet is kiszúrt, ahol átcsúszhat az ellenőrzésen. Elsétált a strandig, és elindult a két mérföld hosszú korzón. A túlsó végén két luxusjacht horgonyzott a folyó torkolatában. Tökéletesen megfeleltek volna Faber céljának, de nyilván nem volt bennük üzemanyag.

Vastag felhőréteg takarta a felkelő napot. A levegő ismét fullasztóan meleg lett, vihar ígérkezett. Néhány elszánt üdülő így is előjött a tengerparti

szállodákból, letelepedett a strandon, és makacsul várta, hogy kisüssön a nap. Faber nem tartotta valószínűnek, hogy ma egyáltalán kisüt.

A strand viszont alkalmas rejtekhelynek látszott. A rendőrség nyilván ellenőrzi majd a pályaudvart és a buszvégállomást, de az egész várost nem fogja tűvé tenni. Legfeljebb néhány szállodába és penzióba néz be. Nem valószínű, hogy a strandon is mindenkihez odamegy. Elhatározta, hogy egy fekvőszékben tölti el a napot.

Vett egy újságot az egyik bódénál, és kibérelt egy széket. Levetette az ingét, és az overallnadrágra tette. Persze a kabátját is levetette.

Ha megjelenik egy rendőr, jóval előbb kiszúrja, mielőtt még a rendőr odaérne, ahol ő ül. Bőven lesz ideje elhagyni a strandot, és eltűnni az utcákon.

Olvasni kezdte az újságot. A szövetségesek újabb offenzívát indítottak Olaszországban, lelkendezett az újsághír. Faber szkeptikusabb volt. Anzio romokban hever. Az újság pocsékul volt nyomva, képek nem is voltak benne. De az benne volt, hogy a rendőrség bizonyos Henry Faber nevű embert keres, aki két embert is megölt Londonban, stilettóval...

Egy fürdőruhás nő sétált el mellette, és erősen megnézte Fabert. Egy másodpercre elállt a szívverése. Aztán rájött, hogy a nő csak kokettál vele. Egy pillanatig kísértést érzett, hogy megszólítsa. Olyan rég volt, hogy... De elhessegette magától a gondolatot. Türelem... Holnap már otthon lesz.

A hajó kis halászbárka volt, ötven-hatvan láb hosszú, a fedélzete széles, a motorja beépített. A kabin tetején az antenna arról árulkodott, hogy erős rádiója is van. A fedélzetről csapóajtók nyíltak az alatta lévő kis rakodótérbe. A kabin a hajó végében volt, éppen csak két ember férhetett el benne állva, no meg a műszerfal és a kormány. A hajótestet átlapoló lemezek borították, frissen volt tömítve, és a festés is frissnek látszott rajta.

A kikötőben még két másik hajó is megfelelt volna, de a rakparton álló Faber ezt a bárkát figyelte, amint a személyzete kiköti, újratölti üzemanyaggal, aztán hazaindul.

Adott nekik néhány percet, hogy jó messze érjenek, aztán végigsétált a rakpart szélén, és beugrott a bárkába. *Marie II* volt a neve.

Észrevette, hogy a kormánykerék le van láncolva. Leült a kis kabin padlójára, ahol senki sem láthatta, és tíz percig vacakolt a lakattal, mire az felpattant.

Miután leszedte a kormánykerékről a láncot, felhúzta a kis horgonyt, aztán ismét kiugrott a rakpartra, és kioldotta a kötelet.

Visszatért a kabinba, begyújtotta a Diesel-motort és indított. A motor köhögött egyet-kettőt, aztán elnémult. Ismét megpróbálkozott. Ezúttal a motor életre kelt. Nekilátott, hogy kimanőverezzen a kikötőhelyről.

Eljutott a rakpart másik végéhez, és megtalálta a kikötőből kivezető, bójákkal megjelölt főcsatornát. Sejtette, hogy csak a sokkal mélyebb merülésű hajóknak kell a csatornához ragaszkodniuk, de úgy gondolta, nem árt, ha fölösen óvatos.

Mikor kijutott a kikötőből, erős szelet érzett, de remélte, ez nem annak a jele, hogy elromlik az idő. A tenger meglepően háborgott, és a tömzsi kis bárkát magasra emelték a hullámok. Faber rákapcsolt a motorra, megnézte a műszerfalon az iránytűt, és pályára állt. A kormánykerék alatt egy ládában talált néhány térképet. Réginek, de alig használtnak látszottak, nem kétséges, hogy a hajó kormányosa jól ismerte az itteni vizeket, nem volt szüksége térképre. Faber megkereste a térképen a hosszúsági és szélességi fokot, amelyen azon a stockwelli éjszakán az agyába vésett, még pontosabban pályára állt, és rögzítette a kormánykereket.

A kabin ablakait elhomályosította a víz. Faber nem tudta megállapítani, hogy az eső-e vagy a tajték. A szél valósággal leszelte a hullámok tetejét. Faber egy pillanatra kidugta a fejét a kabin ajtaján, és csuromvizes lett az arca.

Bekapcsolta a rádiót. Zümmögött egy darabig, aztán recsegni kezdett. Csavargatni kezdte a hullámhossz gombját, keresgélt az éter hullámain, és el is kapott néhány üzenetfoszlányt. A készülék tökéletesen működött. Ráhangolt a tengeralattjáró hullámhosszára, aztán bekapcsolta a készüléket. Még korai volt, hogy megpróbáljon érintkezésbe lépni a tengeralattjáróval.

Minél inkább kijutott a nyílt tengerre, a hullámok annál nagyobbak lettek. A bárka minden egyes hullám hátán úgy repült a magasba, ahogy a ló a gát fölé lendül, egy pillanatig a tetején táncolt, aztán alábukott a következő hullámvölgybe. Fabernek forgott a gyomra. Vakon bámult ki a kabin ablakain. Leszállt az éj, nem látott semmit. A tengeribetegség kerülgette.

Valahányszor meggyőzte magát, hogy a hullámok már nem lehetnek nagyobbak, egy újabb, az előbbieknél magasabb hullám emelte az ég felé a hajót. A hullámok kezdtek egyre gyorsabban következni egymás után, a bárka vagy mindig az égnek állt a farával, vagy a tenger feneke felé. Egy

különösen mély hullámvölgyben a kis hajó hirtelen kivilágosodott egy villám fényétől, mintha nappal lenne. Faber látta, hogy egy zöldesszürke vízhegy omlik a hajó orrára, s végigsöpör a fedélzeten és a kabinon, amelyben állt. Nem tudta megállapítani, hogy a következő másodpercben felhangzó reccsenés mennydörgés volt-e, vagy a hajó széttört gerendáinak a recsegése. Ész nélkül mentőöv után kezdett kutatni a kabinban. Nem volt.

Aztán ismét villámlott. Faber belekapaszkodott a rögzített kormánykerékbe, és nekivetette a hátát a kabin falának, hogy állva tudjon maradni. Annak, hogy megpróbáljon kormányozni, nem volt semmi értelme, a hajó arra ment, amerre a tenger dobálta.

Faber egyre azt mondogatta magának, hogy a bárkát nyilván úgy építették, hogy ellen tudjon állni az ilyen hirtelen nyári viharoknak. De meggyőzni nem tudta magát. Tapasztalt hajósok bizonyos jelekből valószínűleg előre látták volna, hogy ilyen pokoli idő várható, és eszük ágában sem lett volna elhagyni a partot, mivel tudták, hogy a hajó nem bírna ki egy ilyen vihart.

Most már sejtelme sem volt róla, hogy hol van. Lehetséges volt, hogy a hullámok visszasodorták Aberdeenbe, de az is, hogy éppen a találkozó színhelyén van. Leült a kabin padlójára, és bekapcsolta a rádiót. A vad hintázás és állandó remegés miatt nehezen működött a készülék. Amikor végre bemelegedett, kísérletezni kezdett a gombokkal, de nem sikerült semmit fognia. Teljes hangerőre állította a készüléket: semmi.

Nyilván letört a kabin tetejéről az antenna.

Adásra kapcsolt, és többször egymás után megismételte az egyszerű üzenetet: – Kérem, jelentkezzenek! –, aztán vételen hagyta a készüléket. Nem sok reménye volt, hogy a kérését meghallották.

Kikapcsolta a motort, hogy ne pazarolja az üzemanyagot. Át kell vészelnie a vihart – ha sikerül –, aztán meg kell próbálnia megjavítani vagy visszatenni a helyére az antennát. Az üzemanyagra nagy szüksége lehet.

A bárka ijesztően az oldalára fordulva siklott le a következő nagy hullámról, és Faber rájött, hogy mégiscsak szükség van a motor működtetésére, hogy biztosítsa a bárkát a hullámok támadása ellen. Be akarta indítani a motort, de nem sikerült. Többször is megpróbálkozott, de hiába. Aztán abba is hagyta a próbálkozást, és elátkozta az ostobaságát, hogy kikapcsolta a motort.

A bárka annyira az oldalára fordult, hogy Faber előreesett, és beverte a fejét a kormánykerékbe. Kábultan feküdt a kabin padlóján, és minden

pillanatban várta, hogy a bárka teljesen felfordul. Újabb hullám csapódott a kabinnak, az ablakokon betört az üveg. Faber hirtelen víz alá került. Biztosra vette, hogy a bárka süllyed, talpra küzdötte magát, és felmerült. Valamennyi ablak betört, de a hajó még mindig a vízen lebegett. Faber kirúgta a kabin ajtaját, a víz kizúdult. Belekapaszkodott a kormánykerékbe, hogy a kiáramló víz a tengerbe ne sodorja.

Hihetetlen, de a vihar még mindig erősödött. Faber egyik utolsó összefüggő gondolata az volt, hogy ezeken a vizeken valószínűleg százévenként egyszer, ha tombol ilyen vihar. Aztán már minden gondolata csak az volt, hogyan biztosítsa, hogy ne csússzon ki a kezéből a kormánykerék. A legszívesebben hozzákötötte volna magát, de nem merte annyi időre elengedni, amíg keres valahol egy darab kötelet. Már azt sem érzékelte, hogy fölemelkedik-e a hajó, vagy lezuhan, mivel úgy hánykolódott és gurult ide-oda a hullámokon, mintha sziklák közt gurulna. A viharos erejű szél és a sok ezer gallon rázúduló víz minduntalan el akarta lökni Fabert a helyéről. A lába folyton megcsúszott a vizes padlón, s karjának izmai már égtek a fájdalomtól. Ha a víz fölé került a feje, szippantott egy kis levegőt, de különben visszatartotta a lélegzetét. Többször is majdnem elájult. Homályosan érzékelte, hogy a kabin lapos teteje eltűnt.

Rövid, lidérces pillanatokig látta a tengert, valahányszor egy villám felvillant. Mindig meglepődött, mikor meglátta, hogy hol van a hullám: hol előtte, hol alatta, hol meg mellette volt, néha meg nem is látta. Rémülten fedezte fel, hogy már nem érzi a kezét. Ránézett, és látta, hogy mindkét keze még mindig a kormánykereket markolja, de a marka megdermedt, mintha már beállt volna a hullamerevség. A füle állandóan zúgott, a szelet már nem tudta megkülönböztetni a mennydörgéstől, és a tenger morajától.

Lassanként már értelmesen gondolkozni sem volt képes. Egy kép jelent meg előtte – nem volt még hallucináció, de álomképnél több volt –, a nőt látta maga előtt, aki úgy megnézte a strandon. Minduntalan feléje sétált a bukdácsoló halászbárka fedélzetén, fürdőruhája a testére tapadt, egyre közelebb jött, de sohasem ért el Faberig. Faber tudta, hogy ha olyan közel kerül hozzá, hogy elérheti, ő leveszi dermedt kezét a kormánykerékről, és utánakap, és folyton azt mondogatta magában: – Ne még! Ne még! –, miközben a nő mosolyogva, csípőjét riszálva sétált feléje. Kísértést érzett, hogy engedje el a kormánykereket, és tegye meg ő a távolságot a nőig, de a tudata mélyén azt mondta valami, hogy ha elmozdul a helyéről, akkor se

fogja soha elérni a nőt, így hát csak várt és figyelt, és néha visszamosolygott a nőre, és még akkor is maga előtt látta, ha behunyta a szemét.

Hol elvesztette, hol meg ismét visszanyerte az öntudatát. Ha az agya elhomályosodott, először a tenger és a bárka tűnt el, aztán a nő is, aztán hirtelen összerándult, és ráeszmélt, hogy akármilyen hihetetlen, még mindig áll, még mindig markolja a kormánykereket, és még mindig él. Ilyenkor egy ideig erőlködött, hogy ne veszítse el újra az öntudatát, de végül is mindig úrrá lett rajta a kimerültség.

Utolsó világos pillanatainak egyikében észrevette, hogy a hullámok egy bizonyos irányban haladnak, és sodorják magukkal a bárkát. Megint villámlott egyet, és Faber az egyik oldalon óriási sötét tömeget pillantott meg, egy képtelenül magas hullámot – nem, nem hullám volt, hanem egy sziklaszirt. Amikor rájött, hogy ilyen közel van a szárazföldhöz, elfogta a rettegés, hogy a bárka nekicsapódik a szirtnek, és összetörik. Fél kezével ostoba módon az indítóhoz kapott, aztán gyorsan vissza a kormánykerékhez, de már nem tudta újra megmarkolni.

Egy újabb hullám úgy emelte fel és ejtette le a bárkát, mint egy kiselejtezett játékszert. Faber – fél kezével még mindig a kormánykereket markolva – a levegőbe emelkedett, és egy hegyes sziklát pillantott meg, amely úgy meredt ki egy hullámvölgyből, akár egy stiletto. Bizonyosnak látszott, hogy felnyársalja a bárkát.

A hegymagas hullámok szétváltak. A legközelebbit azonban már nem bírták ki a hajó gerendái. A hajó keményen nekiütődött a hullámvölgy fenekének, s a hajó teste olyan csattanással repedt szét, amely úgy hangzott az éjszakában, mint egy robbanás. Faber tudta, hogy a hajónak vége.

A víz visszavonult, és Faber rájött, hogy a hajótest azért tört szét, mert földnek ütődött. Elképedve bámult, mikor egy újabb villám fényénél egy partfélét látott maga előtt. A tenger felemelte a homokról a tönkrement hajót, a víz ismét elöntötte a fedélzetet, és a padlóhoz vágta Fabert. De előzőleg a villám fényénél olyan világosan látott mindent, mintha nappal lett volna. A part keskeny volt, és a hullámok a fölötte emelkedő sziklán törtek meg. De Fabertől jobbra egy stég volt, és a stégről egy hídféle vezetett a szikla tetejére. Faber tudta, ha elhagyja a hajót, hogy a partra meneküljön, a következő hullám tonnányi súlya agyonnyomja, vagy szétloccsantja a sziklán a fejét, mint egy tojást. De ha két hullám között

sikerül elérnie a stéget, talán felkapaszkodhat annyira a hídon, hogy a víz már nem éri el.

Vagyis még mindig életben maradhat.

A következő hullám úgy hasította szét a fedélzetet, mintha a kiérlelt fa semmivel sem lett volna erősebb egy banánhéjnál. A hajó összerogyott Faber alatt, és ő azon vette észre magát, hogy magával akarja szippantani a visszavonuló víz. Feltápászkodott, s noha olyannak érezte a lábát, mint a kocsonya, a sekélyes vízben paskolva futni kezdett a stég felé. Ez a néhány yard volt a legnehezebb, amelyet futás közben valaha is megtett. Azt sem bánta volna, ha megbotlik, elterül a vízben, és meghal. De sikerült lábon maradnia – mint ahogy akkor is lábon maradt, amikor megnyerte az 5000 méteres versenyt –, amíg bele nem ütközött a stég egyik tartóoszlopába. Felnyúlt, és megmarkolta a deszkát mind a két kezével, mintegy kényszerítve őket, hogy néhány másodpercre keljenek újra életre, felhúzta magát, amíg az álla a stég pereme fölé nem került, aztán fellendítette a lábait, és ráfordult a stégre.

A következő hullám akkor jött, amikor éppen föltérdelt. Hasra vetette magát. A hullám néhány yardnyira magával sodorta, aztán brutálisan hozzávágta a stég deszkapadlójához. Rengeteg vizet nyelt, és csillagokat látott. Amikor a súly legördült a hátáról, minden akaraterejét összeszedte, hogy megmozduljon. Nem sikerült. Érezte, hogy a saját teste könyörtelenül visszahúzza. Hirtelen éktelen düh fogta el. Azért sem fog vereséget szenvedni, most már nem! Ordítani kezdett, világgá ordította a vihar, a tenger, az angolok és a Percival Godliman iránt érzett gyűlöletét, és egyszerre csak azon vette észre magát, hogy talpra állt, és szalad, szalad, minél messzebbre a tengertől, föl a rámpán, szalad csukott szemmel, tátott szájjal és gyűlölettel a szívében, azt se bánva, ha megszakad a tüdeje. Homályosan emlékezett rá, hogy egyszer már futott ilyen őrülten, és majdnem belehalt, de csak szaladt, cél nélkül, csak azt tudva, hogy addig meg nem áll, amíg el nem veszti az eszméletét.

A rámpa hosszú volt és meredek. Egy erős férfi felszaladhatott volna a tetejéig, ha edzésben van és kipihent. Egy olimpiai bajnok – ha fáradt lett volna – talán eljutott volna a rámpa feléig. Egy átlagos negyvenéves férfinak egy-két yardot sikerült volna megtennie rajta.

Faber eljutott a rámpa tetejéig.

Egyyardnyira a rámpa végétől könnyű szívrohamot kapott, és elvesztette az eszméletét, de a lábai még kétszer a levegőbe emelkedtek, mielőtt

elterült volna az ázott talajon.

Sohasem tudta meg, meddig feküdt ott. Amikor kinyitotta a szemét, a vihar még tombolt, de már kivilágosodott, és néhány yardnyira maga előtt megpillantott egy lakatlannak látszó kis házat.

Faber feltérdelt, aztán négykézláb vonszolni kezdte magát a ház bejárata felé. Úgy érezte, nagyon hosszú utat kell megtennie.

18.

Az U-505 egyhangú köröket írt le a víz alatt, hatalmas Diesel-motorjai lassan pöfögtek, miközben a hajó mint egy szürke, fogatlan cápa, túrta az orrával a mélységeket. A parancsnoka, Werner Heer korvett-kapitány pótkávét ivott, és megpróbált nem gyújtani rá több cigarettára. Hosszú nap és hosszú éjszaka volt mögötte. Nem tetszett neki jelenlegi megbízatása: ő harcolni szeretett, és itt szó sem volt harcról; és nem tetszett neki a sunyi, kék szemű Abwehr-tiszt sem, aki nem szívesen látott vendég volt a tengeralattjáró fedélzetén.

Az Abwehr-tiszt, Wohl őrnagy, szemközt ült a kapitánnyal. Ez az ember sohasem látszik fáradtnak, a fene enné meg! Azok a kék szemek körülnéznek, mindent észrevesznek, de a kifejezésük sohasem változik. A tiszt egyenruhája sohasem gyűrött, akármilyen kemény is a víz alatti élet; hajszálpontosan minden huszadik percben gyújt cigarettára, és majdnem tövig szívja. Heer abbahagyta volna a dohányzást, csak azért, hogy érvényt szerezzen az előírásoknak, és megakadályozza Wohlt a dohányzás élvezetében, de hát Heer maga is túlságosan rabja volt ennek a szenvedélynek.

Heer sohasem szerette a hírszerzőket, mert mindig az volt az érzése, hogy róla gyűjtenek információkat. Az Abwehrrel sem szeretett együtt dolgozni. Az ő hajója csatahajónak készült, nem arra, hogy az angol partok körül settenkedjen, várva, hogy mikor vehet fel egy titkos ügynököt. Szerinte tiszta őrület volt kockáztatni egy csatahajót – szakképzett legénységéről nem is beszélve – egyetlen ember miatt, aki esetleg meg se jelenik.

Kiitta a csészéjét, és vágott egy grimaszt.

– Nyavalyás kávé – mondta. – Pocsék íze van.

Wohl kifejezéstelen tekintete egy pillanatra megállapodott rajta, aztán ismét elfordult róla. Nem szólt semmit.

Heer nyugtalanul fészkelődött a székén. Egy hajóhídon nyilván fel-alá járkált volna, de hát a tengeralattjárókon megtanulja az ember, hogy nem szabad fölöslegesen mozogni. Megszólalt:

– Azt tudja, hogy a maga embere ilyen időben nem fog jönni.

Wohl megnézte az óráját.

– Reggel hatig akkor is várunk – mondta csendesen.

Nem utasítás volt, mert Wohl nem adhatott utasításokat Heernek; de a tény puszta leszögezése is sértés volt egy magasabb rangú tiszt szemében. Heer meg is mondta:

– A szentségit neki, ennek a hajónak én vagyok a parancsnoka!

– Mind a ketten a kapott utasításoknak megfelelően fogunk eljárni – mondta Wohl. –Mint tudja, valóban rendkívül magas helyről származnak.

Heer uralkodott a mérgén. A hátulgombolós ifjoncnak természetesen igaza volt. Heernek a kapott utasítások szerint kellett eljárnia. De ha visszatérnek a kikötőbe, feltétlenül feljelenti Wohlt függelemsértésért. Nem mintha sokra menne vele: a haditengerészetnél töltött tizenöt év alatt Heer megtanulta, hogy a főhadiszállás emberei csak a saját törvényeiket tartják érvényesnek.

Azt mondta:

– Ha a maga embere olyan őrült is, hogy egy ilyen éjszaka tengerre szálljon, egészen biztos, hogy nem elég jó tengerész ahhoz, hogy életben is maradjon.

Wohl válasza megint csak a kifejezéstelen tekintet volt.

Heer odaszólt a rádiókezelőnek:

– Weissman?

– Semmi, uram.

Wohl megszólalt:

– Az a rossz érzésem van, hogy az a zörej, amelyet néhány órával ezelőtt hallottunk, tőle származott.

– Ha tőle, akkor nagyon messze volt a találkozó helyétől, uram – jegyezte meg kéretlenül a rádiókezelő. – Én inkább úgy hallottam, hogy egy villámlás volt.

Heer hozzátette:

– Ha nem ő volt, nem ő volt. Ha meg ő volt, mostanra már a vízbe fúlt. – Önelégült volt a hangja.

– Maga nem ismeri azt az embert – mondta Wohl, és ezúttal mintha lett volna valami érzelem a hangjában.

Heer hallgatásba merült. A motorok hangja kicsit megváltozott, mintha ki tudott volna venni valami halk csörömpölést. Ha hazafelé menet a csörömpölés erősödik, meg kell vizsgálnia a motort a kikötőben. Ezt mindenképpen meg kell tennie, már csak azért is, hogy ne kelljen még egyszer a kellemetlen Wohl őrnagy társaságában útra kelnie.

Benézett egy matróz.

– Kávét, uram?

Heer a fejét rázta.

– Ha még egy csészével iszom, kávét fogok pisálni.

Wohl megszólalt:

– Én kérek. – Elővett egy cigarettát.

Ez arra késztette Heert, hogy megnézze az óráját. Tíz perccel elmúlt hat. A ravasz Wohl őrnagy szándékosan később gyújtott rá hat órakor esedékes cigarettájára, hogy néhány perccel tovább itt tartsa a tengeralattjárót. Heer megszólalt:

– Irány hazafelé.

– Egy pillanat – mondta Wohl. – Szerintem vetnünk kellene egy pillantást a felszínre, mielőtt elmegyünk.

– Ne hülyéskedjen – mondta Heer. Tudta, hogy most biztos talajon áll. – Tisztában van vele, hogy micsoda vihar dühöng odafönt? Nem tudnánk kinyitni a fedélzeti csapóajtót, és a periszkóppal csak néhány yardnyi távolságra látnánk.

– Honnan tudja ilyen mélységből, hogy milyen vihar van odafönt?

– Tapasztalatból – mondta Heer.

– Akkor legalább küldjön egy üzenetet a támaszpontnak, és közölje velük, hogy az emberünk nem jelentkezett. Hátha azt az utasítást adják, hogy maradjunk itt.

Heer elkeseredetten sóhajtott egyet.

– Ilyen mélységből lehetetlen rádió-összeköttetést létesíteni a támaszponttal –mondta.

Wohlt végre elhagyta a nyugalma.

– Heer kapitány! A leghatározottabban utasítom, hogy merüljön föl, és küldjön haza egy rádióüzenetet, mielőtt elhagyjuk a találkozó helyét! Annak az embernek, akit fel kell vennünk, a Birodalom jövője szempontjából létfontosságú információ van a birtokában. Maga a Führer várja a jelentését!

Heer ránézett.

– Köszönöm, hogy tudtomra adta a véleményét, őrnagy – mondta. Elfordult. – Mindkét motor teljes gőzzel előre! – vakkantotta.

A két Diesel-motor búgása dübörgéssé erősödött, és a tengeralattjáró fokozatosan felgyorsult.

NEGYEDIK RÉSZ

19.

Amikor Lucy felébredt, az előző este kitört vihar még mindig tombolt. Áthajolt az ágy szélén, óvatosan, hogy fel ne ébressze Davidet, és felvette a padlóról a karóráját. Pár perccel múlt hat. A szél bömbölt a háztető körül. David nyugodtan alhat tovább: ma úgyse nagyon tud dolgozni.

Kíváncsi volt, vajon az éjszaka folyamán nem vitt-e el a szél néhány palát a tetőről. Meg kell néznie a padláson. De várnia kell vele, amíg David elmegy hazulról, különben dühös lesz, hogy nem őt kérte meg rá.

Kibújt az ágyból. Nagyon hideg volt. Az utóbbi néhány nap meleg időjárása csak színleg volt nyár: a vihart készítette elő. Most hideg volt, mint novemberben. A fején át lehúzta magáról a flanell hálóinget, gyorsan felvette az alsóneműjét, és nadrágba meg szvetterbe bújt. David megmoccant. Lucy ránézett: férje a másik oldalára fordult, de nem ébredt fel.

Lucy átment a kis pihenőn, és benézett Jo szobájába. A hároméves kisfiú már nem gyerekágyban, hanem igazi ágyban aludt, és éjszakánként gyakran leesett róla, anélkül hogy felébredt volna. Ma reggel az ágyban volt, a hátán fekve, nyitott szájjal aludt. Lucy elmosolyodott. Jo imádnivaló volt, amikor aludt.

Lucy csendesen leosont a földszintre, és egy pillanatig azon tűnődött, vajon miért ébredt fel ilyen korán. Talán Jo neszezett, de az is lehet, hogy a vihar miatt.

Letérdelt a kandalló elé, felgyűrte a szvettere ujját, és nekiállt tüzet rakni. Miközben lesöpörte a rostélyt, egy dallamot fütyörészett, amelyet a rádióban hallott: „Ugye, te vagy a babám?” Kikotorta a kihűlt hamut, a legnagyobb tuskóból alapozta meg a mai tüzet, száraz harasztot tett rájuk gyújtósnak, aztán fát és szenet rakott a tetejére. Néha csak fával tüzelt, de ilyen időben okosabb volt szenet is használni. Egy újságlapot néhány percre bedugott a kandallóba, és ellenőrizte, hogy eléggé huzatos-e a kémény. Mikor az újságlapot kihúzta, a fa már égett, és izzani kezdett a szén is. Az újságlapot összehajtogatta és bedugta a szeneskanna alá, jó lesz holnapra.

A tűz hamarosan bemelegíti a kis házat, de azért egy csésze forró tea sem fog ártani, gondolta Lucy. Bement a konyhába, és feltette a villanyfőzőre a

kannát. Két csészét helyezett egy tálcára, aztán megkereste David cigarettáját, meg a hamutartót. Elkészítette a teát, megtöltötte a csészéket, és a tálcával a kezében elindult a hallon keresztül a lépcső felé.

Egyik lába már a legalsó lépcsőfokon volt, amikor meghallotta, hogy kopognak. Megállt, összeráncolta a homlokát, de azt hitte, csak a szél zörget valamit, és továbbindult a lépcsőn. A hang megismétlődött. Mintha a bejárati ajtón kopogott volna valaki.

Ez persze képtelenség volt. A szigeten nem lakott senki, aki a bejárati ajtón kopogtathatott volna, csak Tom, de ő mindig hátul, a konyhaajtón jött be, és sohasem kopogott.

A kopogtatás megismétlődött.

Lucy nem bírt ellenállni a kíváncsiságának, visszajött a lépcsőn, és a tálcát az egyik tenyerén egyensúlyozva kinyitotta a bejárati ajtót.

Ijedtében elejtette a tálcát. A férfi úgy esett be a hallba, hogy őt is ledöntötte a lábáról. Lucy felsikoltott.

Csak egy pillanatig tartott az ijedtsége. Az idegen hason feküdt mellette a padlón, és nyilvánvaló volt, hogy képtelen bárkit is megtámadni. A ruhája csuromvíz volt, a keze meg az arca falfehér a hidegtől.

Lucy feltápászkodott. David fenekén mászott lefelé a lépcsőn, és azt kérdezte:

– Mi az? Mi történt?

– Oda nézz – mondta Lucy, és a férfira mutatott.

David, aki pizsamában volt, a lépcső aljára érve feltornázta magát a tolószékbe.

– Nem értem, miért kellett ezért sikítani – mondta. Közelebb gurult, és szemügyre vette a padlón heverő férfit.

– Ne haragudj. Nagyon megijedtem. – Lucy lehajolt, és a felső karjánál fogva átvonszolta a férfit a nappaliba. David követte őket. Lucy a kandalló elé fektette a férfit.

David elgondolkozva bámult az élettelennek látszó testre.

– Honnan a fenéből került ez ide? – kérdezte csodálkozva.

– Nyilván egy tengerész, aki hajótörést szenvedett.

– Csakis az lehet.

De Lucy észrevette, hogy a férfin nem matrózruha, hanem munkásruha van. Jobban szemügyre vette. Nagydarab férfi volt, magasabb, mint a hat láb hosszú szőnyeg, amelyen a kandalló előtt feküdt, izmos volt a nyaka meg a válla. Az arca markáns volt, de finom csontú, a homloka magas, az

álla hosszú. Jóképű férfi volna, gondolta Lucy, ha nem lenne ilyen ijesztő a színe.

Az idegen megmozdult, és kinyitotta a szemét. Először úgy látszott, hogy iszonyúan megijedt, akár egy kisfiú, aki ismeretlen környezetben ébred, de arckifejezése nagyon gyorsan megenyhült, gyorsan körülnézett, tekintete csak egy-egy pillanatra állapodott meg Lucyn, Daviden, az ablakon, az ajtón és a kandallón.

Lucy megszólalt:

– Le kell húznunk róla ezeket a ruhákat. Hozz egy pizsamát meg egy köntöst, David.

David kigurult, Lucy meg letérdelt az idegen mellé. Először a bakancsát meg a zokniját húzta le. Mintha egy árnyalatnyi derű lett volna a férfi tekintetében, miközben az asszonyt figyelte. De mikor Lucy a kabátjához nyúlt, védekező mozdulattal keresztbe tette a mellén a karját.

– Tüdőgyulladást kaphat, ha magán maradnak ezek a ruhák – mondta Lucy olyan gyengéden, mint egy betegápolónő. – Hadd vegyem le őket.

– Szerintem ahhoz még nem ismerjük eléggé egymást, végeredményben még be sem mutatkoztunk.

Most szólalt meg először. Olyan fölényes volt a hangja, s a szavai olyan szertartásosak, hogy az ijesztő külsejével való ellentétük hangos nevetésre késztette Lucyt.

– Csak nem szégyenlős? – kérdezte.

– Csak az a véleményem, hogy egy férfinak illik megőriznie a titokzatosság látszatát. –A férfi szélesen elmosolyodott, de a mosoly hirtelen eltűnt az arcáról, és behunyta a szemét fájdalmában. David visszajött, tiszta pizsamát és köntöst hozott a karján.

– Úgy látom, ti már egészen jól kijöttök egymással – jegyezte meg.

– Neked kell levetkőztetned – mondta Lucy. – Nekem nem engedi meg.

David arcáról nem lehetett leolvasni, hogy mit gondol.

Az idegen megszólalt:

– Köszönöm, de magam is le tudok vetkőzni, ha ugyan nem tartják szörnyű hálátlanságnak a részemről.

– Ahogy tetszik – mondta David. Ledobta a ruhadarabokat egy székre, és kigurult.

– Én addig főzök egy kis teát – mondta Lucy, és utánament. Becsukta maga mögött a nappali ajtaját.

A konyhában David már meg is töltötte a kannát; égő cigaretta lógott a szája sarkában. Lucy gyorsan összesöpörte a hallban az összetört csészék darabjait, aztán visszament a konyhába.

David megjegyezte:

– Öt perccel ezelőtt még abban sem voltam biztos, hogy él egyáltalán a pasas – most meg segítség nélkül öltözködik.

Lucy a teáskannával foglalatoskodott.

– Talán csak tettette magát, hogy ájult.

– Arra a kilátásra, hogy te vetkőzteted le, mindenesetre gyorsan magához tért.

– El sem tudom hinni, hogy valaki ilyen szégyenlős lehet.

– Mivel ez a terület neked nem erősséged, hajlamos vagy rá, hogy azt hidd, másoknak se.

Lucy a csészékkel babrált.

– Máskor csak reggeli után szoktál ilyen epés lenni. Különben is: hogy lehet egy terület erős?

– Mindig a szavakon való lovaglás az utolsó védelmi vonalad. – David elnyomta a cigarettáját a mosogatóban.

Lucy forró vizet töltött a teáskannába.

– Ma ne veszekedjünk – mondta. – A változatosság kedvéért ma fontosabb tennivalónk van. – Fogta a tálcát, és bement vele a nappaliba.

Az idegen már a pizsamakabátot gombolgatta magán. Amikor Lucy belépett, gyorsan hátat fordított neki. Lucy letette a tálcát, és kitöltötte a teát. Mikor megfordult, az idegenen már David köntöse is rajta volt.

– Maga igazán kedves – mondta. Egyenes volt a tekintete.

Tulajdonképpen nem látszik szégyenlősnek, gondolta Lucy. Mindenesetre jó néhány évvel idősebb nála, körülbelül negyven lehet. Talán ez a magyarázata a dolognak. A férfi percről percre kevésbé látszott hajótöröttnek.

– Üljön közel a tűzhöz – tanácsolta neki Lucy, és feléje nyújtott egy csésze teát.

– Nem biztos, hogy a csészealjjal boldogulok – mondta a férfi. – Az ujjaim nem funkcionálnak. – Merev kézzel elvette Lucytól a csészét, és a két tenyere közt tartva emelte óvatosan az ajkához.

Bejött David is, és megkínálta cigarettával. Az idegen nem kért.

Viszont fenékig kiitta a teát. – Hol vagyok? – kérdezte.

David válaszolt:

– Ennek a helynek Vihar-sziget a neve.

A férfi arcán egy árnyalatnyi megkönnyebbülés látszott.

– Azt hittem, talán visszafújt a szél a szárazföldre,

David a kandalló felé fordult, hogy megmelegítse csonka lábait.

– Valószínűleg a hullámok sodorták az öbölbe – mondta. – Sok mindent besodornak oda, így alakult ki ott valami partféle.

Bejött Jo, álmos volt a szeme, és egy félkarú pandamacit vonszolt maga után. A maci akkora volt, mint ő. Amikor meglátta az idegent, Lucyhoz szaladt, és a szoknyája mögé rejtette az arcát.

– Megijesztettem a kislányát – mosolygott a férfi.

– Fiú. Le kellene vágnom a haját. – Lucy az ölébe vette Jót.

– Bocsánat. – Az idegen ismét behunyta a szemét, és megingott a széken.

Lucy felállt, letette Jót a díványra.

– Le kell fektetnünk ezt a szegény embert, David.

– Egy pillanat – mondta David. Közelebb gurította magát a férfihoz. – Lehet, hogy más is túlélte a hajótörést? – kérdezte.

A férfi felnézett.

– Egyedül voltam – dünnyögte. Majdnem eszméletlen volt.

– David... – kezdte Lucy.

– Csak még egy kérdést. Értesítette a parti őrséget, hogy tengerre száll?

– Fontos ez? – kérdezte Lucy.

– Fontos, mert ha értesítette, lehet, hogy sokan az életüket kockáztatva keresik, és tudtukra kell adnunk, hogy biztonságban van.

A férfi halkan kinyögte:

– N... nem értesítettem... senkit.

– Elég – mondta Lucy Davidnek. Letérdelt a férfi elé. – Fel tud jönni az emeletre?

A férfi bólintott, és lassan talpra állt.

Lucy a vállára tette a férfi karját, és elindult vele kifelé.

– Jo ágyába fektetem – mondta.

Egyesével vették a lépcsőfokokat, és mindegyiken megpihentek. Mire a lépcső tetejére értek, a férfi arcából ismét eltűnt az a kevéske szín, amelyet a tűz mellett visszanyert. Lucy bevezette a kisebbik hálószobába. A férfi lerogyott az ágyra.

Lucy elrendezte rajta a takarót, be is gyűrte körülötte, aztán elhagyta a szobát. Halkan csukta be maga után az ajtót.

Fabert elöntötte a megkönnyebbülés hulláma. Az utolsó néhány pillanatban már csak emberfeletti erőfeszítéssel tudott uralkodni magán. Erőtlennek, legyőzöttnek, betegnek érezte magát.

Miután a ház ajtaja kinyílt, egy időre megengedte magának, hogy összeessen. A veszély tudata csak akkor ébredt fel benne, amikor a gyönyörű nő elkezdte vetkőztetni: eszébe jutott a mellére ragasztott filmkazetta. Ennek hatására egy időre újra felébredt benne az éberség. Félt, hogy esetleg mentőt hívnak, de ilyesmire nem történt célzás. Lehet, hogy a sziget túlságosan kicsi, nincs rajta kórház. De legalább nem került vissza a szárazföldre – ott lehetetlen lett volna megakadályozni, hogy jelentsék valakinek a hajótörést. A férj kérdései arra mutatnak, hogy a közeli jövőben semmiféle jelentést nem tesznek senkinek.

Fabernek nem volt ereje a távolabbi jövőben fenyegető veszélyekre gondolni. Úgy látszott, hogy pillanatnyilag biztonságban van, ennél tovább nem tudott gondolni. És melegben volt, száraz ruha volt rajta, élt, és puha ágyban feküdt.

A másik oldalára fordult, hogy szemügyre vegye a szobát: ajtó, ablak, kandalló. A megszokott óvatosság túlél mindent, csak a halált nem. A falak rózsaszínűre voltak festve, mintha a házaspár leánygyermeket remélt volna. Egy játék vonat és nagyon sok képeskönyv hevert a padlón. Biztonságos, családias hely volt: egy *otthon. Ő* meg egy farkas egy juhakolban, de – sánta farkas.

Behunyta a szemét. Annak ellenére, hogy kimerült volt, minden egyes izmát külön-külön kellett rákényszerítenie, hogy elernyedjenek. A fejéből lassan eltűntek a gondolatok, és elaludt.

Lucy megkóstolta a zabkását, és tett bele még egy csipetnyi sót. Végül is megszerették úgy, ahogy Tom készítette: skót módra, cukor nélkül. Soha többé nem fogja édesen készíteni a zabkását, még akkor sem, ha ismét bőven és jegy nélkül lesz kapható a cukor. Furcsa, hogy mi mindenhez hozzászokik az ember, ha muszáj: a barna kenyérhez és a margarinhoz éppúgy, mint a sós zabkásához.

Kitálalt, és a kis család leült reggelizni. Jo sok tejet kapott a zabkásához, hogy lehűljön. David félelmetes mennyiségű ételt tudott megenni, mégsem hízott meg: nyilván, mert sokat volt szabad levegőn. Lucy megnézte a férje kezét az asztalon. Durva volt, és állandóan barna, igazi napszámoskéz.

Lucy megfigyelte az idegen kezét. Hosszúak voltak az ujjai, és a vér meg a zúzódások alatt fehér a bőre. Az idegen kezén nem látszott, hogy tengerész: nem durvult el.

Lucy megszólalt:

– Ma nem lesz sok tennivalód. Úgy látszik, a vihar nem szűnik meg.

– Mindegy – dörmögte David. – A juhokat el kell látni, akármilyen az idő.

– Hol leszel?

– Tomnál, a sziget túlsó végén. A dzsippel megyek oda.

Jo megszólalt:

– Én is mehetek?

– Ma nem – mondta Lucy. – Túlságosan esős és hideg az idő.

– De én nem szeretem azt a bácsit.

Lucy elmosolyodott.

– Ne butáskodj. Nem fog bántani minket. Olyan beteg, hogy szinte mozdulni se tud.

– Ki az a bácsi?

– Nem tudjuk a nevét. Hajótörést szenvedett, és nekünk kell a gondját viselnünk, amíg annyira össze nem szedi magát, hogy vissza nem térhet a szárazföldre. Nagyon kedves bácsi.

– A nagybácsim?

– Csak egy idegen bácsi, Jo. Egyél.

Jo csalódott arcot vágott. Eddig csak egyetlen nagybácsival találkozott. Az ő agyában nagybácsik olyan emberek voltak, akik cukrot adnak neki – amit szeretett, meg pénzt, aminek nem vette semmi hasznát.

David befejezte a reggelit, és belebújt az esőköpenyébe. Sátor formájú, hosszú ujjú ruhadarab volt, amelyen átdugta a fejét, és nemcsak őt takarta be, hanem majdnem az egész tolószéket is. A fejére is vízhatlan csuklyát húzott, és megkötötte az álla alatt. Megcsókolta Jót, és elköszönt Lucytól.

Egy-két perc múlva Lucy már hallotta is, hogy indul a dzsip. Az ablakhoz lépett, és David után nézett, aki elhajtott az esőben. A kocsi hátsó kerekei meg-megcsúsztak a sárban. Vigyázva kellett vezetnie.

Jo felé fordult. A gyerek azt mondta:

– Ez egy kutya. – A zabkásából meg a tejből mázolt egy figurát az asztalra.

Lucy rávert a kezére.

– Pfuj, micsoda disznóságot csináltál! – A fiú elkeseredett, duzzogó képet vágott, és Lucynak eszébe jutott, milyen nagyon hasonlít az apjára. Ugyanolyan sötét a bőre, és majdnem koromfekete a haja, és mind a ketten hajlamosak a magukba zárkózásra, ha megharagszanak valamiért. Jo azonban rengeteget kacagott is – hál' istennek, Lucy családjának a tulajdonságaiból is örökölt valamit.

Jo félreértette anyja arcán a tűnődő kifejezést, és azt mondta:

– Bocsánatot kérek.

Lucy megmosdatta a gyereket a konyhai mosogatónál, aztán leszedte az asztalt, s közben az emeleten fekvő idegenen járt az esze. Most, hogy a közvetlen veszély elmúlt, és tudta, hogy a férfi nem fog meghalni, emészteni kezdte a kíváncsiság. Ki lehet? Honnan való? Mit keresett a viharban a tengeren? Van családja? Miért van rajta munkásruha, mikor a keze olyan, mint egy hivatalnoké, és londoni kiejtéssel beszél? Eléggé izgalmas kérdések voltak.

Eszébe jutott, hogy ha valahol másutt élne, bizonyára nem vette volna ilyen könnyedén tudomásul a férfi váratlan megjelenését. Lehetett volna katonaszökevény, bűnöző, vagy éppenséggel hadifogoly, gondolta. De ha egy elhagyatott szigeten él az ember, eszébe sem jut, hogy más emberi lények esetleg veszélyt jelentenek, nem társaságot. Olyan jó volt egy új arcot látni, hogy szinte hálátlanságnak érezte a benne felébredő gyanakvást. Lehetséges, gondolta – kényelmetlen gondolat volt –, hogy csak ő fogad a legjobb embernél szívesebben egy férfit, csak azért, mert vonzó a külseje... Gyorsan el is hessegette magától a gondolatot.

Ostobaság, egyszerűen ostobaság. A férfi olyan fáradt és beteg, hogy senki számára nem jelenthet veszélyt. Ki lett volna rá képes, hogy ne fogadja be, akár a szárazföldön is, amikor csuromvizes volt és eszméletlen? Ha majd jobban lesz, kikérdezhetik, és ha nem hihető a beszámolója, hogy miképpen került ide, rádión értesíthetik a szárazföldet Tom házából.

Mikor végzett a mosogatással, felosont az emeletre, és belesett a férfihoz. Az az ajtó felé fordulva aludt, de mikor Lucy benézett, azonnal kinyitotta a szemét. Egy másodperc töredékére ismét megvillant benne a félelem, mint először.

– Semmi baj – suttogta Lucy. – Csak meg akartam győződni róla, hogy minden rendben.

A férfi szó nélkül behunyta a szemét.

Lucy visszament a földszintre. Felöltözött. Jót is beöltöztette vízhatlan köpenybe és gumicsizmába, és kimentek. Az eső még mindig zuhogott, és kegyetlenül fújt a szél. Lucy felpillantott a háztetőre: *csakugyan* hiányzott néhány pala. Beledőlt a szélbe, és elindult a szikla teteje felé.

Szorosan fogta Jo kezét, mert a gyereket könnyen elfújhatta volna mellőle a szél. Két perc múlva már azt kívánta, hogy bárcsak maradtak volna otthon. Az eső befolyt a gallérja alá és a csizmája pereme fölött, bőrig ázott. Bizonyára bőrig ázott Jo is, de most, hogy már úgyis eláztak, ázhattak még néhány percig. Lucy le akart menni a partra.

De amikor elértek a rámpa tetejéhez, rájött, hogy lehetetlen lemennie. A keskeny fahíd csúszós volt az esőtől, ekkora szélben könnyen elveszthette az egyensúlyát, leeshetett a rámpáról, és lezuhanhatott a hatlábnyi mélységbe. Kénytelen volt megelégedni azzal, hogy csak nézelődik.

Volt mit nézni.

Kisebb ház nagyságú, de még így is óriási hullámok gördültek szorosan egymás sarkában a part felé. Azon átvágva még magasabbra csaptak, a tarajuk kérdőjel alakban meggörbült, és dühösen a szikla lábának vetették magukat. A permet függönyként szállt fel a szikla tetejére, és arra kényszerítette Lucyt, hogy gyorsan hátralépjen. Jo sikoltozott a gyönyörűségtől. Lucy csak azért hallhatta fia hangját, mert a gyerek a karjaiba ugrott, és a szája közel került anyja füléhez. A szél és a tenger zúgása minden távolabbi hangot elnyomott.

Borzasztóan izgalmas volt innen nézni, hogyan köpködnek, táncolnak és bömbölnek az elemek: így, szinte túlságosan is közel állni a szikla pereméhez, veszélyben, és ugyanakkor biztonságban érezni magát, borzongani a hidegtől és mégis verítékezni a félelemtől. Izgalmas volt, és Lucy életében nagyon kevés volt az izgalom.

Már éppen vissza akart fordulni, mert félt, hogy Jo meghűl, amikor meglátta a hajót.

Persze, nem volt az már hajó; de éppen ez volt a döbbenetes a dologban. Csak a fedélzet és a hajógerinc hatalmas gerendái maradtak meg belőle, szétszóródva a sziklák alatt a köveken, mint egy maroknyi elhajított gyufaszál. Lucy rájött, hogy elég nagy hajó lehetett. Egy ember is elkormányozhatta ugyan, de nem könnyen. És a pusztítás, amelyet a tenger az ember keze munkáján végzett, iszonyú volt. Nehéz volt két, még mindig egymásba illeszkedő fadarabot találni.

Hogy a csudába kerülhetett ki ebből a pusztításból *élve* az az idegen.

Lucy megborzongott a gondolatra, hogy mit művelhettek ezek a hullámok és ezek a sziklák egy emberi testtel, Jo megérezte anyja hirtelen hangulatváltozását, és belekiabált a fülébe:

– Menjünk már haza! – Lucy gyorsan hátat fordított a tengernek, és visszasietett a sáros ösvényen a házhoz.

Mikor már bent voltak a házban, levetették a csuromvizes esőköpenyeket, csuklyákat és csizmákat, és a konyhában hagyták őket száradni. Lucy felment az emeletre, és ismét benézett az idegenhez.

A férfi ezúttal nem nyitotta ki a szemét. Látszólag nagyon békésen aludt, Lucynak mégis az volt az érzése, hogy igenis felébredt, megismerte az ő lépéseit a lépcsőn, de még mielőtt ő benyitott volna hozzá, újra behunyta a szemét.

Forró vizet eresztett a kádba. Ő is, meg a fiú is bőrig ázott. Levetkőztette Jót, beleültette a kádba, aztán – ösztönösen – ő is levetkőzött, és beült a kádba a fiú mellé. Boldogító érzés volt a forró vízben lenni. Behunyta a szemét, és elengedte magát. Ez is jó érzés volt: benn lenni egy meleg házban, amelynek erős kőfalait lehetetlenül ostromolja a vihar.

Az élet váratlanul érdekessé változott. Egyetlen éjszaka a vihar, egy hajótörés meg a titokzatos férfi. És mindez négy unalmas év után. Remélte, hogy az idegen hamarosan felébred, és ő mindent megtudhat róla.

Ideje volt, hogy nekilásson ebédet főzni a férfiaknak. Van egy darab báránymelle, majd pörköltet készít belőle. Kiszállt a kádból, és megtörülközött. Jo a kedvenc játékával játszott a kádban: egy agyonrágott gumimacskával. Lucy megnézte magát a tükörben, külön megnézte a hasán a terhesség után maradt, feszesség okozta hajszálrepedéseket. Kezdtek eltünedezni, de nyilván sohasem fognak egészen eltűnni. Ha teljesen lesülne, talán nem látszanának. Rámosolygott a tükörképére, és azt gondolta: ezen a szigeten nem sok esélye van rá, hogy lesül. Különben is kit érdekel az ő hasa? Önmagán kívül senkit.

Jo megszólalt:

– Maradhatok még egy percig a vízben? – Mindig a „még egy percig" kifejezést használta, de ez jelenthetett akár egy fél napot is.

– Csak addig, amíg felöltözöm – válaszolta Lucy. Felakasztotta a törülközőt a tartóra, és az ajtó felé fordult.

Az ajtóban ott állt az idegen, és őt nézte.

Egymásra bámultak. Furcsa – erre csak Lucy később gondolt –, de egy cseppet sem ijedt meg. Mert nem volt ijesztő, ahogy az idegen nézte: nem

volt az arckifejezése fenyegető, de kéjvágy, önelégült vagy buja mosoly se ült rajta. Az idegen nem Lucy ágyékát vagy a mellét nézte – a szemébe nézett. Lucy kicsit meghökkenve, de egy cseppet sem zavartan viszonozta tekintetét, agyának csak egy parányi részecskéje csodálkozott, hogy miért nem sikít, miért nem takarja el magát a kezével, vagy miért nem csapja be a férfi előtt az ajtót.

Végül mégiscsak megjelent valami a férfi szemében. Lucy úgy látta – bár lehet, hogy csak képzelődött –, hogy csodálat, egy árnyalatnyi őszinte jókedv és egy árnyalatnyi szomorúság – aztán megtört a varázs, a férfi sarkon fordult, visszament a hálószobájába, és becsukta maga után az ajtót. A következő pillanatban Lucy már hallotta is, hogy megreccsennek alatta a rugók, ahogy leveti magát az ágyra.

És Lucy – minden ok nélkül – iszonyú bűntudatot érzett.

20.

Percival Godliman ekkor már minden szükséges intézkedést megtett, hogy megállítsák Fabert.

Az Egyesült Királyság minden egyes rendőre megkapta Faber fényképét, és a rendőrség állományának körülbelül a fele az egész szolgálati idejét azzal töltötte, hogy őt kereste. A városokban átkutatták és megfigyelés alatt tartották a szállodákat és a penziókat, a pályaudvarokat és a buszvégállomásokat, a kávéházakat és a bevásárlóközpontokat, a hidak alját, a boltíveket és a lebombázott házak romos telkeit. Vidéken benéztek a csűrökbe és silókba, üres viskókba és romba dőlt kastélyokba, átfésülték az erdőket, a tisztásokat és a búzamezőket. Megmutatták Faber fényképét valamennyi vasúti jegyszedőnek, benzinkutasnak, kompvezetőnek és vámosnak. Figyeltek minden kikötőt és repülőteret, és valamennyi útlevél-ellenőrző állomáson oda volt tűzve Faber fényképe a pult mögé. A rendőrség azt hitte, hogy egy közönséges gyilkost keresnek.

Az utcán posztoló rendőr csak annyit tudott, hogy a képen látható férfi két embert ölt meg késsel Londonban. A magasabb beosztású rendőrök ennél valamivel többet tudtak: az egyik gyilkosságnál megerőszakolási kísérlet is történt, a másodiknak látszólag semmi indoka, a harmadik alkalommal pedig – amelyről az embereik nem tudtak – egy katonát gyilkoltak meg érthetetlen okból, de kegyetlen módon, London és Liverpool közt a vonaton. Csak a rendőrfőnökök és a Scotland Yard tagjai – az utóbbiak közül azonban csak néhányan – tudták, hogy a katona átmenetileg az M. I.-5-höz volt beosztva, és hogy a gyilkosságok a nemzet biztonságával vannak összefüggésben.

Az újságok is azt hitték, hogy csak egy közönséges gyilkosra vadásznak. Aznap, amikor Godliman a rendelkezésükre bocsátotta a részleteket, a legtöbb újság legkésőbbi kiadása közölte csak a történetet, az első – Skóciának, Észak-Írországnak és Walesnek szánt – kiadások mar nem tudták közölni, csak másnap hoztak le egy rövidített változatot. A stockwelli áldozatot munkásként tüntették fel, hamis néven szerepeltették, és azt írták róla, hogy homályos londoni háttere van. Godliman sajtókommünikéje összefüggésbe hozta ugyan ezt a gyilkosságot Mrs. Una Garden 1940-ben történt meggyilkolásával, de hogy mi ez az összefüggés, az homályban maradt. A gyilkos fegyvert stilettónak nevezték.

A két liverpooli újság nagyon gyorsan értesült a vonaton talált holttestről, és mind a kettő kíváncsi lett, vajon ezt a gyilkosságot is a londoni késes gyilkos követte-e el. Mind a két újság szerkesztőjét felhívta a liverpooli rendőrfőnök. A hírt egyik újság sem közölte.

Összesen százötvenhét magas, sötét hajú férfit tartóztattak le azzal a gyanúval, hogy ő Faber. Huszonkilenc kivételével valamennyien bizonyítani tudták, hogy ők nem követhettek el gyilkosságot. Ezt a huszonkilencet az M. I.-5 nyomozói hallgatták ki. Huszonheten behívatták tanúnak a szüleiket, rokonaikat és szomszédaikat, s azok megerősítették, hogy a gyanúsítottak Nagy-Britanniában születtek, és ott éltek a húszas években is, amikor Faber Németországban volt.

A huszonkilencből megmaradt kettőt felhozták Londonba, és itt ismét kihallgatták őket: ezúttal maga Godliman. Mind a kettő agglegény volt, mind a kettő egyedül élt, nem voltak rokonaik, és nem volt állandó lakásuk.

Az első, egy jól öltözött, magabiztos férfiú azt a hihetetlen mesét adta elő, hogy állandóan az országot járja, és alkalmi fizikai munkákból él. Godliman elmagyarázta neki, hogy ő egy német kémet keres, és neki – nem úgy, mint a rendőrségnek – hatalmában áll bárkit minden további kihallgatás nélkül bebörtönöztetni a háború egész tartamára, meg aztán azt is az értésére adta, hogy őt egyáltalán nem érdeklik a közönséges bűnözők, és ami információhoz ő itt a Hadügyminisztériumban hozzájut, az nem kerül ki innen.

A férfiú ezek után azonnal bevallotta, hogy szélhámos, és megadta tizenkilenc idős hölgy nevét és címét, akiktől ékszereket csalt ki az utóbbi három hét folyamán. Godliman átadta a pasast a rendőrségnek.

Úgy érezte, hogy egy hivatásos hazuggal nem köteles tisztességesen eljárni.

Az utolsó gyanúsított is gyorsan megtört, miután Godliman kezelésbe vette. Az ő titka az volt, hogy egyáltalán nem volt agglegény, de még mennyire nem! Volt felesége Brightonban meg Birminghamban, és volt felesége Colchesterben, Newburyben és Exeterben is. Mind az öt feleség még aznap be tudta mutatni a házasságlevelet. Az ötnejű szélhámos a tárgyalásig dutyiba került.

Godliman állandóan az irodájában aludt, amióta a vadászat folyt.

Bristol, Temple Meads pályaudvar.

– Jó reggelt, kisasszony! Lenne szíves egy pillantást vetni erre a képre?
– Hé, lányok, a zsaru meg akarja mutogatni nekünk a fényképeit!
– Ugyan már, ne vacakoljon, csak mondja meg, ha látta ezt a pasast.
– Hű, de csinos! Bárcsak láttam volna!
– Nem kívánna ilyet, ha tudná, mit követett el. Lennének szívesek maguk is megnézni?
– Sose láttam.
– Én sem.
– Nem én.
– Nem.
– Ha elkapja, kérdezze meg tőle, nincs-e kedve megismerkedni egy jóképű bristoli lánnyal.
– Nahát, lányok... nem értem magukat. Csak mert nadrágba bújhattak, és hordárok lehetnek, azt hiszik, már úgy viselkedhetnek, mintha férfiak lennének...

Woolwich, kompkikötő.
– Pocsék idő van, biztos úr.
– Jó reggelt, kapitány. A nyílt tengeren valószínűleg még pocsékabb.
– Miben lehetek a segítségére? Vagy csak a folyón akar átkelni?
– Szeretném, ha megnézne egy fényképet.
– Hadd tegyem fel az okulárémat. Ó, semmi vész, a kompot anélkül is el tudom vezetni. Csak ha közelről nézek valamit, akkor kell a szemüveg. No, hadd lám...
– Mond valamit magának ez az arc?
– Sajnálom, biztos úr, de nem mond az égvilágon semmit.
– Ha látná, azonnal szóljon!
– Feltétlenül.
– Szerencsés átkelést!

London, E l, Leak Street, harmincöt.
– Riley őrmester! Ezt a kellemes meglepetést!
– Ne hízelegjen, Mabel, ki van itt?
– Csupa tiszteletre méltó vendég, őrmester. Hiszen ismer.

– Mi az, hogy ismerem. Éppen azért vagyok itt. Nem katonaszökevény véletlenül valamelyik tiszteletre méltó vendége?

– Csak nem a hadseregnek toboroz, őrmester?

– Nem én, Mabel. Csak egy gengsztert keresek, és ha itt van, magának biztosan azt mondta, hogy katonaszökevény.

– Ide figyeljen, Jack! Ha azt mondom, hogy nincs itt senki, akit ne ismernék úgy, mint a tenyeremet, békén hagy?

– Miért kellene hinnem magának?

– Ezerkilencszázharminchat miatt.

– Akkor csinosabb volt, Mabel.

– Maga is, Jack.

– Nyert... Nézze meg ezt a képet. Ha ez a pasas idejönne, hívjon fel, jó?

– Ígérem.

– De azonnal!

– Jó, jó.

– Mabel... Ez a pasas megkéselt egy olyan korú nőt, mint maga. Csak azért mondom, hogy figyelmeztessem.

– Tudom. És köszönöm.

– Viszlát.

– Minél később, Jack.

Bill kávézója az A 30-ason, Bagshot közelében.

– Egy teát, Bill, két cukorral.

– Jó reggelt, Pearson őrmester. Piszok egy idő van.

– Mi van azon a tányéron, Bill? Csak nem kavics Portsmouth-ból?

– Tudja jól, hogy vajas pogácsa.

– Ja! Akkor kérek kettőt... Kösz... Na, fiúk! Aki azt akarja, hogy kutassuk át a tragacsát, az már indulhat is kifelé. Senki? Na jó. Akkor vessen csak egy pillantást erre a fényképre, cimbora!

– Miért keresi, őrmester úr? Lámpa nélkül biciklizett?

– Nem viccelődünk, cimbora. Adja tovább a képet. Nem fuvarozta valamelyikük egy darabon a pasast, fiúk?

– Én nem.

– Én se.

– Sajnálom, őrmester úr, de nem.

– Nem is láttam.

– Hát kösz, fiúk. Ha látja valamelyikük, jelentse. Csirió.
– Őrmester úr!
– Mi van, Bill?
– Nem fizette ki a pogácsát.
– Elviszem bűnjelként. Csirió.

Carlisle, Smethwick garázsa.
– Jó reggelt, naccsám. Ha volna számomra egy perce...
– A maga számára mindig, biztos úr. Csak hadd szolgálom ki ezt az urat... Tizenkét shilling hat penny, uram. Köszönöm. Isten önnel...
– Hogy megy az üzlet?
– Pocsékul, mint mindig. Miben állhatok a rendelkezésére?
– Bemehetnénk egy percre az irodába?
– Hogyne, csak jöjjön... Na, itt magunk közt vagyunk.
– Nézze meg jól ezt a fényképet, és mondja meg, nem szolgálta-e ki véletlenül ezt az embert az utóbbi napokban. Például nem vett-e magánál benzint?
– Nem lesz nehéz megmondanom. Mostanában nem állnak sorban a kuncsaftok a benzinkútnál. Ó! Azt hiszem, ezt a pasast tényleg kiszolgáltam. Benzint vett.
– Mikor?
– Tegnapelőtt reggel.
– Mennyire biztos benne?
– Hát... idősebb volt, mint a képen, de egészen biztos, hogy ő az.
– Milyen kocsival volt?
– Egy szürkével. A márkákat nem nagyon ismerem, ez az üzlet tulajdonképpen a férjemé, de hát ő a haditengerészetnél szolgál.
– Mégis, milyen formájú kocsi volt? Sportkocsi? Vagy limousine?
– Régi tragacs volt, felhúzható vászontetővel. Kétüléses. Sportos. Volt egy tartalék kanna is a hágcsón, azt is teletöltöttem.
– Emlékszik rá, milyen ruha volt a férfin?
– Pontosan nem. Azt hiszem, munkásruha.
– Magas férfi volt?
– Igen, magasabb, mint maga.
– Az ördögbe is! Akkor azt hiszem, ő az! Van telefonja?...

William Duncan huszonöt éves volt, öt láb tíz hüvelyk magas, a súlya pontosan százötven font, és kitűnő egészségnek örvendett. Az utóbbit annak köszönhette, hogy állandóan szabad levegőn volt, egyáltalán nem dohányzott, nem ivott, nem éjszakázott és nem nőzött. Mégsem volt katona.

Nyolcéves koráig egy kicsit fejletlen, de azért normális gyereknek látszott, akkor azonban szellemi fejlődése egész egyszerűen abbamaradt. Pedig nem érte semmiféle lelki megrázkódtatás – legalábbis senki nem tudott ilyesmiről –, és fizikai károsodást se szenvedett, ami a hirtelen megtorpanást megmagyarázhatta volna. Olyannyira nem, hogy bele is telt néhány év, amíg valaki észrevette, hogy valami baj van nála, mert tízéves korában még csak egy kicsit volt szellemileg visszamaradt, tizenkét éves korában pedig még csak seggfejnek tartották, de tizenöt éves korára már mindenki előtt nyilvánvalóvá vált, hogy együgyű, és tizennyolc éves korában már csak úgy ismerték, hogy a Lüke Willie.

Szülei mind a ketten egy obskurus fundamentalista szektához tartoztak, amelynek a tagjai csak egymás közt köthettek házasságot (aminek lehetett is köze Willie lükeségéhez meg nem is). Természetesen elsősorban imádkoztak a fiúkért, de azért elvitték egy szakorvoshoz is Stirlingbe. Az orvos, egy hajlott korú férfi, több tesztet is végigcsinált a fiúval, aztán aranykeretes szemüvege fölött a szülőkre nézve közölte velük, hogy a fiú szellemileg csak nyolcéves, és soha nem is lesz idősebb. A szülők tovább imádkoztak a fiukért, de meg voltak győződve róla, hogy az Úr csak próbatételnek veti alá őket általa, hogy Willie tulajdonképpen máris üdvözült, és előre örültek a napnak, amikor majd találkoznak vele a mennyországban, és Willie-nek nem lesz semmi baja. De addig is valami munkát kellett keríteni neki.

Teheneket őrizni egy nyolcéves gyerek is tud, és nem vitás, hogy a tehenek őrzése is munka, így aztán Lüke Willie-ből tehénpásztor lett. És éppen a tehenek pásztorolása közben pillantotta meg először az autót.

Azt hitte, hogy szerelmesek ülnek benne.

Willie sok mindent tudott a szerelmesekről. Pontosabban: tudta, hogy vannak szerelmesek, s hogy az ilyenek nevükön nem nevezhető dolgokat művelnek egymással az afféle sötét helyeken, mint a csalit, a mozi meg az autó, és tudta, hogy az ilyesmiről nem szokás beszélni. Ezért aztán gyorsan elhajtotta a teheneket a bokor mellett, amely mögött az 1924-es bikaorrú

Morris-Cowley parkolt (az autókról is annyit tudott, mint bármelyik nyolcéves gyerek), és nagyon vigyázott, hogy közben ne nézzen a kocsiba, nehogy bűnt kövessen el.

Behajtotta a kis csordát az istállóba, hogy megfejjék a teheneket, aztán kerülő úton hazament, megvacsorázott, felolvasott – hangosan, fáradságosan – egy fejezetet Mózes III. könyvéből az apjának, aztán lefeküdt, és szerelmesekről álmodott.

Az autó még másnap este is ott állt a bokor mögött.

Bármilyen ártatlan volt is Willie, annyit tudott, hogy akármit művelnek is egymással a szerelmesek, nem művelik egyfolytában huszonnégy óráig.

Ezúttal egyenesen odament hát az autóhoz, és belenézett. Nem ült benne senki. A motor alatt fekete és ragacsos volt a föld az olajtól. Willie újabb magyarázatot talált ki: a kocsi lerobbant, és a vezetője otthagyta. Eszébe se jutott azon töprengeni, hogy miért van félig elrejtve egy bokorban.

Amikor a tehénistállóhoz ért, elmesélte a gazdának, hogy mit látott.

– Egy lerobbant kocsi áll az ösvényen a főút mellett.

A gazda nagydarab ember volt, aki mindig összehúzta bozontos, homokszínű szemöldökét, ha gondolkozott.

– Nem láttál senkit körülötte?

– Nem. És a kocsi tegnap is ott volt.

– Akkor miért nem szóltál már tegnap?

Willie elpirult.

– Azt hittem, hogy talán... szerelmesek ülnek benne.

– Aha! – A gazda rájött, hogy Willie nemcsak megjátssza a szemérmest, hanem tényleg zavarban van. Megveregette a fiú vállát. – Most menj szépen haza, és bízd rám a dolgot, majd én elintézem.

Fejés után a gazda elment, hogy megnézze magának a kocsit. Neki igenis az eszébe jutott azon töprengeni, hogy miért van félig elrejtve a bokorban. Már hallott a londoni stilettos gyilkosról, és ha nem jutott is rögtön arra a következtetésre, hogy a kocsit a gyilkos hagyta ott, arra mindenesetre gondolt, hogy lehet valami összefüggés a kocsi és valamiféle bűntény között. Ezért aztán vacsora után lóháton beküldte a fiát a faluba, hogy telefonáljon Stirlingbe a rendőrségre.

A rendőrök hamarabb megérkeztek, mint a fiú a faluból, ahonnan telefonált nekik. Legalább tizenketten voltak, és mindegyikük szemmel láthatóan imádta a teát. A gazda meg a felesége fél éjszaka kénytelen volt fennmaradni, hogy ellássa őket teával.

Lüke Willie-t felszólították, hogy mesélje el még egyszer, mi történt. Megismételte, hogy előző este látta először a kocsit, és ismét elpirult, amikor elmagyarázta, hogy azt hitte, szerelmesek ülnek benne.

A háziak számára mindenesetre ez volt a háború legizgalmasabb éjszakája.

Aznap este Percival Godliman, aki már a negyedik éjszakát készült az irodájában tölteni, hazament, hogy megfürödjön, átöltözzön és becsomagoljon egy bőrönd tiszta fehérneműt.

Főbérleti lakása volt egy teljes ellátást is biztosító chelsea-i bérházban. A lakás kicsi volt, de még így is szinte túlságosan nagy egy egyedülálló férfinak, és minden helyisége takarosan rendben volt tartva, kivéve a dolgozószobát, ahová a takarítónőnek nem volt szabad betennie a lábát, így aztán szerteszét hevertek benne a könyvek meg az újságok. A bútorzatnak persze minden egyes darabja háború előtti volt, és jó ízléssel válogatták össze, s a lakás kényelmesnek látszott. A nappaliban bőr klubfotelok meg egy gramofon, és a konyha tele volt alig használt háztartási gépekkel.

Amíg megtelt a kád, Godliman elszívott egy cigarettát – az utóbbi időben szokott rá, mert a pipával túl sokat kellett bíbelődni –, és a legértékesebb vagyontárgyát nézegette: egy ijesztően fantasztikus középkori jelenetet ábrázoló festményt, amely valószínűleg Hieronymus Bosch alkotása volt. A kép családi ereklye volt, és Godliman még akkor sem adta volna el, ha szüksége lett volna a pénzre, mert szerette.

A kádban ülve elgondolkozott Barbara Dickensen meg a fián, Peteren. Még senkinek sem beszélt az asszonyról, még Bloggsnak sem, bár amikor az újranősülésről beszélgettek, már éppen azon volt, hogy megemlíti neki, de Terry ezredes megjelenése megakadályozta benne. Barbara özvegy volt: a férje még a háború elején elesett. Godlimannek fogalma sem volt róla, hogy hány éves az asszony, de úgy negyven körülinek látszott, vagyis elég fiatalnak ahhoz képest, hogy egy huszonkét éves fiú anyja volt. Az ellenség lehallgatott, rejtjelezett üzeneteinek áttételén dolgozott, okos volt, szórakoztató és vonzó. Ráadásul még gazdag is. Godliman háromszor is elvitte már vacsorázni, mielőtt a jelenlegi válsághelyzet bekövetkezett. Godliman szentül hitte, hogy az asszony szerelmes bele.

Barbara már nyélbe ütött egy találkozót is Godliman meg a fia, Peter közt, aki százados volt. Godlimannek tetszett a fiú. Csakhogy tudott

valamit, amiről még sem Barbara, sem a fiú nem tudott: Peternek Normandiába kell majd mennie.

Eggyel több ok, hogy ő elkapja Die Nadelt.

Kiszállt a kádból, komótosan, gondosan megborotválkozott, s közben tűnődött: „Szerelmes vagyok Barbarába?” Nem tudta biztosan, milyen érzést válthat ki a szerelem egy középkorú férfi esetében. Bizonyára nem olyan perzselő szenvedélyt, mintha egy fiatalemberről volna szó. Szeretetet, csodálatot, gyöngédséget és valamilyen meghatározhatatlan vágyat? Ha mindez együtt szerelem, akkor igen, akkor szerelmes Barbarába.

Meg aztán most már annak is szükségét érezte, hogy megossza valakivel az életét. Hosszú évekig csak a magányra vágyott, meg arra, hogy kutató munkáját végezhesse. A Military Intelligence bajtársias szelleme azonban rabul ejtette: a baráti összejövetelek, az egész éjszakán át tartó ülésezések – ha valami nagy dolog adódott –, az amatőrök odaadó lelkesedése, azoknak az embereknek az élvhajhászása, akik mindig a halál közelében voltak, de sohasem tudhatták, mikor következik be – mindez megfertőzte. Azzal tisztában volt, hogy a háború után mindez elmúlik; de bizonyos dolgok megmaradnak: szükségét fogja érezni, hogy elbeszélgessen valakivel, aki közel áll hozzá, a kudarcairól és a diadalairól, szükségét fogja érezni, hogy éjszakánként megérintsen valakit.

A háború veszélyes, nyomasztó, kiábrándító és kellemetlen, de háborúban az embernek barátai vannak. Ha a béke ismét visszahozza a magányosságot, Godliman úgy érezte, boldogtalan lesz.

Most éppen az az érzés jelentette számára a legnagyobb gyönyörűséget, hogy tiszta alsónemű és frissen vasalt ing van rajta. Berakott egy bőröndbe még egy váltás tiszta fehérneműt, aztán leült, hogy élvezettel megigyon még egy pohár whiskyt, mielőtt visszatér az irodájába. A ház előtt parkoló rekvirált Daimlerben ülő katonai sofőr még várhat egy kicsit.

Éppen megtömött egy pipát is, amikor megszólalt a telefon. Erre letette a pipát, és cigarettára gyújtott helyette.

Készüléke a Hadügyminisztérium telefonközpontjával volt közvetlenül összekötve. A telefonkezelő közölte vele, hogy Dalkeith rendőrfőnök szeretne beszélni vele Stirlingből.

Godliman megvárta a kapcsolást jelentő kattanást, aztán beleszólt a kagylóba:

– Godliman beszél.

– Megtaláltuk a Morris-Cowleyját – jelentette be Dalkeith minden bevezetés nélkül.
– Hol?
– Stirlingtól délre, az A 80-ason.
– Üresen?
– Egen. Lerobbant. Legalább huszonnégy órája állt már ott. Néhány yardnyira lehajtottak vele a főútról, és eldugták egy bokor mögé. Egy ütődött kisbéres akadt rá.
– Van buszmegálló vagy vasútállomás gyalog is elérhető távolságban attól a helytől?
– Nincs.
Godliman felmordult.
– Szóval az emberünk gyalog vagy autóstoppal volt kénytelen továbbmenni, miután otthagyta a kocsit.
–Egen.
– Akkor legyen szíves utánanézni, hogy...
– Máris próbáljuk megállítani, nem látta vagy nem vette-e fel valaki a kocsijára a helybeliek közül.
– Helyes. Értesítsen, ha megtudnak valamit... Én közben továbbadom a hírt a Yardnak. Köszönöm, Dalkeith.
– Azonnal jelentkezünk. Isten önnel, uram.
Godliman visszatette a kagylót, és bement a dolgozószobájába. Leült, és kiterítette maga elé Anglia északi részének autóstérképét. London, Liverpool, Carlisle, Stirling... Faber tehát északkeletre, Skóciába igyekszik.
Godliman tűnődni kezdett, ne revideálja-e azt a feltevését, hogy Faber megpróbál máris kijutni az országból. A legkönnyebben nyugat felé, a semleges Ír Köztársaságon keresztül juthatna ki. Skócia keleti partvidéke viszont a legkülönbözőbb katonai készülődések színhelye. Lehetséges volna, hogy Fabernek még mindig van idege tovább folytatni a felderítést, holott tudja, hogy az M. I.-5 a sarkában van? Lehetségesnek lehetséges, gondolta Godliman – tudta, hogy Faber ugyancsak bátor ember –, de nem valószínű. Skóciában semmi olyat nem fedezhet fel a pasas, ami olyan fontos lehetne, mint a máris birtokában levő információ.
Ennélfogva Faber kijutni próbál a keleti partvidéken. Godliman gondolatban gyorsan sorra vette a kijutás lehetőségeit: egy könnyű repülőgép, amely egy elhagyott területen landol; egy lopott hajó, amellyel egyetlen ember is nekivághat az Északi-tengernek; egy tengeralattjáró,

amely a partok közelében várja; egy kereskedelmi hajó, amelyen elrejtőzhet, és valamelyik semleges országba juthat, esetleg Svédországba, onnan pedig átszökhet a határon a megszállt Norvégiába... Nagyon sok volt a lehetőség.

Értesítenie kell a Yardot a legújabb fejleményekről. A Yard meg felkéri valamennyi skóciai helység rendőrségét, hogy próbálja megtalálni azt a valakit, aki Stirling előtt felvett egy autóstoppost. Godliman visszatért a nappaliba, hogy telefonáljon, de a készülék megszólalt, mielőtt még odaért volna. Gyorsan felvette a kagylót.

– Godliman beszél.

– Bizonyos Mr. Richard Porter szeretne beszélni önnel Aberdeenból.

– Ó! – Godliman arra számított, hogy Bloggs jelentkezik Carlisle-ból. – Kapcsolja kérem. Halló? Godliman beszél.

– Itt meg Richard Porter. A helybeli Közrendészeti Bizottság tagja vagyok.

– Értem. Miben lehetek a segítségére?

– Hát tulajdonképpen borzasztóan kellemetlen a dolog.

Godliman alig tudta fékezni türelmetlenségét.

– Ki vele!

– Arról a pasasról van szó, akit keresnek – aki késsel gyilkolt satöbbi. Egészen biztos, hogy én fuvaroztam egy darabon a nyavalyást a tulajdon kocsimon.

Godliman szorosabban markolta meg a kagylót.

– Mikor?

– A tegnapra virradó éjjel. A kocsim lerobbant az A 80-ason, közvetlenül Stirling előtt. Az éjszaka kellős közepén. Arra jött az a pasas, gyalog, és játszva megjavította a kocsit, így aztán persze...

– Hol tette le?

– Itt, Aberdeenben. Azt mondta, hogy Banffbe megy. A baj az, hogy tegnap majdnem az egész napot átaludtam, így aztán csak ma délután...

– Ne tegyen magának szemrehányást, Mr. Porter. Köszönöm, hogy felhívott.

– Hát akkor isten önnel.

Godliman addig ütögette a készülék jelfogóját, amíg a Hadügyminisztérium telefonkezelője ismét jelentkezett a vonalban.

Godliman azt mondta:

– Volna szíves kapcsolni nekem Mr. Bloggsot? Carlisle-ben van.

– Máris a vonalban van, uram, éppen önt keresi.
– Nagyszerű!
– Hello, Percy! Mi újság?
– Ismét a nyomára bukkantunk, Fred! A Morrist Stirling előtt hagyta, és stoppal utazott Aberdeenbe.
– Aberdeenbe?
– Nyilván a keleti parton próbál kijutni az országból.
– Mikor ért Aberdeenbe?
– Valószínűleg tegnap kora reggel.
– Akkor nem nagyon lehetett alkalma kijutni, hacsak nem szállt azonnal tengerre. Ott ugyanis olyan szörnyű vihar van, amilyen emberemlékezet óta nem volt. Tegnap este kezdődött, és még mindig tart. Azóta egyetlen hajó sem futott ki a tengerre, és repülőgép ilyen viharban semmi esetre sem landolhat.
– Nagyszerű! Siessen Aberdeenbe, amilyen gyorsan csak tud. Én közben mozgósítom az ottani rendőrséget. Hívjon fel, ha Aberdeenbe ért.
– Máris indulok.
– Fred?
– Tessék?
– Mégiscsak elkapjuk a szarházit!
Fred még akkor is nevetett, amikor Godliman letette a kagylót.

21.

Majdnem sötét volt már, mikor Faber felébredt. A hálószoba ablakán keresztül még látta az alkonyati szürkeség utolsó csíkjait az égbolton, amelyet egyre feketébbre festett a közeledő este. A vihar cseppet sem enyhült: eső dobolt a tetőn, csörgött az eresz, s a szél fáradhatatlanul bömbölt és rohamozott.

Bekapcsolta az éjjeliasztalkán a kis lámpát. Már ekkora erőfeszítéstől is kifáradt, és visszahanyatlott a párnára. Megrémült, hogy ennyire gyönge. Azoknak, akiknek az a meggyőződésük, hogy a Jogot az Erő jelenti, mindig erősnek kell lenniük, és Faber ismerte önmagát ahhoz, hogy tudja, mit jelent ez az etika, amit magáénak vallott. A félelem érzete sohasem állt tőle távol: talán ezért volt még mindig életben. Sohasem érezte biztonságban magát. Tisztában volt vele, már amennyire tisztában lehetünk az önmagunkkal kapcsolatos legalapvetőbb dolgokkal, hogy a biztonságérzet e hiánya miatt választotta hivatásul a kémkedést. Ez volt az egyetlen életpálya, amelyen megengedhette magának, hogy azonnal megölje azt, akiről úgy érezte, hogy akár csak a legcsekélyebb mértékben is fenyegeti. A gyengeségtől való félelem része volt annak a tünetcsoportnak, amelybe beletartozott az a rögeszme is, hogy mindenkitől független, hogy nincs biztonságban, és le kell néznie valamennyi feljebbvalóját a katonaságnál.

A gyermek ágyában feküdt a gyermekszobában, amelynek rózsaszínű volt a fala, és leltárt készített a testéről. Úgy vette észre, hogy majdnem mindenütt zúzódásokat szenvedett, de eltörni nem tört el semmije. Lázasnak nem érezte magát: olyan erős volt a szervezete, hogy még hörghurutot sem kapott, pedig vízben töltötte majdnem az egész éjszakát. Csak gyengének érezte magát. Gyanította, hogy nemcsak a kimerültségtől az. Eszébe jutott az a pillanat, amikor felért a rámpa tetejére, amikor azt hitte, hogy meg fog halni. Tűnődni kezdett, vajon nem tett-e tartós kárt magában azzal az eszeveszett, végső fölfelé rohanással.

Számba vette a holmijait is. A negatívokat tartalmazó filmkazetta még mindig a mellére volt ragasztva, a stiletto a bal karjára volt szíjazva, és az iratai meg a pénze is ott voltak a kölcsönkapott pizsama kabátjának a zsebében.

Félrelökte a takarókat, és ülő helyzetbe lendült, a padlóra téve a lábát. Egy múló pillanatra megszédült. Felállt. Fontos, hogy az ember ne engedje

meg magának a betegség pszichológiai tüneteit. Felvette a hálóköntöst, és bement a fürdőszobába.

Amikor visszatért, saját ruhái már az ágy lábán hevertek, tisztán, kivasalva: alsóneműk, overallnadrág, kabát és ing. Eszébe jutott, hogy valamikor a délelőtt folyamán is felkelt egyszer, és látta a meztelen asszonyt a fürdőszobában. Furcsa jelenet volt, és nem tudta biztosan, mit is gondoljon róla. Arra emlékezett, hogy a nő gyönyörű.

Lassan felöltözött. Szívesen meg is borotválkozott volna, de elhatározta, hogy engedélyt kér a házigazdától, mielőtt kölcsönvenné a fürdőszoba polcán heverő borotvát. Egyes férfiak majdnem olyan féltékenyek a borotvájukra, mint a feleségükre. Azt azonban megengedte magának, hogy a gyereknek a komód tetején heverő műanyag fésűjét használja.

Büszkeség nélkül nézett a tükörbe. Nem volt beképzelt. Tudta, hogy vannak nők, akik vonzónak találják, és vannak, akik nem, és feltételezte, hogy a legtöbb férfival ez a helyzet. Persze több nője volt, mint a legtöbb férfinak, de ezt a mohóságának tulajdonította, nem a külsejének. Tükörképe mindenesetre azt mutatta, hogy „szalonképes”, és ő csak ezt akarta tudni.

Elégedetten hagyta el a hálószobát, és lassan lement a lépcsőn. Ismét elöntötte egy gyengeséghullám, de akaraterejével ismét leküzdötte: megmarkolta a lépcső karfáját, és egyik lábát mindig határozott mozdulattal helyezte a másik elé, amíg le nem ért a földszintre.

Megállt a nappali ajtaja előtt, és mivel ott nem hallott semmi neszt, a konyhaajtóhoz lépett. Kopogott és bement. A fiatal házaspár az asztalnál ült, éppen befejezték a vacsorát.

Az asszony felállt, mikor Faber belépett.

– Hát maga felkelt? – mondta. – Gondolja, hogy helyesen tette?

Faber hagyta, hogy az asszony egy székhez vezesse.

– Köszönöm – mondta. – Igazán nem volna szabad még biztatnia is, hogy betegnek tettessem magam.

– Azt hiszem, maga nincs is tisztában vele, milyen szörnyűségeken ment át – mondta az asszony. – Volna kedve enni?

– Nem szeretném fárasztani...

– Ne butáskodjon. Egyáltalán nem fáraszt. Melegen is tartottam egy kis levest magának.

Faber azt mondta:

– Maguk igazán nagyon kedvesek, és én még a nevüket sem tudom.

– David és Lucy Rose. – Az asszony levest tálalt egy tányérba, és az asztalra tette Faber elé. – Vágnál egy szelet kenyeret, David?

– Az én nevem Henry Baker. – Faber nem is tudta, miért mondta ezt a nevet: nem voltak ilyen névre szóló papírjai. Annak az embernek, akire a rendőrség vadászott, Henry Faber volt a neve, tehát másik személyiségének a nevét, James Bakert kellett volna mondania, de valahogy azt szerette volna, hogy ez a nő Henrynek szólítsa, ami igazi nevének, a Henriknek a megfelelője az angolban. Mindegy, hogy mit mondott – bármikor mondhatja azt, hogy a keresztneve James ugyan, de mindenki Henrynek szokta szólítani.

Evett egy korty levest, és hirtelen farkasétvágya támadt. Gyorsan bekanalazta az egész tányérral, aztán a kenyeret is megette. Amikor azzal is végzett, Lucy elnevette magát. Imádnivaló volt, amikor nevetett: kivillant szabályos, fehér fogsora, és jókedvű ráncok keletkeztek a szeme sarkában.

– Még? – kérdezte.

– Nagyon köszönöm.

– Úgy látom, jót tesz magának az étel. Visszatér a szín az arcába.

Faber észrevette, hogy fizikailag csakugyan jobban érzi magát. A második tányér levest lassabban ette meg, nem mintha túlságosan jóllakott volna, inkább jólneveltségből. David megszólalt:

– Hogy lehet, hogy ilyen időben tengerre merészkedett? – Ezek voltak az első szavai.

Lucy rászólt:

– Ne zaklasd, David.

– Igaza van, hogy megkérdezi – mondta Faber. – Ostoba voltam, ez a magyarázat. Első ízben vehettem ki szabadságot, amióta kitört a háború, és nem voltam hajlandó beletörődni, hogy az időjárás elrontja a halászkirándulásomat. Maga halász?

David tagadóan rázta a fejét.

– Juhokat tenyésztek.

– Sok alkalmazottja van?

– Csak egy. Az öreg Tom.

– Gondolom, több juhtenyészet is van a szigeten.

– Nincs. A szigetnek ezen a végén mi lakunk, a másikon meg Tom, és nincs köztünk semmi egyéb, csak a mi juhaink.

Faber bólintott. Ez jó, sőt nagyszerű. Egy nő, egy nyomorék, egy gyerek meg egy öregember nem jelenthet akadályt. És ő máris erősebbnek érzi

magát.

Megkérdezte:

– Hogyan érintkeznek a szárazfölddel?

– Kéthetenként egyszer idelátogat egy kis hajó. Most hétfőn esedékes, de ha a vihar még akkor is tart, nem fog jönni. Tom házában van ugyan egy rádió adó-vevő, de azt csak végszükség esetén használhatjuk. Ha azt gondoltam volna, hogy esetleg keresik magát, vagy ha sürgős orvosi segítségre lett volna szükség. Nem is volna sok értelme üzenni, úgyse jöhetne senki magáért, hogy elvigye a szigetről, amíg tart a vihar. Ha meg elmúlik, a hajó úgyis jön.

– Hát persze. – Faber alig tudta eltitkolni örömét. A kérdés, hogy miképpen veszi fel hétfőn a kapcsolatot a tengeralattjáróval, titokban már eddig is nyugtalanította. Rose-ék nappalijában látott egy közönséges rádiókészüléket, és a legrosszabb esetben abból is szerkeszthetett volna egy adót. De az, hogy Tomnak adó-vevője van,
nagymértékben megkönnyíti a dolgát.

Megkérdezte:

– Minek kell Tomnak rádió adó-vevő?

– Tagja a Királyi Légoltalmi Figyelő Szolgálatnak. 1940 júliusában bombázták Aberdeent. Légiriadó nem volt. Következésképpen ötvenen meghaltak. Akkor szervezték be Tomot. Szerencsére a hallása jobb, mint a szeme.

– A bombázók nyilván Norvégiából jöttek.

– Valószínűleg.

Lucy felállt.

– Menjünk át a szobába.

A két férfi követte. Faber már nem érezte magát gyengének, szédülni se szédült. Ő tartotta a nappali ajtaját Davidnek, aki közel gurult a kandallóhoz. Lucy megkérdezte Fabertól, kér-e konyakot. Nem kért. Lucy csak a férjének meg önmagának töltött.

Faber leült, és tanulmányozni kezdte a házaspárt. Lucy valóban feltűnően szép volt: az ovális arcában távol ülő szemeknek szokatlan ámbraszínük volt, mint egy macska szemének, dús haja meg sötétvörösen csillogott. Sejteni lehetett, hogy a férfias halászszvetter meg a buggyos nadrág alatt szép, telt az alakja. Kiondolált hajjal, selyemharisnyában és estélyi ruhában valószínűleg káprázatos jelenség lett volna. Jóképű volt David is – majdnem szépnek is mondható, de látszott, hogy erős és fekete lenne a

szakálla, ha megnövesztené. Majdnem koromfekete volt a haja is, a bőre meg mediterrán jellegű. Magas férfi lehetett, hiszen hiányzó lába nyilván arányos volt a karjával. Faber sejtette, hogy a karjai nagyon erősek: megizmosodtak, mivel évek óta forgatta a tolószék kerekeit, hogy mozogni tudjon.

Igen, nagyon vonzó házaspár volt ez a két ember – de mintha valami nem lett volna rendben köztük. Faber a házasságokat illetően nem volt szakértő, de mikor a kihallgatás technikájára kiképezték, megtanulta, hogy a test néma beszédéből is lehet olvasni, ismerte az apró mozdulatokat, amikor valaki félt, magabiztosnak érezte magát, titkolt valamit vagy hazudott. Lucy és David ritkán néztek egymásra, és egyetlenegyszer sem érintették meg egymást. Inkább Faberhez beszéltek, mint egymáshoz. Úgy köröztek egymás körül, mint a pulykák, amikor vigyáznak, hogy mindig maradjon köztük néhány négyzetlábnyi biztonságos térség. Óriási volt közöttük a feszültség. Olyanok voltak, mint két halálos ellenség, akik kénytelenek átmenetileg vállvetve harcolni egy harmadik ellen, erőszakkal nyomva el egymás iránti mélységesen ellenséges érzetüket. Faber nagyon szerette volna tudni, milyen szörnyű lelki sérülés rejlik gyűlölködésük hátterében.

Ez a lakályos kis ház – a szőnyegek, a derűsre festett falak, a virágmintás karosszékek, a kandallóban lobogó tűz és a falakon függő, bekeretezett akvarellek ellenére – olyan volt, mint egy gyorsforraló fazék, amelyben csak úgy forrnak az indulatok. Kettesben élnek, csak egy gyerek meg egy öregember minden társaságuk... a dolog Fabert egy Londonban látott színdarabra emlékeztette, amelyet valami Tennessee nevű amerikai írt.

David hirtelen felhajtotta az italát, és azt mondta:

– Le kell feküdnöm. Fáj a hátam.

Faber felállt.

– Elnézést, hogy ilyen sokáig feltartottam magukat.

David intett, hogy üljön csak le.

– Semmi baj. Maga egész nap aludt, és nyilván nincs kedve máris újból lefeküdni. Egyébként biztos vagyok benne, hogy Lucy szívesen elbeszélgetne még. Csak az a baj, hogy én megerőltettem a hátam; tudja, ha az embernek nincs lába, nem tudja megosztani a megterhelést.

Lucy megszólalt:

– Akkor jó lesz, ha ma este két altatót veszel be. – Levett egy orvosságosüveget a könyvszekrény felső polcáról, kirázott belőle két altatót, és odaadta a férjének.

David víz nélkül nyelte le a tablettákat.

– Jó éjszakát. – Azzal kigurult.

– Jó éjszakát, David.

– Jó éjszakát, Mr. Rose.

A következő pillanatban Faber már hallotta is, hogy David felvonszolja magát a lépcsőn, és szerette volna tudni, hogyan csinálja.

Lucy megszólalt, mintha azt akarná, hogy ne hallják a zajt, amelyet David üt.

– Maga hol lakik, Mr. Baker?

– Nagyon kérem, szólítson Henrynek. Londonban.

– Én évek óta nem voltam Londonban. Valószínűleg nem sok maradt belőle.

– Megváltozott, az igaz, de nem annyira, mint gondolja. Mikor járt ott utoljára?

– Ezerkilencszáznegyvenben. – Lucy töltött magának még egy pohár konyakot. – Amióta ideköltöztünk, csak egyszer hagytam el a szigetet. Akkor, amikor megszültem a gyereket. Manapság nem nagyon szokás utazgatni, igaz?

– Miért kellett ideköltözniük?

– Hát... – Lucy leült, beleszürcsölt az italába, és a tűzbe bámult.

– Talán nem illik kérdezősködnöm...

– Kérdezzen csak nyugodtan. Autóbalesetet szenvedtünk aznap, amikor összeházasodtunk. David akkor vesztette el a lábát. Pedig már kiképzett vadászrepülő volt. Azt hiszem, mind a ketten el akartunk bújni a világ elől, azért költöztünk ide. Ma már tudom, hogy rosszul tettük, de akkor jó ötletnek látszott.

– Szóval a baleset miatt olyan sértődött a férje.

Lucy éles pillantást vetett rá.

– Maga ugyancsak jó megfigyelő.

– Nyilvánvaló a dolog. – Faber nagyon halkan beszélt. – Maga nem szolgált rá, hogy ilyen boldogtalan legyen.

Lucy pislogott néhányat.

– Túlságosan sokat észrevesz.

– Nem nehéz. Miért csinálja tovább a dolgot, ha egyszer nem megy?

– Nem tudom, mit mondjak erre. Közhelyeket akar hallani? A házastársi fogadalom, a gyerek, a háború miatt... Ha van más oka is, nem tudom megfogalmazni.

– A bűntudat – mondta Faber. – De gondolt rá, hogy elhagyja a férjét, ugye?

Az asszony rábámult, és lassan, hihetetlenkedve megcsóválta a fejét.

– Honnan tud maga ilyen sokat?

– Maga felejtett el a szigeten töltött négy év alatt alakoskodni. Egyébként kívülről nézve minden sokkal egyszerűbb.

– Maga nős? Vagy volt nős?

– Nem. Éppen ezért mondtam, amit mondtam.

– Miért nem? Szerintem magának már régen nős embernek kellene lennie.

Most Faberen volt a sor, hogy elgondolkozva bámuljon a tűzbe. Csakugyan: miért nem nősült meg? Erre a szabványfelelet – amit önmagának szokott adni – az volt, hogy a hivatása miatt. De hát ezt nem árulhatta el az asszonynak, a kérdés különben is túl kényes volt. Váratlanul ezt felelte:

– Nem bíztam magamban, hogy valakit annyira meg tudnék szeretni. – A szavak meggondolatlanul szaladtak ki a száján, és máris azon kezdett tűnődni, vajon igazak-e. A következő pillanatban azonban már azon tűnődött, vajon hogyan sikerült kijátszania Lucynak az ő éberségét, mikor ő azt hitte, hogy már lefegyverezte az asszonyt. Egy darabig egyikük sem szólalt meg. A tűz kezdett kialudni. Néhány esőcsepp utat talált magának a kéményen át, és sisteregve elpárolgott a parázson. A vihar semmi jelét nem adta, hogy alább akarna hagyni. Faber azon vette észre magát, hogy az utolsó nőjére gondol. Mi is volt a neve? Gertrude. Hét éve már, de még most is tisztán látta maga előtt a nőt a pislákoló tűzben: kerek germán arc, szőke haj, két zöld szem, gyönyörű keblek, túlságosan széles csípő, vastag lábszárak, formátlan lábfej; társalgási stílusa akár egy expresszvonaté, a szex iránti lelkesedése kiapadhatatlan... Gertrude hízelgett neki, csodálta az arcát (legalábbis ezt mondta), és imádta a testét (ezt mondania se kellett). Gertrude slágerszövegeket írt, és felolvasta neki a rigmusokat a szegényes berlini pincelakásban: nem volt jövedelmező a foglalkozása. Faber maga előtt látta a piszkos hálószobában, amint meztelenül fekszik az ágyon, és sürgeti őt, hogy még bizarrabb, még erotikusabb dolgokat műveljen vele: sértegesse, érzékenyüljön el, feküdjön teljesen mozdulatlanul, míg ő, Gertrude szeretkezik vele... Faber kicsit megrázta a fejét, hogy elhessegesse magától az emlékképeket. Soha nem gondolt rájuk az évek során, amióta nő nélkül élt. Az ilyen ábrándképek csak zavarnak. Lucyra nézett.

– Messze jártak a gondolatai – mondta az mosolyogva.
– Hát igen, az emlékek – mondta Faber. – Hogy szóba került a szerelem.
– Nem lett volna szabad a gondjaimmal terhelnem.
– Dehogy terhelt velük.
– Szép emlékek?
– Nagyon szépek. És a maga emlékei milyenek? Maga is elgondolkozott.
Lucy ismét elmosolyodott.
– Én a jövőben jártam, nem a múltban.
– És mit látott a jövőben?
Az asszony mintha felelni akart volna, de aztán meggondolta magát. Ez kétszer is megtörtént. Látszott a szemén, hogy csupa feszültség.
– Úgy látom, más férfit talált magának a jövőben – mondta Faber, és közben azt gondolta: Miért csinálod ezt? – Gyöngédebb ember, mint David, és nem is olyan jóképű, de maga éppen a gyöngeségéért szereti. Okos, de nem gazdag. Szenvedélyes, de nem szentimentális. Gyöngéd, figyelmes, szerető és...
A konyakospohár összeroppant Lucy kezében, olyan erősen markolta. Az üvegszilánkok az ölébe meg a szőnyegre hullottak, de Lucy észre sem vette. Faber Lucy székéhez lépett, és letérdelt eléje. Lucy hüvelykujja vérzett. Faber megfogta a kezét.
– Megsebezte magát.
Lucy ránézett. Sírt.
– Ne haragudjon – mondta Faber.
A seb nem volt mély. Lucy zsebkendőt húzott elő a nadrágja zsebéből, és a sebre nyomta. Faber elengedte a kezét, és elkezdte összeszedegetni az üvegcserepeket. Bánta, hogy nem csókolta meg az asszonyt, amikor alkalma volt rá. Az üvegcserepeket a kandalló párkányára tette.
– Nem akartam felzaklatni – mondta Faber.
Lucy levette a zsebkendőt a hüvelykujjáról, és megnézte a sebet. Még mindig vérzett.
– Be kellene kötni – vetette fel a férfi.
– A konyhában van kötszer.
Faber keresett egy tekercs sebpólyát, egy ollót meg egy biztosítótűt. Megtöltött egy kis tálkát forró vízzel, és visszament vele a nappaliba.
Amíg a konyhában volt, az asszony valahogy eltüntette az arcáról a könnyek nyomát. Passzívan, ernyedten ült, miközben Faber lemosta az ujját a forró vízben, aztán megtörölgette, és egy keskeny csík kötést tett rá. Az

asszony egész idő alatt a férfi arcát nézte, nem a kezét; a férfi arckifejezése azonban megfejthetetlen volt.

Faber végzett a munkával, és gyorsan hátrább lépett. Ostobaságot követett el: túlságosan messze ment. Ideje volt visszavonulni.

– Azt hiszem – mondta –, okosabb, ha lefekszem.

Az asszony bólintott.

– Ne haragudjon.

– Maga meg ne mentegetőzzön – mondta az asszony. – Nem illik magához.

Nyers volt a hangja. Ő is úgy érzi magáról, gondolta Faber, hogy túlságosan messze ment.

– Maga még fenn marad? – kérdezte Faber.

Az asszony tagadóan rázta meg a fejét.

– Hát akkor... – Faber az ajtóhoz lépett, és kinyitotta az asszony előtt. Lucy kerülte a tekintetét, mikor elment mellette. Faber végigkísérte a hallon, és a lépcsőn is utána ment. Miközben elnézte, hogyan mássza meg előtte az asszony a lépcsőfokokat, önkéntelenül elképzelte őt másféle ruhában: hogy valamilyen selyemanyag alatt ringatja a csípőjét, hosszú lábán selyemharisnya van a szűk cajgnadrág helyett, és a nyűtt posztópapucs helyett magas sarkú cipő.

A lépcső tetejére érve a parányi pihenőn Lucy megfordult, és azt suttogta:

– Jó éjt.

– Jó éjszakát, Lucy – mondta a férfi.

Az asszony nézte egy pillanatig. A férfi a keze után nyúlt, de az asszony kitalálta, mi a szándéka, gyorsan megfordult, bement a hálószobájába, és becsukta maga után az ajtót, anélkül hogy visszanézett volna Faberre, aki ott állt kinyújtott kézzel, tátott szájjal, és azon gondolkozott, mi lehet az asszony fejében és – ami még fontosabb – mi az övében.

22.

Bloggs veszedelmesen gyorsan hajtott a sötétben a katonai célra igénybe vett Sunbeam Talbottal, a motor a legnagyobb sebességre volt állítva. A dimbes-dombos, kanyargós skót országutak csúszósak voltak az esőtől, a mélyebben fekvő útszakaszokon két-három hüvelyk magasan állt a víz. Az eső függönyként csapódott a szélvédőnek. A magasabb dombok tetején a viharos erősségű szél már-már azzal fenyegetett, hogy lesodorja a kocsit az útról, bele az út menti, puhára ázott földbe. Bloggs hosszú mérföldeken át előregörnyedve ült a kormánykerék mögött, hogy kilásson azon a tenyérnyi kis területen, amelyet az ablaktörlő a szélvédőn megtisztított, a szemét erőltetve próbálta kivenni maga előtt az utat, miközben a kocsi reflektorai a mindent elhomályosító esővel küszködtek. Edinburgh-tól mindjárt északra elgázolt három nyulat, érezte, mekkorát zökken a kocsi, mikor az abroncsok ellapították a vonagló kis testeket, és majd felfordult a gyomra. Nem lassított, de utána egy darabig azon töprengett, vajon normális dolog-e, hogy a nyulak ilyen időben nem húzódnak fedél alá éjszakára.

Annyira erőltette a szemét, hogy megfájdult a feje, és a görnyedéstől megfájdult a háta. Éhes is volt. Leeresztette az ablakot, hogy a hideg szellő ne hagyja elálmosodni, de annyi víz ömlött be rajta, hogy kénytelen volt azonnal ismét felhúzni az ablakot. Elgondolkozott Die Nadelen vagy Faberen vagy azon, akinek most nevezi magát: egy mosolygó, rövidnadrágos, fiatal hosszútávfutó, kezében a nyertesnek járó serleggel. Nos, ezt a versenyt is Faber nyeri meg. Negyvennyolc órai előnye van, ráadásul csak ő ismeri azt az utat, amerre menni kell. Bloggs élvezte volna, hogy egy ilyen emberrel futhat versenyt, csak ne lett volna olyan magas, olyan átkozottul magas a tét.

Eltűnődött, vajon mit csinálna, ha egyszer szemtől szembe kerülne azzal az emberrel. Azonnal le kellene lőnöm, gondolta, mielőtt még ő öl meg engem. Faber hivatásos kém, és egy ilyen alakkal nem lehet sokat vacakolni. A legtöbb kém műkedvelő: a politikából kiábrándult ember, aki már csak a kémkedés képzelt „dicsőségére” vágyik, vagy minél több pénzt akar szerezni, vagy egyszerűen csak csalódott szerelmes, esetleg zsarolás áldozata. Igazán csak a hivatásos kémek veszedelmesek, mert azok tudják, hogy akik velük szemben állnak, szintén hivatásosak, és nem ismernek irgalmat.

Bloggs hajnal előtt egy-két órával hajtott be Aberdeenbe. Még soha az életben nem volt ilyen hálás, hogy utcai lámpákat lát, még ha sötétre voltak is festve vagy el voltak is ernyőzve. Fogalma sem volt róla, hol van a rendőrség, és az utcákon nem látott senkit, aki útbaigazíthatta volna, így hát addig furikázott a városban, amíg meg nem látta az ismerős (szintén sötétre festett) kék lámpát.

Leállította a kocsit, és a zuhogó esőben berontott az épületbe. Már várták. Godliman csakugyan idetelefonált, és csakugyan mozgósította a rendőrséget. Bloggsot egy ötvenes évei derekán járó detektívfelügyelő, Alan Kincaid irodájába vezették. Még három másik rendőr is volt a szobában: Bloggs kezet rázott velük, és azonnal elfelejtette a nevüket.

Kincaid megjegyezte:

– Átkozottul hamar ideért Carlisle-ból.

– Majdnem ki is törtem a nyakam – válaszolta Bloggs. Leült. – Ha tudnának keríteni egy szendvicset...

– Persze hogy tudunk. – Kincaid kidugta a fejét az ajtón, és kiszólt valakinek. – Egy pillanat múlva itt is lesz – fordult vissza Bloggs felé.

Az irodának piszkosfehér volt a fala, deszka a padlója és egyszerű a bútorzata: egy íróasztal, néhány szék és egy iratszekrény állt benne. Egyébként teljesen kopár volt: sehol egy kép, sehol egy dísztárgy, sehol semmi, ami egyéni ízlésre vallott volna. A padlón piszkos csészék hevertek egy tálcán, s a szobában vágni lehetett a füstöt. A szoba szagán is érezni lehetett, hogy itt egész éjszaka dolgoztak.

Kincaidnek kis bajusza volt, ritkuló, ősz haja és szemüvege. A nagydarab, értelmes arcú férfiú ingujjra vetkőzött – nadrágtartó volt rajta –, és Bloggs rögtön tudta, hogy a rendőröknek abból a fajtájából való, akik az angol rendőrség gerincét alkotják. Itteni kiejtéssel beszélt, annak a jeléül, hogy – akárcsak Bloggs – alulról tornázta fel magát, bár a korát tekintve nyilvánvaló volt, hogy sokkal lassabban, mint Bloggs.

Bloggs megkérdezte:

– Mennyit tud arról, hogy mire megy ki az egész?

– Nem sokat – mondta Kincaid. – De a főnöke, Godliman azt mondta, hogy a két londoni gyilkosság a legkevesebb, ami ennek a pasasnak a lelkiismeretét terheli. Meg aztán azt is tudjuk, hogy maga melyik ügyosztályon dolgozik, és azt is tudjuk, hogy mennyi kétszer kettő, így aztán kikövetkeztettük, hogy Faber veszedelmes kém.

– Körülbelül erről van szó – mondta Bloggs.

Kincaid bólintott.
– Mit csináltak eddig? – kérdezte Bloggs.
Kincaid feltette a lábát az íróasztalára.
– A pasas két nappal ezelőtt érkezett ide, igaz?
– Igaz.
– Nos, mi éppen aznap kezdtük el keresni. Már a birtokunkban volt a fényképe – gondolom, az ország minden egyes rendőre megkapta.
– Igen.
– Ellenőriztük a szállodákat, a penziókat, a pályaudvart és a buszvégállomást. Nagyon alapos munkát végeztünk, pedig akkor még nem is tudtuk, hogy idejött. Talán mondanom se kell, hogy eredménytelenül kerestük. Most természetesen újrakezdjük a keresést, de nekem az a véleményem, hogy Faber valószínűleg elhagyta Aberdeent.
Egy rendőrnő jött be egy csésze teával meg egy jó vastag sajtos szendviccsel. Bloggs megköszönte, és mohón nekiesett a szendvicsnek.
Kincaid folytatta:
– Kint volt egy emberünk a pályaudvaron, még mielőtt az első reggeli vonat kiindult volna. A buszvégállomáson is kint volt egy emberünk. Ha tehát a pasas elhagyta a várost, vagy kocsit lopott, vagy autóstoppal ment tovább. Kocsilopást azonban nem jelentettek.
– A szentségit neki! – mondta Bloggs, pedig tele volt a szája korpás lisztből sütött kenyérrel. Lenyelte. – Akkor ugyancsak nehéz lesz a nyomára akadnunk.
– Nem kétséges, hogy éppen ezért döntött az autóstop mellett.
– Tengeren is elhagyhatta a várost.
– Azok közül a hajók közül, amelyek aznap kifutottak a kikötőből, egyik sem volt elég nagy ahhoz, hogy elbújhasson rajta. Azóta meg persze egyetlen hajó sem futott ki a vihar miatt.
– Nem lophatott el egy hajót?
– Hajólopást sem jelentettek.
Bloggs megvonta a vállát.
– Ha eleve nincs rá kilátás, hogy ki lehet futni a tengerre, akkor lehet, hogy a hajók tulajdonosai ki se mennek a kikötőbe. Ebben az esetben előfordulhat, hogy csak akkor veszik észre, hogy elloptak egy hajót, ha már elült a vihar.
Az egyik rendőr megszólalt:
– Erre nem is gondoltunk, főnök.

– Tényleg nem – mondta Kincaid.

Bloggs megjegyezte:

– Akkor talán jó lenne, ha a kikötőmester körülnézne, hogy a szokott helyén horgonyoz-e valamennyi hajó...

– Igaza van – mondta Kincaid. Már tárcsázott is. Egy pillanat múlva beleszólt a kagylóba. – Douglas kapitány? Itt Kincaid. Egen, tudom, hogy a civilizált emberek ilyenkor alszanak. Várjon csak, még nem is hallotta a legrosszabbat: szeretném, ha sétálna egyet az esőben. Egen, jól hallotta...

A többi rendőr elkezdett nevetni.

Kincaid befogta a tenyerével a kagylót, és odaszólt Bloggsnak:

– Tudja, mit mondanak a tengerészek stílusáról? Szó szerint igaz. – Ismét a kagylóba beszélt. – Járja végig valamennyi kikötőhelyet, és jegyezzen fel minden hajót, amelyik nincs a megszokott helyén. Azok, amelyekről tudja, hogy legálisan futottak ki a tengerre, nem érdekelnek, de a többi hajó tulajdonosának kérem a nevét meg a
címét, és ha van telefonja, a telefonszámát is. Egen. Egen, tudom... Tartom a kétszeresét. Rendben van, egy üveggel. És jó reggelt magának is, öregem. – Letette a kagylót.

Bloggs mosolygott.

– Valami cifrát mondott?

– Ha megtenném, amit ajánlott, hogy hová dugjam a gumibotomat, soha többé nem tudnék leülni. – Kincaid elkomolyodott. – Körülbelül félórába kerül, amíg végigjárja a kikötőt, aztán talán még két órába, amíg valamennyi címet leellenőrizzük. De akkor is meg kell csinálnunk, bár nekem még mindig az a véleményem, hogy stoppal ment tovább.

– Nekem is – mondta Bloggs.

Kinyílt az ajtó, és egy középkorú, civil ruhás férfi lépett be rajta. Kincaid és a rendőrei felálltak. Felállt Bloggs is.

– Jó reggelt, uram – mondta Kincaid. – Bemutatom Mr. Bloggsot. Mr. Bloggs, ez az úr Richard Porter.

Kezet ráztak. Porternek vörös képe és gondosan ápolt bajusza volt. Kétsoros, teveszőr télikabátot viselt.

– Üdvözlöm – mondta. – Én vagyok az a hólyag, aki Aberdeenbe fuvaroztam a pasasát. Fölöttébb kínos. – Nem skót akcentussal beszélt.

– Örvendek – mondta Bloggs. Első látásra Porter pontosan afféle ostoba alaknak látszott, aki képes egy kémet a fél országon keresztülfuvarozni. De

Bloggs ismerte ezt a típust: a szívélyes, de üres fejűnek látszó külső mögött okos ember is rejtőzhet. Megkérdezte:

– Miből jött rá, hogy az az ember, akit felvett, a... stilettos gyilkos volt?

– Hallottam, hogy hol hagyták el azt a Morrist. Pontosan ott vettem fel a pasast.

– Látta a fényképét?

– Igen. Élőben persze nem volt módomban jól megnézni, mert az utazásunk legnagyobb részében sötét volt. De eleget láttam belőle a zseblámpa fényénél, amikor a motorház fedele alá hajoltunk, aztán meg mikor beértünk Aberdeenbe. Akkor ugyanis már hajnalodott. Ha csak a fényképet láttam volna, azt mondanám: *lehet,* hogy ő volt. De mivel az a hely, ahol fölvettem, olyan közel van ahhoz, ahol a Morrist találták, azt kell mondanom, hogy *biztosan ő* volt.

– Szerintem is – mondta Bloggs. Gondolkozott egy pillanatig. Azon töprengett, hogy milyen hasznos információt tudna még kiszedni ebből az emberből. – Milyen benyomást tett önre Faber? – kérdezte végül is.

Porter habozás nélkül válaszolt:

– Feltűnt, hogy milyen kimerült, ideges és céltudatos. Ebben a sorrendben. Meg azt is észrevettem, hogy nem skót.

– Mit mondana, milyen volt a kiejtése?

– Semleges. Semmi sem árulta el a hangjában, hogy német a nyavalyás... talán csak így utólag, ha visszagondolok rá; de lehet, hogy csak képzelődöm. Középiskolát mindenesetre végzett, és London környéki akcentussal beszélt. Ami nagyon nem illett az öltözékéhez. Tudniillik munkásruhát viselt. Minden egyéb, amit észrevettem rajta, csak később jutott az eszembe.

Kincaid közbeszólt, megkérdezte, ki kér teát. Mindenki kért. Kincaid az ajtóhoz lépett, és kiszólt.

Bloggs már tudta, hogy Porter nem olyan ostoba, amilyennek látszik.

– Miről beszélgettek?

– Nem nagyon beszélgettünk.

– De hiszen órákig együtt voltak.

– Igen, de ő majdnem az egész úton aludt. Megjavította a kocsit – csak egy drót lazult meg, de én sajnos nem is konyítok a motorokhoz –, aztán elmesélte, hogy az ő kocsija Edinburghban bedöglött, és hogy Banffbe igyekszik. Azt mondta, hogy eredetileg nem akart Aberdeenen keresztül menni, mert nincs tilos területre szóló belépési engedélye. Sajnos, én... én

megnyugtattam, hogy emiatt nem kell aggódnia: én kezeskedem érte, ha megállítanak bennünket. Tudom, hogy átkozottul ostobának tartanak – de hát úgy éreztem, ennyivel tartozom neki. Ugyanis kihúzott a csávából.

– Senki sem hibáztatja önt, uram – mondta Kincaid.

Bloggs ugyan más véleményen volt, de nem árulta el. Ehelyett azt mondta:

– Nagyon kevesen vannak, akik látták Fabert, és el tudják mondani nekünk, miféle ember. Gondolkozzék erősen, és mondja el nekem, milyen embernek találta.

– Úgy ébredt fel, mint egy katona – mondta Parker. – Udvarias volt, és intelligensnek látszott.

– Más egyebet nem vett észre? Gondolkozzék erősen.

– Volt valami, amikor felébredt... – Porter pirospozsgás arca csupa ránc lett, olyan erősen gondolkozott. – A jobb kezével a bal alsókarjához kapott, így – mutatta.

– Ez is valami – mondta Bloggs. – Nyilván ott tartja a kést, mármint a kabátja ujjában.

– Egyebet, sajnos, nem vettem észre.

– És azt mondta, hogy Banffbe megy. Ami azt jelenti, hogy esze ágában sincs odamenni.

– Tényleg?

– A kémek elvből mindig hazudnak. Fogadni mernék, hogy ön előbb mondta meg neki, hogy hová megy, mint ő, hogy ő hová.

– Azt hiszem, csakugyan én mondtam meg előbb – bólintott elgondolkozva Porter. – A kutyafáját!

– Fabernek vagy éppen Aberdeen volt az úti célja, vagy dél felé ment tovább, miután ön letette. Mivel azt mondta, hogy észak felé megy, minden valószínűség szerint nem észak felé ment.

Kincaid közbeszólt:

– Hacsak találgatunk, kicsúszhat a kezünkből.

– Már megcsinálta néhányszor – vigyorgott Bloggs. – Elárulta neki, hogy ön békebíró?

– El – mondta Porter.

– Akkor ezért nem ölte meg.

– Micsoda? Jóságos isten! Ezt meg hogy érti?

– Tudta, hogy észreveszik, ha eltűnik.

– Jóságos isten! – ismételte meg Porter. Kicsit elsápadt. Eddig nyilván fel sem merült benne a gondolat, hogy tulajdonképpen meg is ölhették volna.

Ismét nyílt az ajtó. A férfi, aki belépett rajta, azt mondta:

– Megtudtam, amit tudni akartak. És remélem, a kurva szentségit, hogy érnek vele valamit.

Bloggs elvigyorodott. A férfiú kétségkívül a kikötőmester volt. Alacsony ember volt, rövidre nyírt ősz hajjal, rézgombos blézerben.

– Fáradjon beljebb, kapitány – mondta Kincaid. – Hol ázott így el? Nem kellene ilyen esőben sétálgatnia.

– A nyavalya törje ki! – mondta a kapitány. Bloggs nem tudta, hogy tényleg dühös-e. A többiek vigyorgásából ítélve nem nagyon lehetett az.

– Jó reggelt, kapitány – mondta Porter.

– Jó reggelt, méltóságos uram – mondta a kapitány.

Kincaid megkérdezte:

– Szóval, mit tudott meg?

A kapitány levette a sapkáját, és lerázta róla az esőcseppeket.

– Azt, hogy a *Marie II* eltűnt – mondta. – Láttam, amikor délután, még a vihar előtt befutott. Kifutni nem láttam, és úgy tudom, aznap nem is kellett volna még egyszer kifutnia. De úgy látszik, mégis kifutott.

– Kié a hajó?

– Tom Halfpennyé. Már beszéltem vele telefonon. A szokott kikötőhelyén hagyta aznap a hajót, és azóta nem látta.

Bloggs megkérdezte:

– Milyen az a hajó?

– Kis halászbárka, hatvan láb hosszú, a fedélzete széles. Kicsi, de erős. Beépített motorral. Nem különösebben szép – az itteni halászok nem mintakönyvekből dolgoznak, amikor hajót építenek maguknak.

– Hadd tegyek fel egy nagyon fontos kérdést – mondta Bloggs. – Kibírhatta az a hajó a vihart?

A kapitány nem tudott rögtön felelni, mert éppen gyufát tartott a pipájához. De a következő pillanatban azt mondta: – Ha nagyon ügyes tengerész kormányozta, talán igen. De csak talán.

– Milyen messzire juthatott vele, mielőtt kitört a vihar?

– Nem túl messzire. Néhány mérföldre. A *Marie II*-t csak este kötötték el.

Bloggs felállt, megkerülte a székét, aztán ismét leült.

– Akkor most hol lehet a pasas?

– Minden valószínűség szerint a tenger fenekén az átkozott marhája. – A kapitány megállapítása nem volt híján minden kárörömnek.

Bloggsot egyáltalán nem elégítette ki a puszta valószínűség, hogy Faber meghalt. A dolog sehogy sem illett a jelleméhez. Az elégedetlenség hatalmába kerítette az egész testét: nyugtalan volt, viszketett a bőre, nem hitt a dologban. Megvakarta az állat: ráfért volna, hogy megborotválkozzon.

– Majd akkor hiszem, ha látom – mondta.

– Nem fogja látni.

– Ugyan már, ne jósolgasson, mikor úgyis csak találgat – mondta Bloggs élesen. – Nekem tényekre van szükségem, nem pesszimista jóslatokra. – A többieknek hirtelen az eszébe jutott, hogy akármilyen fiatal, rangban mindnyájuk fölött áll. – Vegyük csak sorra a lehetőségeket. Az első: Faber szárazföldi úton hagyta el Aberdeent, és a *Marie II*-t valaki más lopta el. Ebben az esetben mostanra már valószínűleg a rendeltetési helyére ért, de az országot a vihar miatt még nem hagyhatta el. Már valamennyi helység rendőrségét mozgósítottuk a keresésére, az első lehetőség esetén ennél többet nem tehetünk.

A második lehetőség: Faber még mindig Aberdeenben van. Erre az esetre is megtörtént minden intézkedés: a város rendőrsége keresi.

A harmadik lehetőség: Faber a tengeren hagyta el Aberdeent. Azt hiszem, mindnyájan egyet értünk abban, hogy ez a feltevés a legvalószínűbb. Vegyük szemügyre részletesen. *A:* átszállt egy másik hajóra – valószínűleg egy tengeralattjáróra – még mielőtt a vihar kitört. Nem hisszük, hogy alkalma volt rá, de lehetséges. *B:* menedéket talált, vagy hajótörést szenvedett valahol, vagy a szárazföldön, vagy egy szigeten. *C*: meghalt.

Ha felszállt egy tengeralattjáróra, a játszmának vége. Vesztettünk. Nincs mit tennünk többé. Tehát: vessük el ezt a lehetőséget. Ha menedéket talált, vagy hajótörést szenvedett, előbb-utóbb bizonyítékot találunk rá: megtaláljuk vagy a *Marie II*-t*,* vagy a roncsait. Azonnal át kell kutatnunk az egész partvonalat, és át kell kutatnunk a tenger felszínét is, mihelyt annyira megjavul az idő, hogy felszállhasson egy repülőgép. Ha a pasas az óceán fenekén fekszik is, a vízen úszkáló roncsokat még mindig találhatunk.

Tehát háromféle teendőnk is van. Folytatnunk kell a már folyamatban levő kutatást; új kutatást kell indítanunk a partvonalon Aberdeentől északra és délre; és végül: fel kell készülnünk a tenger repülőgépről történő átkutatására abban a pillanatban, mihelyt az időjárás megjavul.

Bloggs beszéd közben elkezdett fel-alá járkálni, így jobban tudott gondolkozni. Most megállt és körülnézett:

– Van valakinek észrevétele, kérdése vagy javaslata?

A késő éjszaka már kezdett mindnyájukon kifogni, de a Bloggsból sugárzó energia felrázta őket a rájuk törő letargiából. Az egyik előre-hajolt, és a kezét dörzsölgette, a másik megkötötte a cipőfűzőjét, a harmadik felvette a zubbonyát. Azonnal munkához akartak látni. Kérdés nem volt.

– Rendben van – mondta Bloggs.

23.

Faber ébren volt. A testének valószínűleg alvásra lett volna szüksége, annak ellenére, hogy az egész napot ágyban töltötte, az agya azonban túlságosan is tevékeny volt: sorra vette a lehetőségeket, forgatókönyveket vázolt fel, s közben a nők meg a hazája körül is jártak a gondolatai.

Most, hogy olyan közel volt hozzá, hogy kijusson Angliából, hirtelen fájdalmasan édesek lettek hazai emlékei. Egy csomó ostobaság is az eszébe jutott – például egy vastag kolbász, amelyet karikára lehet szeletelni; az, hogy odahaza jobb oldali a közlekedés, és *valóban* magasak a fák; de mindenekelőtt az anyanyelve: a kifejezően pontos szavak, a kemény mássalhangzók és tisztán kiejtett magánhangzók és az igék, amelyeknek mindig a mellékmondatok végén kell lenniük, a mondanivaló tetőpontját és végleges befejezettségét jelentve.

A tetőpont szóról ismét Gertrude jutott eszébe: milyen volt az arca az övé alatt ölelésük tetőpontján. Faber csókjai elkenték rajta a sminket, szemét behunyta a kéjtől, aztán ismét kinyitotta, hogy boldogan nézzen Faber szemébe, s a száját szélesre húzva zihálta: – *Ja, Liebling, ja...*

Ostobaság. Ő hét hosszú évig szerzetesi életet élt, de Gertrude-nak semmi oka sem volt rá, hogy apácaéletet éljen. Valószínűleg egy tucat férfival volt dolga Faber óta. Az is lehet, hogy meghalt, megölte a RAF egyik bombázója, vagy meggyilkolták azok az őrültek, mert egy fél hüvelykkel hosszabb volt az orra a kelleténél, vagy elgázolta egy autó az elsötétített utcán. Mindenesetre Gertrude már aligha emlékszik őrá. Valószínű, hogy soha nem fogja viszontlátni a lányt. De Gertrude jelkép volt.

Rendes körülmények közt Faber nem engedte meg magának a szentimentalizmust. Volt a természetében valami ridegség, és ezzel tudatosan élt is, mert védelméül szolgált. Most azonban mindössze egy hüvelyk választotta el a sikertől, és úgy érezte, nyugodtan lazíthat az éberségén, és fantaziálhat egy kicsit.

Amíg a vihar tart, biztonságban van. Hétfőn Tom rádióján felveszi a kapcsolatot a tengeralattjáróval, és a tengeralattjáró kapitánya kiküld az öbölbe egy dingit, mihelyt megjavul az idő. De ha a vihar még hétfő előtt véget ér, lesz egy kis komplikáció: a szigetre látogató hajó. David és Lucy természetesen azt várja majd tőle, hogy visszatér a hajóval a szárazföldre.

Lucy eleven, minden színében pompázó látomásként jelent meg a gondolataiban, nem tudott szabadulni tőle. Maga előtt látta a gyönyörű ámbraszínű szempárt, amint őt figyeli, miközben bekötözi felsebzett hüvelykujját, maga előtt látta, amint idétlen férfiruhába öltözve felmegy előtte a lépcsőn, maga előtt látta telt, tökéletes formájú keblét, amint meztelenül állt előtte a fürdőszobában, és a látomások emlékképekből fantáziaképekké lettek: az asszony áthajol bekötött ujja fölött, és szájon csókolja őt, a lépcsőn visszafordul és megöleli, kilép a fürdőszobából, és a keblére vonja a férfi kezét.

Nyugtalanul forgolódott a gyermek ágyában, átkozta a fantáziáját, amely olyan ábrándképeket szabadít rá, amilyenektől diákkora óta nem szenvedett. Akkor, amikor még nem tapasztalta ki a valóságban, mi is az a szex, rafinált szexuális tárgyú forgatókönyveket dolgozott ki az agyában, azokkal az idősebb nőkkel a főszerepben, akikkel mindennap találkozott: a szertartásos modorú felügyelőnővel, Nagel professzor fekete hajú, karcsú, entellektüel feleségével meg a falusi boltosnéval, aki vérvörösre festette az ajkát, és megvetéssel beszélt a férfiakról. Néha mindhárman szerepeltek egy-egy orgiaszerű fantáziaképben. Miután tizenöt éves korában egy nyugat-poroszországi erdő sötétjében elcsábította egy szobalány, felhagyott a képzeletbeli orgiákkal, mert a valóság kiábrándító volt a képzelethez képest. A fiatal Henriket ez nagymértékben zavarba ejtette: hol a káprázatos eksztázis, hol az érzés, hogy úgy szárnyal a levegőben, mint a madár, hol a két test misztikus egyesülése? A fantáziaképek gyötrelmesek lettek, arra emlékeztették, hogy nem sikerült valósággá változtatni őket. Később persze a valóság is szebb lett, és Henrikben kialakult az a nézet, hogy az eksztázist nem a férfinak a nőben lelt gyönyörűsége okozza, hanem az, ha mindketten gyönyörűségüket lelik egymásban. E véleményének hangot is adott a bátyja előtt, aki kijelentette, hogy ez nem felfedezés, hanem közhely, és nemsokára Henrik is annak találta.

Végül is jó szerető lett belőle. Érdekesnek találta a szexet, mint minden fizikai élvezetet, de sohasem volt nagy nőcsábász, mert nem a hódítás izgalmára vágyott. Értett hozzá, hogyan kell szexuálisan kielégülni és partnerét is kielégíteni, de nem ringatta magát abban az illúzióban, hogy a szexben a technika a minden. Voltak nők, akik rendkívül kívánatosnak találták, és az a körülmény, hogy ő ezt nem tudta, csak még vonzóbbá tette a nők szemében.

Megpróbált visszaemlékezni rá, hány nője is volt: Anna, Gretchen, Ingrid, az amerikai lány, az a két kurva Stuttgartban... képtelen volt valamennyiüket az emlékezetébe idézni, de nem lehettek többen húsznál.

De egyikük sem volt olyan gyönyörű, mint Lucy, gondolta. Kétségbeesetten felsóhajtott: hagyta, hogy ez az asszony megbabonázza, csak mert olyan közel van a hazájához, és olyan sokáig óvakodott a nőktől. Bosszús lett. Ez fegyelmezetlenség: az ember nem lazíthat, amíg nem teljesítette a megbízatását. És ő még nem teljesítette. Legalábbis nem egészen.

Ott volt például a szigetre látogató hajó problémája. Több megoldás is az eszébe jutott. A legígéretesebbnek talán az látszott, ha a sziget lakóit cselekvésképtelenné teszi, maga megy ki a hajó elé, és valami mesével elküldi a hajót. Mondhatja például azt, hogy látogatóban van a szigeten, egy másik hajóval jött, rokon vagy ornitológus. Mondhat akármit. A probléma túlságosan jelentéktelen volt ahhoz, hogy pillanatnyilag minden figyelmét az kösse le. Később, ha és amikor az időjárás megjavul, majd csak kitalál valamit.

Komoly gondjai nem voltak. Egy magányos sziget, több mérföldre a parttól, mindössze négy lakóval: eszményi búvóhely. Innen elhagyni Nagy-Britanniát semmivel sem ígérkezett nehezebbnek, mint kitörni egy gyermekjárókából. Ha azokra a helyzetekre gondolt, amelyekkel meg kellett birkóznia, meg az emberekre, akiket megölt – az öt nemzetőrre, a yorkshire-i fiúra meg az Abwehr küldöncére –, most igazán biztonságban érezhette magát.

Egy öregember, egy nyomorék, egy asszony meg egy gyerek... Nyilván nem lesz nehéz megölni őket.

Lucy is ébren feküdt. És fülelt. Volt mit hallgatnia. Az időjárás valóságos zenekart produkált: a tetőn dobolt az eső, a ház ereszein fuvolázott a szél, a tenger egész futamokat zongorázott a parton. Beszélt az öreg ház is: minden eresztékben recsegett, de állta a vihar ökölcsapásait. A szobában is voltak hangok: David lassú, szabályos lélegzése, amely sohasem fajult horkolássá: nagyon mélyen aludt a dupla adag altatótól, és Jo gyorsabb, könnyebb lélegzetvétele. A gyerek kezét-lábát szétvetve aludt a túlsó fal mellett egy tábori ágyon.

A lármától nem tudok aludni, gondolta Lucy, aztán rögtön utána: kit próbálok bolonddá tenni? Álmatlanságának Henry volt az oka, aki látta őt meztelenül, és szelíden megérintette a kezét, amikor bekötötte a hüvelykujját, s most a szomszéd szobában fekszik az ágyban, és valószínűleg mélyen alszik.

Lucy rájött, hogy a férfi nem sokat árult el önmagáról: csak azt, hogy nőtlen. Nem tudta meg róla, hogy hol született, s a kiejtéséből nem tudott rájönni. Még csak nem is célzott rá, hogy miből él, de Lucy úgy képzelte, hogy valamilyen komoly foglalkozása van, talán fogorvos vagy katona. Ahhoz nem elég buta, hogy közönséges hivatalnok legyen, újságírónak is túlságosan intelligens, az orvosok meg öt percnél tovább sohasem tudják titokban tartani, hogy mi a foglalkozásuk. Ahhoz nem látszik elég gazdagnak, hogy ügyvéd legyen, színésznek meg túl szerény. Lucy fogadni mert volna, hogy katona.

Vajon egyedül él? – tűnődött Lucy. Vagy az anyjával? Vagy egy nővel? Milyen ruhát visel, amikor nem halászik? Szerette volna kétsoros sötétkék öltönyben látni, fehér zsebkendővel a szivarzsebében. Van autója? Igen, nyilván van: valami meglehetősen szokatlan és nagyon új kocsi. És valószínűleg nagyon gyorsan hajt.

Ez a gondolat eszébe juttatta David kétülésesét, és szorosan behunyta a szemét, hogy ne lássa maga előtt a lidérces képet. Gondolj valami másra, gondolj valami *másra!*

Ismét Henryre gondolt, és rájött valami furcsa dologra: arra vágyik, hogy szeretkezzen vele.

Különös vágy volt; az a fajta vágy, amely Lucy képzelete szerint csak férfiakat foghatott el, nőket nem. Egy nő könnyen megismerkedhet egy férfival, vonzónak is találhatja, esetleg szeretné jobban is megismerni, talán még bele is szerethet, de nem szokott azonnal testi vágyat érezni iránta, hacsak nem... abnormális.

Megpróbálta bemagyarázni magának, hogy a vágya nevetséges; hogy neki arra volna szüksége, hogy a férjével szeretkezzen, és ne az első férfival, aki az útjába kerül. Megpróbálta bemagyarázni magának, hogy ő *nem az a fajta nő.*

De azért jólesett spekulálni a dolgon. David és Jo is mélyen alszik: semmi sem akadályozza, hogy felkeljen az ágyból, keresztülmenjen a pihenőn, belépjen a férfi szobájába, és bebújjon melléje az ágyba...

Semmi sem akadályozza, csak a jelleme, a származása, a neveltetése.

Ha valaha is rászánná magát, hogy lefeküdjön valakivel, olyan férfival feküdne le, mint Henry. Henry kedves lenne, gyengéd és tapintatos; nem nézné le őt, amiért felkínálkozik, mint egy soho-beli utcalány.

Megfordult az ágyban, és elmosolyodott saját ostobaságán: ugyan honnan tudhatja, hogy nem nézné le? Hiszen még csak egy napja ismeri, és a férfi majdnem egész nap aludt.

Mégis: jó lenne, ha még egyszer ránézne azzal a csodálatos árulkodó arckifejezéssel, amelyben egy kis jókedv is volt. Jó lenne a testén érezni a kezét, és megérinteni az ő testét, hozzápréselődni a bőre melegéhez.

Rájött, hogy egész teste reagál az agyában megjelenő képekre. Kényszert érzett, hogy végigsimogassa a saját testét, de ellenállt neki. Legalább nem fonnyadt még el, gondolta, még nem olyan, mint egy aszott, vén banya.

Megmozdította a lábát, és felsóhajtott, mert érezte a forróságot az ágyékában. Eh, esztelenség az egész! Ideje aludni! Nincs mód rá, hogy ma éjjel szeretkezzen, se Henryvel, se mással.

Ezzel a gondolattal a fejében kelt ki az ágyból, és lépett az ajtóhoz.

Faber lépteket hallott, és automatikusan reagált.

Agyából azonnal eltűntek az értelmetlen, buja gondolatok, amelyek foglalkoztatták. Kilendítette a lábát a padlóra, és egyazon mozdulattal kicsusszant a takarók alól, aztán nesztelenül keresztülvágott a szobán, és megállt az ablak mellett a legsötétebb sarokban, kezében a stilettóval.

Hallotta, hogy nyílik az ajtó, hallotta, hogy a hívatlan látogató belép, hallotta, hogy az ajtó ismét becsukódik. Ennél a pontnál kezdett csak gondolkozni: egy gyilkos nyitva hagyta volna maga után az ajtót, hogy szükség esetén gyorsan elmenekülhessen. Az is eszébe jutott, ezernyi okból is lehetetlen, hogy egy gyilkos őt éppen itt keresse.

Elhessegette magától a gondolatot: azért maradt ilyen sokáig életben, mert az egy az ezerhez lehetőséggel is mindig számolt. A szél pillanatnyilag alábbhagyott, és Faber tisztán hallotta a visszafojtott lélegzetet, a gyenge zihálást az ágya mellől, és ebből pontosan meg tudta állapítani, hol van a hívatlan látogató. És már ugrott is.

A hívatlan látogató arcra bukott alatta az ágyon. Faber már a torkának szegezte a kést, és a vékonyába nyomta a térdét, s csak akkor jött rá, hogy egy nő fekszik alatta. Egy másodperc töredéke múlva azt is kitalálta, hogy

kicsoda. Elengedte a torkát, kinyúlt az ágy mellett álló lámpához, és meggyújtotta.

Lucy arca sápadt volt a homályosan izzó lámpafényben.

Faber gyorsan a tokjába dugta a kést, nehogy a nő meglássa. Levette a súlyát Lucy testéről.

– Borzasztóan sajnálom a dolgot – mondta.

Lucy a hátára fordult, és felnézett a férfira, aki most lovagló ülésben ült rajta. Kuncogni kezdett.

Faber hozzátette:

– Azt hittem, betörő.

– Honnan kerülne ide betörő? – nevetett Lucy. A szín már nemcsak hogy visszatért az arcába, hanem el is pirult.

Nagyon bő, ódivatú flanell hálóing volt rajta, a nyakától a bokájáig eltakarta. Sötétvörös haja rendetlenül terült szét Faber párnáján. Nagyon nagynak látszott a szeme, nedves volt az ajka.

– Maga feltűnően szép – mondta csendesen Faber.

Lucy behunyta a szemét.

Faber föléje hajolt, és szájon csókolta. Lucy ajka azonnal szétvált, és mohón viszonozta a csókot. Faber az ujja hegyével a vállát, a nyakát, a fülét cirógatta. Lucy megmozdult alatta.

Faber szerette volna nagyon sokáig csókolni, a nyelvét beledugni a szájába, és úgy élvezni a csókot, de rájött, hogy az asszonynak nincs hozzá türelme. Mélyen benyúlt Faber pizsamanadrágjába, halkan felnyögött, és zihálni kezdett.

Faber nem vette le a száját az asszony szájáról, de kinyújtotta a karját, és eloltotta a lámpát. Aztán felemelkedett a nőről, és levetette a pizsamakabátját. Gyorsan – hogy az asszony ne vegye észre, mit csinál – letépte a melléhez ragasztott filmkazettát, nem törődve vele, hogy a bőréről leváló ragtapasz fájdalmat okoz, és belökte az ágy alá a negatívokat. Lecsatolta a bal alsókarjáról a stiletto tokját, és azt is az ágy alá lökte.

Felhajtotta az asszony hálóingét a derekáig. Nem volt alatta bugyi.

– Gyorsan – mondta Lucy. – Gyorsan.

Faber ráfeküdt.

Lucy egy csöpp bűntudatot sem érzett utána. Csak elégedettséget, kielégültséget, jóllakottságot. Megkapta, amire vágyott, és boldog volt.

Mozdulatlanul, behunyt szemmel feküdt, Henry tarkóján simogatta a sörtét, és élvezte, hogy csiklandozza a tenyerét.

Egy kis idő múlva megszólalt:

– Túlságosan siettem...

– Még nincs vége – dünnyögte a férfi.

Lucy elképedt arcot vágott a sötétben.

– Hát te nem?...

– Nem. Én nem, és te sem nagyon.

Lucy elmosolyodott.

– Legyen szabad megjegyeznem, hogy tévedsz.

A férfi meggyújtotta a lámpát, és az asszonyra nézett.

– Majd meglátjuk.

Lejjebb csúszott az ágyon, hogy a felsőteste az asszony combja közé kerüljön, és megcsókolta a hasát. Beledugta a nyelvét a köldökébe. Nagyon jó érzés volt. Aztán a férfi lejjebb húzta a fejét. Csak nem akar ott is megcsókolni? – gondolta Lucy. Megcsókolta. Sőt ennél tovább is ment. Lucy szinte megbénult a döbbenettől, mikor a férfi nyelve testének egy érzékeny pontjához ért: olyan érzékeny volt, hogy szinte fájt. Aztán már a következő pillanatban el is felejtette, hogy megdöbbent, mert olyan kéjérzet töltötte el, amilyet még soha életében nem érzett. Képtelen volt megtartóztatni magát: elkezdte föl-alá mozgatni a csípőjét, egyre gyorsabban és gyorsabban, nedves ágyéka a férfi száját, állat, orrát, homlokát dörzsölte, teljesen beleveszett a maga gyönyörébe. És ez a gyönyör egyre csak fokozódott és fokozódott, önmagát táplálva, mint az áram egy begerjedt motorban, s a végén úgy érezte, hogy ezt a kéjt már nem bírja tovább, és kinyitotta a száját, hogy sikoltson. Henry azonban gyorsan befogta a tenyerével, hogy elhallgattassa. De Lucy így is sikoltott, persze csak a torkában, és a kéj még mindig nem érte el a tetőpontját, s amikor elérte, Lucy úgy érezte, mintha felrobbant volna benne valami, és elszállt belőle minden erő. Azt hitte, soha többé nem tud felkelni az ágyból.

Lucy agya egy időre szinte teljesen kiürült. Csak homályosan érzékelte, hogy Henry még mindig a lába közt fekszik, borostás arca a combját súrolja, s az ajka gyöngéden, óvatosan mozog.

Lucy végül is megszólalt:

– Most már tudom, mire gondolt Lawrence.

A férfi felemelte a fejét.

– Nem értem.

Lucy felsóhajtott.
– Fogalmam sem volt róla, hogy *ilyen* is lehet. Csodálatos volt.
– *Volt?*
– Ó, istenem, már nincs erőm...
A férfi helyzetet változtatott. Föltérdelt az asszony melle fölé, és mikor Lucy rájött, hogy mit akar tőle, másodszor is megbénult a döbbenettől... de hirtelen mohó vágy fogta el, hogy *megtegye* a férfinak, felemelte a fejét, halkan felnyögött, és megtette neki. A férfi két kézzel fogta az asszony fejét, fel-alá mozgatta, és közben csendesen nyögött. Lucy felnézett az arcára: a férfi vadul kidülledt szemmel bámult rá, úgy itta magába a látványt, hogy Lucy mit csinál. Lucy azon tűnődött, vajon mit fog csinálni, ha... de aztán úgy döntött, hogy nem érdekes, hiszen eddig minden csodálatos volt, bizonyára az lesz az is.
De nem történt semmi. Amikor Lucy már azt gondolta, hogy a férfi végre elveszti önuralmát. Henry abbahagyta a dolgot, ismét ráfeküdt Lucyra, és ismét a magáévá tette. De ezúttal lassan és gyengéden, ritmikusan, ahogy a tenger hullámai verdesik a partot, aztán Lucy alá dugta a kezét, és megmarkolta a fenekét. Lucy ismét az arcába nézett, és tudta, hogy Henry most, most végre el fogja veszíteni az önuralmát, és teljesen átadja magát a gyönyörnek. A gondolat még jobban felizgatta, s mikor a férfi végre ívben begörbítette a hátát, az arca fájdalmas mosolyba torzult, és mélyen a melléből felnyögött, Lucy a dereka köré fonta a lábát, és átengedte magát az eksztázisnak. És akkor végre – oly hosszú idő után – meghallotta a trombitaharsogást, mennydörgő üstdobpergést és cintányércsattogást, amelyet D. H. Lawrence regénye kilátásba helyezett.
Sokáig csendben voltak. Lucynak melege volt, mintha izzott volna az egész teste. Amióta a szigeten lakott, még soha nem volt ilyen melege. Amikor már csendesebben lélegeztek, Lucy hallotta, hogy odakint tombol a vihar. A rajta fekvő Henry nehéz volt, de Lucy nem akarta, hogy leszálljon róla, szerette a súlyát, még a gyenge verítékszagot is, amely a férfi fehér bőréből áradt. Faber időnként megmozdította a fejtét, hogy végighúzza az ajkát Lucy arcán.
Igen, ő volt a legtökéletesebb férfi, akivel viszonya lehet egy nőnek. Többet tudott Lucy testéről, mint Lucy maga. A férfi teste is nagyon szép volt: széles és izmos a válla, keskeny a dereka és a csípője, hosszú, erős, szőrös a lába. Lucy sejtette, hogy hegek is vannak rajta, de biztos nem volt benne. Erős, gyengéd és jóképű; egyszóval: tökéletes férfi. Lucy mégis

tudta, hogy beleszeretni sohase lenne képes Henrybe, sohase akarna megszökni vele és férjhez menni hozzá. Volt a férfi lelke mélyén valami – Lucy úgy érezte –, volt valami nagyon hideg és kemény, valami, ami máshová volt elkötelezve, valami készség, hogy minden hétköznapi érzelemről lemondjon valamiféle magasabb cél érdekében. Ez a férfi soha egyetlen nőhöz sem fog tartozni, gondolta Lucy, mert úgy érzi, hogy valami másnak tartozik örök hűséggel. Mint a festő a művészetnek, az üzletember a pénzszerzésnek, a hazafi a hazájának, a forradalmár a forradalomnak. Lucy érezte, hogy kénytelen lesz bizonyos távolságban maradni tőle, s csak óvatosan élni vele, mint a kábítószerrel.

Nem mintha Lucynak lett volna ideje rá, hogy végzetesen beleszeressen: tudta, hogy a férfi valamivel több, mint egy nap múlva el fogja hagyni a szigetet.

Lucy végül is megmozdult, mire Faber rögtön legurult róla, és a hátára feküdt. Lucy fél könyökére emelkedett, és végignézett a férfi testén. Igen, csakugyan voltak rajta hegek: egy hosszú csík a mellén és egy csillag alakú – talán égési seb – a csípőjén. Lucy megdörzsölte a férfi mellét a tenyerével.

– Tudom, hogy nem úrinőhöz illő – mondta –, de azért szeretném megköszönni.

Faber megérintette Lucy arcát, és elmosolyodott.

– Nagyon is úrinőhöz illő.

– Te nem tudod, mit tettél velem. Te...

A férfi Lucy ajkára tette az ujját.

– Tudom.

Lucy megharapta a férfi ujját, aztán a mellére húzta a kezét. Faber az asszony mellbimbóját cirógatta. Lucy megszólalt.

– Nem lehetne még egyszer megtenned?

– Nem hiszem, hogy képes lennék rá – mondta Faber.

De képes volt.

Lucy hajnal után két órával hagyta magára Fabert. Neszezés hallatszott a másik hálószobából, és Lucynak mintha hirtelen eszébe jutott volna, hogy férje és fia is van a házban. Faber a legszívesebben azt mondta volna neki, hogy nem számít, hogy se Lucynak, se neki a legcsekélyebb oka sincs törődni vele, hogy mit tud, vagy mit gondol a férj; de nem szólt semmit, és

elengedte Lucyt. Lucy még egyszer megcsókolta Fabert – nedves volt az ajka –, aztán felkelt, lesimította magán az összegyűrt hálóinget, és lábujjhegyen kiment a szobából. A férfi szeretettel nézett utána.

Ez aztán nem akármilyen nő, gondolta. A hátán feküdt, és a mennyezetet nézte. Lucy nagyon naiv volt és nagyon tapasztalatlan, ugyanakkor mégis tökéletes. Bele tudnék szeretni, gondolta Faber.

Felkelt, előkotorta az ágy alól a filmkazettát és a tokban levő kést. Gondolkozott, vajon magán tartsa-e őket. Lehet, hogy kedve támad a nap folyamán is szeretkezni a nővel... Úgy döntött, hogy a kést magán tartja – meztelennek érezte volna magát nélküle –, a filmet a szobában hagyja valahol. Rátette a komód tetejére, és letakarta az irataival meg a levéltárcájával. Tudta, hogy ezzel minden szabályt megszeg, de biztos volt benne, hogy a jelenlegi az utolsó megbízatása, és úgy érezte, joga van hozzá, hogy elszórakozzon egy nővel. Mit számít, ha valaki meglátja is a képeket? Mit tehet?

Végigfeküdt az ágyon, aztán ismét felkelt. A sokéves beidegződés nem engedte, hogy bármiféle kockázatot vállaljon. Betette a filmet meg az iratait a kabátja zsebébe. Most már elengedhette magát.

Hallotta a gyerek hangját, aztán Lucy lépteit, ahogy lement a lépcsőn, aztán azt is hallotta, hogy David bevonszolja magát a fürdőszobába. Tudta, neki is fel kell kelnie, hogy együtt reggelizzen a háziakkal. Különben sem volt már kedve aludni.

Az ablaknál állt, és nézte, hogyan tombol a vihar, amíg meg nem hallotta, hogy nyílik a fürdőszoba ajtaja. Akkor felvette a pizsama-kabátját, és ő is bement megborotválkozni. David borotváját használta, anélkül hogy engedélyt kért volna rá.

Úgy érezte, ez most már nem fontos.

24.

Ervin Rommel kezdettől fogva tudta, hogy össze fog veszni Heinz Guderiannal.

Guderian tábornok pontosan az a fajta porosz arisztokrata katonatiszt volt, akit Rommel ki nem állhatott. Jó ideje ismerte már. Fiatalabb éveikben mind a ketten parancsnoki tisztet töltöttek be a goslari vadászzászlóaljnál, és a lengyelországi hadjárat során ismét találkoztak. Amikor Rommel elhagyta Afrikát, Guderiant ajánlotta utódjául, mivel tudta, hogy az afrikai csata elveszett. De hiába volt a manőver, mivel Guderian akkor éppen kiesett Hitler kegyeiből, és Rommel ajánlatát egyből elutasították.

Rommel úgy érezte, hogy a tábornok az a fajta ember, aki selyem zsebkendőt terít a térdére, nehogy pecsétes legyen élesre vasalt nadrágja, amikor leül iddogálni a *Herrenklub*-ban. Guderianból azért lett tiszt, mert az apja is az volt, a nagyapja meg gazdag. Rommel, a tanító fia, akinek csak négy év kellett hozzá, hogy alezredesből tábornagyi rangra emelkedjen, lenézte a katonatisztek kasztját, amelynek ő sohasem volt a tagja.

Most dühösen meredt az asztal túlsó oldalán ülő tábornokra, aki a francia Rothschildoktól kapott brandyt szürcsölgette. Guderian és a cimborája, von Geyr tábornok azért jött Rommel főhadiszállására, az észak-franciaországi La Roche-Guyonba, hogy elmagyarázza neki, hogyan állítsa hadrendbe a csapatait. Rommel az efféle látogatásokra ingerülten, sőt dühösen reagált. Az ő véleménye szerint a vezérkarnak az volt a feladata, hogy megbízható információkról és megfelelő utánpótlásról gondoskodjon, és Afrikában szerzett tapasztalataiból tudta, hogy a vezérkar egyik feladatra sem alkalmas.

Guderiannak szép, gondosan nyírt bajusza volt, és a szeme sarkában annyi volt a ránc, hogy mindig olyan benyomást keltett, mintha vigyorogna. Magas volt, és jóképű, de ez semmivel se tette őt elviselhetőbbé az alacsony, csúnya, kopaszodó Rommel szemében. Nyugodtnak és ernyedtnek látszott, márpedig az a német tábornok, aki a háború jelenlegi szakaszában nyugodt tud lenni, csakis bolond lehet. Az éppen elfogyasztott ebéd – helybeli borjúhús és jóval délebbről származó bor – nem volt mentség az ernyedtségre sem.

Rommel kinézett az ablakon, az udvarban álló hársfákról csöpögő esőt figyelte, és várta, hogy Guderian kezdje el a beszélgetést. Amikor a

tábornok végre megszólalt, nyilvánvaló lett, hogy eddig azon gondolkodott, hogyan érhetné el legjobban a célját, és szemmel láthatólag úgy döntött, hogy kerülő úton próbálja megközelíteni.

– Törökországban – kezdte – a brit 9. és 10. hadsereg a török hadsereggel együtt Görögország határán gyülekezik. Jugoszláviában is koncentrált támadásra készülődnek a partizánok. Az Algériában levő franciák a jelek szerint Svédország szárazon és vízen történő elözönlésére készülődnek. Olaszországban a szövetségesek Róma felé nyomulnak.

Vannak apróbb jelek is. Kréta szigetén elraboltak egy tábornokot; Lyonban meggyilkoltak egy hírszerző tisztet; Rhodosz szigetén megtámadtak egy radarállomást; Athénban szabotőrök koptatózsírral tönkretettek egy repülőgépet; Sagvaagon rajtaütött egy kommandó; Boulogne-sur-Seine-ben robbanás történt az oxigéngyárban; az Ardennekben kisiklattak egy vonatot; Boussensben felgyújtottak egy benzinraktárt. Folytathatnám.

Az ábra világos. A megszállt területeken egyre több a szabotázs és az árulás. A határainkon mindenütt inváziós előkészületeket tapasztalunk. Közülünk senkinek sincs kétsége afelől, hogy az idén nyáron nagyobb szövetséges offenzívát várhatunk, és afelől sem lehet kétségünk, hogy a felsorolt akcióknak mind az a céljuk, hogy megzavarjanak bennünket, és ne tudhassuk, hol várjuk a támadást.

A tábornok egy kis szünetet tartott. A tanító bácsis modorban tartott kiselőadás felingerelte Rommelt, és gyorsan kihasználta az alkalmat, hogy közbeszóljon.

– Erre való a vezérkarunk: hogy feldolgozza az efféle adatokat, kiértékelje az ellenséges tevékenységet, és kiszámítsa az ellenség várható lépéseit.

Guderian elnézően mosolygott.

– Tudatában kell lennünk, hogy az efféle kristálygömbből való jóslásnak korlátai is vannak. Bizonyos vagyok benne, hogy önnek is éppúgy megvannak az elképzelései, hogy hol fog bekövetkezni a támadás, mint ahogy megvannak nekünk is. Stratégiánknak azonban feltétlenül számításba kell vennie annak a lehetőségét, hogy találgatásaink tévesek.

Rommel már látta, hová akar kilyukadni a tábornok a maga köntörfalazó módján, és erőt kellett vennie magán, hogy ne adjon ordítva hangot a különvéleményének, még mielőtt a végső következtetés elhangzik.

– Önnek négy páncélos hadosztály áll a parancsnoksága alatt – folytatta Guderian. – A 2. páncélos hadosztály Amiensben, a 116. Rouenban, a 21. Caënban, és a 2. SS-hadosztály Toulouse-ban. Van Geyr tábornok már javasolta önnek, hogy ezeket a hadosztályokat vonja össze együvé jó messze a parttól, hogy bármelyik ponton következik is be a támadás, gyorsan visszavághassanak. Ez a hadicsel a Wehrmacht főparancsnoksága stratégiájának az alapelve. Ön azonban nemcsak hogy von Geyr javaslatát nem vette figyelembe, hanem a 21. hadosztályt még át is irányította az Atlanti-óceán partjára.

– És a másik hármat is arra a partra kell irányítanom, mihelyt csak lehetséges – robbant ki Rommel. – Mikor veszik már tudomásul, hogy a *levegőben a szövetségesek* az urak? Ha egyszer az invázió az Atlanti-óceán partján megkezdődik, nem kerülhet sor többé páncélos hadosztályok nagyarányú felvonultatására. Nem lesz többé lehetséges
semmiféle mozgó hadművelet. Ha az önök drága páncélos hadosztályai Párizsban lesznek, amikor a szövetségesek partra szállnak, akkor Párizsban is fognak maradni – odaszegezi őket a RAF –, amíg a szövetségesek végig nem masíroznak a Boulevard St-Michelen. *Tudom* – velem már megcsinálták. Kétszer! – Szünetet tartott, hogy lélegzetet vegyen. – Ha a páncélos hadosztályainkat mint mozgó tartalékot csoportosítjuk, egyszerűen használhatatlanná tesszük őket. Nem indíthatunk ellentámadást! Az inváziós haderőt a tengerparton kell fogadnunk, amikor még a legsebezhetőbb, és vissza kell szorítanunk a tengerbe.

A méreg pírja eltűnt az arcáról, mikor elkezdte felvázolni saját védelmi stratégiáját.

– Víz alatti akadályokat építtettem, megerősíttettem az Atlanti Falat, aknamezőket fektettem le, és karókat verettem minden egyes legelőbe, ahol esetleg repülőgépek landolhatnának a vonalaink mögött. Valamennyi emberünk védővonalakat ás, amikor éppen nem gyakorlatozik.

Páncélos hadosztályaimat feltétlenül a tengerpartra kell irányítanom. Az OKW tartalék erőit kell újracsoportosítani Franciaországban. A 9. és 10. SS-hadosztályokat vissza kell hozni a keleti frontról. Egész stratégiánknak azon kell alapulnia, hogy meg kell akadályoznunk a szövetségeseket egy hídfőállás kiépítésében, mert ha ez egyszer sikerül nekik, elvesztettük a csatát...

Guderian előrehajolt, a szeme összeszűkült, és megjelent az arcán az a dühítő vigyorféle.

– Csak nem azt akarja, hogy a norvégiai Tromsř-től kezdve az Ibériai-félszigetig az egész nyugat-európai partvonalat védelmezzük?

– Ezt a kérdést 1938-ban kellett volna feltenni – morogta Rommel.

Kényelmetlen csend támadt a megjegyzés után, amely azért volt különösen megdöbbentő, mert a közismerten apolitikus Rommel szájából hangzott el.

A csendet von Geyr törte meg.

– *Ön* szerint hol fog bekövetkezni a támadás, tábornagy?

Rommel fontolóra vette a dolgot.

– Egészen a legutóbbi időkig meg voltam győződve róla, hogy Calais térségében. De amikor utoljára jártam a Führernél, igen nagy benyomást tettek rám a Normandia mellett szóló érvei. És nagy benyomást tettek rám az ösztönei és a megsejtései is. Ennélfogva ma már az a meggyőződésem, hogy páncélos hadosztályainkat elsősorban a normandiai partokon kell felvonultatnunk, esetleg egy hadosztályt hagyva a Somme torkolatánál. Ez utóbbit nem az én parancsnokságom alatt álló erőknek kell támogatniuk.

Guderian ünnepélyesen megrázta a fejét.

– Szó sem lehet róla. Túlságosan kockázatos.

– Kész vagyok a véleményemet Hitler elé terjeszteni – fenyegetőzött Rommel.

– Akkor azt is kell tennie – mondta elszántan Guderian –, mert én ugyan nem adom a beleegyezésemet az ön tervéhez, hacsak...

– Hacsak? – Rommel meglepődött, hogy a tábornoknak a maga helyzetében fenntartásai is lehetnek.

Guderian kényelmetlenül fészkelődött a székén, nem szívesen tett engedményt egy olyan megátalkodott ellenfélnek, mint Rommel.

– Bizonyára ön is tudja, hogy a Führer jelentést vár egyik ügynökünktől, aki rendkívül eredményesen működik Angliában.

– Emlékszem rá – bólintott Rommel. – Die Nadeltől.

– Úgy van. Die Nadel azt a megbízást kapta, hogy állapítsa meg a Patton tábornok parancsnoksága alatt Anglia keleti részén gyülekező Első USA Hadseregcsoport erejét. Ha azt állapítja meg – és én biztos vagyok benne, hogy ezt fogja megállapitani –, hogy ez a Hadseregcsoport nagy, erős és indulásra kész, akkor én továbbra is az önével ellenkező álláspontot foglalok el. De ha Die Nadel úgy találja, hogy a FUSAG csak blöff – azaz csak egy inváziós haderőnek álcázott, jelentéktelen kis hadsereg –, akkor

hajlandó leszek elismerni, hogy önnek van igaza, és meg fogja kapni a páncélos hadosztályokat. Hajlandó belemenni ebbe a kompromisszumba?

Rommel beleegyezése jeléül meghajtotta nagy fejét.

– Tehát minden Die Nadeltől függ.

– Minden Die Nadeltől függ.

ÖTÖDIK RÉSZ

25.

A ház borzasztóan kicsi, eszmélt rá hirtelen Lucy. Miközben megszokott reggeli teendőit végezte – begyújtott a kandallóba, megfőzte a zabkását, kitakarított, és felöltöztette Jót –, elfogta a klausztrofóbia: úgy érezte, összenyomják a falak. Végül is a ház csak négy helyiségből állt, és a helyiségeket csak egy lépcső meg egy kis előtér választotta el. Szinte egy lépést se lehetett tenni a házban, hogy az ember ne ütközzék bele valakibe. Ha meg csendben állt és fülelt, tisztán hallotta, ki mit csinál. Henry most például éppen vizet eresztet a mosdókagylóba, David lefelé csúszott a lépcsőn, Jo meg a játék mackóját fenyítette meg a nappaliban. Lucy szeretett volna kicsit egyedül lenni, mielőtt bárkivel is találkozik, hogy legyen ideje elrendezni az éjszaka eseményeit az emlékezetében, és visszahúzódjanak az előtérből a gondolatai, hogy tudatos erőfeszítés nélkül normálisan tudjon viselkedni.

Sejtette magáról, hogy nem nagyon fog tudni színészkedni. Nem illett a természetéhez. Nem volt benne tapasztalata. Megpróbált visszaemlékezni rá, előfordult-e valaha is az életében, hogy becsapott valakit, aki közel állt hozzá, de nem sikerült ilyen esetet találnia. Nem mintha nagyon magas erkölcsi elvek szerint élt volna – maga a *gondolat,* hogy hazudik, nem zavarta. Csak hát egyszerűen még sohasem *kellett* hazudnia. Vajon azt jelenti ez, töprengett, hogy túlságosan is bonyodalommentes életet éltem?

David és Jo letelepedett a konyhaasztalhoz, és enni kezdett. David szótlan volt, Jo azonban szünet nélkül beszélt: egyszerűen csak örömet szerzett neki, hogy szavakat formál. Lucynak nem volt étvágya.

– Te nem eszel? – kérdezte David közömbösen.

– Már ettem. – Tessék: élete első hazugsága. Nem is ment nehezen.

A vihar csak fokozta Lucyban a klausztrofóbia érzését. Az eső úgy szakadt, hogy a konyhaablakból alig látta a csűrt. Az ember még jobban bezártnak érzi magát, ha egy ajtó, vagy ablak puszta kinyitása is erőfeszítést igényel. Az alacsonyan lógó, acélszürke felhők meg a gomolygó köd miatt állandó volt a félhomály. A kertben patakokban folyt az eső a krumplitövek sorai közt, a füves rész valóságos kis tó volt. A kocsiszín teteje alól elvitte a

szél a verébfészket, a madarak kétségbeesetten röpködtek ki-be az eresz alatt.

Lucy meghallotta, hogy Henry is lefelé jön a lépcsőn, és mindjárt jobban érezte magát. Maga se tudta, miért, de biztos volt benne, hogy a férfinak nem okoz problémát a színészkedés.

– Jó reggelt! – köszönt szívélyesen Faber. David, aki a tolószékben ült az asztal mellett, felnézett és elmosolyodott. Lucy a tűzhely körül foglalatoskodott. Egész arcára rá volt írva a bűntudat. Faber sóhajtott egyet magában, de úgy látszott, David nem figyelt fel felesége arckifejezésére. Faber kezdte azt hinni, hogy David ostoba fajankó.

Lucy szólalt meg:

– Üljön le, Henry, és reggelizzen meg.

– Nagyon köszönöm.

David is megszólalt:

– Azt, sajnos, nem ajánlhatom fel, hogy elviszem a templomba. Itt legfeljebb rádión hallgathatunk Isten dicsőségét zengő himnuszokat.

Faber ráeszmélt, hogy vasárnap van.

– Maguk szoktak templomba járni?

– Nem – mondta David. – És maga?

– Én sem.

– A gazdálkodók számára a vasárnap ugyanolyan nap, mint a hét többi napja – folytatta David. – Én áthajtok a sziget másik végére, és meglátogatom a juhászomat. Maga is velem jöhet, ha kedve tartja.

– Örömmel – mondta Faber. Legalább alkalma nyílik felderíteni a szigetet. Tudnia kellett, hogyan juthat el a házba, ahol az adó-vevő van. – Akarja, hogy vezessek én?

David éles pillantást vetett rá.

– Én is egészen jól tudom vezetni a kocsit. – Feszült csend volt egy pillanatig. – Ilyen időben csak sejteni lehet az utat. Sokkal biztonságosabb lesz mindkettőnk számára, ha én ülök a kormánynál.

– Hát persze. – Faber enni kezdett.

– Különben nekem mindegy – maradt a témánál David. – Nem akarom erőltetni, hogy velem jöjjön, ha úgy gondolja, túl nagy...

– Dehogyis – vágott a szavába Faber. – Szívesen megyek.

– Jól aludt? Eszembe se jutott, hogy talán még mindig fáradt. Remélem, Lucy miatt nem maradt fenn túlságosan későig.

Faber vigyázott, hogy ne nézzen Lucyra. De a szeme sarkából is látta, hogy az asszony fülig elpirul.

– Tegnap egész nap aludtam – mondta Faber, és igyekezett fogva tartani David tekintetét.

Nem sikerült. David a feleségére nézett. Az asszony gyorsan hátat fordított. David kicsit bosszúsan ráncolta össze a homlokát, aztán – de csak egy pillanatra – szinte leesett az álla: a meglepődés klasszikus kifejezése ült ki az arcára.

Faber kicsit bosszús lett. David ezek után nyilván ellenséges lesz, és az ellenségességtől csak egy lépés a gyanakvás. Nem veszélyes a dolog, de idegesítő lehet.

A férj gyorsan visszanyerte önuralmát. Ellökte a tolószékét az asztaltól, és a hátsó ajtóhoz gurult.

– Kihozom a dzsipet a csűrből – dünnyögte. Leakasztott a fogasról egy vízhatlan köpenyt, a fején keresztül magára húzta, aztán kinyitotta az ajtót, és kigurult.

Az alatt a néhány pillanat alatt, amíg az ajtó nyitva állt, a vihar betört a kis konyhába, vízzel árasztotta el a padlót, és lehűtötte a levegőt. Mikor az ajtó becsukódott, Lucy megborzongott, és gyorsan nekilátott feltörölni a vizet a kőpadlóról.

Faber kinyújtotta a kezét, és megérintette Lucy karját.

– Ne – mondta az asszony, és figyelmeztetően Jo felé intett a fejével.

– Bután viselkedsz – mondta neki Faber.

– Azt hiszem, *tudja* – súgta az asszony.

– De hát, ha csak egy picit is gondolkozol: tényleg érdekel, hogy tudja-e vagy sem?

Lucy gondolkodott.

– Azt hiszem, nem érdekel.

Faber vállat vont. A ház előtt türelmetlenül tülkölni kezdett a dzsip. Lucy esőköpenyt és egy pár gumicsizmát nyújtott át Fabernek.

– Ne beszélj rólam – mondta.

Faber magára vette a vízhatlan holmikat, és a bejárati ajtó felé indult. Lucy utánament, és rácsukta Jora a konyhaajtót.

Amikor Faber a kilincsre tette a kezét, visszafordult, és megcsókolta Lucyt.

Az asszony szenvedélyesen viszonozta a csókot, aztán megfordult, és visszament a konyhába.

Faber kirohant az esőbe, keresztülvágott a sártengeren, és beugrott a dzsipbe David mellé. David azonnal indított.

A jármű speciálisan úgy volt tervezve, hogy a lábatlan férfi is vezethesse. Kézipedálja volt, automata sebességváltója, és a kormánykerék is úgy volt kialakítva, hogy a vezető fél kézzel is forgathassa. Az összecsukott tolószék a vezetőülése mögé volt becsúsztatva, egy külön erre a célra kiépített rekeszbe. A szélvédő fölött egy vadászpuska hevert a rácstartón.

David nagyon ügyesen vezetett. Az úttal kapcsolatban igaza volt: csak egy-egy hangasávot lehetett látni, amelyet a dzsip abroncsai koptattak ösvénnyé. Az eső tócsákba gyűlt a mély keréknyomon. A kocsi meg-megcsúszott a sárban. David szemmel láthatóan élvezte a dolgot. Cigaretta lógott szája sarkában, és akármilyen furcsa, de valahogy virtuskodó volt az arckifejezése. Lehet, hogy a vezetés pótolta számára a repülést.

– Maga mit csinál, mikor nem halászik? – tette fel a kérdést a cigarettával a szájában.

– Hivatalnok vagyok – mondta Faber.

– Mi munkája?

– Pénzügyekkel foglalkozom. Csak egy jelentéktelen csavar vagyok a gépezetben.

– Kincstári pénzügyekkel?

– Főleg.

Még ez az ostoba válasz sem akadályozta meg Davidet, hogy tovább kérdezzen.

– És érdekes a munkája? – tartott ki a téma mellett.

– Eléggé. – Faber minden energiáját összeszedte, hogy kitaláljon valami mesét. – Ismernem kell egy kicsit, mennyibe kerülnek bizonyos alkatrészek, és az időm legnagyobb részét azzal töltöm, hogy vigyázok, nehogy túlterheljék az adófizetőket.

– Egy bizonyos gép alkatrészeit kell ismernie?

– A gemkapcsoktól kezdve a repülőgépmotorokig jóformán mindent.

– Hát igen. Ki-ki a maga módján járul hozzá a háborús erőfeszítéshez.

Sunyi kis megjegyzés volt, és Davidnek természetesen sejtelme sem volt róla, miért nem veszi rossz néven Faber.

– Túl öreg vagyok már ahhoz, hogy katona legyek – mondta Faber.

– Az első világháborúban volt katona?

– Akkor meg túl fiatal voltam.

– Szerencsés fickó.

– Kétségtelenül.

Az ösvény nagyon közel került a szikla pereméhez, David mégsem lassított. Faber agyán hirtelen átvillant a gondolat, hogy David talán mindkettőjüket meg akarja ölni, és önkéntelenül a fogódzó után kapott.

– Úgy találja, hogy túl gyorsan hajtok? – kérdezte David.

– Látszik, hogy ismeri az utat – válaszolta Faber.

– Úgy láttam az arcán, hogy megijedt – mondta David.

Faber úgy tett, mintha nem hallotta volna, David meg lassított. Nyilván meg volt elégedve annyival, amennyit elért.

Faber megfigyelte, hogy a sziget majdnem teljesen lapos és kopár. A talajon akadtak kisebb emelkedők meg lejtők, de dombot még sehol sem látott. A növényzet főleg fű volt, meg néhány páfrányszerű bokor, fa alig akadt. A sziget nem sok védelmet nyújtott az időjárás viszontagságai ellen. David Rose juhainak nehéz dolguk lehet, gondolta Faber.

– Maga nős? – kérdezte váratlanul David.

– Nem.

– Bölcs ember.

– Hát... nem is tudom.

– Fogadni mernék, hogy azért van egy kis nőcikéje Londonban – kacsintott Faberre David.

Faber sohasem szerette azt a piszkálódó, lenéző módot, ahogyan egyes férfiak beszéltek a nőkről. Élesen megjegyezte:

– Nem lehet mindenki olyan szerencsés, hogy van Lucyja, mint magának.

– Na ne mondja.

– De mondom.

– De azért mindennél többet ér a változatosság, mi?

Vajon mi a fenére akar ez az ember kilyukadni? – gondolta Faber. Hangosan meg ezt mondta:

– Nem volt alkalmam kitapasztalni az egynejűség előnyeit.

– Az igaz.

Faber azt gondolta: *ő maga se tudja,* mire akar kilyukadni. Elhatározta, hogy nem szól többet, mert akármit mond, csak olaj a tűzre.

– Meg kell mondanom, hogy egyáltalán nem látszik közhivatalnoknak. Hol az összecsavart esernyő meg a keménykalap?

Faber megpróbálkozott egy halvány mosollyal.

– És túlságosan jó kondícióban van ahhoz képest, hogy íróasztal mellett ül.

– Sokat biciklizem.

– Nagyon erős ember lehet, hogy túlélt egy ilyen hajótörést.

– Köszönöm a bókot.

– És nem is látszik túlságosan öregnek ahhoz, hogy katona legyen.

Faber Davidra fordította tekintetét.

– Mire akar kilyukadni, David? – kérdezte csendesen.

– Megérkeztünk – mondta David.

Faber kinézett a szélvédőn, és egy ugyanolyan házat pillantott meg, mint Lucyé: kőből voltak a falai, palából a teteje, és aprók az ablakai. Egy domb tetején állt – az egyetlen domb volt, amelyet Faber a szigeten látott, ha ugyan egyáltalán dombnak volt nevezhető. Ez a ház is alacsony volt, de erős. Amikor felkapaszkodtak hozzá, a dzsip egy fenyőkkel körülvett tisztás szélén haladt el. Faber nem értette, miért nem építették a házat a fák oltalmában.

A ház mellett egy ázott galagonyabokor virágzott. David megállította a kocsit. Faber elnézte, hogyan hajtogatja szét David a tolószéket, és hogyan tornázza bele magát a vezetőülésből; restellte volna, ha felajánlja, hogy segít, és visszautasítják.

A házba egy deszkaajtón léptek be, amelyen nem volt zár. A hallban egy fekete-fehér skót juhászkutya fogadta őket, a hosszú szőrű, rövid fejű állat a farkát csóválta, de nem ugatott. A háznak ugyanolyan volt beosztása, mint Lucy házáé, csak a légköre volt más: ez a ház kopár volt, barátságtalan és nem túlságosan tiszta.

David a konyhába gurult be. A juhász egy régi divatú, fafűtéses takaréktűzhely mellett ült, és a kezét melengette. Felállt.

David szólalt meg:

– Ő Tom McAvity, Henry.

– Örvendek a szerencsének – mondta Tom szertartásosan.

Faber kezet rázott vele. Tom alacsony, széles vállú férfi volt, az arca olyan, mint egy ócska, rozsdaszínű bőrönd. Kockás sapka volt a fején, a szájában óriási, kupakos hangafa pipa. Erős volt a kézfogása, s a tenyerén a bőr, akár a smirgli. Hatalmas orra piros volt és véreres. Fabernek nagyon oda kellett figyelnie, hogy megértse, mit mond: vaskos skót akcentussal beszélt.

– Remélem, nem leszek az útjukban – mondta Faber. – Csak azért jöttem el, hogy kocsikázzak egy kicsit.

David az asztalhoz gurult a tolószékkel.

– Azt hiszem, ma délelőtt nem fogunk sokat dolgozni, Tom. Éppen csak körülnézünk.

– Egen. De mielőtt körülnéznénk, igyunk meg egy teát.

Tom erős teát töltött három bögrébe, és mind a háromba öntött egy korty whiskyt is. Aztán szótlanul ültek, és szürcsölgették a teát. David cigarettázott, Tom meg a pipáját szívta, és Faber biztosra vette, hogy ez a két férfi az idő legnagyobb részét így tölti, ha együtt van: szótlanul füstölve és a kezét melengetve.

Mikor megitták a teájukat, Tom a bögréket berakta a nem túl mély mosogatóba, aztán kimentek a dzsiphez. Faber hátra ült. David ezúttal lassan hajtott, és a kutya – Bobnak szólították – mellettük szökdécselt, és láthatólag minden erőlködés nélkül lépést tartott a kocsival. Nyilvánvaló volt, hogy David nagyon jól ismeri a terepet, mert magabiztosan hajtott keresztül a legelőn, a mocsaras talajon sem akadtak el egyetlenegyszer sem. A juhok nagyon szánalmasan néztek ki. Csuromvizesre ázott a gyapjuk; a mélyebb részeken, a bokrok közelében vagy a szélvédett lejtőkön húzták meg magukat, legelni se volt nagyon kedvük. Még a bárányok is szomorúan bújtak meg anyjuk alatt.

Faber észrevette, hogy a kutya megáll, fülel egy pillanatig, aztán hirtelen elrohan. Tom is észrevette.

– Bob talált valamit – jegyezte meg.

A dzsip vagy negyed mérföldön át követte a kutyát. Amikor megálltak, Faber tisztán hallotta a tengert: közel voltak a sziget északi csücskéhez. A kutya egy kis vízmosás peremén állt. Amikor a három férfi kiszállt a kocsiból, ők is meghallották, amit a kutya már korábban meghallott: egy szerencsétlenül járt juh bégetett. A vízmosás peremére mentek és lenéztek.

Az állat az oldalán feküdt, körülbelül húsz lábbal lejjebb, és meglehetősen bizonytalanul egyensúlyozott a meredek lejtőn. Egyik mellső lábát furcsa szögben tartotta. Tom lassan, óvatosan leereszkedett hozzá, és megvizsgálta a lábát.

– Ma este birkahús lesz a vacsora – szólt fel.

David odahozta a dzsipből a puskát, és lecsúsztatta Tomnak. A juhász megadta a juhnak a kegyelemlövést.

– Kötéllel húzzuk fel? – szólt le David.

– Egen. Hacsak Henrynek nincs kedve lejönni és segíteni.

– Hogyne volna – mondta Faber. Lemászott Tom mellé. Mind a ketten megfogták az állat egy-egy lábát, és felvonszolták az élettelen tetemet a

lejtőn. Faber vízhatlan köpenye beleakadt egy tüskebokorba, és Faber majdnem elesett. Rántott egyet a köpenyen, amely hangos reccsenéssel elszakadt, de Fabert elengedte a tüskebokor.

Bedobták a juhot a dzsipbe, és továbbhajtottak. Faber érezte, hogy csuromvizes, és rájött, hogy a vízhatlan köpenynek majdnem teljesen végigszakadt a háta.

– Sajnos, úgy látom, hogy teljesen tönkretettem ezt a ruhadarabot.

– Minden oka megvolt rá – nyugtatta meg Tom.

Hamarosan visszatértek Tom házához. Faber levette a vízhatlan köpenyt és átázott munkáskabátját, és Tom a kabátot a tűzhely fölé akasztotta száradni. Aztán átmentek a toldaléképületbe – Tom házában nem volt olyan korszerű vízvezeték, mint Lucyéban –, és Tom főzött még egy teát.

– Az idén ez az első juh, amelyet elvesztettünk – mondta David.

– Egen.

– Nyáron majd elkerítjük azt a vízmosást.

– Egen.

Faber valami változást érzett a légkörben: nem ugyanolyan volt, mint két vagy három órával korábban. Éppúgy ültek, ittak és füstöltek, mint akkor, de David nyugtalannak látszott. Faber kétszer is rajtakapta, hogy a férfi őt nézi, és mélyen a gondolataiba merül.

David végül is megszólalt.

– A juh megnyúzását és feldarabolását magára bízzuk Tom.

– Rendben.

David és Faber elhagyta a házat. Tom nem állt fel, de a kutya az ajtóig kísérte őket.

Mielőtt elindította a dzsipet, David levette a vadászpuskát a szélvédő fölötti rácsról, újratöltette és visszatette.

Útban hazafelé, David újabb hangulatváltozáson ment át: beszédes lett.

– Tudja, én annak idején Spitfire-okkal repültem. Gyönyörű madarak. Négy géppuska van mind a két szárnyukon – amerikai Browningok, percenként ezerkétszázhatvan lövést adnak le. A németek persze jobban szeretik a gépágyúkat – az ő Me-109-eseiken csak két géppuska van. A gépágyú nagyobb kárt okoz, de a mi Browningjaink gyorsabbak és pontosabbak.

– Tényleg? – mondta udvariasan Faber.

– Később a Hurricane-okra is gépágyút szereltek, de az angliai csatát a Spitfire-ok nyerték meg.

Faber idegesítőnek találta David hencegését. Megkérdezte:

– Maga hány ellenséges repülőgépet lőtt le?

– Én még kiképzés közben elvesztettem a lábam – mondta David. Faber lopva egy pillantást vetett az arcára; álarcként ült rajta a visszafojtott düh.

David folytatta:

– Nem, *eddig még* egyetlen németet sem öltem meg.

A célzás félreérthetetlen volt. Faber hirtelen nagyon éber lett. Fogalma sem volt róla, hogy David mit következtetett ki, vagy mit fedezett fel, de semmi kétsége nem lehetett, hogy a férfi tud valamit, ami felháborítja. Faber kicsit oldalt fordult, David felé, lábát nekivetette a kocsi padlójának, jobb kezét könnyedén rátette a bal alsó karjára. Várta, mi lesz David következő lépése.

– Magát érdeklik a repülőgépek? – kérdezte David.

– Nem. – Faber hangja színtelen volt.

– Pedig úgy hallom, valóságos népszórakozás lett a repülőgépek lesése. Akár a madárlesés. Az emberek könyveket vásárolnak, amelyekből meg lehet tanulni, miről lehet felismerni az ellenséges repülőgépeket. Egész délutánokat töltenek a hátukon fekve és távcsővel az égboltot kémlelve. Gondoltam, talán magának is ez a szenvedélye.

– Miért?

– Tessék?

– Miből gondolta, hogy nekem is ez a szenvedélyem?

– Ja. Nem is tudom. – David megállította a dzsipet, és cigarettára gyújtott. Pontosan a sziget közepén voltak, öt mérföldre Tom házától és ugyancsak ötmérföldnyire Lucyétól. David ledobta a gyufaszálat a kocsi padlójára. – Talán a fényképekből, amelyek kiestek a kabátja zsebéből...

Utolsó szavai közben Faber arcába hajította az égő cigarettát, és a szélvédő fölött heverő puska után nyúlt.

26.

Pid Cripps kinézett az ablakon, és káromkodott egyet magában. A legelő tele volt amerikai tankokkal, legalább nyolcvan volt belőlük. Tisztában volt vele, hogy háború van, meg minden, mégis: ha megkérdezték volna, inkább egy másik rétet ajánlott volna nekik, ahol nem ilyen buja a fű. A hernyótalpak nyilván tönkretették a legjobb legelőjét.

Felhúzta a bakancsát, és kiment. Néhány jenki katona is volt a réten, és Sid kíváncsi volt, vajon észrevették-e már a bikát. Amikor a kerítéskapuhoz ért, megállt, és megvakarta a fejét. Valami nagyon furcsa dolog tárult a szeme elé.

A tankok nem *tették tönkre a* legelőjét. Még csak nyomot sem hagytak maguk után. De az amerikai katonák éppen azon voltak, hogy valami boronához hasonló szerszámmal tanknyomokat varázsoljanak a legelőre.

Miközben Sid próbálta megfejteni, mit jelenthet ez az egész, a bika észrevette a tankokat. Egy darabig csak nézte őket, aztán megkapálta lábával a földet, és rohamra indult. Meg akart támadni egy tankot.

– Betöröd a fejed, ostoba barom – dünnyögte Sid.

A katonák is a bikát figyelték. Láthatólag mulatságosnak találták a dolgot.

A bika teljes erőből rohant bele a tankba, s a szarva átfúrta a jármű páncéllal borított oldalát. Sid nagyon remélte, hogy a brit tankok erősebbek, mint az amerikaiak.

Amikor a bika kiszabadította a szarvát, hangos sziszegés hallatszott, és a tank összement, mint egy leeresztett léggömb. Az amerikai katonák dőltek a röhögéstől.

Sid Cripps ismét megvakarta a fejét. Nagyon furcsa volt ez az egész.

Percival Godliman esernyővel a kezében sietett keresztül a Parliament Square-en. Csíkos sötét ruha volt rajta az esőkabát alatt, és fekete cipője is gyönyörűen ki volt fényesítve – legalábbis amíg ki nem lépett az esőbe –, ugyanis nem mindennap, sőt még csak nem is minden évben történt meg, hogy Churchill magánkihallgatásra rendelte.

Egy hivatásos katona nyilván ideges lett volna a helyében, hogy ilyen rossz hírekkel kell a nemzet fegyveres erőinek legfelsőbb parancsnoka elé

állnia. Godliman nem volt ideges, mert egy kiváló történésznek semmi oka félnie a katonáktól és a politikusoktól, hacsak nem jóval radikálisabb a történelemszemléletük még Godlimanénál is. Nem, nem ideges volt, csak nyugtalan.

Az a mérhetetlen erőfeszítés, az az előrelátás, az a gondosság, az a rengeteg pénz és munkaerő járt az eszében, amelyet a Kelet-Angliában állomásozó, de valójában egyáltalán nem létező Első USA Hadseregcsoport felállítására fordítottak. A négyszáz, vitorlavászonból készült, a vízen lebegő olajoshordókra szerelt csapatszállító hajó, amelyekkel zsúfolva volt minden kikötő és folyótorkolat; a gondosan elkészített gumitankok, lövegek, szállítóeszközök, hernyótalpas harckocsik, sőt egész lőszerraktárak; a helyi újságok levelezési rovataiban közzétett panaszos levelek, hogy mennyire hanyatlottak a közerkölcsök a térségben, amióta a sok ezer amerikai katona odaérkezett; a doveri fantom olajdokk, amelyet Nagy-Britannia legkitűnőbb építészei terveztek és építettek – kartonpapírból meg ócska szennyvízcsövekből – a filmgyáraktól kölcsönkért szakemberek segítségével; a nagy gonddal hamisított jelentések, amelyeket azok a német ügynökök küldtek Hamburgba, akiket a Húszas Bizottság „megfordított”, a szünet nélküli rádióbeszélgetések, amelyeket csupán a német lehallgatóállomások kedvéért sugároztak, és amelyek hivatásos regényírók által kitalált üzeneteket tartalmaztak, többek közt olyan gyöngyszemeket, mint például: „A Királynő I/5-ös Gárdaezrede jelenti, hogy egy csomó civil nő csatlakozott – valószínűleg illetéktelenül – a trénoszlophoz. Mit csináljunk velük? Vigyük őket Calais-ba?”

Sok mindent sikerült elérni. A jelek arra mutattak, hogy a németek bedőltek a trükknek. És most az egész gondosan kimunkált átejtés veszélybe került egyetlen kém miatt – akit Godlimannek nem sikerült elcsípnie.

Rövid madárlépteivel eljutott a Great George Street 2. számú épületének kis kapujáig. A homokzsák torlasz előtt álló fegyveres őr megvizsgálta a belépési engedélyét, és intett, hogy bemehet. Keresztülhaladt az előcsarnokon, és lement a lépcsőn Churchill föld alatti főhadiszállására.

Mintha egy csatahajó fedélzete alá ereszkedett volna le. A főhadiszállást négy láb vastag, gerendákkal is alátámasztott vasbeton mennyezet védte a bombáktól, az egyes helyiségek válaszfalain acélból készült ajtók. Amikor Godliman belépett a térképszobába, a mögötte levő tanácsteremből éppen akkor tódult ki egy csomó ünnepélyes arcú, fiatalos külsejű ember. A

következő pillanatban kijött utánuk egy szárnysegéd is, és azonnal észrevette Godlimant.

– Igazán pontosan érkezett, uram – mondta a szárnysegéd. – A főnök várja.

Godliman belépett a kényelmes kis tanácsterembe. Szőnyegek borították a szobát, a falon egyetlen térkép függött. Hatalmas villanyventilátor kevergette a levegőben úszó dohányfüstöt. Churchill egy óriási, tükörsima asztal mellett ült, az asztalfőn. Az asztal közepén egy faunt ábrázolószobrocska állt, Churchill saját átejtő alakulatának, a Húszas Bizottság londoni szekciójának az emblémája.

Godliman úgy döntött, hogy nem köszön.

Churchill megszólalt:

– Foglaljon helyet, professzor.

Godliman hirtelen rájött, hogy Churchill nem nagy termetű ember – de *úgy ült,* mintha az volna: görnyedt válla, könyökével a szék karfáján, lehajtott fejjel, szétterpesztett lábbal. Híres légósruhája helyett fekete csíkos ruha volt rajta, mint egy ügyvéden – mármint rövid, fekete zakó és csíkos szürke nadrág –, vakítóan fehér volt az inge, kék csokornyakkendője pettyes. Köpcös alkata és pocakja ellenére a keze, amelyben a töltőtollat tartotta, vékony volt, az ujjai hosszúak. Az arcbőre rózsaszínű volt, mint a csecsemőké. A másik kezében szivart tartott, és az iratok mellett egy pohár állt az asztalon, benne valami whiskynek látszó folyadék.

Jegyzeteket készített egy géppel írt jelentés margójára, és firkálás közben néha dünnyögött. Godliman egyáltalán nem volt megilletődve a Nagy Embertől. Békeidőben Godliman katasztrófának tartott volna egy olyan miniszterelnököt, mint Churchill. De Churchillben megvoltak egy nagy, harcias törzsfőnök összes tulajdonságai, és Godliman ezt respektálta. (Évek múlva Churchill szerényen tagadta, hogy ő lett volna a brit oroszlán, mondván, hogy csak az az előjoga volt meg, hogy bömböljön. Godliman véleménye szerint ez a megállapítás nagyjából igaz is volt.) Churchill hirtelen felnézett és megszólalt:

– Ugyebár semmi kétség, hogy az az átkozott kém rájött, miben mesterkedünk?

– Egyáltalán semmi, uram – válaszolta Godliman.

– Gondolja, hogy sikerült kijutnia az országból?

– Aberdeenig a nyomában voltunk. Majdnem bizonyos, hogy tegnapelőtt este egy lopott hajón hagyta el a várost – valószínűleg az Északi-tengeren

volt valahol találkozója. De nem juthatott messze a kikötőtől, mire a vihar kitört. Lehetséges ugyan, hogy még a vihar kitörése előtt találkozott a tengeralattjáróval, de ez nem valószínű. Minden valószínűség szerint vízbe fúlt. Sajnálom, hogy ennél pontosabb információval nem szolgálhatunk.

– Én is sajnálom – mondta Churchill. Mintha hirtelen elfogta volna a méreg, de nem Godlimanre volt mérges. Felkelt a székből, a faliórához lépett, és szinte megbűvölve meredt a rajta levő feliratra: *Victoria Rex Imperator, Munkaügyi Minisztérium, 1889.* Aztán mintha megfeledkezett volna róla, hogy Godliman ott van, magában dünnyögve elkezdett fel-alá járkálni az asztal mellett. Godliman ki tudta venni a szavait, és elképesztette, amit hallott. A Nagy Ember ezt dünnyögte: „Itt van ez a pocakos, kicsit hajlott hátú figura, amint nagy léptekkel fel-alá járkál, és hirtelen megfeledkezik mindenkiről, csak a saját gondolatai foglalkoztatják" Olyan volt a jelenet, mintha Churchill egy hollywoodi filmforgatókönyvből játszana szerepet, méghozzá egy olyan forgatókönyvből, amelyet ő maga ír járkálás közben.

Az előadás ugyanolyan váratlanul ért véget, mint ahogy elkezdődött, és ha Churchill tudta is, hogy rendkívül különösen viselkedett, ennek semmi jelét nem árulta el. Leült, átnyújtott Godlimannek egy papírlapot, és azt mondta:

– Olvassa el. A múlt héten ez volt a német hadrend.

Godliman elolvasta.

Orosz front:

122 gyalogoshadosztály25 páncélos hadosztály17 vegyes hadosztály*Olaszország* és a *Balkán:*

37 gyalogoshadosztály9 páncélos hadosztály4 vegyes hadosztály*Nyugati front:*

64 gyalogoshadosztály12 páncélos hadosztály12 vegyes hadosztály*Németország:*3 gyalogoshadosztályl páncélos hadosztály4 vegyes hadosztály

Churchill megszólalt:

– A nyugaton levő tizenkét páncélos hadosztály közül ez idő szerint csak *egyetlenegy* állomásozik Normandia partján. A nagy SS-hadosztályok, a *Das Reich* és az *Adolf Hitler* Toulous-ban, illetve Brüsszelben

állomásoznak, és semmi jelét nem mutatják, hogy mozdulni szándékoznának. Mit mond ez önnek, professzor?

– Úgy látszik, hogy átejtési tervünk sikerült – válaszolta Godliman.

– Tökéletesen! – vakkantotta Churchill. – A németek megzavarodtak és bizonytalanok, s a szándékainkat illető találgatásaik teljességgel tévesek. És mégis! – A hatás kedvéért egy kis szünetet tartott. – És mégis, mindennek ellenére Walter Bedell-Smith tábornok – Ike vezérkari főnöke – azt írja nekem, hogy... – Felvett az asztalról egy másik papírlapot, és hangosan felolvasta: Esélyünk, hogy egy hídfőállást meg tudunk tartani, különösen akkor, ha a németeknek sikerül ott összevonniuk csapataikat, mindössze ötven százalék.

Letette a szivarját, és nagyon halkan folytatta:

– A D nap június ötödike lesz – esetleg hatodika vagy hetedike. Az árapály akkor lesz alkalmas... a dolog már el van döntve. Az ország nyugati részén a csapatok összevonása már megkezdődött. A konvojok is elindultak már a nyugati partok mentén. Négy esztendőbe került, amíg mozgósítani tudtuk a teljes katonai és ipari potenciálunkat, hogy ezt az ötvenszázalékos esélyt elérjük. Ha az a kém kijut az országból, még ezt az esélyt is elveszítjük.

Egy pillanatra Godlimanre meredt, aztán vékony fehér kezébe fogta a töltőtollát.

– Ne valószínűségekkel álljon elém, professzor – mondta. – Hozza ide Die Nadel holttestét.

Lenézett, és írni kezdett. Egy pillanat múlva Godliman felállt, és csendesen elhagyta a helyiséget.

27.

A cigarettadohány nyolcszáz Celsius-fok hőmérséklettel ég. Csakhogy normális körülmények közt a cigaretta parazsát vékony hamuréteg veszi körül. Ahhoz, hogy égési sebet okozzon, legalább egy másodperc nagyobbik részéig a bőrhöz kell nyomni: a futó érintést alig lehet érezni. Ez még a szemekre is vonatkozik, mert a hunyorítás az emberi test leggyorsabb önkéntelen reakciója. Égő cigarettával csak amatőrök hajigálóznak. A hivatásosak – csak nagyon kevés ember van a világon, akinek a közelharc a hivatása – fütyülnek az ilyesmire.

Faber se törődött az égő cigarettával, amelyet David Rose az arcába hajított. Igaza volt, mert a cigaretta lepattant a homlokáról, és leesett a dzsip fémpadlójára. Aztán Faber David puskája után kapott, és ez hiba volt.

Elő kellett volna húznia a stilettóját, és le kellett volna szúrnia Davidet. Mert igaz ugyan, hogy David hamarabb lőhetett volna, de mivel még sohasem célzott puskával emberre, nemhogy megölt volna valakit, majdnem biztos, hogy habozott volna egy pillanatig, és ez alatt a pillanat alatt Faber megölhette volna.

Egy ilyen hibáért drágán kell fizetni.

David mindkét keze a puska középső részén volt – a bal a csövén, a jobb a zavar körül –, és körülbelül hathüvelyknyire levette már a fegyvert a rácstartóról, amikor Fabernek sikerült fél kézzel megmarkolnia a csőszájat. David maga felé rántotta a puskát, de Fabernek egy pillanatig sikerült a markában tartania a csövet, és a puska a szélvédőnek szegeződött.

Faber erős ember volt, David viszont rendkívül erős. Négy éven át a vállával, a karjaival és a csuklójával mozdította tovább a testét és a tolószéket, abnormálisan kifejlődtek az izmai. Ráadásul neki mind a két keze a puskán volt maga előtt, Faber meg csak fél kézzel, lehetetlen szögben fogta. David még egyet rántott a puskán, ezúttal határozottabban, és a csőszáj kicsúszott Faber kezéből.

Ebben a pillanatban, amikor a hasának szegeződött a vadászpuska, és David ujja a ravaszra görbült, Faber nagyon közel érezte magát a halálhoz.

Fölugrott, és szinte katapultálta magát az ülésből. A feje akkor ütődött a dzsip vászontetejének, amikor a puska fülsiketítő dörrenéssel elsült, és szinte fizikai fájdalmat okozott a szeme mögött. Az utasülés melletti ablak millió szilánkra tört, és az üres ablakkereten becsapott az eső. Faber

csavarodott egyet a levegőben, és visszaesett, de nem a saját ülésére, hanem rá Davidre. Mindkét kezével David torkához kapott, és belenyomta a hüvelykujjait.

David megpróbálta kettejük közé erőszakolni a puskát, hogy elsüsse a másik csövét is, de a fegyver túlságosan nagy volt. Faber a szemébe nézett, és meglátta benne a... mit is? A boldogságot! Hát persze: ennek az embernek végre alkalma adódott harcolni a hazájáért. Aztán megváltozott a szemében a kifejezés, mikor a teste érezni kezdte az oxigén hiányát, és azért kezdett harcolni, hogy lélegezni tudjon.

David elengedte a puskát; amennyire csak tudta, hátrahúzta mind a két könyökét, és mind a két öklével teljes erőből püfölni kezdte Faber alsó bordáit.

Pokolian fájt, és Faber arca kínjában is eltorzult, de tovább szorította David torkát. Tudta, hogy tovább kibírja David ökölcsapásait, mint ameddig David bírja lélegzet nélkül.

Davidnek is nyilván ez jutott az eszébe. Keresztbe fonta az alsókarját a testük közt, és eltolta magától Fabert, aztán mikor a köztük lévő rés már néhány hüvelyk volt, hirtelen felhúzta az öklét, és felülről lefelé rávágott Fabernek mind a két karjára, úgyhogy az kénytelen volt elengedni a torkát. Aztán a jobb öklével ugyancsak felülről lefelé irtózatos erővel, de szakszerűtlenül Faber arcába vágott. A pofacsontján találta el, s Fabernek könny szökött a szemébe.

Faber válaszul David testét ostorozta meg az ökleivel, de David tovább püfölte az arcát. Túl közel voltak egymáshoz ahhoz, hogy rövid idő alatt komoly kárt tehessenek a másikban, de David nagyobb ereje kezdett érvényesülni.

Faber elkeseredetten jött rá, hogy David ravaszul választotta ki a verekedés időpontját és helyét: neki szolgált előnyére a meglepetésszerű támadás, a puska és a korlátozott térség, ahol az ő izmai sokat számítottak. Faber jobb egyensúlya meg manőverezési készsége csak keveset.

Faber kicsit elmozdította súlypontját, a csípője érintkezésbe került a sebességváltóval, és lökött rajta egyet. A motor még járt, a kocsi ugrott egyet, és Faber elvesztette az egyensúlyát. David kihasználta az alkalmat, és gyorsan bevitt neki egy hosszú balegyenest, amely – inkább a szerencse folytán, mint kiszámítva – pontosan állon találta Fabert, és keresztülröpítette a dzsip vezetőfülkéjén. Beleverte fejét a vászontető

tartóoszlopába, s a vállával ráesett az ajtó kilincsére. Az ajtó kinyílt, Faber hátrafelé bukfencezve kiesett a kocsiból, és arccal lefelé elterült a sárban.

Egy pillanatra úgy elkábult, hogy mozdulni sem tudott. Amikor kinyitotta a szemét, nem látott, csak kék villámokat, valami homályos vörös háttérben. Hallotta, hogy a dzsip hangja egy darabig távolodott, aztán ismét egyre közelebbről hallatszott. Faber a hang felé fordította a fejét, s amikor végre eltűntek a szeme elől a színek, és kitisztult a látása, észrevette, hogy a dzsip nagy sebességgel feléje rohan.

David el akarta őt gázolni.

Az első ütköző már nem egészen egyyardnyira volt Faber arcától, amikor végre sikerült oldalt löknie magát; érezte a szelet, amelyet a kocsi okozott. Az egyik sárhányó megütötte Faber lábát, amelyet nem tudott időben maga után húzni, mikor a dzsip elzúgott mellette. A nehéz kerékgumik felszakították az ázott talajt, magasra fröccsent a sár. Faber kettőt gurult a vizes fűben, aztán fél térdre emelkedett. Fájt a lába. Látta, hogy a dzsip leír egy kis kört, visszafordul, és ismét feléje rohan.

A szélvédőn keresztül tisztán ki tudta venni David arcát. A fiatalember előrehajolt, valósággal ráfeküdt a kormányra, és olyan vadul, szinte mániákusan vigyorgott, hogy kilátszott mind a két fogsora. Valószínűleg azt képzelte, hogy egy Spitfire pilótafülkéjében ül, és mintegy a napból kibukva veti rá magát egy ellenséges gépre, miközben mind a nyolc Browning géppuska ezerkétszázhatvan lövést ad le percenként.

Faber a szikla pereme felé kúszott. A dzsip gyorsított. Faber tudta, hogy pillanatnyilag képtelen szaladni. Átnézett a szikla pereme fölött: az oldala majdnem függőlegesen ereszkedett a százlábnyira Faber alatt tomboló tenger felé. A dzsip egyenesen feléje rohant a szikla peremén. Faber kétségbeesetten keresett a szikla oldalán egy párkányt, vagy legalább egy talpalatnyi helyet, ahol megvethetné a lábát. Nem volt.

A dzsip négy-öt yardnyira lehetett tőle, s körülbelül negyvenmérföldes sebességgel robogott. A kerekei alig kétlábnyira voltak a szikla peremétől. Faber hasra vetette magát, és kilendítette a lábait az űrbe. Egész súlyával a két alsókarján lógott a meredély fölött.

A dzsip kerekei néhány hüvelyknyire robogtak el mellette. Néhány yarddal odébb az egyik gumiabroncs tulajdonképpen átcsúszott a szikla peremén. Faber egy pillanatig azt hitte, hogy az egész jármű felborul, és belezuhan a tengerbe, a másik három kerék azonban biztonságban megtartotta.

Faber karjai alatt megmozdult a talaj. Az elrobogó dzsip vibrálása lazította meg a földet. Érezte, hogy kezd lefelé csúszni. És alatta százlábnyira ott forrt és tombolt a sziklák közt a tenger. Amennyire csak tudta, kinyújtotta az egyik karját, és mélyen belevájta az ujjait a puha talajba. Érezte, hogy egyik körme leszakad, de nem törődött vele. A másik karjával is megismételte a műveletet. Most már két kézzel horgonyozva a földben, megpróbálta felhúzni magát. Gyötrelmesen lassan ment, de végül is egy vonalba került a feje a kezével, szilárd talaj volt a csípője alatt, sikerült fellódítania a lábát és elgurulnia a peremről.

A dzsip éppen megfordult. Faber egyenesen feléje szaladt. A lába fájt, de nem tört el. David gyorsított, hogy ismét támadjon. Faber hirtelen megfordult, és derékszögben elfutott a dzsip irányából, arra kényszerítve Davidet, hogy fordítson a kormánykeréken, tehát lassítson.

Faber ezt a versenyt nem bírhatta sokáig. Biztos volt benne, hogy ő hamarabb kifárad, mint David. Az utolsó menetnek kell következnie.

Gyorsabban kezdett szaladni. David a derékszög átfogójára kormányozta a dzsipet, hogy elébe vágjon. Faber visszakanyarodott, a dzsip cikcakkban követte. Már nagyon közel került. Faber úgy kezdett sprintelni, hogy David kis kört kényszerüljön leírni. A dzsip így lassabban mozgott, és Faber közeledni kezdett hozzá. Már csak néhány yard volt közte meg a dzsip között, amikor David rájött, hogy mit tervez Faber. Gyorsan fordított egyet a kormányon, de már késő volt. Faber a kocsi oldalához rohant, és feldobta magát rá. Arccal lefelé kötött ki a dzsip vászontetején.

Néhány másodpercig lélegzet után kapkodva feküdt rajta. Sérült lába úgy égett, mintha tűzben tartaná, és gyötrelmesen fájt a tüdeje is.

A dzsip még mindig mozgott. Faber kihúzta a stilettót a kabátujja alatt levő tokból, és belehasított a vászontetőbe. A beszakadt vászon lefittyedt, és Faber azon vette észre magát, hogy David tarkója van előtte.

David hátrafordult és felnézett. Egy pillanatra határtalanul elképedt. Faber hátrahúzta a karját, hogy döfjön.

David hirtelen megnyomta a pedált, és nagyot csavart a kormánykeréken. A dzsip előreugrott, aztán két kerékre emelkedett, az abroncsok sivítottak, miközben a kocsi szinte egy helyben megfordult. Faber csak nagy nehezen tudott rajta maradni. A dzsip még mindig egyre gyorsítva négy kerékre zuhant, aztán ismét felemelkedett. Néhány yardnyit bizonytalanul két keréken egyensúlyozott, aztán a kerekek megcsúsztak a felázott talajon, és a jármű csikorogva, nagy csattanással az oldalára dőlt.

Faber repült néhány yardot, és veszélyesen ért földet. Az ütődéstől elállt a lélegzete. Néhány másodpercig mozdulni sem tudott.

A dzsip őrült keringése során ismét veszedelmesen közel kerültek a szikla pereméhez.

Faber észrevette, hogy a tőre néhány yardnyira tőle, a fűben hever. Gyorsan felkapta, és a dzsip felé indult.

Davidnek közben valahogy sikerült kiszabadítania magát és a tolószéket a dzsipből a felszakadt tetőn keresztül, már a tolószékben ült, és az ellenkező irányba gurult a szikla peremén. Faber kénytelen volt elismerni, hogy David bátor ember.

Ennek ellenére – meg kellett halnia.

Faber utánaszaladt. David nyilván meghallotta a lépteit, mert amikor Faber már majdnem utolérte, hirtelen megállította a tolószéket, és visszafordult vele. Faber egy nehéz csavarkulcsot pillantott meg David kezében.

Faber belerohant a tolószékbe, és felborította. Utolsó gondolata az volt, hogy alighanem mind a ketten az alattuk levő tengerbe zuhannak a tolószékkel együtt – aztán a csavarkulcs lesújtott hátul a koponyájára, és Faber elvesztette az eszméletét.

Amikor magához tért, a tolószék ott hevert mellette, de David nem volt sehol. Faber felállt, és kábán, tanácstalanul körülnézett.

– Itt vagyok!

A hang a szikla felől jött. David nyilván kirepült a székből, és átcsúszott a szikla peremén. Faber a sziklához osont, és lenézett.

David egyik kezével egy bokor tövét markolta, amely közvetlenül a szikla pereme alatt nőtt. A másik kezét egy keskeny sziklarepedésbe dugta. Pontosan ugyanúgy lógott a levegőben, mint néhány perccel előbb Faber. Harciasságának már nyoma sem volt, csak a leplezetlen rémület tükröződött a szemében.

– Húzzon fel, az isten szerelmére! – ordította rekedten.

Faber közelebb hajolt hozzá.

– Hogyan szerzett tudomást a fényképekről?

– Segítsen rajtam, könyörgök!

– Előbb a fényképekről beszéljen!

– Úristen! – David óriási erőfeszítéssel próbált koncentrálni. – Amikor átmentünk Tom házában a toldaléképületbe, maga a kabátját a konyhában

hagyta száradni. Tom felment az emeletre whiskyért, én vele mentem, és átkutattam a zsebeit. És megtaláltam a negatívokat.

– És ez magának elég ok volt arra, hogy megpróbáljon megölni? – kérdezte csodálkozva.

– Ez, meg *az,* amit a feleségemmel művelt a saját házamban. Egy igazi angol nem viselkedett volna így.

Faber önkéntelenül elnevette magát.

– És most hol vannak a negatívok?

– A zsebemben.

– Adja ide őket.

– Magának kell elvennie őket – nem engedhetem el a bokrot.

Faber hasra feküdt, és lenyúlt David vízhatlan köpenye alá, a kabátja szivarzsebéhez. Elégedetten felsóhajtott, mikor megérintette ujjaival a filmkazettát. Kivette a zsebéből, és visszahúzta a kezét. Megnézte a filmet: valamennyi felvétel megvolt. Betette a kazettát a kabátja zsebébe, rágombolta a leffentyűt, és újra lenyúlt David felé.

Megmarkolta a bokrot, amelybe David kapaszkodott, és egy dühös rántással gyökerestül kitépte.

David felsikoltott:

– Ne! – Kétségbeesetten kapkodva próbált megkapaszkodni valamiben, közben a másik keze kezdett feltartóztathatatlanul kicsúsznia sziklarepedésből.

–Ez nem fair! – sikoltotta. Aztán végleg kicsúszott a keze a repedésből.

Egy pillanatig mintha a levegőben lebegett volna, aztán zuhanni kezdett, egyre gyorsabban és gyorsabban zuhant lefelé, közben kétszer is nekiütődött a szikláknak, és végül hatalmas csobbanással csapódott a vízbe.

Faber figyelt egy darabig, hogy megbizonyosodjon, nem merül-e fel ismét.

– Nem fair? – dünnyögte magában. – Még hogy *nem fair!* Hát nem tudod, hogy háború van?

Néhány percig csak állt, és nézte maga alatt a tengert. Egyszer, de csak egy villanásnyi időre mintha látott volna valami sárga foltot a víz felszínén, de a folt eltűnt, még mielőtt alaposabban szemügyre vehette volna.

Hirtelen borzasztóan fáradtnak érezte magát. Sebesüléseinek egyenként ébredt a tudatára: először sérült lábának, aztán a daganatnak a fején és végül a horzsolásoknak az egész testén. David Rose ostoba, hetvenkedő alak volt,

szánalomra méltó férj, és kegyelemért sikoltva halt meg; de ugyanakkor bátor ember is volt, és a hazájáért halt hősi halált. Teljesült a vágya.

Faber tűnődni kezdett, vajon ilyen szép lesz-e az ő halála is.

Végül is megfordult, elhagyta a szikla peremét, és elindult vissza, a felborult dzsip felé.

28.

Percival Godliman frissnek, elszántnak, sőt ihletettnek érezte magát.

Amikor elgondolkozott ennek okán, kicsit kényelmetlen érzés töltötte el. A propagandaszónoklatok az utca emberének valók, az entellektüelek meg vannak győződve róla, hogy rájuk nem hatnak a lelkesítő beszédek. És lám, ő *mégis* a Nagy Ember előadásának a hatása alá került, pedig tudta, hogy az előadás gondos forgatókönyv szerint készült, crescendói és diminuendói éppúgy előre meg voltak határozva, mint egy szimfóniáé. Ugyanúgy a hatása alá került az előadásnak, mint az iskolai krikettcsapat kapitánya a buzdításnak, amelyet az utolsó percben kap a testnevelő tanártól.

Amikor visszatért az irodájába, csak úgy égett a vágytól, hogy *csináljon valamit.*

Beállította a parapléját az esernyőtartóba, beakasztotta a szekrénybe nedves esőkabátját, és megnézte magát a szekrényajtó belsejében levő tükörben. Kétségtelenül történt valami az arcával, amióta Anglia kémvadászainak egyike lett. A minap a kezébe került egy 1937-ben készült fényképe, amely egy csoport oxfordi egyetemi hallgató társaságában ábrázolta. Azon a képen tulajdonképpen idősebbnek látszik, mint most: sápadt az arca, gyér a haja, rosszul van borotválva, és rosszul áll rajta a ruha is, akár egy nyugdíjason. A gyér haj persze eltűnt: most majdnem kopasz, csak egy hajkoszorú van a feje búbja körül, mint egy szerzetesnek. A ruhája olyan, mint egy üzletemberé, nem mint egy tanáré. És mintha úgy látná – bár lehet, gondolta, hogy csak képzelődik –, hogy az állkapcsa is erősebb, a szeme is csillogóbb, és kétségtelen, hogy gondosabban borotválkozik.

Leült az íróasztala mögé, és cigarettára gyújtott. Ez az új szokása nem volt éppenséggel szerencsésnek mondható: köhögni kezdett tőle, megpróbált leszokni a dohányzásról, és rájött, hogy már a rabja lett. De hát a háborús Angliában majdnem mindenki dohányzott, még némelyik nő is. Igaz, hogy férfimunkát végeznek, joguk van a férfias szenvedélyekre is. Godlimannek kaparta a torkát a füst, köhögni kezdett. Elnyomta a cigarettát, a hamutartónak használt konzervdobozfedélben. (A cserép hamutartó ritkaság volt.)

A baj az, gondolta, hogy ha az ember ihletettnek érzi magát, hogy akár a lehetetlent is véghez vigye, az ihlet arra nézve semmiféle útmutatást nem ad, hogyan kezdjen a dologhoz a gyakorlatban. Eszébe jutott a doktori

disszertációja, amelyet egy Erdőlakó Tamás nevű obskurus középkori szerzetes utazásairól írt. Godliman azt a jelentéktelennek látszó, de nehéz feladatot tűzte ki maga elé, hogy rekonstruálja a szerzetes útvonalát egy ötéves időszakban. Mármost akadt egy nyolc hónapos, érthetetlen lyuk ebben az időszakban, amikor a szerzetesnek, vagy Párizsban, vagy Canterburyben kellett lennie, de Godliman képtelen volt megállapitani, hogy a kettő közül melyik városban volt, és ez Godliman egész vállalkozásának az értékét veszélyeztette. A feljegyzések, amelyeket használt, egyszerűen nem tartalmazták a szükséges információt. És ha egyszer a szerzetes tartózkodási helyét kortársai nem jegyezték fel, akkor nem volt más mód megállapitani, hogy hol tartózkodott. Az ifjú Godliman azonban tele volt a fiatalság optimizmusával, nem volt hajlandó elhinni, hogy a szerzetes tartózkodási helyét egyszerűen csak senki nem jegyezte fel, és annak a feltevésnek az alapján kutatott tovább, hogy *valahol* csak kell lennie egy feljegyzésnek, hogy Tamás hol töltötte azokat a hónapokat, a jól ismert tény ellenére, hogy a középkorban majdnem minden feljegyzetlenül maradt. Ha Tamás nem volt sem Párizsban, sem Canterburyben, akkor *átutazóban* kellett lennie valahol, érvelt Godliman, aztán az egyik amszterdami múzeumban talált egy hajónaplót, amelyből kiderült, hogy Tamás egy Doverbe induló hajóra szállt, a hajót a szél eltérítette a pályájától, és végül is zátonyra futott az ír partokon. A történelmi kutatásnak ez a mintapéldája szerzett Godlimannek egyetemi katedrát.

Talán megpróbálhatná ezt a gondolkodásmódot alkalmazni annak a problémának az esetében is, hogy mi történt Faberrel.

A legvalószínűbb az volt, hogy Faber vízbe fúlt. Ha nem, akkor jelenleg már valószínűleg Németországban van. Csakhogy e két lehetőség egyike sem kínált cselekvési lehetőséget Godliman számára, tehát egyik sem jöhetett számításba. Abból a feltételezésből kellett kiindulnia, hogy Faber él, és partot ért valahol.

Elhagyta az irodát, és lement az egy emelettel lejjebb levő térképszobába. Nagybátyja, Terry ezredes ott volt. Európa térképe előtt állt, cigarettával a szájában, és gondolkozott. Godliman tisztában volt vele, hogy ez manapság megszokott látvány a Hadügyminisztériumban: magas rangú emberek szinte megigézve merednek a térképekre, némán spekulálnak. Sikerül a partraszállás, vagy kudarcba fullad? Godliman sejtette, hogy ez azért van, mert már minden terv elkészült, a hatalmas gépezetet beindították, és

azoknak, akik a nagy döntéseket hozták, egyelőre nincs más dolguk, mint várni, hogy lássák, igazuk volt-e.

Terry észrevette, hogy bejött, és odaszólt neki:

– Na, mire jutottál a Nagy Emberrel?

– Éppen whiskyt ivott – mondta Godliman.

– Egész nap iszik, de sohasem látszik meg rajta – jegyezte meg Terry. – Mit mondott?

– Azt akarja, hogy tálcán vigyük elébe Die Nadel fejét. – Godliman keresztülment a szobán, megállt Nagy-Britannia falitérképe előtt, és Aberdeenre tette az ujját. – Ha te küldenél ide egy német tengeralattjárót, azzal, hogy vegyen föl egy szökésben levő kémet, szerinted hol lenne az a parthoz legközelebb lévő pont, ahol még biztonságban felmerülhet?

Terry odaállt Godliman mellé, és szemügyre vette a térképet.

– Én személy szerint nem szívesen mennék közelebb három mérföldnél. De a legszívesebben már a partoktól tíz mérföldre megállnák.

– Helyes – Godliman ceruzával két párhuzamos vonalat rajzolt a térképre, az egyiket három, a másikat tíz mérföld távolságra a parttól. – Na, és ha műkedvelő tengerész lennél, aki egy meglehetősen kicsi halászhajón fut ki a tengerre Aberdeenból; a parttól mekkora távolságra kezdenél ideges lenni?

– Úgy érted, hogy józan ésszel meddig lehet kimerészkedni egy ilyen hajón?

– Pontosan.

Terry vállat vont.

– Kérdezd meg a Haditengerészettől. Én tizenöt-húsz mérföldet mondanék.

– Én is. – Godliman húszmérföldes sugarú kört rajzolt Aberdeen köré. – Nos, ha Faber él, vagy visszatért a szárazföldre, vagy ebben a térségben tartózkodik valahol – mutatott a párhuzamosok és a körív által bezárt területre.

– Azon a területen nincs szárazföld.

– Van nagyobb térképünk?

Terry kihúzott egy fiókot, és elővette Skócia nagyléptékű térképét. Széthajtogatta, és kiterítette az asztalon. Godliman átmásolta a ceruzavonalakat a kis térképről a nagyobbra.

Még így sem találtak szárazföldet a megjelölt térségben.

– De nézz csak ide! – mondta Godliman. Közvetlenül a tíz mérföldet jelölő vonaltól keletre egy hosszú, keskeny sziget volt látható.
Terry közelebb hajolt a térképhez.
– Vihar-sziget – olvasta le a sziget nevét. – Alkalmas hely.
Godliman pattintott egyet az ujjával.
– Fogadni mernék, hogy a Tű ott van.
– Odaküldhetsz valakit.
– Ha elül a vihar. Bloggs Aberdeenben van: kerítek neki egy repülőgépet. Abban a pillanatban felszállhat, mihelyt megjavul az idő. – Már indult is az ajtó felé.
– Sok szerencsét! – szólt utána Terry.
Godliman felszaladt a lépcsőn az emeletre, és berohant az irodájába. Felkapta a telefonkagylót.
– Legyen szíves, kapcsolja Mr. Bloggsot Aberdeenben.
Várakozás közben a mappájára firkált: a szigetet vázolta fel. Olyan volt az alakja, mint egy kettétört kampósbot felső darabja, kampójával a nyugati végén. Körülbelül tíz mérföld hosszú és talán egy mérföld széles lehetett. Tűnődni kezdett, miféle hely lehet: kopár sziklatömb, vagy kisbérlők által megművelt, virágzó terület? Ha Faber ott van, könnyen felveheti a kapcsolatot a tengeralattjáróval: Bloggsnak a tengeralattjáró *előtt* kell a szigetre érnie. Nem lesz könnyű.
– Adom Mr. Bloggsot – jelentette a telefonközpontból a lány.
– Fred?
– Hello, Percy!
– Azt hiszem, Die Nadel egy Vihar-sziget nevű szigeten van.
– Nem – mondta Bloggs –, nincs ott. Éppen most tartóztatták le.

A stiletto hossza kilenc hüvelyk volt, a markolata vésett, a pengéje keskeny, a hegye, mint a tűé. Bloggs rögtön látta, hogy nem mindennapi gyilkos szerszám. Nemrég dörzsölték fényesre.
Bloggs és Kincaid detektív-főfelügyelő csak állt, és nézte a stilettót. Egyiküknek sem volt kedve hozzányúlni.
– Egy Edinburghba induló buszra akart felszállni – mondta Kincaid. – Egyik rendőrünk szúrta ki a pénztárnál, és felszólította, hogy igazolja magát. Erre eldobta a bőröndjét, és elszaladt. Az egyik buszkalauznő ütötte fejbe a lyukasztójával. Tíz percbe telt, amíg magához tért.

– Vessünk rá egy pillantást – mondta Bloggs.
Végigmentek a folyosón a cellákig.
– Ez az – mondta Kincaid.
Bloggs benézett a júdásablakon. A férfi egy támlátlan széken ült a cella túlsó sarkában, hátát a falnak támasztva. A lábát keresztbe vetette, mindkét kezét zsebre dugta, és be volt hunyva a szeme.
– Nem először van cellában – jegyezte meg Bloggs. A férfi magas volt, jóképű, az arca hosszúkás, a haja fekete. Csakugyan lehetett a fényképen látható férfi, de határozottan állítani nehéz lett volna.
– Bemenjünk hozzá? – kérdezte Kincaid.
– Egy pillanat. A stilettón kívül mi volt még a bőröndjében?
– Egy betörőszerszám-készlet. Rengeteg pénz, kis címletű bankjegyekben. Egy pisztoly és hozzá némi töltény. Csupa fekete ruhadarab, meg egy pár krepptalpú cipő. És kétszáz darab Lucky Strike cigaretta.
– Fényképek nem voltak a bőröndben?
Kincaid tagadóan rázta a fejét.
– A hétszentségit! – fakadt ki Bloggs dühösen.
– A papírjai szerint Peter Fredricks a neve, és Middlesexben, közelebbről Wembleyben lakik. Azt állítja, hogy állás nélküli szerszámkészítő, és éppen munkát keres.
– Szerszámkészítő? – kérdezte kételkedve Bloggs. – Angliában az utóbbi négy évben egyetlen szerszámkészítő nem volt állás nélkül. Az ember azt hinné, hogy egy kém ilyesmit tud. De azért...
Kincaid megkérdezte:
– Kezdjem én a kihallgatást, vagy kezdi maga?
– Kezdje maga.
Kincaid kinyitotta az ajtót, és belépett. Bloggs követte. A sarokban ülő férfi minden kíváncsiság nélkül nyitotta ki a szemét. A testtartásán sem változtatott.
Kincaid ráült az egyszerű kis asztalra. Bloggs a falnak támaszkodott.
Kincaid elkezdte:
– Mi az igazi neve?
– Peter Fredericks.
– Mit csinál ilyen messze az illetőségi helyétől?
– Munkát keresek.
– Miért nem katona?

– Gyenge a szívem.
– Hol volt az utóbbi néhány napban?
– Itt, Aberdeenben. Azelőtt meg Dundee-ban, még azelőtt meg Perthben.
– Mikor érkezett Aberdeenbe?
– Három nappal ezelőtt.
Kincaid Bloggsra pillantott, aki bólintott. Kincaid folytatta:
– A meséje ostoba. Egy szerszámkészítőnek nem kell keresnie a munkát. Ha tízszer annyi volna belőlük az országban, mint amennyi van, az se lenne elég. Okosabb, ha megmondja az igazat.
– Az igazat mondom.
Bloggs közben kivette valamennyi aprópénzét a zsebéből, és belekötötte a zsebkendőjébe. Nem szólt semmit, csak állt és figyelt, jobb kezében a kis batyut lóbálva.
– Hol vannak a fényképek? – kérdezte Kincaid.
A férfi arckifejezése nem változott.
– Nem tudom, miről beszél.
Kincaid vállat vont, és Bloggsra nézett.
Bloggs megszólalt:
– Felállni.
– Tessék? – kérdezte a férfi.
– FELÁLLNI! – üvöltötte Bloggs.
A férfi hanyagul felállt.
– Előbbre lépni!
A férfi két lépést tett az asztal felé.
– Neve?
– Peter Fredericks.
Bloggs ellépett a faltól, és megütötte a férfit a nehezéket tartalmazó zsebkendővel. Az ütés pontosan az orrcsontján találta Fredericket, aki felordított. Mindkét kezét az arca elé kapta.
– Vigyázzba állni! – ordította Bloggs. – Neve?
A férfi kiegyenesedett, leejtette a kezét az oldala mellé, és suttogva felelte.
– Peter Fredericks.
Bloggs ismét megütötte, pontosan ugyanott, ahol az előbb. A férfi ezúttal fél térdre esett, és könnybe lábadt a szeme.
– Hol vannak a fényképek? – ordította Bloggs.
A férfi nem szólt semmit, csak a fejét rázta.

Bloggs talpra rántotta, térdét Fredericks ágyékába vágta, és a gyomrába öklözött.

– Mit csinált a negatívokkal?

A férfi lerogyott a padlóra, és elhányta magát. Bloggs az arcába rúgott. Éles reccsenés hallatszott, mintha csont tört volna.

– Mi van a tengeralattjáróval? Hol kell találkoznia vele? Milyen jelzést kell leadnia?

Kincaid hátulról lefogta Bloggsot.

– Elég, Bloggs – mondta.– Ez a kapitányság az én kapitányságom, és túl sokáig nem hunyhatok szemet.

Bloggs megfordult és ráförmedt.

– Ezúttal nem egy jelentéktelen kis betörővel van dolgunk, Kincaid! Ez az ember inváziónk sikerét veszélyezteti. – A detektív orra alá dugta az ujját, és megcsóválta. – Ne felejtse el: az M. I.-5-tól vagyok, és azt csinálok a maga kapitányságán, amit akarok. Ha a fogoly meghal, vállalom a felelősséget. – Visszafordult a padlón fekvő férfi elé.

A férfi csak bámult Bloggsra meg Kincaidre. Véres arcán hitetlenkedő kifejezés ült.

– Miről beszélnek? – kérdezte erőtlen hangon. – Mit jelent ez?

Bloggs ismét talpra ráncigálta.

– Maga Henrik Rudolph Hans von Mueller-Guder, született 1900. május 26-án, Olmban. Henry Fabernek ismerik. A német hírszerző szolgálat alezredese. Három hónapon belül akasztófára kerül kémkedésért, hacsak ki nem derül, hogy hasznosabb számunkra élve, mint halva. Okosabb hát, ha máris kezdi hasznossá tenni magát, Mueller-Guder alezredes!

– Nem – mondta a férfi. – Nem és nem! Én betörő vagyok, és nem kém! Irgalom! – próbált elhúzódni Bloggs ütésre emelt ökle elől. – Bizonyítani tudom!

Bloggs ismét megütötte, és Kincaid másodszor is közbelépett.

– Várjon – mondta a detektív. – Rendben van, Fredericks – ha ugyan ez a neve –, Bizonyítsa be, hogy betörő.

– Három házba törtem be a múlt héten a Jubilee Crescenten – zihálta a férfi. – Körülbelül ötszáz font sterlinget loptam az egyikből és egy kevés ékszert – gyémántgyűrűket meg gyöngyöt – a másikból, a harmadikból nem tudtam ellopni semmit a kutya miatt. Tudniuk kell, hogy az igazat mondom, hiszen nyilván jelentették a betöréseket. Vagy nem? Úristen...

Kincaid Bloggsra nézett.

– Ezek a betörések csakugyan megtörténtek.
– Az újságban is olvashatott róluk.
– A harmadikról nem írtak az újságok.
– Tegyük fel, hogy ő követte el őket – attól még mindig lehet kém. Betörni meg lopni a kémek is tudnak.
– Csakhogy ezek tényleg a múlt héten történtek, a maga embere meg akkor még Londonban volt, nem?
Bloggs hallgatott egy pillanatig. Aztán azt mondta:
– A fene egye meg! – és kiment.
Peter Fredericks felnézett Kincaidre. Csupa vér volt az arca.
– Ki ez a rohadt alak? – kérdezte. – A Gestapo?
Kincaid elgondolkozva nézett le rá.
– Örüljön, hogy tényleg nem maga az az ember, akit keres.

– Nos? – szólt bele Godliman a telefonkagylóba.
– Vaklárma volt. – Bloggs hangja recsegett és torz volt a nagy távolság miatt. – Egy kisstílű betörő, aki véletlenül stilettót hord magánál, és hasonlít Faberre.
– A fene enné meg – mondta Godliman. – Ott vagyunk, ahol voltunk.
– Az előbb valami szigetet említett.
– Igen. a Vihar-szigetet. Körülbelül tíz mérföldre van a szárazföldtől, Aberdeentől keletre. Egy nagy léptékű térképen megtalálja.
– Miért olyan biztos benne, hogy Faber ott van?
– Biztos egyáltalán nem vagyok benne. Továbbra is számításba kell vennünk minden egyéb lehetőséget: más városokat, a tengerpartot, mindent. De ha ő lopta el azt a hajót, azt a... ejnye, mi is a neve?
– *Marie II*.
– Úgy van. Ha ő lopta el a *Marie II*-t, akkor valószínűleg ennek a szigetnek a térségében kellett volna találkoznia a tengeralattjáróval. És ha ez a feltevésem igaz, akkor Faber vagy vízbe fúlt, vagy ezen a szigeten szenvedett hajótörést.
– Oké, ez logikusan hangzik.
– Milyen ott maguknál az időjárás?
– Semmi változás.
– El tudna jutni a szigetre egy nagy hajóval?
Bloggs morgott egyet.

– Ha elég nagy a hajó, szerintem bármilyen viharban el lehet jutni akárhová. Csakhogy annak a szigetnek aligha lehet kikötője. Vagy van?

– Okosabb, ha személyesen deríti ki. Hát akkor ide figyeljen: Edinburgh közelében van egy RAF vadászrepülő-támaszpont. Intézkedem, hogy mire odaér, készenlétben várja egy kétéltű repülőgép. Szálljon fel abban a pillanatban, mihelyt a vihar kezd csillapodni. Az ottani parti őrségnek is készen kell állnia, hogy azonnal indulhasson. Még így se tudom biztosan, ki fog előbb odaérni.

– Hm. – Bloggs hangja kétkedő volt. – Ha a német tengeralattjáró is csak arra vár, hogy a vihar elüljön, az fog elsőnek odaérni.

– Igaza van. – Godliman cigarettára gyújtott, hátha ihletet kap tőle. – Azt hiszem, útnak kellene indítanunk a haditengerészet egyik korvettjét is, hogy cirkáljon a sziget körül, és figyelje Faber rádiójelzését. Ha a vihar elül, a korvett kiküldhet egy csónakot a szigetre. Igen, ez jó ötlet.

– Mi lenne, ha néhány vadászrepülőgép is felszállna?

– Meglesz. Ámbár nekik is várniuk kell, amíg a vihar elül, akárcsak magának.

– A vihar már nem tarthat nagyon sokáig.

– A skóciai meteorológusok szerint meddig?

– Még egy napig. Legalább.

– A szentségit!

– Nem sokat számít – mondta Bloggs. – Amíg mi nem tudunk felszállni, ő is a szigethez van kötve.

– Ha ott van egyáltalán.

– Ha ott van.

– Tehát – mondta Godliman – útnak indítunk egy korvettet, a parti őrséget, néhány vadászrepülőgépet és egy kétéltűt.

– És engem.

– Jól teszi, ha már indul is. Hívjon fel, ha Rosythba ér. Vigyázzon magára.

– Csirió.

Godliman letette a kagylót. A hamutartóban felejtett cigarettája majdnem tövig égett. Elnyomta a csikket, másik cigarettára gyújtott, aztán ismét felvette a kagylót, és nekilátott a szervezésnek.

29.

Az oldalán fekvő dzsip erősnek látszott, de tehetetlennek, akár egy sebzett elefánt. A motorja leállt. Faber teljes erőből lökött rajta egyet, és a kocsi méltóságteljesen négy kerékre billent. Aránylag sértetlenül úszta meg a küzdelmet. A vászonteteje természetesen tönkrement: a hasadás, amelyet Faber kése vágott rajta, továbbrepedt egyik oldalától a másikig. A jobb oldali első sárhányó, amely beleszántott a földbe, és megállította a kocsit, összegörbült. Azon az oldalon törte darabokra az ablakot is a puskalövés. A szélvédő csodálatosképpen épségben maradt.

Faber bemászott a vezetőülésre, semlegesbe állította a sebváltót, és megpróbálta beindítani a motort. A motor felbúgott, de el is halt. Még egyszer megpróbálkozott, és a motor berobbant. Megkönnyebbülten sóhajtott fel: most igazán nem lett volna kedve gyalog megtenni az előtte álló hosszú utat.

Egy darabig csak ült a kocsiban, és számba vette a sérüléseit. Óvatosan megtapogatta a jobb bokáját: csúnyán meg volt dagadva. Lehet, hogy csontja is tört. Még szerencse, hogy a dzsipet úgy tervezték, hogy egy láb nélküli ember is vezethesse, mert Faber most képtelen lett volna lábbal nyomni a pedált. Hátul, a koponyáján óriásinak érezte a daganatot, akkorának, mint egy golflabda, és amikor megtapogatta, ragadós lett a keze a vértől. Megnézte az arcát a visszapillantó tükörben. Tele volt apró vágásokkal és csúnya zúzódásokkal, mint egy ökölvívó arca a vesztett mérkőzés után.

A vízhatlan köpenyt Tom házában hagyta, így aztán a kabátja meg az overallnadrágja csuromvíz volt az esőtől, és csupa sár. Minél hamarabb meleg, száraz helyre kellett jutnia.

Megmarkolta a kormánykereket, és égő fájdalom hasított a kezébe: a leszakadt körömről megfeledkezett. Most megnézte. Ez volt valamennyi sebe közül a legcsúnyább. Kénytelen volt fél kézzel vezetni.

Lassan indult el, és megkereste azt, amit útnak sejtett. Az a veszély nem fenyegette, hogy eltéved a szigeten: csak a szikla peremét kellett követnie, amíg Lucy házához nem ér.

Ki kellett találnia valami hazugságot, hogy megmagyarázza Lucynak, hová lett a férje. Persze, nyugodtan megmondhatta volna neki az igazat is: az asszony akkor sem tehetett volna semmit. Csakhogy, ha

kellemetlenkedni kezdene, kénytelen lenne megölni az asszonyt: és Faber idegenkedett a gondolattól, hogy megölje Lucyt. Miközben lassan végighajtott a szikla peremén a szakadó esőben és üvöltő szélben, elcsodálkozott ezen a benne támadt eddig ismeretlen érzésen, ezen az aggályon. Az első eset volt az életében, hogy nem szívesen ölt volna meg valakit. Nem mintha amorális lett volna: éppen ellenkezőleg. Már régen eldöntötte az agyában, hogy a gyilkosság, amelyet ő követ el, ugyanazon a morális szinten van, mint az emberölés a csatatéren, és az érzelmei az agyához igazodtak. Igaz, hogy Miután gyilkolt, mindig jelentkezett nála a fizikai reakció: a hányás, de ez olyan érthetetlen valami volt, hogy inkább nem vett róla tudomást.

Akkor hát miért idegenkedik a gondolattól, hogy megölje Lucyt?

Ez az érzés rokon volt azzal a gyengédséggel, amely arra késztette, hogy megtévesztő irányjelző adatokat küldjön a Luftwaffénak a Szent Pál-székesegyházról: szinte kényszert érzett, hogy megvédelmezze azt, ami szép. És Lucy feltűnően szép volt: olyan gyönyörűségesen szép és kecses, mint egy műalkotás. Faber békén meg tudott lenni a gondolattal, hogy gyilkos, de azzal nem, hogy ikonoklaszta. Az, hogy nem tudna képromboló lenni – erre azonnal rájött, mihelyt agyába ötlött a gondolat –, elég különös volt. De hát a kémek különös emberek.

Eszébe jutott néhány kém, akit az Abwehr ugyanakkor szervezett be, amikor őt. Ottó, az árja óriás, aki kecses papírfigurákat alkotott – mint a japánok –, és irtózott a nőktől. Friedrich, a ravasz kis matematikai zseni, aki árnyékbokszoló volt, és öt napra depresszióba esett, ha elveszített egy sakkjátszmát. Helmut, aki az amerikai rabszolgaságról szóló könyveket szeretett olvasni, és hamarosan beállt az SS-be... Mindegyik más volt, és mindegyik különös. Ez a különösség volt bennük az egyetlen közös vonás. Ha volt valami egyéb is, Faber nem tudta, micsoda.

Úgy érezte, hogy egyre lassabban és lassabban hajt, és az eső meg a köd egyre áthatolhatatlanabb. Nyugtalankodni kezdett, hogy bal kéz felől túlságosan közel van a szikla pereméhez. Nagyon melege volt, s ugyanakkor minduntalan kirázta a hideg. Rájött, hogy az előbb hangosan beszélt Ottóról, Friedrichről meg Helmutról, és tudta, hogy ez már az önkívületi állapot jele. Kényszerítette magát, hogy semmi egyébre ne gondoljon, csak arra, hogy pályán tartsa a dzsipet. A szél zúgása valahogy ritmikussá változott, és ez valósággal hipnotizálta Fabert. Egyszer azon

vette észre magát, hogy egy helyben áll, és a tengerre bámul, és fogalma sem volt róla, hogy mióta áll ott.

Úgy érezte, hogy órák teltek el, míg végre megpillantotta Lucy házát. Feléje kormányozta a dzsipet, s közben azt gondolta: „Csak el ne felejtsem behúzni a féket, mielőtt még a falnak ütköznék.” Látta, hogy egy alak áll az ajtóban, és az esőn keresztül őt nézi. Legalább addig uralkodnia kell magán, amíg megmondja neki a hazugságot, amit kitalált. Csak el ne felejtse, csak el ne felejtse...

Késő délután volt, mikor a dzsip visszatért. Lucy már aggódott, hogy a két férfinak valami baja esett, s ugyanakkor dühös is volt rájuk, hiszen megmondta nekik, hogy friss ebéddel várja őket. Ahogy teltmúlt a nap, egyre több időt töltött az ablaknál, őket lesve.

Mikor a dzsip lejött az enyhe lejtőn a ház felé, rögtön látta, hogy valami baj van. A kocsi borzasztóan lassan mozgott, ide-oda kanyargott az ösvényen, és csak egy ember ült benne. Mikor közelebb került, Lucy észrevette, hogy a kocsi eleje behorpadt, és az egyik fényszórója összetört.

– Jaj, istenem! – suttogta.

A jármű egy döccenéssel megállt a ház előtt, és Lucy látta, hogy a benne ülő alak Henry. A férfi nem mozdult meg, hogy kiszálljon. Lucy kirohant az esőbe, és kinyitotta a vezetőülés melletti ajtót.

Henry hátrahanyatlott fejjel, félig hunyt szemmel ült a kormány-kerék mögött. Keze a féken volt. Az arca véres volt, és csupa zúzódás.

– Mi történt? – kiáltott fel Lucy. – *Mi történt?*

Henry keze lecsúszott a fékről, és a dzsip elindult. Lucy áthajolt Henryn, és semlegesbe állította a sebváltót.

Henry megszólalt:

– David ott maradt Tomnál... én meg visszafelé jövet balesetet szenvedtem... – Láthatólag nagy erőfeszítésébe került a beszéd.

Most, hogy már tudta, mi történt, Lucy ijedelme alábbhagyott.

– Gyere be! – mondta élesen. Olyan sürgető volt a hangja, hogy még Henrynek is a tudatába hatolt. Az asszony felé fordult, a hágcsóra tette a lábát, hogy kiszálljon, és hirtelen kizuhant a földre. Lucy észrevette, hogy a bokája akkorára dagadt, mint egy léggömb.

A férfi hóna alá dugta a kezét, és nagy nehezen talpra állította.

– Nehezedj a másik lábadra – mondta –, és támaszkodj rám. – Sikerült a férfi jobb karját a nyaka köré fonnia, és úgyszólván ő cipelte be Henryt a házba.

Jo tágra nyílt szemmel nézte, hogyan segíti be anyja Henryt a nappaliba, és hogyan fekteti le a díványra. Faber hunyt szemmel feküdt a hátán. A ruha csuromvíz volt rajta, és csupa sár.

Lucy odaszólt a gyereknek:

– Légy szíves, Jo, menj fel az emeletre, és vedd fel a pizsamádat.

– De hiszen még nem is meséltél. Meghalt a bácsi?

– Nem halt meg, de autóbalesetet szenvedett, és ma este nem lesz mese. Menj!

A gyerek panaszos hangot hallatott, mire Lucy fenyegetően ránézett. Jo erre elment.

Lucy kivette a varrókosárból a nagyollót, és felvágta Henryn a ruhadarabokat: először a kabátot, aztán az overallnadrágot és végül az inget. Értetlenül ráncolta össze a homlokát, amikor meglátta a férfi bal alsó karjára szíjazott tokot és benne a kést: azt hitte, valami speciális haltisztító szerszám lehet. De amikor megpróbálta lecsatolni, Henry ellökte a kezét. Lucy vállat vont, és a férfi bakancsával kezdett foglalkozni. A bal könnyen lejött, lejött a zokni is, de mikor a jobb lábán levő bakancshoz ért, a férfi felkiáltott fájdalmában.

– Muszáj lehúznom – magyarázta neki Lucy. – Próbálj meg hősiesen viselkedni.

Fura mosolyféle jelent meg a férfi arcán, aztán beleegyezően bólintott. Lucy elvágta a fűzőt, gyengéden, de határozottan két marokra fogta a bakancsot, és lehúzta. A férfi ezúttal meg sem nyekkent. Lucy elvágta a zokniban a gumit, és a zoknit is lehúzta. Bejött Jo, és felkiáltott:

– Jé, a bácsi alsónadrágban van!

– Mert minden ruhája vizes. – Lucy megcsókolta a gyereket, és jó éjszakát kívánt neki. – Feküdj le, drágám. Később majd betakargatlak.

– Akkor csókold meg a macit is.

– Jó éjszakát, maci.

Jo kiment. Lucy újból Henryre nézett. A férfinak nyitva volt a szeme, és mosolyogva megszólalt:

– Akkor csókold meg Henryt is.

Az asszony föléje hajolt, és megcsókolta a férfi összevert arcát. Aztán óvatosan felvágta és lehúzta róla az alsónadrágot is.

A kandalló melegében bizonyára gyorsan megszárad a férfi meztelen bőre. Lucy kiment a konyhába, megtöltött egy tálkát meleg vízzel, és tett bele egy kis fertőtlenítőszert is, hogy lemossa a férfi sebeit. Keresett egy tekercs vattát is, és visszatért a nappaliba.

– Ez már a második eset, hogy félholtan esel be az ajtómon – mondta, miközben munkához látott.

– A szokásos jelzés – mondta Henry.

– Micsoda?

– Calaisnál egy fantomhadseregre várnak.

– Miről beszélsz, Henry?

– Minden hétfőn és pénteken.

Lucy rájött, hogy a férfi félrebeszél.

– Ne beszélj – mondta neki. Felemelte egy kicsit a férfi fejét, hogy letisztítsa a daganat körül is az alvadt vért.

Henry hirtelen felült, vadul rámeredt és felordított: – Milyen nap van ma? *Milyen nap van?*

– Vasárnap. Nyugodj már meg.

– Akkor jó.

Ezután a férfi már csendben maradt, még azt is hagyta, hogy az asszony lecsatolja a karjáról a kést. Lucy lemosta az arcát, bekötözte az ujját, amelyikről leszakadt a köröm, és bepólyálta a bokáját. Amikor végzett, egy darabig csak állt és nézte. Úgy látta, hogy elaludt. Megérintette a mellén a hosszú heget és a csípőjén azt a csillagot. Megállapította, hogy a csillag anyajegy.

Mielőtt eldobta a szétvágott ruhadarabokat, átkutatta a zsebeit. Nem sokat talált bennük: némi pénzt, az iratait, egy bőr levéltárcát meg egy filmkazettát. Kis halomba rakta a holmit a kandalló párkányán, a haltisztító kés mellett. Henrynek majd David ruhadarabjait kell felvennie.

Magára hagyta a férfit, és felment az emeletre, hogy megnézze Jót. A fiú a plüssmackóján fekve, szétvetett karral aludt. Az anyja megcsókolta a gyerek puha arcát, és gondosan betakargatta. Aztán kiment, és beállította a dzsipet a csűrbe.

A konyhában készített magának egy pohár italt, aztán leült Henry mellé, és nézte. Nagyon szerette volna, ha felébredne, és ismét szeretkeznének.

Majdnem éjfél volt már, mikor a férfi felébredt. Kinyitotta a szemét, és az arcán egymás után megjelentek azok a kifejezések, amelyeket Lucy már ismert: először a félelem, aztán a gyanakvás, ahogy szemügyre vette a szobát, s végül a megkönnyebbülés. Lucy ösztönösen megkérdezte:

– Mitől félsz, Henry?

– Nem tudom, mire gondolsz.

– Mindig olyan ijedtnek látszol, amikor felébredsz.

– Nem tudom. – A férfi vállat vont, és látszott rajta, hogy a mozdulat fáj neki. – Úristen, hogy össze vagyok törve.

– Nincs kedved elmesélni, mi történt?

– De igen, ha előbb adsz egy kis konyakot.

Lucy kivette a konyakot a faliszekrényből.

– Kénytelen leszel David ruháiba öltözni.

– Egy pillanat... Hacsak nem zavar, hogy meztelen vagyok.

Lucy mosolyogva adta a kezébe a poharat.

– Sajnos, inkább élvezem.

– Mi történt a ruháimmal?

– Kénytelen voltam levágni őket rólad. Mindent el is dobtam.

– Remélem, az irataimat nem. – A férfi mosolygott, de a felszín alatt valami egyéb érzelem is lappangott.

– Ott vannak a kandalló párkányán – mutatott oda Lucy. – Gondolom, az a kés haltisztításra vagy valami ilyesmire való.

Henry jobb kezével a bal alsókarjához kapott, ahol a tokot szokta tartani.

– Igen – mondta –, valami olyasmire. – Egy pillanatra mintha zavarba jött volna, de aztán erőt vett magán, és beleszürcsölt az italába. – Ez jólesik.

Lucy várt egy pillanatig, aztán megszólalt:

– Nos?

– Mi az, hogy nos?

– Hogy sikerült leráznod a férjemet és összetörnöd a dzsipet?

– David döntött úgy, hogy éjszakára Tomnál marad. Ugyanis néhány juh leesett azon a helyen, amelyet vízmosásnak neveznek...

– Tudom, hol van.

–... és hat vagy hét meg is sérült közülük. Most ott vannak Tom konyhájában, be vannak pólyázva, és iszonyú lármát csapnak. David mindenesetre azt javasolta, hogy jöjjek vissza, és mondjam meg neked, hogy ott marad éjszakára. Tulajdonképpen nem is tudom, hogy sikerült balesetet szenvednem. Nem ismerem a kocsit, az út igazában nem is út,

beleütköztem valamibe, a dzsip megfarolt, és a végén az oldalára dőlt. Ami a részleteket illeti... – Vállat vont.

– Bizonyára nagyon gyorsan hajtottál. Szörnyű állapotban voltál, amikor ideértél.

– Valószínűleg attól, hogy ide-oda dobálódtam a dzsipben. Bevertem a fejem, kificamítottam a bokám...

– Leszakadt egy körmöd, összevissza zúztad az arcod, és majdnem tüdőgyulladást kaptál. Úgy látszik, te hajlamos vagy rá, hogy balesetet szenvedj...

A férfi a padlóra lendítette a lábát, felállt, és a kandallóhoz lépett.

– Szinte hihetetlen, milyen regeneráló-képességgel rendelkezel – mondta Lucy.

A férfi a karjára szíjazta a kést.

– Mi, halászok, nagyon egészséges emberek vagyunk. Hol vannak azok a ruhák, amiket felvehetek?

Lucy felállt, és közelebb lépett hozzá.

– Minek neked most ruha? Ideje lefeküdni.

A férfi magához húzta, meztelen testéhez szorította, és keményen szájon csókolta az asszonyt. Az meg a férfi combjait simogatta.

Henry egy idő múlva elengedte az asszonyt. Leszedte a holmijait a kandalló párkányáról, kézen fogta az asszonyt, aztán sántikálva felvezette az emeletre, a hálószobába.

30.

A széles, fehér autópálya végigkígyózott a bajorországi völgyön, aztán fel a hegyekbe. A Mercedes hátsó bőrülésén Gerd von Rundstedt vezértábornagy ült mozdulatlanul, fáradtan. Hatvankilenc éves volt, tudta, hogy túlságosan szereti a pezsgőt, és nem szereti eléggé Hitlert. Sovány, gyászos arcán látszott, hogy karrierje jóval hosszabb és jóval szeszélyesebb volt, mint Hitler bármelyik magas rangú tisztjéé: már nem is emlékezett rá, hányszor lett kegyvesztett. Olyankor mindig menesztették, de a Führer mindig felkérte, hogy térjen vissza.

Miközben a kocsi keresztülrobogott a tizenhatodik században épült Berchtesgadenen, azon tűnődött, hogy vajon miért is tért vissza mindig parancsnoki posztjára, valahányszor Hitler megbocsátott neki. A pénz nem jelentett számára semmit: már elérte az elérhető legmagasabb rangot, a kitüntetéseknek a Harmadik Birodalomban nem volt semmi értékük, és ő meg volt győződve róla, hogy ebben a háborúban dicsőséget szerezni már nem lehet.

Rundstedt volt az első, aki Hitlert a „cseh káplárnak" nevezte. A kis káplárnak fogalma sincs a német katonai hagyományokról, és – ihletett pillanatai ellenére – a stratégiához sem ért. Rundstedt volt Németország legkitűnőbb stratégája, és többé semmi reménye nem volt, hogy győzhetnek.

Ugyanakkor semmiféle közösséget nem vállalt a tábornokok kis csoportjával, akik – Rundstedt tudta – összeesküvést szőttek, hogy megbuktassák Hitlert. Szemet hunyt fölöttük, de a *Fahneneid,* a germán harcosok véresküje túlságosan erős volt benne, és nem engedte meg, hogy csatlakozzék az összeesküvéshez. És feltételezte, hogy ez az oka annak is, hogy tovább szolgálja a *Reich*-et. Akár helyesen teszi, akár nem, a hazája veszélyben van, és neki nincs más óhaja, mint hogy megvédelmezze. Olyan vagyok, gondolta, mint a jó öreg csataló: szégyellném magam, ha otthon ülnék.

Most öt hadsereg parancsnoka volt a nyugati fronton. Másfél millió ember állt a parancsnoksága alatt. Hadseregei nem voltak olyan erősek, mint lehettek volna – egyes hadosztályok alig voltak többek, mint az orosz front invalidusainak szanatóriumai, kevés volt a páncélos, és sok volt a nem német újonc a többi fegyvernemnél is –, de Rundstedt még így is meg tudta

volna akadályozni, hogy a szövetségesek elözönöljék Franciaországot, ha okosan állítja fel erőit.

Ezt kellett most megbeszélnie Hitlerrel.

A kocsi felkapaszkodott a Kehlseinstrassén, amely egy hatalmas bronzkapu előtt ért véget a Kehlstein-hegység oldalában. Egy SS-őr megnyomott egy gombot, a kapu zümmögve kitárult, és a kocsi behajtott egy bronzkandeláberekkel megvilágított, hosszú márvány alagútba. Az alagút másik végén a sofőr megállította a kocsit, Rundstedt a felvonóhoz lépett, és beült az egyik bőrfotelba, hogy felmenjen a négyszáz láb magasan levő *Adlerhorstba,* a Sasfészekbe.

Az előszobában Rattenhuber elvette a pisztolyát, és magára hagyta. Rundstedt közömbösen bámulta Hitler porcelánjait, és gondolatban még egyszer végigment mindazon, amit mondani készült.

A szőke testőr néhány pillanat múlva visszatért, és betessékelte a tanácsterembe.

A terem egy tizennyolcadik századbeli kastélyra emlékeztette Rundstedtet. A falakon minden négyzetmétert olajfestmények és gobelinek borítottak, és volt a teremben egy Wagner-mellszobor meg egy hatalmas állóóra, bronzsassal a tetején. Az oldalablakból igazán figyelemre méltó kilátás nyílt: látni lehetett Salzburg dombjait és az Unterbergnek, annak a hegynek a csúcsát, amely alatt a monda szerint Barbarossa Frigyes császár holtteste várt, hogy kikeljen a sírból és megmentse a *Vaterland*-ot. A sajátosan rusztikus székekkel berendezett teremben Hitler, valamint vezérkarának három tagja tartózkodott: Theodor Krancke tengernagy, a nyugati flotta parancsnoka, Alfred Jodl tábornok, a vezérkar főnöke, és Karl Jesko von Puttkamer tengernagy, Hitler szárnysegéde.

Rundstedt tisztelgett, és egy székhez vezették. Egy lakáj eléje tett egy tálca kaviáros szendvicset meg egy pohár pezsgőt. Hitler az ablaknál állt, és kinézett rajta, keze a háta mögött össze volt kulcsolva. Anélkül hogy megfordult volna, hirtelen megszólalt:

– Rundstedt megváltoztatta a véleményét. Most Rommellel ért egyet, aki szerint a szövetségesek Normandiát fogják megtámadni. Krancke azonban még mindig kitart Calais térsége mellett. Rundstedt, mondja el Kranckénak, hogyan jutott el a következtetéshez.

Rundstedt lenyelte a szájában levő falatot, és beleköhögött a markába. A szentségit, Hitlernek modora sincs: még azt se hagyja, hogy az ember lélegzethez jusson!

– Két dolog révén – kezdte Rundstedt. – Az egyik egy új értesülés, a másik egy újnak nevezhető okoskodás. Vegyük először az értesülést. A szövetségesek franciaországi bombázásairól készült legutóbbi kiértékelés minden kétséget kizáróan azt mutatja, hogy főcéljuk a Szajna valamennyi hídjának az elpusztítása. Mármost: ha Calais térségében szállnak partra, a Szajna az ütközet szempontjából érdektelen, de ha Normandiában szállnak partra, valamennyi tartalékunknak át kell kelnie a Szajnán, hogy a konfliktus övezetébe jusson.

Másodszor: az okoskodás. Elgondolkoztam azon, hogyan támadnám meg Franciaországot én, ha én volnék a szövetséges erők parancsnoka. Arra a következtetésre jutottam, hogy első célom egy hídfő kiépítése kellene hogy legyen, amelyen át gyorsan lehet embereket és utánpótlást juttatni Franciaországba. A támadást tehát egy nagy és kényelmes kikötő térségében kell megindítani. Természetesen Cherbourg-t választanám.

Tehát mind a bombázások kiértékelése, mind a stratégiai követelmények Normandiára utalnak – fejezte be Rundstedt. Felvette és kiitta a poharát, a lakáj azonnal odalépett, és újra megtöltötte.

Jodl szólalt meg:

– A mi valamennyi hírforrásunk Calais térségére utal...

– És az Abwehr főnökét nemrég váltottuk le mint árulót - vágott a szavába Hitler. – Meg van győzve, Krancke?

– Nem, Führerem, nem vagyok meggyőzve – felelt a tengernagy. – Én is elgondolkoztam azon, hogyan hajtanám végre az inváziót, ha én állnék a másik oldalon – csakhogy én számtalan olyan, a hajózással összefüggő tényezőt is számításba vettem, amelyekről Rundstedt nem tudhat. Meggyőződésem, hogy a szövetségesek a sötétség leple alatt fognak támadni, de holdfénynél és dagálykor, hogy Rommel víz alatt épített akadályai fölött átjussanak, minél távolabb a szirtektől, víz alatti szikláktól és erős áramlatoktól. Normandiában? Soha!

Hitler egyet nem értése jeléül megrázta a fejét. Jodl szólalt meg újból:

– Van még egy értesülésünk, amelyet fontosnak tartok. A Páncélos Gárdahadosztályt Anglia északi részéből áthelyezték Hove-ba, a délkeleti partra, azzal, hogy csatlakozzon a Patton tábornok vezetése alatt álló Első USA Hadseregcsoporthoz. Ezt a rádióüzenetek lehallgatásából tudtuk meg – útközben támadt egy kis csetepaté a poggyász körül: valahogy az egyik alakulathoz került a másik ezüst evőeszközkészlete, és a hülyék rádión veszekedtek miatta. Ez egy igazi kékvérű elit brit hadosztály, Sir Allan

Henry Shafto Adair tábornok a parancsnoka. Biztosra veszem, hogy ők nem lesznek messze az ütközet középpontjától, ha rákerül a sor.

Hitler kezei idegesen megrándultak, az arca is eltorzult.

– Szép kis tábornokok! – förmedt rájuk. – Vagy egymásnak ellentmondó tanácsokat adnak nekem, vagy egyáltalán semmilyet! Mindent – de mindent! – nekem kell önöknek megmagyaráznom.

Rundstedt, a rá jellemző bátorsággal, hazardírozott.

– Führerem, önnek négy remek páncélos hadosztálya nem csinál semmit itt Németországban. Ha nekem van igazam, nem jutnak időben Normandiába, hogy visszaverjék az inváziót. Könyörgök, rendelje Franciaországba, és helyezze őket Rommel parancsnoksága alá. Ha tévedünk, és az invázió mégis Calais térségében következik be, még mindig elég közel lesznek ahhoz, hogy a kezdeti szakaszban avatkozhassanak be az ütközetbe.

– Nem tudom...nem tudom! – Hitler szeme kitágult, és Rundstedt már azon tűnődött, vajon nem vágott-e vissza túl keményen – ismét.

Puttkamer most szólalt meg először:

– Führerem, vasárnap van.

– Na és?

– Lehet, hogy a tengeralattjárónk holnap este veszi fel a kémet, Die Nadelt.

– Ja igen! Egy ember, akiben bízhatok.

– Természetesen bármikor jelentkezhet rádión is. De lehet, hogy valamilyen okból nem veheti igénybe a rádiót. Ebben az esetben nyilván személyesen fogja átadni az értesülést. Ezt a lehetőséget is figyelembe véve, ön tetszése szerint akár huszonnégy órával is elhalaszthatja a döntését, mivel Die Nadel vagy az egyik, vagy a másik formában ma vagy holnap kapcsolatba lép velünk.

Rundstedt szólalt meg:

– Nincs idő döntéseket elhalasztani. Mind a légitámadások, mind a szabotázsakciók száma drámai gyorsasággal növekszik. Az invázióra bármelyik nap sor kerülhet.

– Szerintem nem – mondta Krancke. – Az időjárási viszonyok csak július elején lesznek megfelelőek.

– Az sincs túl messze!

– Elég! – üvöltötte Hitler. – Döntöttem. Páncélos hadosztályaim Németországban maradnak – egyelőre. Kedden, ha már birtokunkban lesz

Die Nadel jelentése, újból fontolóra veszem, hol helyezzük el ezeket a hadosztályokat. És ha a jelentés azt mondja, hogy Normandiában – és meggyőződésem, hogy azt fogja mondani –, azonnal útnak indítom a páncélosaimat.

Rundstedt halkan megkérdezte:

– És ha Die Nadel nem küld jelentést?

– Ha nem küld, akkor is újból fontolóra veszem a dolgot.

Rundstedt helyeslése jeléül fejet hajtott.

– Akkor én szíves engedelmével visszatérek a parancsnokságomra.

– Helyes.

Rundstedt felállt, tisztelgett és kiment. Amikor a rézzel bélelt felvonóban ülve leereszkedett a négyszáz lábbal mélyebben levő föld alatti garázsba, úgy érezte, felfordul a gyomra, és tűnődni kezdett, vajon attól-e, hogy ilyen gyorsan száll lefelé, vagy attól a gondolattól, hogy e fontos hadművelet sorsa egyetlen, magányos kém kezébe van letéve.

HATODIK RÉSZ

31.

Lucy lassan ébredt föl. Mélyen aludt, és a meleg semmiből fokozatosan merült föl az öntudatlanság rétegein át a valamibe, elszigetelt darabonként hatolt a tudatába a külvilág: elsőnek a mellette fekvő meleg, izmos férfitest; aztán a kis ágy idegensége, az odakint tomboló vihar zúgása – ugyanolyan dühösen és fáradthatatlanul tombolt, mint az előző meg az azt megelőző napon –; a férfi bőrének alig érzékelhető szaga; a férfi mellén keresztbe vetett karja, a férfi lábával összefonódott lába – mintha ezzel is maga mellett akarta volna tartani –, a férfi oldalához préselődött keble; a szemhéjait verdeső nappali világosság; a férfi szabályos, könnyű lélegzete, amely lágyan cirógatta az arcát; és végül – hirtelen, mint amikor az ember váratlanul rájön egy rejtvény megfejtésére – a ráeszmélés, hogy botrányosan házasságtörő módon egy férfi oldalán fekszik, akivel csak negyvennyolc órája ismerkedett meg, és hogy mind a ketten meztelenek, és a férje házában hevernek az ágyon.

Kinyitotta a szemét, és meglátta Jót.

A gyerek az ágy mellett állt, gyűrött volt a pizsamája, kócos a haja, egy ütött-kopott rongybabát szorongatott a hóna alatt, és a hüvelykujját szopogatva, nagy szemeket meresztve bámult a mamájára meg az idegen bácsira, akik egymást átölelve feküdtek az ő, Jo ágyában. Lucy nem tudott semmit kiolvasni a gyerek arckifejezéséből, mert Jo reggelenként mindig tágra nyílt szemmel bámult mindenre, mintha a világ minden reggel új és csodálatos lenne a számára. Némán bámult vissza a gyerekre, nem tudta, mit mondjon.

Aztán megszólalt Henry mély hangja:

– Jó reggelt!

Jo kivette hüvelykujját a szájából, visszaköszönt, hogy: – Jó reggelt –, aztán sarkon fordult, és kiment a hálószobából.

– Ó, az istenit neki!

Henry lejjebb csúszott az ágyon, hogy az arca egy vonalba kerüljön Lucy arcával, és megcsókolta. Aztán a birtokos fölényével az asszony combjai közé dugta a kezét.

Lucy ellökte magától.

– Hagyj, az isten szerelmére!
– Miért?
– Jo meglátott minket!
– Na és?
– Tudod, hogy milyen beszédes. Előbb-utóbb elárul valamit Davidnek, és akkor mit csinálok?
– Nem csinálsz semmit. Legfeljebb David megtudja. Számít?
– Persze hogy számít.
– Nem értem, miért számítana. Méltatlanul bánt veled, és ez lett a következménye. Csak nem érzel bűntudatot?
Lucy hirtelen rájött, hogy Henrynek egyszerűen fogalma sincs róla, mit jelentenek az olyan bonyolult fogalmak, mint a házastársi hűség és kötelezettség, holott ez minden házasság alapja. Azt mondta:
– Azért ennyire nem egyszerű a dolog.
Felkelt az ágyból, és átment a pihenőn a saját hálószobájába. Bugyit, nadrágot és szvettert vett magára, aztán eszébe jutott, hogy Henry valamennyi ruhadarabját tönkretette, David ruháiból kell kölcsönadnia neki. Elővett egy alsónadrágot, egy pár zoknit, egy kötött inget, egy kivágott nyakú pulóvert és végül – egy láda legmélyén – talált egy nadrágot is, amelynek nem volt térdben levágva és bevarrva a szára. Jo egész idő alatt némán figyelte.
Lucy átvitte a ruhákat a másik hálószobába. Henry közben bement a fürdőszobába megborotválkozni. Lucy nem nyitott be hozzá, csak az ajtón keresztül kiáltott be neki:
– A ruháid az ágyon vannak!
Lement a földszintre, begyújtott a konyhában a takaréktűzhelybe, és feltett egy lábasba vizet melegedni. Elhatározta, hogy kemény tojást főz reggelire. Megmosta Jo arcát a konyhai mosogatónál, aztán megfésülte és felöltöztette a gyereket.
– Nagyon csendes vagy ma reggel – jegyezte meg erőltetett jókedvvel. A gyerek nem felelt.
Lejött Henry is, és asztalhoz ült, olyan természetesen, mintha évek óta minden reggel ezt csinálta volna. Lucyt furcsa érzés töltötte el, amikor a férfit David ruháiban látta. Eléje tette a kemény tojást, és az asztalra állította a kenyérpirítót.
Jo váratlanul megszólalt:
– A papám meghalt?

Henry furcsa pillantást vetett a fiúra, de nem szólt semmit. Lucy válaszolt.

– Ne butáskodj. Papa Tom házában van.

Jo mintha nem is hallotta volna, Henryhez beszélt:

– Elvetted a papám ruháit, és elvetted a mamámat is. Most te leszel a papám?

– Gyermekszáj igazat mond... – suttogta Lucy.

– Nem láttad, milyen volt rajtam az este a ruha? – kérdezte Henry.

Jo bólintott, hogy látta.

– Hát akkor tudod, miért kellett kölcsönvennem a papád ruháit. Majd ha ismét lesz saját ruhám, az övét visszaadom neki.

– A mamámat is visszaadod?

– Hát persze.

Lucy megszólalt:

– Edd meg a tojást, Jo, amíg ki nem hűl.

A gyerek a kapott válasszal látszólag elégedetten látott neki a reggelinek. Lucy kinézett a konyhaablakon.

– Ma nem fog jönni a hajó.

– Örülsz? – kérdezte Henry.

Az asszony ránézett.

– Nem is tudom.

Lucy nem volt éhes. Csak egy csésze teát ivott meg, miközben Jo meg Henry evett. Utána Jo felment az emeletre játszani, Henry meg leszedte az asztalt. Miközben egymásra rakta az edényeket a mosogatóban, megkérdezte:

Attól félsz, hogy David megver?

Az asszony tagadóan rázta a fejét.

Akkor meg ne törődj vele - mondta Henry. - Hiszen úgyis azt tervezted, hogy elhagyod. Nem mindegy, hogy rájön-e a dologra, vagy sem?

David a *férjem* - mondta Lucy. - Ez igenis számít. Akármilyen férj volt is... meg minden... nincs jogom hozzá, hogy megalázzam.

– Szerintem ahhoz igenis jogod van, hogy ne törődj vele, megalázva érzi-e magát, vagy sem.

– Ez nem olyan kérdés, amelyet logikával el lehet intézni. Ez egyszerűen érzés dolga, és én így érzek.

A férfi tehetetlen, lemondó mozdulatot tett a karjával.

– Akkor a legokosabb, ha kocsiba ülök, átmegyek Tómhoz, és megkérdezem, nem akar-e hazajönni a *férjed.* Hol a bakancsom?

– A nappaliban. Keresek neked egy zakót is. – Lucy felment az emeletre, és kivette a ruhásszekrényéből David ócska zekéjét, amelyben fát szokott vágni. Tulajdonképpen jó minőségű, szürkészöld, derékban szűkített tweedzeke volt, ferdén rávarrt zsebekkel. Lucy még bőrfoltokat is varrt a könyökére, hogy megkímélje: ilyen ruhadarabot manapság nemigen lehet vásárolni. Levitte a zekét a nappaliba, ahol Henry éppen a bakancsát húzta fel. A balt már be is fűzte, s most a sérült jobb lábát próbálta óvatosan bedugni a másikba. Lucy letérdelt, hogy segítsen neki.

– A daganat lelohadt – állapította meg.

– De a bokám még mindig fáj, a fene enné meg.

Felhúzták a bakancsot, de nem fűzték be, sőt ki is vették belőle a fűzőt. Henry kísérletképpen felállt.

– Semmi vész – mondta.

Lucy rásegítette a zekét. Vállban kicsit szűk volt.

– Esőköpenyünk nincs több – mondta Lucy.

– Akkor megint megázom. – Henry magához húzta Lucyt, és mohón megcsókolta. Az asszony megölelte és egy pillanatra magához szorította a férfit.

– Ma óvatosabban vezess – mondta.

A férfi elmosolyodott, bólintott, még egyszer megcsókolta – ezúttal csak könnyedén – és kiment. Lucy nézte, hogyan sántikál a csűrhöz, aztán az ablaknál maradt, amíg a férfi el nem indította a dzsipet, és fel nem hajtott az enyhe emelkedőn. Amikor eltűnt a szeme elől, Lucy megkönnyebbült, de valahogy üresnek érezte magát.

Nekiállt rendet csinálni a házban. Beágyazott, elmosogatott, kitakarított, elrakta az elraknivalókat, de mindezt valahogy nagyon kedvetlenül. Nyugtalan volt. Nyugtalanította a kérdés, hogy ezek után mit kezdjen az életével, egymás után előjöttek az ismerős érvek, és folyton e körül jártak a gondolatai, képtelen volt mással foglalkozni. Megint úgy érezte, hogy a ház nem az otthona, és elfogta a klausztrofóbia. Kinn valahol ott van a nagyvilág, a háború és a hősiesség világa, tele színnel, szenvedéllyel és emberrel, sok millió emberrel; oda kívánkozott, annak a kellős közepébe, hogy új arcokat, városokat lásson, és a városok muzsikáját hallja. Bekapcsolta a rádiót: teljesen hiába, mert a hírek hallatán nem közelebb érezte magát a világhoz, hanem még elszigeteltebbnek. Beolvastak egy

olaszországi hadijelentést, közölték, hogy egy kicsit enyhítették a jegyrendszert, hogy a londoni stilettos gyilkost még mindig nem fogták el, és hogy Roosevelt beszédet mondott. Mikor Sandy Macpherson játszani kezdett egy moziorgonán, Lucy kikapcsolta a készüléket. Mindehhez nem volt semmi köze, hiszen ő nem abban a világban élt.

Sikítani szeretett volna.

Érezte, hogy akármilyen rossz az idő, ki kell mennie a házból. Az ilyesmi persze csak jelképes szabadulás volt, mert igazában nem a ház kőfalai börtönözték be őt, de a jelkép is több a semminél. Lehozta az emeletről Jót, aki elég nehezen vált meg az ólomkatonáitól – egy egész ezredre való volt neki belőlük –, és bebugyolálta vízhatlan ruhákba.

– Miért megyünk ki? – kérdezte Jo.

– Hogy megnézzük, jön-e a hajó.

– Azt mondtad, ma nem fog jönni.

– Hátha mégis jön.

Világossárga viaszosvászon csuklyát húztak a fejükre, megkötötték az álluk alatt, és kiléptek az ajtón.

A szél úgy érte őket, mint egy ökölcsapás. Lucy megtántorodott, és majdnem elvesztette az egyensúlyát. Az arca pillanatok alatt csuromvizes lett, mintha egy mosdótál vízbe mártotta volna, a csuklya alól kiszabadult hajszálak ernyedten tapadtak az arcára meg a vízhatlan köpeny vállára. Jo sikoltozott a gyönyörűségtől, és beleugrott egy pocsolyába.

Végigmentek a szikla tetején az öbölhöz, és lenéztek a végtelen Északi-tenger hullámaira, amelyek egymás után törtek meg a sziklákon meg a parton. A vihar isten tudja, milyen mélységből tépte ki gyökerestül a víz alatti növényzetet, és hajította a partra meg a sziklákra. Anya és fia teljesen elmerült a szüntelenül változó mintákat alkotó hullámok látványában. Álltak itt így már máskor is: a tenger látványa valósággal hipnotizálta mindkettőjüket, és utána Lucy sohasem tudta biztosan, hogy mennyi időt töltöttek a szótlan nézelődéssel.

A varázs ezúttal hirtelen megtört, mert Lucy észrevett valamit. Először csak egy villanásnyi szín volt az a valami egy hullámvölgyben, és olyan gyorsan eltűnt, hogy Lucy abban sem volt biztos, hogy milyen szín, és olyan messze volt, hogy nyomban kételkedni kezdett, hogy látott-e valamit egyáltalán. Keresni kezdte, de nem találta, és tekintete önkéntelenül visszatért az öbölre meg a kis stégre, amelyen felhalmozódott a törmelék, csak azért, hogy a következő hullám ismét lesöpörje róla. A vihar után majd

az első szép napon Jóval együtt végig fogják kutatni a partot, hogy lássák, miféle kincseket okádott ki magából a tenger, és furcsa színű kövekkel, titokzatos eredetű fadarabokkal, hatalmas tengeri kagylókkal meg elgörbült, rozsdás fémdarabokkal fognak hazatérni.

Ismét felvillant a szín, de most már sokkal közelebb, és néhány másodpercig látható is maradt. Világossárga volt, olyan, mint az ő vízhatlan köpenyeiknek a színe. Lucy merőn nézte az esőfüggönyön keresztül, de az alakját nem sikerült kivennie, mert megint csak eltűnt. De az áramlat megint közelebb hozta, mint ahogy mindent az öbölbe hozott, és ott hagyott a homokon, ott hagyta, mint a szemetet, vagy mint amikor valaki kiüríti a nadrágzsebe tartalmát az asztalra.

Egy *esőköpeny* volt: Lucy tisztán látta, mikor egy hullám a tarajára emelte, és harmadszor és egyben utoljára megmutatta neki. Igaz, hogy Henry tegnap esőköpeny nélkül tért vissza, de hogyan került a köpenye a tengerbe? A hullám megtört a stégen, és kidobta a köpenyt a rámpa vizes deszkáira, és Lucy rájött, hogy a köpeny nem lehet Henry köpenye, mert a tulajdonosa még benne van. Rémülten zihálni kezdett, de maga sem hallotta, hogy zihál, mert a hangot elsodorta a szél. Ki lehet az? Honnan került ide? Még egy hajótörött?

Eszébe jutott, hogy az a valaki talán még él. Oda kell mennie, és meg kell néznie! Lehajolt, és Jo fülébe kiáltotta:

– Maradj itt... itt, ahol vagy... egy lépést se mozdulj! – Aztán rohanni kezdett lefelé a rámpán.

Félúton volt, amikor lépéseket hallott maga mögött: Jo mégis utánajött. A rámpa keskeny volt és csúszós, vagyis veszélyes. Lucy megállt, megfordult, és az ölébe kapta a gyereket.

– Te engedetlen kölyök – rivallt rá –, megmondtam, hogy ne mozdulj! – Az alant fekvő testről a biztonságos szikla tetőre nézett, gyötrelmes határozatlanságban tétovázott egy pillanatig, aztán rájött, hogy a tenger bármely pillanatban újból elsodorhatja azt a testet, és Jóval a karján folytatta az útját lefelé.

Egy kisebb hullám eltakarta a testet, s mire a víz visszavonult, Lucy már elég közel jutott hozzá, hogy lássa: egy férfi az, és már régóta a vízben lehet, mert teljesen puffadt és eltorzult az arca. Ez azt jelentette, hogy a férfi halott. Vagyis Lucy nem tehetett már érte semmit, és nem akarta a saját életén kívül még a fiáét is kockáztatni csak azért, hogy megmentsen egy hullát. Már éppen vissza akart fordulni, amikor hirtelen rájött, hogy a

felpuffadt arc valahogy ismerős. Értetlenül bámult rá, és próbálta összerakni valamivé emlékezetében az ismerős vonásokat, aztán hirtelen olyannak látta az arcot, amilyen volt, iszonyú, bénító rémület vett rajta erőt, úgy érezte, eláll a szívverése, és azt suttogta:

– Nem David, nem!

Most már nem gondolt a veszélyre, folytatta az útját. Egy kisebb hullám a térde körül tört meg, gumicsizmája megtelt tajtékos, sós vízzel, de Lucy észre sem vette. Jo forgolódni kezdett a karjában, hogy előrelásson, de Lucy a fülébe sikoltotta:

– Ne nézz oda! – és a vállába nyomta a gyerek arcát. Jo sírni kezdett.

Lucy letérdelt a holttest mellé, és megérintette kezével az iszonyú arcot. David volt az. Kétségtelenül ő. És halott volt, méghozzá jó ideje. Valami azt súgta Lucy bensejében, hogy feltétlenül meg kell bizonyosodnia róla, felemelte a vízhatlan köpeny alját, és maga előtt látta a csonkolt lábakat.

Képtelen volt felfogni, hogy David halott. Előzőleg bizonyos értelemben kívánta, hogy bárcsak halna meg; de a Daviddel kapcsolatos érzéseit akkor összekavarta a bűntudat és a félelem, hogy David rájön a hűtlenségére. Gyász, iszony, szabadulás, megkönnyebbülés: az érzések úgy röpködtek az agyában, mint a madarak, és egyik sem akart letelepedni.

Ki tudja, meddig állt volna ott mozdulatlanul, ha nem egy nagy hullám következik. Olyan erős volt, hogy leverte a lábáról, és rengeteg vizet nyelt. De valahogy sikerült Jót magánál tartania és a rámpán maradnia, s mikor a hullám visszavonult, gyorsan feltápászkodott, és szaladni kezdett fölfelé, ahol a mohó óceán már nem éri el.

Úgy szaladt végig a rámpán a szikla tetejéig, hogy egyszer sem nézett vissza. Amikor végre meglátta a házát, azt is észrevette, hogy a dzsip ott áll a ház előtt. Henry visszajött.

Jóval még mindig a karján, botladozva rohanni kezdett; alig várta, hogy közölje és megossza a fájdalmát Henryvel, hogy maga körül érezze a karját, s hogy a férfi megvigasztalja. Szaggatottan zokogva kapkodott levegő után, az arcán összevegyültek a könnyek az esővel. A hátsó ajtón rontott be a konyhába, és gyorsan letette Jót a padlóra.

Henry megszólalt:

– David úgy döntött, hogy még egy napig Tomnál marad.

Az asszony rámeredt, képtelenül üres volt az agya. Aztán, mintegy sugallatra, hirtelen mindent megértett.

Henry megölte Davidet.

Elsőnek a következtetés jutott az eszébe: úgy érezte, mintha gyomron vágták volna, elállt a lélegzete. A magyarázat egy másodperc töredékével később következett. A hajótörés, a furcsa alakú kés, amelyhez a férfi úgy ragaszkodik, az összetört dzsip, a rádión hallott közlemény a londoni stilettos gyilkosról: hirtelen minden összeállt, mint amikor feldobnak a levegőbe egy doboz összerakós játékot, és a darabok, szinte valószínűtlenül, teljes képpé összeállva hullanak vissza a földre.

– Ne vágj ilyen meglepett arcot – mondta mosolyogva Henry. – Rengeteg a dolguk odaát, és én bizony nem biztattam, hogy jöjjön vissza.

Tom. El kell mennie Tomhoz. Tom tudni fogja, mi a teendő, megvédelmezi őt meg Jót, amíg megjön a rendőrség; kutyája és puskája van.

Félelmébe hirtelen belehasított a szomorúság: sajnálta azt a Henryt, akiben hitt, és akibe majdnem szerelmes lett, mert világos, hogy az a Henry nem létezett – csak ő képzelte, hogy létezik. A melegszívű, gyengéd férfi helyett egy szörnyeteget látott maga előtt, aki ül és mosolyog, és a legnagyobb nyugalommal kitalált üzeneteket ad át neki a férjtől, akit megölt.

Elnyomta a borzongását. Jo kezét fogva kisétált a konyhából, végigment a hallon, és kilépett a bejárati ajtón. Beszállt a dzsipbe, maga mellé ültette Jót, és beindította a motort.

De Henry már ott is volt mellette, lábát hanyagul a hágcsóra tette, és David vadászpuskájával a kezében megkérdezte:

– Hová mész?

Lucynak elszorult a szíve. Ha most elhajt, a férfi képes utána lőni – vajon milyen ösztön súgta meg neki, hogy ezúttal vigye magával a puskát a házba? –, és ő önmagát kockáztathatja, de Jót nem teheti ki ilyen veszélynek.

– Csak beállítom a dzsipet a csűrbe – felelte.

– És ehhez neked Jo segítsége kell?

– Imád kocsikázni.

Henry vállat vont, és levette a lábát a hágcsóról.

Lucy ránézett egy pillanatra: David zekéje volt rajta, és David puskáját tartotta a kezében. Lucy azon tűnődött, vajon valóban képes volna-e a férfi rálőni, ha ő egyszerűen elhajtana, aztán eszébe jutott az a hidegség, amelyet első pillanattól fogva érzett a férfiban, és tudta, hogy az a mindenre

elszántság, az a könyörtelenség, amelyet szintén érzett benne, bármire képessé teszi.

Olyan iszonyúan fáradtnak érezte magát, hogy feladta. Rükvercbe állította a dzsipet, és befarolt vele a csűrbe. Leállította a motort, kiszállt, és visszament Jóval a házba. Fogalma se volt, mit mondjon Henrynek, mitévő legyen a férfi jelenlétében, és hogyan titkolja el előtte, hogy mindent tud – ha ugyan már eddig is el nem árulta magát.

Nem volt semmiféle terve.

De a csűr ajtaját nyitva hagyta.

32.

– Hát ez volna az a hely, fiam – mondta a kapitány, és leeresztette a távcsövét.

Az első tiszt keresztülnézett az esőn meg a permeten.

– Nem az a kimondottan ideális üdülőhely, mi, uram? Mondhatnám tiszta őrült, aki idejön.

– Hát igen. – Az őszülő szakállú kapitány régimódi tengerésztiszt volt, aki már a németekkel vívott első háborúban is szolgálatot teljesített. Mégis okosabbnak látta, ha elnézi első tisztje nyegle társalgási modorát, mert kiderült, hogy a fiú – a kapitány minden várakozása ellenére, kitűnő tengerész.

A „fiúnak”, aki elmúlt harminc, és a jelenlegi háborúban már vén tengeri medvének számított, sejtelme sem volt róla, milyen nagylelkű vele szemben a kapitány. Megkapaszkodott a korlátban, és a lábát is jól megvetette, mert a korvett felfelé mászott egy hullám meredek oldalán, a tetején egy pillanatra visszanyerte az egyensúlyát, aztán ismét alábukott egy hullámvölgybe.

– És most, hogy itt vagyunk, uram, mit csinálunk?

– A sziget körül körözünk.

– Az remek lesz, uram.

– És nyitva tartjuk a szemünket, hogy nem bukkan-e fel egy német tengeralattjáró.

– Nem valószínű, hogy ilyen időben még csak a közelébe is merészkedik a felszínnek, vagy ha igen, csak akkor vesszük észre, ha már köpésnyi távolságon belül lesz.

– A vihar ma este vagy legkésőbb holnap véget ér. – A kapitány nekilátott megtömni a pipáját.

– Gondolja?

– Biztos vagyok benne.

– A tengerészösztön súgja, ugyi?

A kapitány dörmögött.

– Az, meg az időjárási előrejelzés.

A korvett megkerülte a J kampóját, és eléjük tárult egy kis öböl és az öbölben egy stég. A stég fölött négyszögletes kis ház dacolt a széllel.

A kapitány az öbölre mutatott.

– Ott, mihelyt lehet, partra teszünk egy különítményt.

Az első tiszt bólintott.
– Igen ám, de...
– Nos?
– Szerintem minden alkalommal legalább egy órába kerül, amíg megkerüljük a szigetet.
– Na és?
– Na és hacsak nincs marha nagy szerencsénk, és véletlenül nem éppen a kellő időben vagyunk a megfelelő helyen...
– Akkor a tengeralattjáró felmerül, felveszi az utasát, és ismét alámerül, anélkül hogy mi akár csak a víz fodrozódását is észrevennénk – fejezte be a mondatot a kapitány.
– Ahogy mondja, uram.
A kapitány olyan szakértelemmel gyújtott rá a pipájára, amely arra vallott, hogy ugyancsak hosszú ideig gyakorolta, hogyan kell a háborgó tengeren pipára gyújtani. Pöfékelt néhányat, aztán leszívott egy teli tüdőre való füstöt.
– A mi dolgunk nem az okoskodás – mondta, és az orrán fújta ki a füstöt.
– Eléggé szerencsétlen idézet, uram.
– Miért?
– Mert a könnyűlovasság hírhedt balaklavai rohamára utal.
– Jóságos isten! Ezt nem is tudtam. – A kapitány elégedetten pöfékelt. – Mi mindent meg kellene tanulni!
A sziget keleti végén is állt egy ház. A kapitány figyelmesen megnézte a távcsövén, és észrevette, hogy egy hatalmas, hivatalosnak látszó rádióantenna van a tetején.
– Sparks! – kiáltotta. – Nézze meg, hátha sikerül rádión felhívni azt a házat. Próbálja meg a Királyi Légoltalmi Figyelő Szolgálat hullámhosszán.
– Értettem, uram.
Mikor a ház eltűnt a szemük elöl, a rádiókezelő kiszólt:
– Nem jelentkezik, uram!
– Rendben van, Sparks – mondta a kapitány. – Nem fontos.

A parti őrség kutterjának a legénysége az aberdeeni kikötőben a fedélzet alatt ült, és félpennys alapon kártyázott. Közben az járt az eszükben, hogy a magasabb rangnak, úgy látszik, elmaradhatatlan velejárója az együgyűség.
– Lapot – mondta Jack Smith, aki skótabb volt, mint a neve.

„Slim” Albert Parish, egy kövér londoni, akit éppen ezért „Karcsúnak” becéztek, s aki ugyancsak messze került hazulról, osztott neki egy bubit.

– Vesztettem – mondta Smith.

Slim besöpörte a nyereségét.

– Sok kicsi sokra megy – jegyezte meg gunyorosan. – Csak azt remélem, élek addig, hogy elkölthessem.

Smith ledörzsölte a lecsapódott párát az egyik hajóablakról, és kilesett a kikötőben himbálódzó hajókra.

– A kapitány olyan fejvesztetten intézkedik, mintha legalábbis Berlinbe mennénk, és nem a Vihar-szigetre.

– Mi az, te nem tudod? Mi vagyunk a szövetségesek inváziójának élcsapata. – Slim felfordított egy tízest, osztott magának egy királyt, és azt mondta: – Huszonegy.

Smith megkérdezte:

– Tulajdonképpen mi az a pasas? Katonaszökevény? Akkor a katonai rendőrség feladata, hogy elcsípje, nem a miénk.

Slim megkeverte a paklit.

– Megmondom én neked, micsoda: szökött hadifogoly.

Kórusban hangzott fel a hitetlenkedő gúnykacaj.

– Rendben van, ne higgyetek nekem. De ha elcsípjük, csak figyeljétek majd meg az akcentusát. – Letette a kártyákat. – Mondjátok csak: milyen hajók járnak a Vihar-szigetre?

– Csak az élelmiszer-szállító – mondta valaki.

– Vagyis ha katonaszökevény, csakis az élelmiszer-szállító hajón juthatna vissza a szárazföldre. A katonai rendőrségnek tehát csak meg kellene várnia, hogy Charlie menetrend szerint kiránduljon a szigetre, aztán elcsípnie a szökevényt, amikor visszajön, és kiszáll a hajóból. Semmi értelme se volna, hogy itt üljünk, várjuk, hogy felszedhessük a horgonyt, és a fény sebességével odavitorlázzunk, mihelyt az idő megjavul, hacsak... – A drámai hatás kedvéért tartott egy kis szünetet. – Hacsak nem juthat el valahogy másképpen is a szigetről.

– Például hogyan?

– Például egy német tengeralattjáróval.

– Nyasgem – mondta megvetően Smith. A többiek csak röhögtek.

Slim újra osztott. Ezúttal Smith nyert, a többiek mind veszítettek.

– Azért még mindig egy shillingnél tartok – mondta Slim. – Azt hiszem, legokosabb, ha nyugdíjba vonulok. Van egy szép kis házam Devonban. A

pasast persze nem fogjuk elcsípni.
– A katonaszökevényt?
– A hadifoglyot.
– Miért nem?
Slim megkopogtatta a fejét.
– Használd a sütnivalódat. Amikor a vihar elül, mi itt leszünk, a tengeralattjáró meg a szigeten, az öböl mélyén. Ki lesz tehát ott elsőnek? A németek.
– Akkor mi miért megyünk oda? – kérdezte Smith.
– Mert azok, akik a parancsot adják, nem olyan éles eszűek, mint a te barátod, Albert Parish. Csak röhögjetek. – Megint osztott. – Fogadjunk. Majd meglátjátok, hogy igazam van. Mi az, Smithie, csak egy penny? A mindenségit, ne őrülj meg! Én öt az egyhez lefogadom, hogy üres kézzel térünk vissza a Vihar-szigetről. Ki tartja? És mi van, ha azt mondom, hogy tíz az egyhez? Henry? Tíz az egyhez?
– Nem fogadok – mondta Smith. – Osszál.
Slim osztott.

Peterkin Blenkinshop repülő őrnagy (nemegyszer megpróbálta már a Peterkint Peterre rövidíteni, de az emberei valahogy mindig rájöttek, hogy Peterkin a neve) a térkép előtt állt, mintha nyársat nyelt volna, és szónokolt:
– Hármas kötelékben szállunk fel - kezdte. – Az első három gép abban a minutumban felszáll, mihelyt az időjárás megengedi. A célpont – mutatóujjával megérintette a térképet – ez. A Vihar-sziget. Ha odaérünk, húsz percig alacsonyan körözünk, tengeralattjárókat keresünk. Húsz perc múlva visszatérünk a támaszpontra. – Szünetet tartott. – Azok, akik logikusan gondolkoznak, ebből már kikövetkeztethették, hogy ha azt akarjuk, hogy folyamatos legyen a keresés, a második hármas köteléknek pontosan az első után húsz perccel kell felszállnia és így tovább. Kérdés van?
Longman repülő főhadnagy jelentkezett.
– Uram?
– Longman?
– Mit csinálunk, ha meglátunk egy tengeralattjárót?
– Természetesen tűz alá vesszük. Ledobunk rá néhány gránátot. Hogy sérüljön meg.

– De hát mi vadászrepülők vagyunk, uram... Aligha állíthatunk meg egy tengeralattjárót. Az ilyesmi csatahajóknak való feladat, nem?

Blenkinshop sóhajtott egyet.

– Azokat, akik önök közül jobban tudják, hogyan lehetne megnyernünk a háborút, felszólítom, hogy írjanak közvetlenül Mr. Winston Churchillnek, címe: London SW l, Downing Street 10. Nos, van valami *komoly kérdés,* nemcsak tökfejű gáncsoskodás?

Nem volt.

A háború későbbi évei másfajta RAF-pilótákat produkáltak, mint az első, gondolta Bloggs. Egy kényelmes széken ült a készültségi szobában, közel a tűzhöz, hallgatta, hogy dobol az eső a bádogtetőn, és néha elszundikált. Az angliai csata pilótái örökké jókedvűnek látszottak, szlengben beszéltek, mint a diákok, örökké ittak, fáradhatatlanok voltak, és hetykén semmibe vették a tűzhalált, amellyel mindennap szembe kellett nézniük. Ez a diákos hősiesség az évek folyamán – amikor a háború az otthonuktól távoli helyeken folyt – eltűnt belőlük, a hangsúly a légi közelharcban tanúsított egyéni hősiességről áttevődött a távoli szőnyegbombázások gépies kulimunkájára. Még mindig ittak, és zsargonban beszéltek, de öregebbnek, ridegebbnek, cinikusabbnak látszottak: már nem volt bennük semmi Thomas Hughes népszerű regényeinek diákjaiból. Bloggsnak eszébe jutott, mit művelt ő az aberdeeni rendőrség cellájában azzal a közönyös betörővel, és azt gondolta: „Mindnyájan megváltoztunk."

A pilóták nagyon csendesek voltak. Ott ültek körülötte: volt, aki szunyókált, mint ő, volt, aki regényt olvasott, volt, aki sakkozott. Egy szemüveges navigátor az egyik sarokban oroszul tanult.

Amikor Bloggs félig hunyt szemmel körülnézett a helyiségben, belépett még egy pilóta, és Bloggs rögtön arra gondolt, hogy ezt nem vénítette meg a háború. Szélesen vigyorgott, és fiatalos arca olyan üde volt, mintha csak hetenként egyszer kellene borotválkoznia. Ki volt gombolva a zubbonya, sisakját a kezében tartotta. Egyenesen Bloggshoz lépett.

– Bloggs detektívfelügyelő?

– Az vagyok.

– Hurrá! Én vagyok a pilótája. A nevem Charles Calder.

– Nagyszerű. – Bloggs kezet rázott vele.

– A madár felszállásra kész, a motorja dalol, mint a csalogány. Gondolom, tudja, hogy a madár kétéltű.

– Tudom.

– Jó kis muri lesz. Leszállunk a tengeren, besiklunk az öbölbe, és körülbelül tíz yardra a parttól beültetjük magát egy dingibe.

– Aztán megvár, amíg visszajövök.

– Pontosan. Most már csak az kell, hogy megjavuljon az idő.

– Az. Ide figyeljen, Charles. Én hat nap és hat éjszaka üldözöm már azt a pasast szinte az egész országon keresztül. Szóval amikor csak lehet, megpróbálok aludni. Remélem, nem haragszik.

– Persze hogy nem! – A pilóta leült, és egy könyvet húzott elő a zubbonya alól. – Én addig művelődöm – mondta. – A *Háború és béke.*

Bloggs azt mondta:

– Jó mulatást – és behunyta a szemét.

Percival Godliman és a nagybátyja, Terry ezredes egymás mellett ültek a térképszobában, kávéztak, és cigarettájuk hamuját egy tűzoltóvödörbe pöckölték, amely kettejük közt állt a padlón. Godliman önmagát ismételte.

– Semmit nem tudok kitalálni, hogy mit tehetnék még.

– Ezt már mondtad.

– A korvett már ott van, és a vadászrepülők csak néhány percnyire, vagyis a tengeralattjárót szinte abban a pillanatban tűz alá vehetik, mihelyt felmerül.

– Ha észreveszik.

– A korvett, mihelyt csak lehet, partra tesz egy különítményt. Röviddel utána ott lesz Bloggs is, és a parti őrség alkotja majd a hátvédet.

– És egyikben sem lehetünk biztosak, hogy időben odaér.

– Tudom – mondta fáradtan Godliman. – Mindent megtettünk, amit csak tehettünk, de ki tudja, elég-e ez?

Terry újabb cigarettára gyújtott.

– Mit tudunk a sziget lakóiról?

– Ja, igen. A szigeten csak két ház van. Az egyikben egy juhtenyésztő lakik a feleségével – van egy kisgyerekük is –, a másikban meg egy öreg juhász. A juhásznak adó-vevője van – a Királyi Légoltalmi Figyelő Szolgálat tagja –, de nem tudunk kapcsolatba lépni vele: valószínűleg adásra kapcsolva tartja a készülékét. Öregember már.

– De az, hogy juhtenyésztő, ígéretesen hangzik – mondta Terry. – Ha ügyes a pasas, feltartóztathatja a kémet.

Godliman a fejét rajta.

– Nyomorék a szerencsétlen. Tolószékben ül.

– Jóságos isten! Hát semmiben sincs szerencsénk?

– Nincs – mondta Godliman. - Szerencséje mindig csak a Tűnek van.

33.

Lucy egyre nyugodtabb lett. A nyugalom fokozatosan áradt el benne, mint amikor fagyasztással érzéstelenítenek valakit. Minden érzelem elhalt benne, de az agya annál élesebben működött. Azok a pillanatok, amikor átmenetileg szinte megbénította a gondolat, hogy egy gyilkossal van egy fedél alatt, egyre ritkábbak lettek, olyan hidegvérű és éber volt, hogy maga is meglepődött rajta.

Miközben háztartási teendőit végezve Henry körül söprögetett, aki a nappaliban ült, és regényt olvasott, nagyon szerette volna tudni, mennyit vesz észre a férfi az ő érzelmeiben bekövetkezett változásról. Henrynek nagyon jó szeme volt, úgyszólván semmi sem kerülte el a figyelmét, és abban a dzsip körül történt szóváltásban határozottan mutatkozott valami bizalmatlanság a férfi részéről, ha nem is kifejezetten gyanakvás. Mintha tudta volna, hogy Lucyt valami megrázkódtatás érte. Másfelől viszont, gondolta Lucy, ő már akkor fel volt dúlva, amikor a férfi még nem ment el Tomhoz, mert Jo meglátta őket együtt az ágyban. Henry gondolhatja azt is, hogy csak ez a baj.

Lucynak az a rendkívül különös érzése volt, hogy a férfi *pontosan tudja,* mi megy végbe az ő agyában, de jobbnak látja úgy tenni, mintha minden rendben volna.

Kiteregette a mosott ruhát a konyhában a ruhaszárítóra.

– Sajnálom, hogy itt kell szárítanom – mondta –, de nem várhatok az örökkévalóságig, hogy az eső elálljon.

A férfi közömbös pillantást vetett a kiteregetett ruhákra.

– Felőlem – mondta, és visszament a nappaliba.

A nedves ruhák közt itt-ott lógott egy-egy teljesen száraz ruhadarab is: egy teljes öltözék Lucy számára.

Ebédre zöldségpástétomot készített egy háborús recept szerint. Asztalhoz szólította Jót és Henryt, és kitálalt nekik.

David puskája a konyha egyik sarkába volt támasztva. Lucy megjegyezte:

– Nem szeretem, ha töltött puska van a házban, Henry.

– Majd ebéd után kiviszem – mondta a férfi. – A pástétom remek.

– Én nem szeretem – mondta Jo.

Lucy fogta a puskát, és feltette a konyhaszekrény tetejére.

– Azt hiszem, jobb, ha olyan helyen van, ahol Jo nem érheti el.

Jo megszólalt:

– Ha felnövök, úgyis németekre fogok lövöldözni.

– Szeretném, ha ma délután aludnál egyet – mondta neki Lucy. Átment a nappaliba, és kivett egy tablettát David altatójából, amelyet a könyvszekrényben tartottak, egy orvosságosüvegben. Ha két tabletta bőven elég éjszakára egy hetvenöt kilós férfinak, okoskodott Lucy, akkor egy negyed tabletta nyilván elég lesz ahhoz, hogy egy húszkilós gyereket egy délutánra elaltasson. Rátette a tablettát a húsvágó deszkára, kettőbe vágta, aztán az egyik felét ismét kettőbe. Az egyik negyedet beletette egy kanálba, a másik kanál fejével szétmorzsolta, és a port belekeverte egy kis pohár tejbe. A poharat odaadta Jónak, és azt mondta:

– Szeretném, ha az utolsó cseppig meginnád.

Henry figyelemmel kísérte az egész műveletet, de nem tett rá semmiféle megjegyzést.

Ebéd után Lucy lefektette Jót a díványra, és melléje tett egy halom könyvet. A gyerek persze nem tudott még olvasni, de olyan sokszor olvasták fel neki a meséket, hogy fejből tudta valamennyit, és ahogy a könyveket lapozgatva meglátta a képeket, az egész oldalon levő szöveget emlékezetből el tudta mondani.

– Innál egy kis kávét? – kérdezte Lucy Henrytól.

– Valódi kávé? – kérdezte meglepődve a férfi.

– Van még egy kis készletem belőle.

– Akkor kérek.

Miközben Lucy a kávét főzte, a férfi az asszony minden mozdulatát figyelte. Talán attól fél, gondolta Lucy, hogy esetleg neki is megpróbálok altatót beadni. Közben a szomszéd szobából tisztán hallotta Jo hangját:

– *„Azt kérdeztem, kérem szépen, hogy itthon vannak-e? – ismételte Micimackó hangosan.”*

– *„Nincsenek! – válaszolt egy hang...”*

... és a gyerek, mint mindig, most is szívből kacagott ezen a tréfán. Ó, istenem, gondolta Lucy, add, hogy Jónak ne essék baja.

Kitöltötte a kávét, és leült Henryvel szemközt. A férfi átnyúlt az asztalon, és megfogta Lucy kezét. Szótlanul ültek, szürcsölték a kávét, és hallgatták az esőt meg Jó hangját.

– *„Meddig tart az, amíg újra lesoványodom? – kérdezte Micimackó szorongva.”*

– „Gondolom, egy hét elég hozzá.”

– „Csak nem akarjátok, hogy egy hetet töltsek ebben a helyzetben?”

A gyermek hangja egyre álmosabb lett, aztán el is hallgatott. Lucy bement, és betakarta a pokróccal. Felvette a könyvet, amely a gyerek kezéből a padlóra esett. A könyv kislány korában az övé volt, és ő is fejből tudta a meséket. A könyv előzéklapjára ez volt írva anyja kalligrafikus betűivel: *„Lucynak, negyedik születésnapjára, szeretettel: Anya és Apa.”* Rátette a könyvet a tálalóra.

Visszatért a konyhába.

– Elaludt.

– És?...

Lucy kinyújtotta a kezét. Henry megfogta. Lucy szelíden húzni kezdte. A férfi felállt. Az asszony felvezette az emeletre, be a hálószobába. Bezárta az ajtót, aztán a fején keresztül lehúzta magáról a szvettert.

A férfi mozdulatlanul állt egy pillanatig, az asszony mellét nézte. Azután ő is vetkőzni kezdett.

Amikor Lucy bebújt az ágyba, ezt gondolta: „Istenem, adj erőt!” Tervének ez volt az a része, amelytől a legjobban félt, mert nem volt biztos benne, hogy sikerül: színlelni, hogy élvezi a férfi testét, amikor valójában csak félelmet, undort és bűntudatot érzett.

A férfi is bebújt az ágyba, és átölelte Lucyt.

Az asszony hamarosan rájött, hogy egyáltalán nem kell színlelnie.

Néhány másodpercig a férfi karjában feküdt, és azon tűnődött, vajon hogy képes egy férfi olyan hidegvérrel ölni és ilyen forrón szeretni.

De mondani ezt mondta:

– Nem innál egy csésze teát?

A férfi elvigyorodott.

– Köszönöm, nem kérek.

– Én annál inkább innék. – Kibontakozott az ölelésből, és felkelt. Amikor Henry is megmozdult, Lucy a férfi lapos hasára tette a kezét. – Nem, te maradj csak itt. Felhozom a teát. Még nem végeztem veled.

A férfi elvigyorodott.

– Te aztán ugyancsak azon vagy, hogy bepótold a négy elvesztegetett esztendőt.

Mihelyt Lucy kiért a szobából, a mosoly úgy hullott le az arcáról, mint az álarc. A szíve vadul dobogott a mellében, miközben meztelenül lesietett a lépcsőn. A konyhában nagy zajjal tette fel a tűzhelyre a kannát, és a hitelesség kedvéért a csészékkel is csörömpölt egy kicsit. Aztán elkezdte gyorsan magára kapkodni a mosott holmi közt elrejtett száraz ruhadarabokat. Úgy reszketett a keze, hogy alig tudta begombolni magán a nadrágot.

Hallotta, hogy az emeleten megreccsen az ágy, nyomban mozdulatlanná dermedt és fülelt. Maradj ott! Maradj az ágyban! – gondolta. De a férfi csak a helyzetén változtatott.

Lucy elkészült. Bement a nappaliba. Jo a fogát csikorgatva, mélyen aludt. Édes istenem, imádkozott Lucy, add, hogy ne ébredjen fel. Felkapta a gyereket. A fiú dünnyögött valamit álmában Christopher Robinról, a manóról, és Lucy szorosan behunyta a szemét, úgy próbálta rákényszeríteni az akaratát a gyerekre, hogy maradjon csendben.

Gondosan bebugyolálta a gyereket a pokrócba. Visszament a konyhába, és felnyúlt a konyhaszekrény tetejére a puskáért. A fegyver kicsúszott a kezéből, ráesett a szekrény polcára, és összetört egy tányért meg két csészét. Fülsiketítő volt a csörömpölés. Lucynak földbe gyökerezett a lába.

– Mi történt? – kiáltott le az emeletről Henry.

– Csak egy csészét ejtettem el – kiáltott vissza Lucy. Nem sikerült elnyomnia a remegést a hangjában.

Az ágy ismét megreccsent, Lucy lépteket hallott a feje fölött a padlón. De már túlságosan késő volt ahhoz, hogy meghátráljon. Felkapta a puskát, kinyitotta a hátsó ajtót, és Jót magához szorítva rohanni kezdett a csűr felé.

Útközben egy pillanatra pánik fogta el. Benne hagyta vajon a slusszkulcsot a dzsipben? Bizonyára benne hagyta, mindig benne szokta hagyni.

Megcsúszott a sárban, és térdre esett. Könnyekben tört ki. Egy másodpercig kísértést érzett, hogy ott marad, hadd fogja el a férfi, és ölje meg őt is, mint ahogy férjét megölte, de aztán eszébe jutott a karján szorongatott gyerek, felállt és továbbrohant.

Belépett a csűrbe, és kinyitotta a dzsip utasülés melletti ajtaját. Betette Jót az ülésre. A gyerek félrebillent, Lucy felzokogott: – Jaj, istenem! – Egyenesre rántotta Jót, és a gyerek ezúttal úgy maradt. Lucy futva a kocsi másik oldalára került, és a puskát a padlóra dobta a lába közé.

Beindította motort.

A motor köhögött egyet-kettőt, aztán elnémult.

– Úristen, segíts!

Ismét megpróbálkozott az indítóval.

A motor életre kelt és bömbölni kezdett.

Henry futva jött ki a hátsó ajtón.

Lucy feltúráztatta a motort, és előrelökte a sebességváltót. A dzsip valósággal kiugrott a csűrből. Lucy teljes gázt adott.

A kerekek egy másodpercig csak tehetetlenül forogtak a sárban, aztán nekilódultak. A dzsip ijesztően erőtlenül gyorsult fel. Lucy a Henryvel ellenkező irányba fordította. A férfi űzőbe vette a kocsit, mezítláb futott utána a sárban.

Lucy észrevette, hogy a férfi egyre jobban megközelíti.

Teljes erejéből nyomta a gázszabályzót, a vékony rúd majdnem elpattant. Sikítani szeretett volna, hogy hiába nyomja. Henry már csak körülbelül egyyardnyira volt tőle, vele egy vonalban. Úgy futott, mint egy atléta, könyökben behajlított karjai fel-alá jártak, mint a dugattyúk, meztelen talpa csattogott az ázott földön, az arcát felfújta, csupasz melle hullámzott.

A motor sivított, a dzsip zökkent egyet, mikor az automata sebváltó nagyobb sebességre kapcsolt, aztán újból nekilendült.

Lucy ismét oldalt pillantott. Úgy látszott, Henry rájött, hogy Lucy már majdnem kicsúszott a kezéből. Előredobta magát a levegőben, mintha fejest ugrana. Sikerült is megmarkolnia a bal kezével az ajtó kilincsét, aztán a jobb kezével is odakapott. Néhány lépést úgy futott a dzsip mellett, hogy tulajdonképpen a kocsi húzta: a lába alig érintette a talajt. Lucy az arcába nézett, amely nagyon közel volt az övéhez: kivörösödött az erőfeszítéstől, és eltorzult a fájdalomtól. Vastag nyakán megfeszültek és kidagadtak az erek.

Lucy hirtelen rájött, mit kell tennie.

Levette kezét a kormánykerékről, kinyúlt az ablakon, és hosszú körmű mutatóujjával dühösen belebökött a férfi szemébe.

A férfi elengedte a kilincset, hátraesett, és mindkét kezével az arcához kapott.

Rohamosan nőni kezdett a távolság közte meg a dzsip között.

Lucy azon vette észre magát, hogy sír, mint egy csecsemő.

A háztól két mérföldre látta meg a tolószéket.

Úgy állt a szikla tetején, mint egy emlékmű, fémvázáról és vastag gumiabroncsairól lepergett a szünet nélkül szakadó eső. Lucy egy enyhe lejtőről közeledett feléje, és látta, hogy körvonalai feketén rajzolódnak ki a palaszürke égbolt és a forrongó tenger hátterében. Sebzettnek látszott, mint egy gödör, amelyből gyökerestül tépték ki a fát, vagy egy ház, amelynek betörtek az ablakai. Mintha az utasát kirángatták volna belőle.

Eszébe jutott az a nap, amikor először látta a tolószéket a kórházban. David ágya mellett állt, új volt és fényes, David szakértelemmel belelendült, és kérkedve fel-alá karikázott vele a kórteremben. „Pihekönnyű, repülőgépacélból készült” – mondta gyanús lelkesedéssel, miközben végigrobogott az ágysorok közt. A kórterem túlsó végében megállt, háttal Lucynak, és amikor az asszony egy pillanat múlva odaért, észrevette, hogy a férje sír. Letérdelt eléje, megfogta a kezét, és fogta, de nem szólt semmit. Ez volt az utolsó eset, hogy vigasztalni tudta a férjét.

Ott a szikla tetején az eső meg a sós tengeri szél hamarosan kikezdi az acélt, a tolószék végül is megrozsdásodik és elporlad, gumija tönkremegy, bőrülése elrohad.

Lucy lassítás nélkül hajtott el mellette.

Három mérfölddel odébb, pontosan félúton a két ház között, kifogyott a kocsiból a benzin.

Mikor a dzsip zökkent egyet és megállt, Lucy leküzdötte a rátörő pánikot, és megpróbált értelmesen gondolkodni.

Eszébe jutott, hogy olvasta valahol: az ember gyalogosan négy mérföldet tud megtenni óránként. Igaz, hogy Henry valóságos atléta, de megsérült a bokája, és ha látszólag gyorsan gyógyult is, a dzsip után való eszelős futás nyilván csak még jobban megfájdította. Neki tehát egy jó óra előnye van Henryvel szemben.

(Afelől nem volt semmi kétsége, hogy a férfi utánajön: Henry éppúgy tudta, mint ő, hogy Tom házában rádió adó-vevő van.)

Bőven volt ideje. A dzsip hátsó részében volt egy fél gallon üzemanyag éppen az ilyen esetekre. Lucy kiszállt a kocsiból, kiszedte a kocsi hátsó részéből a benzineskannát, és levette a tanksapkát.

Aztán mást gondolt, és az ötlet, ami eszébe jutott, olyan sátáni volt, hogy meglepődött rajta.

Visszacsavarta a tanksapkát, és a kocsi elejéhez ment. Megnézte, ki van-e kapcsolva a gyújtás, aztán felemelte a motorház fedelét. Nem értett a motorhoz, de tudta, melyik az adagoló sapkája, és milyen vezetékek

vezetnek a motorhoz. Gondosan berakta a benzineskannát a kormánykerék tengelye alá, és levette róla a sapkát.

A szerszámládában talált egy csavarkulcsot. Kicsavarta az egyik gyújtógyertyát, még egyszer megnézte, ki van-e kapcsolva a gyújtás, aztán bedugta a gyertyát a benzineskanna szájába, és ragtapasszal hozzá is erősítette. Aztán becsukta a motorház fedelét.

Ha Henry ideér, egészen biztos, hogy megpróbálja elindítani a dzsipet. Bekapcsol, az indító elkezd forogni, a gyertya szikrát vet, és a fél gallon benzin felrobban.

Nem tudta biztosan, hogy mekkora kárt fog okozni a robbanás, de abban biztos lehetett, hogy használni nem fog a motornak.

Egy óra múlva bánta, hogy ilyen okos volt.

Miközben bőrig ázva, az alvó gyermek súlyával a vállán vánszorgott a sárban, már csak egyetlen vágya volt: lefeküdni és meghalni. Utólag meggondolva, a robbanó csapda sikere kétesnek és kockázatosnak látszott: a benzin nyilván meggyullad, de nem fog robbanni; ha nincs elég levegő a kanna szájában, talán meg sem gyullad. S ami a legrosszabb: Henry megsejti a csapdát, benéz a motorház fedele alá, szétszereli a „bombát”, beönti a benzint a tankba, és utána hajt.

Azon gondolkodott, hogy megáll és lepihen, de érezte, hogy ha leül, valószínűleg soha többé nem fog tudni felállni.

Már látnia kellett volna Tom házát. Eltévedni nem tévedhetett el: még ha nem ment volna is végig régebben legalább egy tucatszor ezen az úton, az egész sziget nem volt akkora, hogy el lehessen tévedni rajta.

Aztán ráismert egy bozótra, amelyben egy rókát láttak egyszer Jóval. Körülbelül egy mérföldre lehetett a juhász házától. Valószínűleg látná is a házat, ha nem esne az eső.

Áttette Jót a másik vállára, a puskát is áttette egyik kezéből a másikba, és kényszerítette magát, hogy tovább rakja egyik lábát a másik elé.

Amikor végre láthatóvá vált a ház az esőfüggönyön keresztül, sírni tudott volna a megkönnyebbüléstől. A ház közelebb volt, mint gondolta: körülbelül negyedmérföldnyire.

Hirtelen könnyebbnek érezte Jót, és jóllehet az út utolsó szakasza dombnak felfelé vezetett – az egyetlen domb volt ezen a szigeten –, úgy érezte, jóformán nem is kell hozzá idő, hogy megtegye.

– Tom! – kiáltotta, mikor a bejárati ajtó felé közeledett. – Tom, hello, Tom!

Hallotta, hogy Bob ugatni kezd. Belépett az ajtón.

– Gyorsan, Tom! – Bob izgatottan ugrált a bokája körül, és dühösen ugatott. Tom nem lehetett messze – valószínűleg a toldaléképületben volt. Lucy felment az emeletre, és lefektette Jót Tom ágyára.

A rádió adó-vevő a hálószobában volt: egy drótokból, skálákból és keresőgombokból álló, bonyolultnak látszó szerkezet. És volt ott valami, ami úgy nézett ki, mint egy morzebillentyű. Mikor Lucy kísérletképpen lenyomta, olyan hangot hallatott, hogy bip. Lucy emlékezete mélyéről hirtelen felmerült – valamelyik izgalmas ifjúsági regényből ragadt meg benne – az SOS morzejele. Ismét lenyomta a billentyűt: három rövid, három hosszú, három rövid.

Hol van Tom?

Zajt hallott, az ablakhoz rohant.

A dzsip kapaszkodott fel a dombra a ház felé.

Henry felfedezte a gyerekes bombát, és benzinnel megtöltötte a kocsi tankját.

Hol van Tom?

Kirohant a hálószobából, azzal a szándékkal, hogy a toldaléképülethez megy, és megdöngeti az ajtaját. De a lépcső tetején megtorpant. Bob a másik, az üres hálószoba nyitott ajtajában állt.

– Gyere ide, Bob – mondta Lucy. De a kutya nem mozdult, csak állt és ugatott. Lucy hozzálépett, és lehajolt, hogy felvegye.

Ekkor látta meg Tomot.

Az öreg a hátán feküdt az üres hálószoba csupasz deszkapadlóján, szeme vakon meredt a mennyezetre, sapkája felfordulva hevert a padlón a feje mögött. Ki volt gombolva a zubbonya, és egy kis vérfolt látszott alatta az ingén. A kezéhez közel egy láda whisky állt, és Lucy azon vette észre magát, hogy azt gondolja: „Nem is tudtam, hogy ilyen sokat iszik."

Megtapogatta Tom pulzusát.

Halott volt.

Gondolkozz! *Gondolkozz!*

Tegnap Henry csupa kék-zöld folttal a testén tért vissza Lucy házához, mintha verekedett volna valakivel. Akkor ölhette meg Davidet. Ma meg idejött Tom házához, mint mondta, azért, hogy „elhozza Davidet". Pedig tudta, hogy David nincs itt. Akkor miért tette meg ezt a hosszú utat?

Nyilván azért, hogy megölje Tomot.

Mi késztette rá? Miféle szenvedély hajtotta és miféle cél felé, hogy képes volt olyan állapotban kocsiba ülni, tíz mérföldet vezetni, kést döfni egy öregemberbe, aztán tíz mérföldet visszahajtani, olyan nyugodtan, összeszedetten és kiegyensúlyozottan, mintha csak levegőzni lett volna? Lucy megborzongott.

Most már egyedül önmagára van utalva.

Megfogta a kutyát a nyakörvényéi fogva, és elvonszolta gazdája holtteste mellől. Aztán ösztönösen visszafordult, és begombolta a zubbonyt a kis seb fölött, amelyet a stiletto ütött, egyetlen halálos szúrással. Aztán rázárta az ajtót a holttestre.

– A gazdád meghalt – mondta a kutyának –, de rád szükségem van.

Visszatért a másik hálószobába, és kinézett az ablakon.

A dzsip a ház elé ért, és megállt. Henry kiszállt belőle.

34.

Lucy segélykérő morzejelét fogták a korvetten.

– Uram! Kapitány úr! – kiáltotta Sparks. – Egy SOS jelzést adtak le a szigetről!

A kapitány a homlokát ráncolta.

– Semmit nem tehetünk, amíg a partra nem tudunk küldeni egy csónakot – mondta. – Egyebet nem üzentek?

– Egy árva szót sem, uram. Még az SOS jelzést sem ismételték meg.

A kapitány gondolkodott még egy kicsit, aztán megismételte:

– Semmit sem tehetünk. Mindenesetre lépjen kapcsolatba a szárazfölddel, és jelentse a dolgot. És figyeljen tovább.

– Igenis, uram.

A morzejelet az M. I.-8 egyik lehallgatóállomása is fogta egy skóciai hegy tetején. A rádiótávírász, egy fiatalember, aki azért nem szolgálhatott tovább a Királyi Légierőnél, mert megsebesült az altestén – és már csak hat hónapja volt hátra az életből –, német haditengerészeti jelzéseket próbált fogni Norvégiából, és nem érdekelte az SOS. De mikor öt perc múlva leváltották, mellékesen megemlítette a parancsnokának.

– Csak egyetlenegyszer adták le – mondta. – Valószínűleg egy halászhajóról a skót partok közelében. Lehet, hogy ebben a viharban bajba került valamelyik ócska kis bárka.

– Bízza csak rám a dolgot – mondta a parancsnoka. – Majd felhívom a Haditengerészetet. Meg az se árt, ha tájékoztatom a Whitehall! Tudja, a protokoll.

– Köszönöm, uram.

A Királyi Légoltalmi Figyelő Szolgálat állomásán meglehetős riadalom támadt. Egy megfigyelőnek elvileg persze nem SOS jelzést kellett leadnia, ha ellenséges repülőgépet látott, de tudták, hogy Tom McAvity öreg, és ugyan ki mondhatta volna meg, miféle jelzést ad le, ha izgalomba jön? Így aztán megszólaltatták a légiriadót jelző szirénákat, riasztották az összes többi állomást, Skócia egész keleti partvidékén tüzelőállásba gurították a

légoltalmi ágyúkat, és a rádiótávírász kétségbeesetten próbálta felhívni Tomot.

Német bombázók természetesen nem jöttek, és a Hadügyminisztérium megkérdezte, miért rendeltek el ilyen nagyarányú légiriadót, mikor csak néhány ázott vadliba jelent meg az égbolton.

Megmagyarázták.

A jelzést a parti őrség is vette. Reagáltak is volna rá, ha az ő hullámhosszukon jött volna, ha meg tudták volna állapítani az adó pontos helyét, és ha ez a hely ésszerű távolságon belül lett volna a parttól.

Mivel a jelzés a Figyelő Szolgálat hullámhosszán jött, sejtették, hogy az öreg Tomtól származik, és *azzal a helyzettel* kapcsolatban már úgyis megtettek mindent, amit megtehettek, bár a fene se tudta, hogy tulajdonképpen mi az a helyzet.

Amikor a hír eljutott az aberdeeni kikötőben horgonyzó kutter fedélzete alatt kártyázó matrózokhoz, Slim éppen újraosztott és azt mondta:

– Megmondom én nektek, mi történt. Az öreg Tom elcsípte a hadifoglyot, most rajta ül a fején, és várja, hogy jöjjön a hadsereg, és vigye el a nyavalyást.

– Nyasgem – mondta Smith, és ezzel a többiek is egyetértettek.

És végül fogta az SOS jelzést az U-505 is. A tengeralattjáró még több mint harminc tengeri mérföldre volt ugyan a Vihar-szigettől, de Weissman buzgón tekergette a keresőgombokat, hátha sikerül valamit fognia – titokban azt remélte, hogy esetleg Glen Miller-lemezeket sikerül kifognia a Nagy-Britanniában állomásozó amerikai haderők hullámhosszán –, és az adott pillanatban éppen a megfelelő hullámhosszon volt. Azonnal értesítette a dologról Heer korvettkapitányt, és hozzátette:

– Nem a mi emberünk hullámhosszán adták le.

Wohl őrnagy, aki most is a hajón tartózkodott, és ugyanolyan idegesítő volt, mint mindig, megállapította:

– Akkor nem jelent semmit.

Heer nem mulasztotta el az alkalmat, hogy helyesbítsen:

– *Valamit* feltétlenül jelent. Azt jelenti, hogy valószínűleg folyik majd valami akció a felszínen, ha felmerülünk.

– De nem valószínű, hogy az minket zavar.
– Csakugyan nem valószínű – ismerte el Heer.
– Akkor mégsem jelent semmit.
– Csak *valószínű,* hogy nem jelent.
Ezen vitatkoztak egész úton a szigetig.

Így történt, hogy öt percen belül nemcsak a Haditengerészet, hanem a Királyi Légoltalmi Figyelő Szolgálat, az M. I.-8 és a parti őrség is telefonált Godlimannek, és jelentette neki az SOS jelzést. És Godliman telefonált Bloggsnak.
Bloggs végül is mély álomba merült a készültségi szobában a tűz előtt. A telefon éles csöngésére felriadt, és talpra ugrott. Azt hitte, a repülőgépek készülnek felszállni.
Az egyik pilóta vette fel a kagylót, kétszer is azt mondta, hogy „Igen”, aztán átadta a kagylót Bloggsnak.
– Önt keresi bizonyos Mr. Godliman.
Bloggs beleszólt a kagylóba:
– Hello, Percy.
– Fred! A szigetről pár perccel ezelőtt SOS jelzést adott le valaki.
Bloggs megrázta a fejét, hogy kitisztuljon, mert még mindig nagyon álmos volt.
– Kicsoda?
– Nem tudjuk. Csak egyetlenegyszer adták le a jelzést, nem ismételték meg, és úgy látszik, nincsenek vételbe állva.
– Akkor most már szinte semmi kétség, hogy jó helyen keresKedünk.
– Semmi. Ott mindenki készen áll?
– Mindenki. Csak az idő nem.
– Sok szerencsét.
Bloggs letette a kagylót, és a fiatal pilótához fordult, aki még mindig a *Háború és béké*-t olvasta.
– Jó hír – közölte vele. – A gazember kétségkívül a szigeten van.
– Jó kis zrí lesz – mondta a pilóta.

35.

Henry becsapta a dzsip ajtaját, és nagyon lassan elindult a ház felé. Már megint David favágózekéjét viselte. A nadrágja csupa sár volt attól, hogy elesett. A haja ázottan tapadt a koponyájára. Kicsit sántított a jobb lábára.

Lucy visszahátrált az ablaktól, kirohant a hálószobából, és leszaladt a lépcsőn. A vadászpuska a padlón hevert a hallban, ahol elejtette. Felkapta. Váratlanul nagyon nehéznek érezte. Még soha életében nem sütött el puskát, és fogalma sem volt, hogyan ellenőrizze, vajon meg van-e töltve. Ha lett volna ideje rá, bizonyára rá tudott volna jönni. De nem volt rá ideje.

Mély lélegzetet vett, és kitárta a bejárati ajtót.

– Állj! – kiáltotta. A hangja élesebb és magasabb volt, mint amilyennek szánta, fülsértőén, hisztérikusan csengett.

Henry nyájasan mosolygott és tovább jött.

Lucy megcélozta a puskával: bal kézzel a csövét tartotta, jobb keze a závárzaton volt, ujja a ravaszon.

– Megöllek! – sikoltotta.

– Ne butáskodj, Lucy – mondta szelíden a férfi. – Hogy volnál képes megsebesíteni? Azok után, amik köztünk történtek? Hát nem szerettük egymást, legalább egy kicsit?...

Ez igaz volt. Lucy előzőleg egyszer elhitette magával, hogy nem tudna Henrybe beleszeretni, és ez igaz is volt. *Valamit* mégis érzett iránta, és ha ez nem is szerelem, valami ahhoz nagyon hasonló érzés volt.

– Már délután is mindent tudtál rólam – mondta a férfi, aki már csak harmincyardnyira volt Lucytól –, és akkor mégis mindegy volt neked, nem?

Ez is igaz volt. Lucy szemei előtt egy pillanatra megjelent önmaga, amint a férfin lovagol, és a melléhez húzza annak érzéki kezeit. Aztán hirtelen ráeszmélt, mit akar a férfi...

– Kitalálhatunk valamit, Lucy, és a történtek után is meglehetünk egymással...

... és meghúzta a ravaszt.

Fülsiketítő dörrenés hallatszott, és Lucy kezében akkorát ugrott a puska, mint egy élőlény, visszarúgó tusa felhorzsolta a csípőjét. Majdnem elejtette ijedtében. Sohasem gondolta volna, hogy ilyen érzés lehet elsütni egy puskát. Egy pillanatra teljesen megsiketült.

A golyó magasan Henry feje fölött süvített el, de a férfi behúzta azért a nyakát, megfordult, és cikcakkban visszaszaladt a dzsiphez. Lucy kísértést érzett, hogy még egyszer elsüsse a puskát, de még idejében meggondolta magát, mivel rájött, ha a férfi tudja, hogy mindkét cső üres, semmi sem akadályozhatja meg abban, hogy megforduljon és visszajöjjön.

A férfi felrántotta a dzsip ajtaját, beleugrott, és elindult lefelé a dombról.

Lucy tudta, hogy vissza fog jönni.

Hirtelen boldog, sőt szinte jókedvű lett. Az első menetet ő nyerte meg: gyenge nő létére elkergette a férfit!

Csakhogy a férfi vissza fog jönni.

Akkor is: ő van előnyösebb helyzetben. Fedél van a feje felett, és nála van a puska. És van ideje felkészülni.

Felkészülni. Igen, fel kell készülnie, hogy kellőképpen fogadja Henryt, ha visszajön. Legközelebb nyilván ravaszabbul fog próbálkozni. Egészen biztos, hogy megpróbálja majd lopva közelíteni meg őt.

Remélte, hogy a férfi megvárja, amíg besötétedik, mert ez azt jelentette, hogy ő addig időt nyer a felkészülésre.

Először is: újra kell tölteni a puskát.

Bement a konyhába. Tom mindent a konyhában tartott – élelmet, szenet, szerszámokat, ruhaneműt –, és volt egy olyan puskája is, mint Davidnek. Lucy tudta, hogy a két fegyver egyforma, mert David alaposan megvizsgálta Tomét, aztán hozatott egy ugyanolyat. A két férfi élvezettel folytatott eszmecseréket a lőfegyverekről.

Megkereste Tom puskáját és a lőszeresládát. A két puskát és ládát a konyhaasztalra tette.

Meg volt győződve róla, hogy minden gép egyszerű: a nőket nem a butaság, hanem a félelem készteti arra, hogy ügyetlenkedjenek, ha valamilyen gépezettel találják szembe magukat.

Addig babrált David puskájával – eltartva magától a csövét –, amíg a závár ki nem nyílt. Aztán kispekulálta, mit csinált, hogy kinyíljon, és gyakorlásképpen még néhányszor kinyitotta.

Hihetetlenül egyszerű volt a dolog.

Megtöltötte mind a két puskát. Aztán – mivel biztos akart lenni, hogy mindent jól csinált – megcélozta Tom puskájával a konyha falát, és meghúzta a ravaszt.

Záporozott a malter, Bob ugatott, Lucynak meg ismét felhorzsolódott a csípője, és meg is siketült egy időre. Viszont jól fel volt fegyverezve.

Csak azt nem szabad elfelejtenie, hogy nem hirtelen kell meghúzni a ravaszt, nehogy a puska elmozduljon és célt tévesszen. A férfiak valószínűleg a katonaságnál tanulják meg az ilyesmit.

Mi legyen a következő lépése? Meg kell nehezítenie a házba való bejutást.

Zár persze egyik ajtón sem volt: ha a szigeten betörtek volna valamelyik házba, a tulajdonosa tudta volna, hogy a betörő a másik házban lakik. Lucy kotorászni kezdett Tom szerszámosládájában, és talált is egy fényes, éles fejszét. Felállt a lépcsőre, és nekiállt darabokra vagdalni a korlátot.

A nehéz munkától megfájdult a karja, de öt perc múlva volt hat darab nem túl hosszú, de erős, masszív tölgyfa léce. Keresett egy kalapácsot meg egy csomó szeget, és a tölgyfa léceket keresztben az első meg a hátsó ajtóra szögezte. Mind a két ajtóra három lécet szögezett, és négy szöget vert mindegyik lécbe. Mire valamennyivel elkészült, gyötrelmesen fájt a csuklója, és a kalapácsot ólomnehéznek érezte. Pedig még mindig nem végzett.

Keresett még egy maroknyi fényes, négy hüvelyk hosszú szöget, körbejárta az egész házat, és minden ablakot beszögezett. Közben rájött – és az volt az érzése, hogy ez felfedezés –, miért tartják a férfiak mindig a szájukban a szöget. Mert munka közben mind a két kezükre szükségük van, a zsebükbe meg nem tehetik a szögeket, mert felsértik velük a bőrüket.

Mire az ablakokkal is végzett, besötétedett. Nem gyújtott villanyt.

A férfi persze még így is bejuthat a házba, de nem juthat be zaj nélkül. Kénytelen lesz betörni valamit, és ezzel elárulja magát, Lucy meg felkészülve várhatja a puskákkal.

Mind a két puskát magával cipelve felment az emeletre, hogy megnézze Jót. A gyerek még mindig aludt Tom ágyán, a pokrócba burkolva. Lucy gyufát gyújtott, hogy egy pillantást vessen az arcára. Az altató alaposan leverte ugyan a lábáról, de az arcszíne nem volt egészségtelen, a hőmérséklete normálisnak látszott, és könnyen lélegzett. – Csak aludj így tovább, kisfiam – suttogta Lucy. A hirtelen gyöngédségroham után még hevesebb gyűlöletet érzett Henry iránt.

Egy darabig nyugtalanul járta körbe újra meg újra a házat, ki-kilesve az ablakokon a sötétbe, a kutya meg mindenhová követte. Csak az egyik puskát cipelte magával, a másikat a lépcső tetején hagyta, de a fejszét bedugta a nadrágja övébe.

Eszébe jutott a rádió, és többször is leadta az SOS jelet. Fogalma sem volt, hogy hallja-e valaki, sőt még arról sem, hogy működik-e a rádió. Mivel több morzejelet nem ismert, semmi egyebet nem tudott leadni.

Aztán eszébe jutott, hogy Tom valószínűleg nem tudta fejből a morzeábécét. Nem képzelhető el, hogy van valahol egy morzeábécés könyve? Bárcsak közölni tudná valakivel, hogy mi történik itt! Átkutatta az egész házat, több tucat gyufaszálat elhasznált, és mindig rettegés fogta el, valahányszor a földszinti ablakok közelében gyújtott meg egyet: félt, hogy Henry meglátja. De nem talált semmit.

Hát jó. Lehet, hogy Tom *mégiscsak* fejből tudta a morzeábécét.

Igen ám, de miért lett volna rá szüksége? Neki csak azt kellett közölnie a szárazfölddel, hogy ellenséges repülők közelednek, és semmi sem indokolta, hogy ezt a közlést ne bízhassa az éter hullámaira – milyen műszót is használt David? *Au clair* – azaz élőszóban.

Visszament a hálószobába, és ismét szemügyre vette a készüléket. A főszekrény mellett, szinte elrejtve – amikor az előbb csak futó pillantást vetett a készülékre, észre sem vette –, egy mikrofon hevert.

Ha tudna szólni a külvilághoz, a külvilág is tudna szólni őhozzá.

Hirtelen úgy érezte, hogy az égvilágon semmit sem kíván jobban, mint egy másik emberi lény hangját hallani: egy normális, józan, szárazföldi hangot.

Kezébe vette a mikrofont, és elkezdett kísérletezni a kapcsolókkal.

Bob halkan morgott egyet.

Lucy letette a mikrofont, és a kutya felé nyújtotta a kezét a sötétben. Mi baj, Bob?

A kutya ismét morgott egyet. Lucy érezte, hogy veszélyt jelezve hegyezi a fülét. Borzasztóan megijedt. Önbizalma – amelyet az adott neki, hogy sikeresen szállt szembe Henryvel a puskájával, megtanulta, hogyan kell puskát újratölteni, elbarikádozta az ajtókat, és beszögezte az ablakokat – az éber kutya egyetlen morgására elpárolgott.

– A földszintre – suttogta. – Csendesen.

Megfogta a kutyát a nyakörvénél fogva, és levezette a lépcsőn. A sötétben megpróbálta kitapogatni a karfát – elfelejtette, hogy felaprította, amikor elbarikádozta az ajtókat, és majdnem lebillent. De sikerült visszanyernie egyensúlyát, és kiszopta az ujjába fúródott szálkát.

A hallban a kutya tétovázott egy kicsit, aztán hangosabban kezdett morogni, és a konyha felé húzta az asszonyt. Lucy felvette a kutyát, és

befogta a pofáját, hogy elhallgattassa. Aztán átosont a küszöbön.

Az ablak felé nézett, de nem látott semmit maga előtt, csak a bársonyos feketeséget.

Hallgatózott. Az ablak recsegett: eleinte szinte alig hallhatóan, aztán egyre hangosabban. A férfi próbált bejutni a házba. Bob mély torokhangon, fenyegetően morogni kezdett, de aztán úgy látszik, megértette, miért szorítja össze Lucy hirtelen a pofáját.

Az éjszaka csendesebb lett. Lucy rájött, hogy a vihar szinte alig észrevehetően ugyan, de alábbhagy. És Henry is mintha lemondott volna a konyhaablakkal való próbálkozásról. Lucy átment a nappaliba.

Ott is felhangzott a recsegés, ahogy a korhadt fa ellenállt a nyomásnak. Henry most észrevehetően eltökéltebb volt: három tompa puffanás hallatszott, mintha az ablakkeretet ütögette volna a tenyere élével.

Lucy letette a kutyát, és felemelte a vadászpuskát. Lehet, hogy csak képzelődött, de mintha tisztán ki tudta volna venni az ablak szürke négyszögét a vigasztalhatatlan sötétségben. Elhatározta, hogy ha a férfinak sikerül kinyitnia az ablakot, azonnal tüzelni fog.

Egy sokkal keményebb ütés következett. Bob elveszítette az önuralmát, és hangosan felugatott. Lucy recsegést hallott az ablak felől.

Aztán jött a hang.

– Lucy?

Az ajkába harapott.

– Lucy?

A férfi hangja ugyanolyan volt, mint az ágyban: mély, lágy és bensőséges.

– Hallasz engem, Lucy? Ne félj. Nem akarlak bántani. Szólj hozzám, kérlek.

Lucy alig tudta leküzdeni magában a kényszert, hogy azon nyomban meghúzza mind a két ravaszt, csak hogy elhallgattassa a szörnyű hangot, és elnyomja az emlékeket, amelyeket ez a hang akarata ellenére felidézett benne.

– Lucy, drágám... – Lucy mintha fojtott zokogást hallott volna. – Lucy, a férjed megtámadott... kénytelen voltam megölni... A hazámért tettem. Ezért nem volna szabad gyűlölnöd.

Lucy ezt nem értette. Őrültségnek hangzott. Lehetséges volna, hogy a férfi őrült, csak két teljes napig sikerült eltitkolnia, akármilyen meghitt kapcsolatban voltak? Úgy látszott, hogy normálisabb, mint a legtöbb ember

– és mégis: már korábban is gyilkolt... Hacsak nem valami igazságtalanság áldozata... Egy fenét az! Lucy kezdett ellágyulni, és tudta, hogy a férfi éppen ezt akarja.

Támadt egy ötlete.

– Lucy, szólj már egy szót legalább...

A férfi hangja elhalkult, mert Lucy lábujjhegyen visszament a konyhába. Bob nyilván figyelmeztetni fogja, ha Henry nemcsak beszél, hanem valami egyebet is csinál. Kotorászni kezdett Tom szerszámosládájában, és talált is egy harapófogót. A konyhaablakhoz lépett, és az ujja hegyével kitapogatta az ablakba vert három szög fejét. Óvatosan, olyan csendesen, amilyen csendesen csak tudta, kihúzta a szögeket. Minden erejére szüksége volt hozzá.

Amikor a szögek kijöttek, visszament a nappaliba, és ismét fülelni kezdett.

–... csak ne akadályozz meg, és én hagylak.

Lucy amilyen csöndesen csak tudta, kinyitotta a konyhaablakot. Aztán ismét beosont a nappaliba, felkapta a kutyát, és visszament vele a konyhába.

–... te vagy az utolsó ember a világon, akit bántani tudnék...

Lucy megsimogatta néhányszor a kutyát, a fülébe súgta:

– Nem csinálnám ezt veled, pajtás, ha nem volna muszáj – aztán kidobta az ablakon.

Gyorsan becsukta az ablakot, keresett egy szöget, és három erős kalapácsütéssel egy másik helyen beleverte az ablakfába.

Eldobta a kalapácsot, felkapta a puskát, berohant a nappaliba, és az ablakhoz közel, szorosan a falhoz lapulva megállt.

–... csak még egy utolsó lehetőséget adj... Jaj!

Apró lábak rohanása hallatszott, aztán vérfagyasztó ugatás, amilyet Lucy juhászkutyától még sohasem hallott, dulakodás zaja, aztán egy puffanás, ahogy a nagydarab ember elvágódott. Hallotta, hogy Henry zihál, lélegzet után kapkod és morog. Aztán újra a rohamozó kutya mancsainak nesze, egy fájdalomkiáltás, egy káromkodás valami idegen nyelven és újabb ugatás. Lucy nagyon szerette volna látni, mi történik odakint.

A hangok tompábbak lettek, eltávolodtak, aztán hirtelen megszűntek. Lucy az ablak mellett a falhoz lapulva, a fülét hegyezve várt. Nagyon szeretett volna felmenni, hogy megnézze Jót, szeretett volna ismét megpróbálkozni a rádióval, szeretett volna köhögni, de moccanni sem mert.

Szörnyű, véres látomások villantak át az agyán, mikor elképzelte, mit művelhetett Bob Henryvel, és alig várta, hogy a kutya szuszogni kezdjen az ajtó előtt.

Az ablakra nézett. Aztán rájött, hogy *tényleg* az ablakot nézi: nemcsak a valamivel világosabb, szürke négyszöget látja, hanem az ablak keresztfáját is. Még éjszaka volt ugyan, de már múlóban: tudta, hogy ha kinézne, az égbolton már halovány, alig észrevehető világosság derengene, nemcsak áthatolhatatlan feketeséget látna. Minden pillanatban megvirradhat. És akkor már látni fogja a bútorokat a szobában, és Henry már nem lepheti meg többé váratlanul a sötétben...

Hirtelen üvegcsörömpölés hallatszott, néhány hüvelyknyire az arcától. Ugrott egyet. Szúró kis fájdalmat érzett az arcán, megtapogatta a helyét, és rájött, hogy megsebezte egy nekirepült üvegszilánk. Felemelte a vadászpuskát, és várta, hogy Henry bemásszon az ablakon. De nem történt semmi. Csak egy-két perc múlva kezdett tűnődni, hogy vajon mi törhette be az ablakot.

Kémlelve lenézett a padlóra. Valami nagy, sötét tömeg hevert az üvegcserepek között. Rájött, hogy jobban ki tudja venni, mi az, ha oldalról nézi, nem felülről. Amikor így nézte meg, sikerült kivennie az ismerős alakot: a kutya volt az.

Behunyta a szemét, és elfordította a fejét. Teljességgel képtelen volt bármit is érezni a hűséges kutya halála miatt. A szíve érzéketlenné vált az előzőleg átélt veszedelmektől és az előző két gyilkosságtól. Először David halt meg, aztán Tom, aztán következett az egész éjszaka tartó ostrom és a vég nélküli, szörnyű feszültség... Csak azt érezte, hogy éhes. Tegnap egész nap olyan ideges volt, hogy nem tudott enni, vagyis harminchat órája, hogy utoljára evett. Most, akármennyire nem illett a helyzethez és akármilyen nevetséges volt, azon vette észre magát, hogy egy sajtos szendvicsre vágyik. Valami más kezdett bejönni az ablakon.

Először csak a szeme sarkából vette észre, aztán a fejét is arra fordította, hogy alaposabban megnézze, mi az.

Henry keze volt.

Szinte megigézve bámult rá: a hosszú ujjú kéz, amelyen nincsenek gyűrűk, és fehér a rátapadt mocsok alatt; amelyen ápoltak a körmök, csak a mutatóujj hegye van bepólyálva. A kéz, amely meghitten simogatta őt, amely úgy játszott a testén, mint a hárfán, s amely kést döfött az öreg juhász szívébe.

A kéz letört egy üvegdarabot, aztán még egyet, hogy nagyobb legyen a lyuk az üvegtáblában. Aztán benyúlt egészen könyékig, és tapogatózni kezdett az ablakpárkányon: a reteszt kereste, hogy kiakassza.

Igyekezve, hogy tényleg semmi zajt ne üssön, Lucy kínos lassúsággal áttette a puskát a bal kezébe, aztán a jobb kezével kihúzta az övéből a fejszét, magasan a feje fölé emelte, és teljes erőből lecsapott vele Henry kezére.

A férfi valószínűleg megérezte vagy meghallotta a suhanást, vagy talán homályosan meg is látta a kísérteties mozdulatot az ablak mögött, mert a kéz egy másodperc töredékével előbb elmozdult, mielőtt a fejsze lesújtott.

A fejsze tompa puffanással vágódott az ablakpárkány fájába, és benne is ragadt. Lucy egy pillanat töredékéig azt hitte, hogy célt tévesztett, de aztán fájdalmas, veszteséget jelző sikoly hangzott fel odakint, és Lucy észrevette, hogy a fejsze mellett két levágott ujj hever a festett ablakpárkányon. Akárcsak két hernyó.

Futva távolodó lábak dobogása hangzott fel.

Lucy hányni kezdett.

Aztán végleg erőt vett rajta a kimerültség, és rögtön a kimerültség nyomában, szinte rohamszerűen, az önmagán való sajnálkozás. Igazán éppen eleget szenvedett, vagy talán nem? Van a világon épp elég rendőr meg katona, aki megküzdjön az ilyen helyzetekkel – egy közönséges háziasszonytól és anyától senki sem várhatja el, hogy a végtelenségig sakkban tartson egy gyilkost. Ki hibáztathatja, ha most feladja? Ki állíthatja őszintén magáról, hogy ő okosabban cselekedett volna, tovább kitartott volna, hogy akár csak még egy percig is bátran, elszántan és leleményesen helytállt volna?

Ő befejezte. Folytassák tovább *ők: a* külvilág, a rendőrök vagy katonák vagy akárkik, aki annak a vonalnak a másik végén ül a rádió mellett.

Kényszerítette magát, hogy levegye a tekintetét az ablakpárkányon heverő groteszk tárgyakról, és fáradtan felment a lépcsőn. A lépcső tetején felkapta a másik puskát is, és mind a kettőt magával vitte a hálószobába.

Hála az égnek, Jo még mindig aludt. Egész éjszaka jóformán alig mozdulhatott meg, nyilván halvány sejtelme sem volt a körülötte végbemenő borzalmakról. Lucy azonban valahogy mégis érezte, hogy már nem alszik olyan mélyen: az arckifejezésében meg abban, ahogy lélegzett, volt valami, amiből tudta, hogy a gyerek hamarosan felébred, és a reggelijét követeli.

Lucy most az ilyen egyszerű, hétköznapi életre vágyott: arra, hogy reggelenként felkeljen, reggelit készítsen, felöltöztesse Jót, és elvégezze az efféle egyszerű, unalmas, de biztonságos háztartási és ház körüli teendőket, mint a mosás, takarítás, teafőzés és a fűnyírás a kertben. Szinte hihetetlennek érezte, hogy olyan elégedetlen volt David szeretetlenségével, a hosszú, unalmas estékkel, az örökké kietlen tájjal, a gyeppel, hangával és esővel.

Az az élet soha többé nem fog visszatérni.

Amikor még így élt, izgalomra vágyott, városokra, zenére, emberekre, eszmékre. Most már nem vágyott semmi ilyesmire, és nem is tudta megérteni, hogyan vágyhatott valaha is rájuk. Most úgy érezte, hogy a békesség a legtöbb, amit egy ember kívánhat magának.

Leült a rádió elé, és tanulmányozni kezdte a kapcsolóit meg a skálát. Még ezt az egyetlen dolgot megkísérli, aztán nyugton marad. Iszonyú erőfeszítéssel kényszerítette magát, hogy még egy kicsit próbáljon meg értelmesen gondolkozni. Olyan *nagyon sok* kombinációja végül is nem lehet a kapcsolóknak meg a skálának. Talált egy gombot, amelyet kétféleképpen lehetett beállítani, csavart egyet rajta, és megütögette a morzebillentyűt. Nem történt semmi. Ez talán azt jelenti, hogy most a mikrofon van bekapcsolva.

Magához húzta és beleszólt:

– Hello, hello, van ott valaki? Hello?

Az egyik kapcsoló fölött az állt, hogy *Adás,* alatta meg az, hogy *Vétel.* A kapcsoló az *Adás*-ra volt állítva. Ha azt akarja, hogy a külvilág válaszoljon neki, nyilván a *Vétel*-re kell állítania a kapcsolót.

Újra beleszólt a mikrofonba:

– Hello, hall valaki? – és vételre állította a kapcsolót.

Semmi.

Aztán:

– Jelentkezzék, Vihar-sziget! Hangosan és tisztán halljuk.

Egy férfihang volt. Fiatalos, erős, értelmes, magabiztos, megnyugtató, élénk, *normális* férfihang.

– Jelentkezzék, Vihar-sziget. Egész éjszaka próbáltuk hívni... Hol a fenében volt?

Lucy adásra kapcsolt, megpróbált beszélni, de csak a sírás tört ki belőle.

36.

Percival Godlimannek fájt a feje a túl sok cigarettától és túl kevés alvástól. Egy kis whiskyt ivott, hogy átsegítse a hosszú, gyötrelmes éjszakán az irodájában, és ez bizony hiba volt. Minden nyomasztotta: az időjárás, az irodája, a munkája, a háború. Amióta kémelhárító lett, most először kapta magát azon, hogy visszavágyik a poros könyvtárakba, a középkori latinsággal írt, szinte olvashatatlan kéziratokhoz.

Terry ezredes lépett be az irodába, két csésze teát hozott egy tálcán.

– Úgy látszik, itt ma éjszaka senki sem alszik - mondta jókedvűen. Leült. – Kérsz kétszersültet? – tartott Godliman elé egy tányért. – Tengerész-kétszersült.

Godliman kétszersültet nem kért, de a teát megitta. Átmenetileg feldobódott tőle.

– Pár perccel ezelőtt hívott fel a Nagy Ember, aki olyan vastag szivart szív – mondta Terry. – Egész éjszaka virrasztott, akárcsak mi.

– El sem tudom képzelni, miért – jegyezte meg fanyarul Godliman.

– Nyugtalan.

Megcsörrent a telefon.

– Itt Godliman.

– Az aberdeeni Királyi Légoltalmi Figyelő Szolgálat szeretne beszélni önnel, uram.

– Kapcsolja.

Rögtön jelentkezett is egy másik hang, egy fiatalemberé:

– Itt az aberdeeni Királyi Légoltalmi Figyelő Szolgálat, uram.

– Tessék.

– Mr. Godliman van a telefonnál?

– *Igen!* - Jóságos isten, be ráérnek ezek a katonafélék!

– Végre sikerült kapcsolatot teremtenünk a Vihar-szigettel, uram.

– Hála istennek!

– De nem a rendes megfigyelőnkkel, hanem egy nővel.

– És mit mondott a nő?

– Eddig még semmit, uram.

– Hogy érti azt, hogy *semmit?* – Godliman alig tudta leküzdeni a mérgét és a türelmetlenségét.

– A nő csak... csak sír, uram.

– Ó! – Godliman tétovázott. – Össze tudna kapcsolni vele?

– Igen, uram. Maradjon a vonalban. – Egy kis szünet következett, a búgást több kattanás szakította meg. Aztán Godliman meghallotta a nő sírását.

Beleszólt a kagylóba:

– Hello, hall engem?

A sírás folytatódott.

A fiatalember hangja szólalt meg ismét a vonalban.

– A hölgy nem hallhatja önt, uram, amíg vételre nem kapcsolja a készülékét, és – ó, már át is kapcsolta. Beszéljen, uram!

Godliman beszélt:

– Hello, hölgyem! Ha befejeztem a beszédet, azt fogom mondani, hogy „vége”, akkor maga kapcsoljon át adásra, beszéljen, és ha maga is befejezte, *maga* is mondja azt, hogy „vége”. Értette? *Vége!*

A női hang megszólalt:

– Ó, hála istennek, hogy valaki normálisan beszél. Igen, értettem. Vége.

– Akkor most – mondta kedvesen Godliman – mesélje el nekem, mi történt, illetve mi történik ott. Vége.

– Két... nem, három nappal ezelőtt hajótörést szenvedett a szigeten egy férfi. Azt hiszem, ő a londoni stilettos gyilkos. Megölte a férjemet meg a juhászunkat, és most itt van a ház előtt, velem meg itt van a kisfiam... Beszögeztem az ablakot, rálőttem a férfira egy vadászpuskával, eltorlaszoltam az ajtókat, és ráuszítottam a férfira a kutyát, de a kutyát is megölte, és amikor megpróbált behatolni az ablakon, rácsaptam a fejszével, de *már nem bírom tovább, könyörgök, jöjjenek és mentsenek meg*... Vége.

Godliman befogta a tenyerével a kagylót. Falfehér volt az arca.

– Ó, szegény asszony – suttogta. De mikor újra megszólalt, határozott volt a hangja. – Még egy kicsit *feltétlenül* ki kell tartania – kezdte. – Már útban van magához egy csomó tengerész, a parti őrség, a rendőrség meg egyéb alakulat, de nem tudnak partra szállni, amíg véget nem ér a vihar. És van valami, amit nagyon szeretnék, ha megtenne, és nem mondhatom meg, hogy *miért* kell megtennie, mert illetéktelenek is hallhatnak bennünket, csak annyit mondhatok, hogy a dolog *nagyon fontos.* Tisztán hallja, amit mondok? Vége.

– Igen, folytassa csak. Vége.

– Feltétlenül *pusztítsa el a rádiót!* Vége.

– Jaj, ne, az isten szerelmére... Muszáj?

– Igen – mondta Godliman, csak aztán jött rá, hogy a nő még nem kapcsolt át vételre.

– Nem tudom... képtelen vagyok rá... – Aztán már csak egy sikoly hallatszott.

Godliman kiabálni kezdett:

– Halló, Aberdeen! Mi történik ott?

A fiatalember rögtön jelentkezett. – A készülék a szigeten még mindig adásra van kapcsolva, uram, de a nő nem beszél. Nem hallunk semmit.

– A nő sikoltott!

– Igen, azt hallottuk.

– A szentségit! – Godliman gondolkozott egy pillanatig. – Milyen az idő maguknál?

– Esik, uram. – A fiatalember hangja zavart volt.

– Nem társalogni akarok, fiatalember! – csattant fel Godliman. – Mutatkozik valami jele, hogy alábbhagy a vihar?

– Az utóbbi néhány percben csendesedett egy kicsit, uram.

– Akkor jó. Azonnal kapcsoljon vissza, ha a nő ismét adni kezd.

– Igen, uram.

Godliman odaszólt Terrynek:

– Csak az isten tudja, mi mindenen megy keresztül ott az a nő. – Ütögetni kezdte a készülék jelfogóját.

Az ezredes keresztbe vetette a lábát.

– Csak sikerüljön neki összetörni azt a rádiót, aztán már...

– Aztán már az se érdekel bennünket, ha a Tű megöli?

– Te mondád.

Godliman beleszólt a kagylóba.

– Kapcsolja Bloggsot Rosythban.

Bloggs felriadt álmából, és fülelni kezdett. Odakint már hajnalodott. A többiek is füleltek a készültségi szobában. Nem hallottak semmit. Ez volt az, amire füleltek: a csend.

Az eső már nem dobolt a bádogtetőn.

Bloggs az ablakhoz lépett. Az égbolt szürke volt, de keleten már volt a láthatáron egy fehér csík. A szél hirtelen elállt, és az eső is már csak szemerkélt.

A pilóták szedelőzködni kezdtek: belebújtak a zubbonyba, feltették a sisakot, befűzték a bakancsukat, és rágyújtottak egy utolsó cigarettára.

Kürtszó hallatszott, aztán egy, az egész repülőteret betöltő hang:

– Felszállásra felkészülni! Felszállásra felkészülni!

Megcsörrent a telefon. A pilóták ügyet sem vetettek rá, egymás után rohantak ki az ajtón. Bloggs vette fel a kagylót.

– Tessék?

– Itt Percy, Fred. Sikerült kapcsolatot teremtenünk a szigettel. Die Nadel a két férfit megölte. A nő pillanatnyilag még tartja magát, de már nem sokáig bírja.

– Az eső már elállt – mondta Bloggs. – Most készülünk felszállni.

– Siessenek, Fred. Ég áldja!

Bloggs lecsapta a kagylót, és körülnézett, hol a pilótája. Charles Calder elaludt a *Háború és békén.* Bloggs erélyesen megrázta:

– Ébresztő, maga álomszuszék! Ébresztő!

Calder kinyitotta a szemét.

Bloggs meg tudta volna ütni.

– Gyerünk már, ébredjen, indulunk, vége a viharnak!

A pilóta talpra ugrott.

– Szép kis zrí lesz – mondta.

Kirohant az ajtón, Bloggs meg utána.

A mentőcsónak akkorát csattant a vízen, mint egy pisztolylövés, szélesen, V-alakban csaptak fel mögötte a hullámok. A tenger korántsem volt még nyugodt, de itt, az aránylag védett öbölben egy erős csónak, tapasztalt tengerészek kezében, nem volt veszélyben.

A kapitány megszólalt:

– Első tiszt, indulás!

Az első tiszt a korlátnál állt három matrózzal. A pisztoly vízhatlan pisztolytáskában volt az oldalán.

– Rajta, fiúk! – kiáltotta.

A négy ember lemászott a kötéllétrán a csónakba. Az első tiszt a csónak farában ült, a három matróz meg megmarkolta az evezőket, és evezni kezdett.

A kapitány figyelte néhány pillanatig, hogyan haladnak egyenes vonalban a stég felé, aztán visszatért a hajóhídra, és kiadta az utasítást, hogy

a korvett cirkáljon tovább a sziget körül.

Az éles csengőszó félbeszakította a kutteren a kártyapartit. Síim megszólalt:

– Már azt hittem, történt valami. Már nem hintáztunk annyira föl-alá. Valósággal mozdulatlanok voltunk. Egészen tengeribeteg lettem tőle.

Senki sem figyelt rá: mindenki rohant a szolgálati helyére, némelyikük már rohanás közben magára húzta a mentőzubbonyt.

A motorok felbőgtek, a hajó gyengén, de érzékelhetően remegni kezdett.

A fedélzetre érve Smith megállt a hajó orrában, élvezte a friss levegőt meg az arcán a permetet, miután egy egész napot meg egy éjszakát töltött a fedélzet alatt.

Mikor a kutter kifutott a kikötőből, Slim is csatlakozott Smith-hez.

– Hát végre megyünk – mondta Sílm.

– Tudtam, hogy az a nyavalyás csengőképpen akkor fog megszólalni – mondta Smith. – Tudod miből?

– Miből?

– Tudod, mi volt a kezemben? Egy ász meg egy király!

– Kézből nyertél volna – mondta Slim. – Én bezzeg sose.

Werner Heer korvettkapitány megnézte az óráját.

– Még harminc perc – mondta.

Wohl őrnagy közömbösen bólintott.

– Milyen az idő? – kérdezte.

– A viharnak vége – mondta kelletlenül Heer. Ezt az információt nyilván szívesebben megtartotta volna magának.

– Akkor fölmerülhetünk.

– Ha az emberünk a szigeten volna, jelezné nekünk.

– A háborút nem feltevésekkel nyerik meg, kapitány – mondta Wohl. – Határozottan javaslom, hogy merüljünk föl.

Miközben a tengeralattjáró a dokkban volt, dühös vita folyt Heer és Wohl felettese között, és Wohl felettese győzött. A tengeralattjáró kapitánya Heer maradt ugyan, de félreérthetetlenül közölték vele, hogy legközelebb átkozottul jó oknak kell lenni, amit felhoz mentségül, ha nem veszi tudomásul Wohl őrnagy valamelyik határozott javaslatát.

– Pontosan hat órakor fölmerülünk – mondta Heer.

Wohl ismét bólintott, és elfordította a tekintetét.

37.

Üvegcsörömpölés hallatszott, aztán mintha gyújtóbomba robbant volna:

Bumm... m... m...

Lucy elejtette a mikrofont. A földszinten történt valami. Felkapta az egyik puskát, és lerohant. A nappaliban tűz volt. A tűz központja egy összetört üveg volt a padlón, Henry valami bombafélét csinált a dzsipből kiszívott benzinnel. A lángok mohón terjeszkedtek Tom kopott szőnyegén, s már a megviselt háromrészes garnitúra kárpitját nyaldosták. Egy tollal kitömött díványpárna meggyulladt, és a láng a mennyezet felé csapott.

Lucy felkapta a párnát, és kidobta a betört ablakon. Megperzselődött a keze. Letépte magáról a kabátot, rádobta a szőnyegre, és rá is taposott. Aztán ismét felkapta a kabátot, és a virágmintás paplanra borította. Már-már győzedelmeskedett...

Ismét üvegcsörömpölés hallatszott.

Ezúttal az emeletről.

Lucy felsikoltott:

– Jo!

Ledobta a kabátot, felrohant a lépcsőn, be az elülső hálószobába.

Henry ott ült az ágy szélén, Jo meg az ölében. A gyerek ébren volt, a hüvelykujját szopogatta, és olyan csodálkozó arcot vágott, mint reggelenként mindig. Henry a gyerek kócos haját simogatta.

Megszólalt:

– Dobd a puskát ide az ágyra, Lucy.

Lucy válla legyőzötten megroskadt, és megtette, amit a férfi parancsolt.

– Felmásztál a falon, és bemásztál az ablakon – mondta teljesen értelmetlenül.

Henry letette Jót az öléből.

– Eredj a mamádhoz.

Jo az anyjához rohant. Lucy felkapta.

Henry fogta mind a két puskát, és a rádióhoz lépett. Jobb kezét a bal hóna alatt tartotta, nagy, vörös vérfolt éktelenkedett a zekéjén. Leült.

– Megsebesítettél – mondta. Aztán a rádióval kezdett babrálni.

A készülék váratlanul megszólalt:

– Jelentkezzék, Vihar-sziget.

Henry felvette a mikrofont.

– Halló?

– Egy pillanat.

Egy kis szünet után egy másik hang jelentkezett, Lucy ráismert. Annak a londoni férfinak a hangja volt, aki azt mondta neki, hogy pusztítsa el a rádiót. Bizonyára nagy csalódást okozott neki. A férfihang azt mondta:

– Hello, itt ismét Godliman beszél. Hall engem? Vége.

Henry válaszolt.

– Igen, professzor, tisztán hallom. Látott mostanában is szép székesegyházakat?

– Csak nem...

– De igen. – Henry elmosolyodott. – Hogy van? – Aztán hirtelen eltűnt az arcáról a mosoly, mint az iskolás gyerekekéről, mikor véget ér a tízperc, és a hullámhosszkeresőt kezdte csavargatni.

Lucy sarkon fordult, és elhagyta a szobát. A játszmának vége, és ő lett a vesztes. Fásultan lement a lépcsőn, be a konyhába. Nem maradt más hátra, mint hogy leül, és megvárja Henryt: jöjjön és ölje meg. Elszaladni nem tudott: nem volt hozzá ereje, és ezt nyilván a férfi is tudta.

Kinézett az ablakon. A vihar véget ért. Az üvöltő orkán kényszeredett szellővé csendesedett, az eső teljesen elállt, keleten az ég alja világos volt a hamarosan felkelő naptól. A tenger...

Összeráncolta a homlokát, és még egyszer odanézett.

Igen, *valóban* egy tengeralattjárót lát.

Pusztítsa el a rádiót, mondta a professzor.

Az este Henry valamilyen idegen nyelven káromkodott.

Előzőleg meg azt mondta: – *A hazámért tettem.*

És amikor félrebeszélt, ezt: – *Calais-nál egy fantomhadseregre várnak.*

Pusztítsa el a rádiót.

Miért visz magával valaki fényképnegatívokat egy halászkirándulásra? Lucy mindvégig tudta, hogy a férfi nem őrült. A tengeralattjáró német U-hajó, Henry hivatásos ügynök, és éppen ezekben a pillanatokban próbál rádió-összeköttetést teremteni a tengeralattjáróval.

Pusztítsa el a rádiót.

Tudta, mit kell tennie. Most már mindent értett, úgy érezte, nincs joga feladni. Mert nem csupán az ő élete forog kockán. Ezt az utolsó dolgot még meg kell tennie, David meg a többi fiatalember miatt, aki elesett a háborúban.

Tudta, mit kell tennie. Nem félt a fájdalomtól. Tudta, hogy a dolog *nagyon* fájdalmas lesz, lehet, hogy bele is hal, de hát ő már tapasztalta, milyen fájdalommal jár a gyerekszülés, és annál fájdalmasabb ez sem lehet.

Tudta, mit kell tennie. Szívesen átvitte volna Jót valamelyik másik helyiségbe, ahonnan a gyerek nem láthatja, mi történik, de erre már nem volt ideje, mert Henry bármely pillanatban megtalálhatja a tengeralattjáró hullámhosszát, és aztán lehet, hogy már késő lesz.

Tudta, mit kell tennie. El kell pusztítania a rádiót. Csakhogy a rádió az emeleten van, ott van Henry is, és nála van mind a két puska. Biztos, hogy megölné őt.

Tudta, mit kell tennie.

A konyha közepére állította Tom egyik székét, felmászott rá, felnyúlt, és kicsavarta a villanykörtét.

Leszállt a székről, az ajtóhoz lépett, és felkapcsolta a villanyt.

– Kicseréled a körtét? – kérdezte Jo.

Lucy ismét felmászott a székre, habozott egy pillanatig, aztán bedugta három ujját az áram alatt lévő foglalatba.

Csattanás hallatszott, egy pillanatra iszonyú fájdalmat érzett, aztán elvesztette az eszméletét.

Faber hallotta a csattanást. Már megtalálta a készüléken a megfelelő hullámsávot, adásra állította a kapcsolót, és kezébe vette a mikrofont. Éppen bele akart szólni, amikor felhangzott a csattanás. Rögtön utána elsötétedett a készüléken a skála.

Faber arcát elöntötte a méreg. Az asszony rövidzárlatot csinált, tönkretette az egész ház villanyhálózatát. Faber nem hitte volna róla, hogy ilyen leleményes.

Már régen meg kellett volna ölnie az asszonyt. Mi a fene történt vele? Még sohasem habozott, ha ölnie kellett, soha, de soha – amíg ezzel az asszonnyal nem találkozott.

Felkapta az egyik puskát, és lement a földszintre.

A gyerek sírt. Lucy a konyhaajtóban feküdt eszméletlenül. Faber észrevette az üres foglalatot és alatta a széket. Elképedve ráncolta össze a homlokát.

Az asszony a *kezével* csinált rövidzárlatot.

– Mindenható atyaúristen! – szólalt meg önkéntelenül Faber.

Lucy kinyitotta a szemét. Fájt az egész teste.

Henry ott állt fölötte, kezében a puskával. Megkérdezte:

– Miért a kezeddel csináltad? Miért nem egy csavarhúzóval?

Lucy válaszolt:

– Nem tudtam, hogy egy csavarhúzóval is meg lehet csinálni.

A férfi hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– Te aztán valóban bámulatos nő vagy. – Felemelte a puskát, megcélozta vele Lucyt, aztán ismét leengedte. – Egyen meg a fene!

Tekintete az ablakra tévedt, és meghökkent.

– Megláttad – mondta.

Lucy bólintott.

A férfi feszülten állt egy pillanatig, aztán a kijárati ajtóhoz lépett. Mikor rájött, hogy be van szögezve, a puska tusával betörte az ablakot, és kimászott rajta.

Lucy feltápászkodott, Jo hevesen átölelte a térdét. Az asszony nem érzett elég erőt magában, hogy felvegye a gyereket. Az ablakhoz támolygott, és kinézett.

Henry a sziklaszirt felé rohant. A tengeralattjáró még mindig ott állt, körülbelül fél mérföldre a parttól. Henry elérte a sziklaszirt peremét, és átmászott rajta. Nyilván úszva akart a tengeralattjáróhoz jutni.

Lucy tudta, hogy meg kell akadályoznia.

Jóságos isten, imádkozott, *elég volt!*

De azért kimászott az ablakon, nem törődött vele, hogy a fia sír, és Henry után szaladt.

Amikor elérte a sziklaszirt peremét, hasra feküdt és lenézett. A férfi körülbelül félúton volt közte és a tenger között. Felnézett, meglátta Lucyt, egy pillanatra mozdulatlanná dermedt, aztán gyorsabban kezdett mászni. Ijesztően gyorsan.

Lucy első gondolata az volt, hogy lemászik utána. De aztán mit csinál? Még ha utoléri is, megállítani nem tudja.

Megmozdult alatta a talaj. Csak egy kicsit ugyan, de Lucy azért hátrább kúszott, mert félt, hogy a szikladarab leválik, és ő lezuhan a mélységbe.

Ez adta neki az ötletet.

Mind a két öklével püfölni kezdte a sziklás talajt. Mintha egy kicsit még jobban megmozdult volna, és csakugyan keletkezett rajta egy repedés. Egyik kezével megmarkolta a sziklaszirt peremét, a másikat belenyomta a

repedésbe. A következő pillanatban egy görögdinnye nagyságú mészkődarab volt a kezében.

Átnézett a sziklaszirt pereme fölött, és meglátta Henryt.

Gondosan célzott, és rádobta a követ.

A kő mintha nagyon lassan zuhant volna lefelé. A férfi észrevette, és gyorsan eltakarta a jobb karjával a fejét. Úgy látszott, hogy nem találta el a kő.

Két hüvelykkel a férfi feje mellett süvített el, és a bal vállán találta. És a férfi csak a bal kezével kapaszkodott. A vállára kapott ütés következtében elernyedt a fogása. Egy pillanatig bizonytalanul egyensúlyozott, megsebzett jobb kezével kétségbeesetten próbált kapaszkodni valamiben. Aztán mintha kihajolt volna, el a sziklától, s két karral csapkodott maga körül, míg a lába le nem csúszott a keskeny párkányról. Egy pillanatig mintha a levegőben lebegett volna, és végül zuhanni kezdett, mint egy kődarab, az alatta levő sziklák felé.

Nem sikoltott.

Az egyik lapos szikla kinyúlt a víz felszíne fölé, arra zuhant rá. Teste akkorát csattant a sziklán, hogy borzasztó volt hallani. A hátán feküdt, szétvetett karokkal, mint egy elhajított játék baba, a feje lehetetlen szögben nyaklott félre.

És valami ocsmányság szivárgott belőle a kőlapra. Lucy elfordította a fejét.

Megölte Henryt.

Aztán szinte egyszerre történt minden.

Motorzúgás hallatszott az égbolt felöl, a felhők közül kibukkant három repülőgép, szárnyain a RAF köreivel, és alacsonyan lebukott a tengeralattjáró fölé. Valamennyi géppuskájuk tüzelt.

Az emelkedőn négy matróz ügetett a ház felé, az egyik közben hangosan vezényelt:

– Bal-jobb, bal-jobb, bal-jobb!

Egy negyedik repülőgép meg leszállt a tengerre, kibújt belőle egy dingi, és a benne ülő mentőzubbonyos férfi gyorsan evezni kezdett a sziklaszirt felé.

A földnyelv mögül előbukkant egy kis hajó, és agresszíven pöfögve a tengeralattjáró felé tartott.

A tengeralattjáró alámerült.

A dingi a sziklaszirt lábánál beleütközött a sziklafalba, a férfi kiugrott belőle, és szemügyre vette Henry holttestét.

Megjelent még egy hajó. Lucy ráismert: a parti őrség egyik kuttere volt.

A ház felől odajött hozzá az egyik matróz, és megkérdezte:

– Nem történt baja, drága asszonyom? A házban csak egy kislány van, és a mamája után sír.

– Az a gyerek fiú – mondta Lucy. – Le kellene vágnom a haját. – És minden ok nélkül elmosolyodott.

A dingit Bloggs kormányozta a sziklaszirt lábánál heverő test felé. Amikor a csónak nekiütközött a sziklafalnak, kiugrott belőle, és felkapaszkodott a lapos sziklára.

A sziklán Die Nadel feküdt. A Tű.

Ott feküdt, és halott volt. A koponyája úgy tört szét, mint egy üvegpohár, amikor nekicsapódott a sziklának. Bloggs közelebbről is megnézte, és észrevette, hogy Die Nadel már a zuhanás előtt is sérült volt: a jobb kezéről hiányzott két ujj, és valami történt a bokájával is.

Bloggs gyorsan átkutatta a holttestet. A stiletto csakugyan ott volt, ahol sejtette: a Tű bal alsókarjára szíjazott tokban. A drágának látszó, vérfoltos zeke belső zsebében Bloggs talált egy irattárcát, benne iratokkal, némi pénzt meg egy 35 mm-es filmtekercset tartalmazó kis kazettát. A tekercsen harminc fénykép negatívja volt. Az erősödő világosság felé tartotta a filmszalagot: azoknak a fényképeknek a negatívjait látta rajta, amelyeket Faber a dupla borítékban a portugál követségre küldött.

A matrózok a sziklaszirt tetejéről ledobtak egy kötelet. Bloggs betette Faber holmiját a saját zsebébe, aztán a hulla derekára kötötte a kötelet. A hullát felhúzták, aztán megint leeresztették a kötelet Bloggsért.

Amikor ő is fent volt a tetőn, az egyik matróz megjegyezte:

– A pasas agyvelejét a sziklán felejtette, de annyi baj legyen.

Az első tiszt bemutatkozott, aztán felment a domb tetején álló kis házhoz.

– Nem nyúltunk semmihez – jelentette a rangidős matróz –, nehogy tönkretegyünk valamilyen bizonyítékot.

– Nem érdekes – nyugtatta meg Bloggs. – Nem lesz semmiféle eljárás.

A házba a betört konyhaablakon keresztül kellett behatolniuk. Az asszony leült az asztal mellé, a gyerekkel az ölében. Bloggs rámosolygott.

Szólni nem tudott, mert nem jutott eszébe semmi.

Gyorsan körülnézett a kis házban. Olyan volt, mint egy csatatér. Látta a beszögezett ablakokat, az elbarikádozott ajtókat, a tűz nyomait, az átvágott torkú kutyát, a felaprított lépcsőkorlátot, meg az ablakpárkányba ékelődött fejszét és mellette a két levágott ujjat.

Micsoda nő ez? – gondolta.

Munkába állította a matrózokat. Az egyiket megbízta, hogy takarítsa ki a házat, és tegye szabaddá az ajtókat meg az ablakokat, a másikat, hogy javítsa meg a kiégett biztosítékot, és ellenőrizze az egész házban a villanyt, a harmadikat meg, hogy főzzön teát.

Leült az asszonnyal szemközt, és szemügyre vette. Hozzá nem illő, férfias ruhadarabokba volt öltözve, loncsos volt a haja, mocskos az arca. De még így is feltűnően szép volt, ovális arcában a gyönyörű, ámbraszínű szemekkel.

Bloggs rámosolygott a gyerekre, és nagyon nyájasan beszélni kezdett az asszonyhoz.

– Amit ön tett, mérhetetlenül fontos a háború szempontjából. Majd valamelyik nap elmondom, hogy mennyire az. De most két kérdést kell feltennem. Megengedi?

Az asszony nézte egy pillanatig, aztán bólintott.

– Sikerült annak a Faber nevű embernek rádió-összeköttetést teremtenie a német tengeralattjáróval?

Az asszony csak értetlenül bámult rá.

Bloggs talált egy karamellát a nadrágzsebében.

– Adhatok a fiúcskának egy szem cukrot? – kérdezte. – Éhesnek látszik.

– Köszönöm – mondta az asszony.

– Nos: felvette Faber a kapcsolatot a tengeralattjáróval?

– Henry Baker volt a neve – mondta az asszony.

– Ja... Szóval felvette?

– Nem. Rövidzárlatot csináltam.

– Okos dolog volt - mondta Bloggs. – Hogyan csinálta?

Az asszony a fejük fölött lógó üres foglalatra mutatott.

– Csavarhúzóval, ugye?

– Nem. – Az asszony halványan elmosolyodott. – Annyira okos nem voltam. Az ujjaimmal.

Bloggs elborzadva nézett rá. A gondolat, hogy valaki szándékosan... Összerázkódott. Még a gondolat is hátborzongató volt. Elhessegette

magától.

– Ez aztán igen. Mit gondol, meglátta valaki a tengeralattjáróról, hogy Faber lefelé mászik a sziklán?

Az asszony arcán látszott, hogy teljes erejéből koncentrál.

– Senki nem jött fel a fedélzetre – mondta. – A periszkópon keresztül megláthatták?

– Nem – mondta magabiztosan Bloggs. – Ez jó hír. Azt jelenti, a tengeralattjárón nem tudják, hogy kelepcébe esett és... semlegesítettük. – Gyorsan témát változtatott. – Ön annyi mindenen ment keresztül, amennyit legfeljebb azok a katonák szenvednek, akik az első vonalakban harcolnak. Átszállítjuk a szárazföldre a kisfiával együtt egy kórházba.

– Jó – mondta az asszony.

Bloggs odaszólt a rangidős matróznak:

– Van valami szállítóeszköz a ház körül?

– Igen... egy dzsip áll azon a fákkal körülvett tisztáson.

– Nagyszerű. Elvinné vele ezt a hölgyet, meg a kisfiát a stéghez? Felvehetnék őket a hajójukra.

– Természetesen.

– De bánjon ám gyöngéden velük!

– Természetesen.

Bloggs ismét az asszonyhoz fordult. Elemi erővel tört rá az iránta érzett rokonszenv és csodálat. Az asszony most törékenynek és gyámoltalannak látszott, de Bloggs már tudta, hogy éppen olyan bátor és erős, mint amilyen gyönyörű. Ösztönösen megfogta a kezét.

– Ha már egy-két napot a kórházban töltött, borzasztóan levertnek kezdi majd érezni magát. De ez csak annak a jele lesz, hogy már jobban van. Én a közelben leszek, és az orvosok majd értem üzennek. Szeretnék még egy kicsit elbeszélgetni magával. De csak akkor, ha már jobban lesz. Oké?

Az asszony végre rámosolygott. Meleg volt a mosolya.

– Maga igazán kedves – mondta.

Felállt, és a gyerekkel a karján kiment a házból.

– Kedves? – dünnyögte magában Bloggs. – Úristen, micsoda asszony!

Felment az emeletre a rádióhoz, és ráhangolt a Királyi Légoltalmi Figyelő Szolgálat hullámhosszára.

– Itt a Vihar-sziget. Vége.

– Beszéljen, Vihar-sziget.

– Kapcsolja Londont. Vége.

– Maradjon vételen. – Hosszú szünet következett, aztán egy jól ismert hang:

– Itt Godliman.

– Percy! Elcsíptük a... csempészt. Meghalt!

– Remek! Remek! – Godliman hangja diadalittasan csengett. – Sikerült felvennie a kapcsolatot a... társával?

– Majdnem biztos, hogy nem.

– Bravó! Ezt ügyesen csinálta.

– Ne nekem gratuláljon – mondta Bloggs. – Mire ideértem, várakozáson felül el volt intézve minden.

– Hát akkor ki ölte meg?

– Az asszony.

– Hát én egészen paff vagyok. Micsoda az az asszony?

Bloggs elvigyorodott.

– Egy hős, Percy.

Godliman hangosan nevetett.

– Azt hiszem, tudom, mire gondol.

38.

Hitler a panorámaablaknál állt, a hegyeket nézte. Galambszürke egyenruhája volt rajta, fáradtnak és rosszkedvűnek látszott. Az éjszaka folyamán magához rendelte az orvosát.

Puttkamer tengernagy tisztelgett és megszólalt:

– Jó reggelt, Führerem.

Hitler megfordult, és rámeredt a szárnysegédjére. Azok a mélyen ülő apró szemek mindig megtették a hatásukat: elbátortalanították Puttkamert.

– Felvette Die Nadelt a tengeralattjáró?

– Nem. Valami zűr volt a találkozó helye körül – az angol rendőrség csempészeket üldözött. Mindenesetre úgy látszik, Die Nadel nem volt ott. Néhány perccel ezelőtt küldött egy rádióüzenetet. – Puttkamer Hitler elé tartotta a papírlapot.

Hitler elvette tőle, feltette a szemüvegét, és olvasni kezdte:

> *TALÁLKOZÓTOK NEM BIZTONSÁGOS FASZOK MEGSEBESÜLTEM ÉS BAL KÉZZEL ADOK ELSŐ USA HADSEREGCSOPORT KELET-ANGLIÁBAN GYŰLT ÖSSZE PATTON PARANCSNOKSÁGA ALATT KÖVETKEZŐ ERŐKKEL HUSZONEGY GYALOGOSHADOSZTÁLY ÖT PÁNCÉLOS HADOSZTÁLY KÖRÜLBELÜL ÖTEZER REPÜLŐGÉP PLUSZ WASH-ÖBÖLBEN KELLŐ MENNYISÉGŰ CSAPATSZÁLLÍTÓ HAJÓ TÁMADÁS CALAIS-NÁL JÚNIUS TIZENÖTÖDIKÉN ÜDVÖZLÖM WILLIT*

Hitler visszaadta az üzenetet Puttkamernak, és felsóhajtott:

– Tehát mégis Calais-nál.

– Bízhatunk ebben az emberben? – kérdezte a szárnysegéd.

– Feltétlenül. – Hitler megfordult, és a szoba másik végébe ment egy székhez. Mozdulatai merevek voltak, szemmel láthatóan szenvedett. – Hűséges német. Ismerem a családját.

– De hát az ön ösztöne...

– *Ach...* Megmondtam, hogy ennek az embernek a jelentésétől teszem függővé a döntésemet, és állom is a szavamat. – Elbocsátó kézmozdulattal

hozzátette: – Közölje Rundstedttel és Rommellel, hogy nem kapják meg a páncélos hadosztályokat. És küldje be azt a nyavalyás doktort.

Puttkamer ismét tisztelgett, és kiment, hogy teljesítse a kapott utasításokat.

Epilógus

39.

Amikor az 1970-es futball-világbajnokság negyeddöntőjében Németország megverte Angliát, Nagypapi dühöngött.

A színes televízió előtt ült, és a szakállába morogva nézte a képernyőt.

– Ravasznak kell lenni! – magyarázta a szakértők csoportjának, akik a televízió stúdiójában már a játékot elemezték. – Ravasznak és leleményesnek. A hunokat csakis így lehet legyőzni.

Csak akkor enyhült meg, amikor megérkeztek az unokái. Jo fehér Jaguáron hajtott a szerény, háromszobás ház elé, és a kis David azonnal berontott, hogy minél hamarabb Nagypapi ölébe ülhessen, és megráncigálhassa a szakállát. A család többi tagja lassabban követte: elsőnek Rebecca, David húga, aztán Ann, Jo felesége, és végül maga Jo, aki igen jómódúnak látszott szarvasbőr zakójában. Nagymami is kijött a konyhából, hogy üdvözölje őket.

Jo megkérdezte:

– Nézted a meccset, Papa?

– Borzasztó volt – mondta Nagypapi. – Gyalázatosan játszottunk. – Amióta nyugállományba vonult a rendőrség kötelékéből, és több volt a szabad ideje, érdekelni kezdték a sportok.

Jo megvakarta a bajuszát.

– A németek jobbak voltak – mondta. – Nagyszerűen futballoznak. Nem győzhetünk mindig mi.

– Ne dicsérd előttem azokat a nyavalyás németeket – mondta Nagypapi.

Jo vigyorgott.

– Rengeteg üzletet kötök Németországgal.

Nagymami kiszólt a konyhából:

– Ne hergeld a papát, Jo! – Nagymami úgy tett, mintha süket volna, de azért majdnem mindent meghallott.

– Tudom – mondta Nagypapi. – Bocsássunk meg, és felejtsünk el mindent, és szaladgáljunk a nyavalyás Audijukon.

– Jó kocsi.

– Ravasznak és leleményesnek kell lenni, a hunokat csakis így lehet legyőzni – ismételte meg Nagypapi. Szavait az ölében ülő unokájához

intézte, aki valójában nem is volt az unokája, mert Jo nem Nagypapi fia volt. – Így vertük meg őket a háborúban is, David – átejtettük őket.

– Hogy ejtettétek át őket? – kérdezte David, aki, mint a gyermekek általában, feltételezte, hogy az ősei csináltak mindent a történelemben.

– Tudod, elhitettük velük... – Nagypapi halkan beszélt, mint egy összeesküvő, és a gyerek már előre kuncogott. – Elhitettük velük, hogy Calais-nál fogjuk megtámadni őket...

– Calais nem is Németországban van, hanem Franciaországban.

– Igen, de akkor egész Franciaország a németeké volt. A franciák nem védekeztek olyan ügyesen, mint mi.

Jo közbeszólt:

– Annak persze nem volt semmi szerepe a dologban, hogy mi szigetország vagyunk.

Ann lepisszegte.

– Hagyd Nagypapit, mesélje csak el a háborús meséit.

– Szóval – folytatta Nagypapi –, elhitettük velük, hogy Calais-nál fogjuk őket megtámadni, így aztán minden tankjukat és katonájukat odagyűjtötték. – Egy díványpárnával ábrázolta Franciaországot, egy hamutartóval a németeket, és egy zsebkéssel a szövetségeseket. – Csakhogy mi *Normandiát* támadtuk meg, és ott csak a jó öreg Rommel volt, meg néhány játék puska. Ravaszak voltunk és leleményesek, érted?

– És a németek nem jöttek rá a cselre? – kérdezte David.

– *Majdnem* rájöttek. Azazhogy volt egy kémjük, aki rá is jött. Ma már nem sokan tudnak a dologról, de én tudok, mert a háború alatt kémvadász voltam.

– És mi történt azzal a kémmel?

– Megöltük, mielőtt beszélhetett volna.

– Te ölted meg, Nagypapi?

– Nem én. Nagymami.

Davidnek kerekre nyílt a szeme.

– *Nagymami* ölte meg a kémet?

Nagymami bejött, teáskanna volt a kezében. Megszólalt:

– Fred Bloggs, te meg akarod ijeszteni a gyerekeket?

– Miért ne tudhatnák meg? – zsémbelt Nagypapi. – Tudjátok, még kitüntetést is kapott érte. Nekem nem árulja el, hol tartja, mert nem szereti, ha megmutatom a vendégeknek.

Nagymami kitöltötte a teát.

– Már rég volt, és a legokosabb elfelejteni, úgy, ahogy Jo szokta mondani. Különben is, nem sok jó sült ki a dologból. – Az egyik csészét odanyújtotta Nagypapinak.

Nagypapi megfogta a karját, és el se engedte.

– *Valami* jó azért csak kisült belőle. – Hirtelen nagyon gyöngéd lett a hangja, eltűnt belőle az öreges zsörtölődés. – Találkoztam egy hőssel, és elvettem feleségül.

Egy pillanatra egymásra néztek. Lucy gyönyörű haja már őszült, és kontyba kötve viselte. Kövérebb volt, mint annak idején. Korához képest még mindig divatos, elegáns ruhákat viselt, de az alakja már nem volt olyan, mint egy divatmodellé. Csak a szeme volt még mindig a régi: nagy, ámbraszínű és feltűnően szép.

Ez a szempár nézett most vissza Bloggsra, és mind a ketten nagyon csendesek lettek, ahogy visszaemlékeztek rá, mi is történt.

Aztán David legurult Nagypapi öléből, leverte a csésze teát a padlóra, és a varázs megtört.

TARTALOM